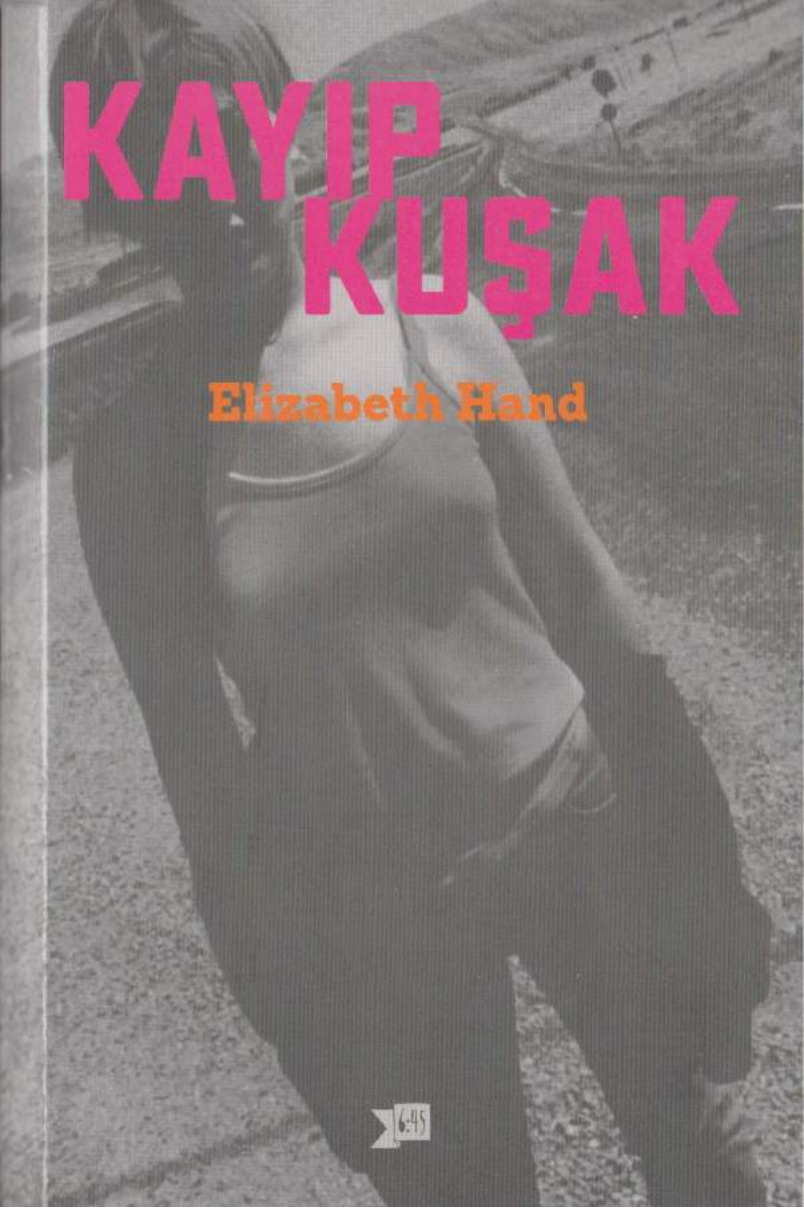
KAYIP KUŞAK

Elizabeth Hand

VENI
VENI
VENI

Kayıp Kuşak / Genaration loss
Elizabeth Hand
1.baskı: EKim 2016

Yayın Yönetmenleri
Kaan Çaydamlı, Şenol Erdoğan
Kapak Tasarımı
Erol Egemen
Baskı
Çınar Matbaacılık
Sertifika no: 12683
(0-212) 628 96 00
oz

© **ALTI**KIRKBEŞ YAYIN
Anatolialit ajan aracılığıyla
Sertifika no: 17613

Kadıköy'ün yağmurlu ve puslu sokaklarında hazırlanan bu kitap sizi uçurumdan aşağı atabilecek güce sahip olabilir. Herhangi bir şekilde ve özellikle izinsiz olarak iktibas edildiğindeKadıköy'ün o bilinen, serin ve rutubetli lâneti, yıllar boyunca bunu yapanı takip eder, saçları dökülür, rüyasında sürekli olarak Kadıköy sokaklarından akın akın geçerek yıllık intiharlarını gerçekleştirmeye giden lemur sürüleri görür ve derin bir yalnızlığa gömülür.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Kulübü tribidir.
Kadife sokak 22/4 Bahariye - Kadıköy
Tel: (0-216) 4180413
www.altikirkbes.wordpress.com
E-satış: www. 645dukkan.com
altikirkbespublishing@gmail.com

KAYIP KUŞAK

Elizabeth Hand

Türkçesi:
Efsun Ecem Üçkardeş
Redaksiyon ve sonokuma:
Setenay Karaçay & Deniz Cansever

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Kadıköy, 2016

Bunun üzerine fark ettim ki, fotoğrafçılık, delilik ve ismini bilmediğim şey arasında bir bağ (ya da düğüm) vardı.

-Roland Barthes

SANAT IŞIĞA MUHTAÇTIR
onun azlığına da bakın

-Patti Smith

BİRİNCİ KISIM:

YER EDİŞ

-1-

Her şeyin değiştiği bir an daima vardır. Usta bir fotoğrafçı -Diane Arbus gibi biri ya da harika olduğum o milisaniye boyunca ben- anın gelişini görür ve değişim vurmadan hemen önce deklanşöre basar. Eğer bunu öngöremediysen, göz kırptıysan veya sarhoşsan yahut sadece başka bir yöne bakıyorsan -Eh, her şey her halükarda değişir, işler daha farklı olabilirdi falan dediğimden değil.

Ne var ki, ömrünün geri kalanında sıçtın, çünkü batırdın. Belki bir başkası bilmiyor ama sen biliyorsun. Benim durumumda, bu bir sır falan değildi. Batırdığımı herkes biliyordu. Bazı insanlar böyle durumlarda ellerindekiyle idare edebilir. Bana gelince, elindekiyle idare etmek konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Hayatım... Kim, ortasında eşek kadar bir oyuk yokmuş gibi davranabilirdi ki?

Şehrin yaklaşık 90 km kuzeyindeki Kamensic köyünde; Felemenk yapımı tarihî evler, çiftlik alanları, balta girmemiş bir orman ve sonradan görmelerin malikanelerinin yığınında, üç eyaletin kesiştiği yer olan Hudson vadisinin lanetli dönemecinde büyüdüm. Babam vaktiyle -hâlâ öyle- köyün sulh hakimiydi. Ailenin tek çocuğuydum, kasabanın bütün imtiyazlı çocukları gibi hoyrattım da.

Çocukluğumun en erken dönemlerinden beri, sanki dünya ile aramda bir perde yokmuş gibi hissettim. Başka insanların görmediği şeyler görürdüm. Düşen yapraklarmışçasına havadaki boşlukta süzülen eller, yapraksız dala benzeyen tırtıklı bir ana hat; ama aslında ne dal ne de ağaç var. Geceleyin yatakta bir sesin, ısrarcı bir tekdüzelikle adımı tekrar ettiğini duyardım.

Cass. Cass. Cass. Babam beni, büyüdükçe kendiliğinden geçeceğini söyleyen bir doktora götürdü. Hiçbir zaman geçmedi aslına bakarsanız.

Annem, babamdan bir hayli küçük, kuzeni tarafından ayarlanmış bir kör randevuda tanıştığı güzeller güzeli bir Radcliffe kızıydı. Ben dört yaşımdayken öldü. Kullandığı araba, eski kırmızı station pikabımız yoldan dışarı ve ormana doğru fırlayıp Kamensic'in banliyösünde bir ağaca çarpmıştı. Ocak ayının sonlarına doğru, alacakaranlıktı. Ağaçların arasından parıldayan far ışıklarını biri fark edip de polisi arayıncaya kadar bir saati geçmişti. Nihayet geldiklerinde annemi, direksiyonun mili gövdesine girmiş halde bulmuşlar. Ben ise sırtüstü, etrafımda paramparça cam kırıklarıyla ama sağ salim bir şekilde arka koltukta yatıyormuşum.

Kazaya dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Polis memuru beni arabadan dışarı, gecenin karanlığına çıkarırken babama ne ağladığımı ne de konuştuğumu, sadece arabanın tavanına öylesine baktığımı söylemiş. Günümüzde, bir yas danışmanı, çocuk psikoloğu, ilaçlar falan işi devralırdı. Babamın İrlandalı-Katolik zihniyeti, dindar olmamasına karşın, herhangi bir aleni duygusallığın yaşanmasını engelledi. Mevtanın başında beklendi, cenaze, bir hafta süren taziye ziyaretleri ve gelen telefonlar... Sonrasında babam işinin başına döndü. Hizmetçi bir kadın, Rosie, bana göz kulak olması için işe alındı. Babam sorulmadığı müddetçe annem hakkında konuşmazdı ve kırk-kışı-kırık sene boyunca bir allahın kulu da sormadı. Annemin varlığı, koloni döneminden kalan ikinci evimizde babamın sakladığı eski siyah beyaz fotoğraflardan ibaretti. Rosie'nin evi süpürdüğü ya da öğle yemeği hazırladığı zamanlarda, babamın yatağında oturur ve parmaklarımı fotoğraf çerçevesinin camında boylu boyunca gezdirir, üzerini kaplayan tozun annemin yanaklarındaki pudra olduğunu hayal ederdim.

Yalnız olmayı severdim. Bir keresinde, on dört yaşımda ve ormanda yalnız başıma yürüyorken ağaçların arasından geçip

uzun otların uyuyan bir geyik tarafından dümdüz edildiği bir çimenliğe çıktım. Gökyüzüne baktığımda çimenliğin yansımasını gördüm. Siyah ve sarımtırak renkte sarmallar, bir kasırga gibi saat yönünde yavaş bir dönüş yapıyorlardı. Ben izledikçe sarmal daha da hızlı hareket etmeye başladı ve siyahlık, tamamı göz bebeğinden ibaret olan devasa ve çizgi çizgi bir göze dönüşünceye dek kendi merkezine doğru çekildi, arada zayıflıyorsa da hiç yok olmuyordu. Dehşete düşmüş halde görüntüye bakakaldım, ta ki hayal meyal, alçaktan bir uğultu kulaklarımda çalınmaya başlayıncaya kadar. Sonra tabanları yağladım ve evin bahçesinde güvende oluncaya kadar koştum. Nihayet durup da arkama baktığımda göz hâlâ orada ve dönüyordu. Bundan kimseye bahsetmedim. Keza kimse de böyle bir şey gördüğünden bahsetmedi.

Tam bir yalnız kurt olsam da arkadaşlarım vardı. On yedi yaşıma gelinceye kadar, birini eroine diğerini de urgana kaybettim. Babam beni yatılı okula göndermek, kız kardeşiyle Boston'ın dışında yaşamak istedi ancak o kadar çok karşı çıktım ki nihayet vicdana geldi. Okulda pek de popüler sayılmazdım, yalnızca herhangi bir kimseyle yakın bir bağ kurmamak konusunda temkinliydim. Yaşadığım kopukluk hissi arkadaşlarım öldükten sonra arttı ancak notlarım iyi ve diğer meşgalelerimse gizli olduğundan babam ne yaptığım konusunda hiçbir zaman pek endişelenmedi. Aramızdaki ilişki biraz mesafeli olsa da, arkadaşçaydı. Hakkımda esas tasalanan kişi, bize ziyarete geldiği nadir zamanlarda, Brigid Halamdı.

Brigid tıpkı babam gibiydi: Tıknaz, iri kemikli ve kızıl saçlı. Ben daha ziyade annemin fotoğraflarına benziyordum. Uzun, bir deri bir kemik, dar kalçalı, kül sarısı saçlar... Annemin yumuşak yüz hatları benimkinde bir bıçak ağzına bilenmişti. Sivri bir çene, hokka burun ve kısık, şüpheci ve kurşuni gözler. Eğer bir erkek olsaydım yakışıklı olabilirdim. Onun yerine, erken yaşta, dış görünüşümün insanları huzursuz ettiğini fark ettim. Erkek Fatmalığımın sevimli hiçbir tarafı yoktu. Yaklaşık 1.80 boyunda

ve hafiften de tehditkârdım. Ellerim ve ayaklarım kocamandı. Bacaklarım ise uzundu ve bir süreliğine pistlerde koştular. İyi bir kısa mesafe koşucusuydum, nefes kontrolüm ve hızım üzerinde çalışarak bayrak koşusunda da iyi hale geldim.

Ne var ki, bir takımın parçası olmak hoşuma gitmedi, ben de bıraktım. Saçlarımı uzatmıştım ama onun dışında modaya zerre ödün vermedim; ne makyaj, ne de ruj... Yamalanmış mavi kotların ya da Junior League dükkânından aldığım erkek pantolonlarının üstüne babamın beyaz gömleklerini giyiyordum. İnsanlarla göz teması kurmazdım, bana bakmalarından da hoşlanmazdım.

"Tam bir korkuluk gibi görünmüyor mu babası?" demişti bir gün Brigid, ben on altı yaşımdayken. O ve kocası Kamensic'e nadir ziyaretlerinden birini yapıyorlardı. "Cidden ya, baksana kıza."

"Bence gayet iyi görünüyor," dedi babam yumuşak bir tavırla. "Annesinin vücut yapısını almış."

"Uyuşturucu bağımlılarına benziyor." diye çıkıştı Brigid. Kilosu konusunda hassastı. "Yaşadığımız yerde öylelerinden epeyce görüyoruz."

Bizim korunun kenarındaki kuş yemliğine işaret ettim: "Nasıl yani, serçeler gibi mi? Biz de görüyoruz." dedim ve odama çekildim.

Birkaç ay sonra bir rüya gördüm. Malum gözü gördüğüm çimenlikte dizlerimin üzerine çökmüştüm. Gözümün önünde bir yüz belirdi: Alaycı ama tuhaf bir biçimde de şefkatli olan gülümsemesiyle, yeşil gözlü bir adam. Yukarı, ona doğru baktığım sırada elini uzattı, ta ki parmağı alnımın merkezine değinceye dek.

Kör edici bir parlama meydana geldi. Dehşete düşmüş halde yüzüstü düştüm ve kulaklarım çınlar halde yatakta uyandım. On yedinci doğum günümün sabahıydı. Babam bana bir fotoğraf makinesi hediye etti. Kahvaltı masasında oturmuş, kamerayı elimde evirip çeviriyorken birden rüyayı hatırladım: Yüzümü,

eciş bücüş bir halde, lensin yuvarlak camında gördüm. Sanki bir yarık gibi, sanki bir göz bana dik dik bakıyormuş gibi...

* * *

Lisede fotoğrafçılığa giriş dersi almış ve daha fazla almam konusunda da teşvik edilmiştim.

Hiç yeltenmedim. Bilmem gereken her şeyi çarçabuk öğrendim. Kısık diyaframlı lensleri ve grenli, siyah beyaz filmleri severdim, renkli baskılardan/çalışmalardan kendimi bildim bileli hiç hoşlanmadım. Kendi fotoğraf baskımı oluşturmanın teferruatlı uğraşını, okulun fotoğraf laboratuvarında filmi bizzat işlemeyi, sonra banyo etmeyi... Fotoğraf kâğıdının hissine bayılırdım. Yıkama tanklarındaki yumuşak, ıslak halinin ardından o büyülü kuruyuşu ve bambaşka bir şeye dönüşmesi: Pürüzsüz, katı ve ışıl ışıl... Zamanlama ve kimyanın salt bir yan ürünü olan fotoğraflar...

Fotoğrafların fazla ya da az pozlanmış olması umrumda değildi, hatta net olup olmamaları bile. Hareket etmeyen şeyleri seviyordum, cansız ağaçlar, taşlar... Ölü şeyleri seviyordum, bir sülün kanadının parmaksız yumuşak eli, bir baykuşun peletindeki fare kafatasları, minik yeşil böceklerin içini boşalttıkları ağustos böceğinin geride zırh misali kalan gövdesi... Arkadaşlarımın uyuyorkenki resimlerini seviyordum. İnsanları uyurken izlerdim hep. Bebek bakıcılığı yaparken, çocuklar yatağa girdikten sonra odalarına girer ve oracıkta dikilir, nefes almalarını dinleyerek gözlerim ay ışığının veya gece lambasının zayıf parıltısına alışıncaya kadar beklerdim. Nefes almalarını izlemek hoşuma gidiyordu.

On yedi yaşımdayken komşu köyden bir çocuğa âşık oldum. Benden bir yaş küçüktü; çökük, zehir yeşili gözleriyle sevimli, kızıl saçlı bir müzisyen ve bir keşti. Yaşadığı yere otostop çekerek gider; büyük Viktoryen evinin karşısındaki kütüphanenin merdivenlerinde saatlerce oturup onu görmeyi umar; aynı za-

manda da dünyasını özümsemek istediğimden, küçük kardeşlerinin, ebeveynlerinin, golden retriever'ının ve arkadaşlarının geliş gidişlerinin saatini tutardım. Yaşadığı dünyayı onun kâğıt teninin içinden görmek, penceresinin önünde yetişen leylakları koklamak istiyordum.

Bir gün, kız kardeşi çıkıp "Abim içeride. Gelmeni bekliyor," dedi.

Gittim. Evde başka kimse yoktu. Oturma odasındaki Steinway kuyruklu piyanosunun altına geçtik ve orada ona sakso çektim. Sonrasında ön verandada, o sigara içerken beraber oturduk. Bu, ben liseden ayrılana kadar böyle devam etti. Bir gece, köyün eczanesine girip alarm çalmaya başlamadan önce şişelerce Tuinal ve Qualude çaldık ve sonra gülmekten nefessiz kalmış halde, benim gömme dolaba saklandığım, onun ise uyuyor taklidi yaptığı evine doğru koştuk. Yakalanmamıştık ama ben aynı şeyi tekrar denemek için fazla paranoyaktım.

Onu uyurken izlemeyi seviyordum, kafası iyiyken koltukta sızışını da. Fotoğraflarını çektim ve onları Mount Kisco'da işlettim. Geceleri odamda fotoğraflarına bakar (gözleri kapalı, elinde yanan bir sigarayla) ve mastürbasyon yapardım. Ona, onun için her şeyi yapacağımı söyledim. Birkaç sene sonra, Putnam'da başka bir eczaneyi soyarken yakalandı. Ebeveynleri kefaletini ödeyip çıkardılar. Çaresiz ve yalnız bir halde hükmünü beklerken bana bir mektup yazdı. Hiçbir zaman cevaplamadım. Sonra da ailesi batıda bir yere taşındı. Ona ne oldu bilmiyorum.

* * *

1975 yılında liseden mezun olup fotoğraf gazeteciliği okumakla ilgili kesin olmayan planlarımın olduğu New York Üniversitesi'ne başladım. Bütün bunlar New York Dolls'u dinlemek üzere Kenny's Castaways'e gittiğim gece değişti. The Dolls sahneye hiç çıkmadı, onların yerine bir başkası vardı. Uzun, inek tipli bir herif elektrogitarını sağa sola sallarken, ben-

den belki de on yaş daha büyük olan sıska bir kız kendinden geçmiş seyirciye melodik şiir patlamalarını haykırıyordu:

"Şayet tek tanrı düzseydi beni
Şayet tek tanrı..."

Sonrasında derslere gitmeyi hepten bıraktım. Max's Kansas City isimli mekânda garsonluk yapan Jeannie isimli bir kıza takılmaya başladım. Birkaç aylığına bana destek çıktı ve Hudson Sokağı'nda, asansörsüz, rezil, boktan bir binanın dördüncü katında yaşadık. Tuvalet dediğimiz şey, yerdeki bir delikten ibaretti ve küvet de mutfaktaydı. Küvetin üstüne kontrplak bir levha yerleştirip üstüne de sokaktan aşırdığımız bir döşeği attık. Babama okuldan uzaklaştırıldığımı söylemedim. Gönderdiği çekleri film, speed, black beauties ve kristal meth almak için bozdurdum. O günlerde sokaklara düşen bir ışık hüzmesi vardı. Kırık cam parçası gibi çentikli ve aşırı parlak; gözlerimi ve tenimi acıtırdı. Jeannie işten çıktığında Max'in Yeri'ne onu görmeye gider ve arkada takılan insanların fotoğraflarını çekerdim. Bu insanların bazılarını bugün bile tanıyabilirsiniz, çoğunuysa hayır. Gerçi o zamanlar kısa bir süreliğine de olsa meşhurlardı, tıpkı ilerde benim de olacağım gibi. Birçoğu ise şu an hayatta değil.

Bazısı o zaman da hayatta değildi. Bir sabah, sokak arasında doz aşımından gitmiş bir çocuğa bütün bir film rulosunu harcadım. Kimse ambulansı aramak istemedi. Çocuk çoktan ölmüşmüş, polisleri neden başımıza toplayalımmış? Ben de orada öylece durup sokak lambasından bok renginde ışık sızarken, çocuğu yakın çekimde fotoğrafladım. Filmi genellikle banyo ettirdiğim yere götürmek konusunda endişeliydim. Üniversitede filmi benim için işleyebilecek bir arkadaşım vardı.

"İğrenç şeyler bunlar Cass," dedi filmleri almaya gittiğimde. İçinde baskıların ve kontak baskı[1] kartımın olduğu zarfı uzattı.

1 İng. *Contact Sheet*. Tüm filmin küçük boşluklarla, aynı yüzeyde görüldüğü

Gözlerime bakmıyordu. "Hastasın sen."

Bana kalırsa gayet güzellerdi. Yavaş pozlama ve zayıf ışık, çocuğun tenini ham beyaz kâğıda benzetmişti, mürekkeplenmeden evvelki gazete kâğıdı gibi... Kafası hafiften yukarıya dönük, gözleri ise yarı açık ve donuk bakıyordu. Çoktan ölmüş müydü yoksa daha yeni mi uyanmıştı, ayırt edemezdiniz. Bir eli göğsünün üzerine konmuş, parmakları yayvan... Küçük, siyah bir yıldız yağmuru silsilesi çıplak kolunun iç kısmını lekelemişti. Fotoğrafa "Saykoihtişam" ismini verdim. Yeterince vururcularda, o yüzden bir portfolyo toparlamaya başlamam gerektiğine karar verdim ve öyle de yaptım. Fotoğraflar nihayetinde kitabım Ölü Kızlar'ı oluşturacaktı.

İnsanlar bana o fotoğrafları çekmenin nasıl bir his olduğunu sormayı alışkanlık haline getirmişlerdi.

"Sence nasıl bir his?" diye çıkıştım bir gün Interview dergisindeki herife. "Sence nasıl ve sence ne zaman sona erecek?"

Anlamadı. Kimse anlamıyordu. Tahribatın kokusunu alabiliyorum, bazı insanlardan sanki feromon gibi yayılır. Fotoğrafladıklarım da o tipte insanlar. Nerelerde bulunduklarını, onları neyin yok ettiğini anlayabiliyorum, ölümlerinden sonra bile. Bir nevi ter, sperm yahut kül gibi; ancak salt bir tat veya kokudan ibaret değil. Işığı nasıl yakalayacağınızı biliyorsanız, fotoğraflarda kendini gözler önüne seriyor. Kendini yüzlerde ortaya çıkarıyor, uyuyan bir insanın gördüğü rüyayı anlayabileceğiniz bir yordamla: Mutlu, korkmuş ya da uyandırılmışlar mı... Beni buna çeken şey neydi bilmiyorum. Belki de tıpkı başka insanların uçmayı hayal ettikleri gibi ben de bu bedenden ayrılmayı düşlediğim içindir. Güneşli bir sahile veya bir otel odasına uçmak gibi değil; hakiki bir kaçış, bir bedeni terk edip diğerine girmek. Tıpkı yumurtalarını, orada büyüsünler diye başka bir böceğin içine bırakan ve ta ki yeni eşek arıları ortaya çıkıncaya

---

baskı çeşididir. Film direkt kağıdın üzerine konulup basıma hazır hale getirildiği için "contact" ifadesi kullanılır. (ed. n.)

kadar böceği yiyen eşek arısı gibi.[2]

Kulağa ürkütücü geliyor ama yok olup yeni bir şey olarak doğma fikrini her zaman sevdim. Bu, elbette, ben yok olmadan önceydi.

Yine de fotoğraf çekmek ara sıra böyle hissettiriyor. Gereken her şeyi doğru yaptığımda sanki artık orada, lensin arkasından başka birine bakarak dikilmiyorum. Sanki orada uzanan benim ve tıpkı yağmurun kuru kumdan içeri sızması gibi, o tene sızıyorum.

Bazen iş sekse gelince de böyle. Bir keresinde eve 16 yaşındaki bir çocuğu atmıştım. Kulübün birinden kaldırdım. Koyu renk gözler, kıvırcık koyu renk saçlar, eğri bir ön diş... Kolunun iç kısmında derisinin altına enjekte ettiği eroinden kaynaklanan yara kabukları, hâlâ damara vuramayacak kadar ürkek.

Beni çeken şey dişti. Onu fotoğraflamadığım için bugün bile pişmanım. Enfesti, ışığı emip daha sonra gözünüze yansıtarak sizi kör eden o Pasolini çocuklarından biri. Ama fotoğraf makinemi yerde bırakmıştım ve onun yerine çocukla yattım, üstelik bir defadan fazla. Sonra uyanık bir halde uzanıp çocuğun uyumasını seyrettim. Sabah uyandığında bana baktı ve başına gelenleri bir bir gördüm: Annesinin ölümü, babası ve kız kardeşiyle beraber yaşadığı Queens'deki küçük daire, bir evcil hayvan dükkânında okul sonraları gittiği bir iş. Akvaryumları temizlemek, kuş yemlerini tartmak... Bütün bunları bana anlattı ama ben çoktan biliyor, gözlerinden sızan ışığı görebiliyordum. Onu fotoğraflamak istedim ama birden ciddi anlamda tırstım. Ona kahve ve taksi için para verdikten sonra, kelimenin tam anlamıyla kapıdan dışarı attım. Bana attığı bakış, kırılmış ve allak bullak ama katlanabileceğim türdendi. Üstesinden gelemeyeceğim şey ise çocuğun ölüme çok yakın olduğu bilgisiydi. Kendini canlı hissetmesini sağlayan tek şey beni düzmesi olmuştu.

Bunu Jeannie'ye anlatmaya çalıştım. Bana sanki az önce suratına tükürmüşüm gibi baktı.

2 Ampulex compressa. (ç.n)

"Tam bir kaçıksın Cass. Sen var ya, nihilist falansın. Yıkıma âşıksın."

"Hadi ya? Bu kötü bir şey mi şimdi?"

Bunu komik bulmadı. Çok geçmeden yanımdan ayrıldı ve küçük bir masaj salonunda iş buldu. Çok da sikimdeydi. O dairede kalmaya devam ettim. O vakte kadar okuldan, Sarah Lawrence adında, benimle takılmayı seven zengin bir kızla dağıtmaya başlamıştım bile. Okul yılı sona erdiğinde ayrıldı, ki bu da babamın neler döndüğünü öğrendiği zamana tekabül ediyor. Okuldan şutlandığımı ve gönderdiği çeklerin uyuşturucuya gittiğini... Şaşılacak derecede sakindi. Kendime çeki düzen verip okula yeniden girebilecek kadar çok çalışmadan bana zırnık koklatmayacağını bildiğimden emin oldu ve evin kapılarının bana açık olduğunu da bildirdi. Ona teşekkür ettim ve aralıklarla da olsa irtibatta kaldık, çoğunlukla kartpostallar aracılığıyla.

Kendi fotoğraflarımdan oluşan bir seri hazırlamaya başladım: Meşhur tablolardaki gibi poz verip giyindiğim siyah beyaz fotoğraflarım... Seriye "Ölü Kızlar" ismini verdim ve ucuz Konica'mla fotoğrafları çekmesi için de bir arkadaşımı ayarladım. Karşınızda ben, Ophelia; üzerimdeki elden düşme gelinlik ve kurdeleler, yıkık dökük bir apartman dairesinin küvetinde, içi siyah çizgilerle dolu suda yüzerken... (Boya kurdelelerden akmış ve sanki elbisemden kan sızıyor gibi bir görüntü vermişti.)

Karşınızda ben, Whistler'ın 3 numaralı Beyaz Senfonisi'ndeki kadınlardan biri olarak, uzun bir peruk takmış halde ve kafam bir faraşın üzerinde dinlenirken. Karşınızda ben, üstsüz halde Bowery'de bir sokak arasında sere serpe uzanmış, kuş yemi saçtığım ayağımın yakınlarında güvercinler gagalanıyorken, kafamda başka bir perukla Waterhouse'un ölüsü St. Eulalia olarak. Munch'ün Ertesi Gün'ü için ise etrafıma saçılmış boş şarap şişeleriyle kontrplak yatağımın üzerine uzandım. Walter Sickert'ın Camden Kasabası Cinayeti için de benzer bir kurgu kullandım.

Beş ayımı aldı. Geçimimi sağlamak için Bowery'deki

Wino'nun İçki Dükkânı'nda çalışmaya başladım. Bitirdiğimde elimde 23 fotoğraf vardı, bir sergi için yeterli.

Hepsinin merkezinde duran fotoğrafım ise Redon'un La Tentation de Saint Antoine isimli taş baskısından türemişti: Doğal boyutlarında bir iskelet, bir arkadaşıma NYU'nun sanat fakültesinden ödünç aldırdığım plastik bir maket. Beyaz bir cerrahi örtü ile üzerini örtüp çıplak halde ve ellerim kemikli plastik parmaklara kenetlenmişken yanında poz verdim. Enstanteneyi de öyle bir ayarladım ki fotoğraflar yeterince pozlanmamış oldu; kolay kolay seçilemesin ve kasten odaklanmamış görünsün diye. Tek gördüğünüz şey iskeletten ibaretti, çerçeveden içeri düşüyormuş gibi görünen ve yanı başında süzülen hayaletimsi arabesk memeler ve kafatasını andıran bir yüz: benimki. Çizimin asıl başlığını İngilizce'ye çevirdim.

Ecel: Seni ağırbaşlı bir kadın kılacak olan şey benim; yaklaş, kucaklaşalım.

Max'in Yeri'ndeki arka odada takılırken çektiğim, Jeannie ve arkadaşlarının birkaç fotoğrafıyla bunları portfolyoma ekledim. Fotoğraflar sert ve gereğinden fazla aydınlık olsalar da, korku veren bir enerjileri vardı. Birçoğu, parçalanmış file çoraplarla, akmış göz makyajıyla Jeannie'nin kendisi tarafından sağlanmıştı. Eserleri yanı başında zemine yayılmış, 100 watt'lık çıplak ampulün parıltısı, yerdeki yaprak jiletleri radyoaktifmiş gibi aydınlatmıştı.

Arka planda saklanan diğer figürlerden bazıları hakkında bir şeyler yazılıp çizilmeye başlanması rahatsız etmedi. Ocak ayında, şehrin muhtelif yerlerindeki telefon kulübelerine zımbalanmış el ilanları görmeye başlamıştım: PUNK GELİYOR. Çok geçmeden derginin ilk nüshasını Bleecker Bob'un dükkânından elli sente aldım. Bir ay sonra da New York Rocker'ın ilk nüshası yayımlandı, aynı şekilde onu da satın aldım. İçki dükkânındaki gece vardiyamdan çıktığımda CBGB'ye doğru yürüyor, alkolün dibine vurup dans ediyordum. Fotoğraf makinemi de yanıma

alıp neler dönüyorsa bir bir çektim: Speed, eroin, seks, kırık dişler ve şişeler, çakılar... Bir başkasının ya da kendilerinin suratından kan akıyorken gülen insanlar... Bazı insanlar, seks yaparken veya şıringayı basarken fotoğraflarının çekilmesinden hoşlanmıyordu. Ben de bir yumruk savurup sonra da tabanları yağlamak konusunda epey iyi hale geldim. Şu sivri uçlu kovboy botlarından giymeye başladım. Dans etmek için hiç de uygun değillerdi ama biri bana el sürdüyse, tekmeyi basıp daha dizleri yere çarpmadan kaçabiliyordum. Koşturmayı, adrenalin ve hiddeti seviyordum. Benim için seks kadar iyiydiler.

"Gulyabani Neary!"diye bağırırdı Jeannie, geldiğimi gördüğünde. O zamanlar insanlar bana yeni yeni alışıyordu. Kimisi de fotoğraf çekmeye başlamıştı. Mizanseni var eden Punk ya da New York Rocker değildi ama bir isim vermişlerdi ve hepimiz nereden beslendiğini biliyorduk.

Şimdiye dek, şehrin fotoğrafçı muhitinden bazı insanlarla ilişki kurmuştum. Fotoğraflarımı şehrin merkezindeki Lumen Galerisi'nin müdürüne götürdüm ve benim için arka odada ufak bir sergi ayarlamayı kabul etti. Üç sene önce, Robert Mapplethorpe kendisine Warhol'un yamakları ve sanatçı tayfadan bazı öngörülü tipler arasından bir hayran kitlesi kazanmaya başlamıştı bile. Aynı şey şehrin çarşı tarafında da yaşanmaya başlamıştı. Fotokopiyle çoğaltılmış yüz tane kadar davetiyeyi, azıcık tanıdığım herkese gönderdim ve geri kalan yüz tanesini de takıldığım kulüplere dağıttım. Bütün müzisyenlerin fotoğraflarda göründüklerini bildiğinden emin oldum. Sonra da kendime bir şişe Taittinger Brut aldım ve kafayı bulup sergiye gittim.

Tam olarak doğru zamanda ve doğru yerdeydi. Ölü Kızlar, fotoğrafçılık ve punk'ın iki kampı arasındaki uçurumda bir köprü gibi işlemişti: Otoportrelerimin düşsel ucuzluğu, Anubis Uprising'in vokalinin koltukta sızmış Jeannie'nin suratına attırırkenki fotoğraflarını görmenin yarattığı şokla birleşmişti. Lumen'in arka odasına doğru sendeleyerek yürürken, yükselen uğultuları duyabiliyordum.

Turnayı gözünden vurmuştum ve daha yirmi yaşımda bile değildim.

Sergi açılışımdan bir hafta sonra Voice KİM BU MUAMMA KIZLAR? diye başlık attı. CASSANDRA NEARY'DEN PUNK KIŞKIRTMALARI. St. Eulalia'nın kırpılmış bir hâlini kullanmışlardı ve çıplak ayağımı, güvercinleri ve Canal Street tabelasını görebiliyordunuz. Tam bir suç mahalli fotoğrafı gibiydi. Düz basın tarafından, pornografiden torbacılığa kadar her şey hakkında yerden yere vurulduğum düşünüldüğünde, bu hiç de fena bir tepki değildi.

Umursamadım. CBGB'de, kameramın arkasında güvendeydim. Film işleme ritüellerini seviyordum. Bu iş için içgüdüsel bir hissiyatım da vardı. Bir fotoğrafın negatifinden emülsiyon kâğıdına kanaması için ne kadar süre geçmesi gerekiyor, sezebiliyordum. Negatiflerle oynamayı da seviyordum ve ta ki dünya tam olarak doğru görününceye dek ışığı, gölgeyi ve zamanı işlemeyi... Önümdeki her şey olmasını istediğim hale gelinceye dek...

Ama hepsinin ötesinde, bulanık kızılötesi ampulün altında, karanlıkta olmayı seviyordum. Işıkları tekrar açtığımdaki o göz kamaştırıcı alev ve işte karşımdaydı: Siyah beyaz bir baskı. Bir vücut, göz, dil, am, sik, el, ağaç; ara sokak boyunca birbirleriyle yarışan, sanki elinde silah tutan bir hayalet görmüşler gibi beyaz gözleriyle sarhoş çocuklar; bir şarapçının, uğursuz ay Manischewitz'in tepesine sıkışmış çehresi...

Uğruna yaşadığım şey buydu işte, bu şeylerle bir başıma, ben. Onları gördüğümü ve fotoğrafı çektiğimi bilmenin ötesinde, sanki onları ben yapmışım gibi ve benden önce hiç var olmamışlar gibi hissetmek. Hiçbir şey bunun gibi değildi; seks, uyuşturucular, alkol ya da hayal edebileceğiniz en güzel yerden yükselen gün doğumu. Hiçbir şey, böylesine gerçekçi bir şey yapabildiğinizin bilincinde olmak gibi değildi. Kahrolası Tanrı'ymışım gibi hissediyordum.

O günlerde, fotoğrafçılık hüneri ve tekniği üzerine tonla zır-

va okurdunuz ama imgelem hakkında bir bok duymazdınız. Bir gözüm olduğunun bilincindeydim, dünyanın parçalanmış kenarları soyulmaya başladığında, altından başka bir şeyin belirdiğini görmem için bir lütuf. Bir süreliğine de olsa, şehrin çarşı tarafındaki sahnenin ibaret olduğu şey, insanların o yıpratılmış dikiş yerine tutunmaya çalışmaları ve ardında ne olduğunu görmek için hızla çekmeleriydi. Diğer her şey lime lime edildiğinde, geride bırakılanı görmek...

Hikâyem Daily News tarafından seçilmişti. Sonra, The Sunday Times dergisi benimle kısa ve öz bir yazı için röportaj yaptı. Karşınızda Ölü Kızlar'dan seçilen fotoğraflar ve ben; makyajsız, solgun suratımı bok sarısı bir hale gibi çevreleyen saçlarım ile pejmürde, siyah bir kot pantolon, sigara yanıklarıyla işlenmiş bir MC5 tişörtü ve kırmızı Keds ayakkabılar içinde Kent tüttürüyorken, ben. Eve gitmediğiniz gecelerde annelerinizin aklına gelen bin türlü kötü şeye benziyordum.

Babamın ne düşüneceği konusunda biraz endişeliydim aslında. Beni, nihayet, Times dergisindeki hikâye yayımlandıktan sonra aradı. Sergiyi görmekle ilgilenmediğini açıklığa kavuşturdu (ikimiz için de büyük bir rahatlama) ama herhangi bir hukuki meseleyle başımın dertte olmadığından da emin olmak istedi.

"Başına bir şey gelirse, Queens'den Ken Willburn'ü ara," dedi ve numarayı verdi. "Vekâlet ettiği bazı adamlar var, eğer başın belaya girerse sana yardımcı olurlar. Bu zırvadan nasıl oluyor da para kazanıyorsun bilmiyorum Cass ama tanrıdan dilerim ki kazanıyorsundur. Özellikle de Wilburn'e ihtiyaç duyacak olursan."

Wilburn'ü hiçbir zaman aramam gerekmedi ama çok fazla para da kazanamadım. Times'daki makale gereğini yaptı ve bütün fotoğraflar satıldı; ancak fiyatı, dalga başına yetmiş beş dolardan belirlemiştim. Birçoğunu Jeannie aldı -parayı tanrı bilir nereden buldu- ama yaklaşık altı ay sonra dairesini su bastığında hepsi mahvoldu. Anubis Rising'in solistinin sevgilisi, erkek arkadaşının Jeannie'yle olan fotoğrafını satın aldı ve sonra, biri onu

dışarı atıncaya dek "Adi kancık!" diye bağırarak, resmi galerinin ortasında Bic çakmağıyla ateşe vermeye kalktı. John Holstrom da, köşesinde Johnny Thunders olan fotoğrafı almıştı.

Son fotoğraf ise Sam Wagstaff'a gitti, ki bu sayede kitap anlaşmasını kaptım. Açılışta bir yayın temsilcisiyle tanışmıştım, Linda Kalman adında, kırmızı lateks mini eteğiyle kızıl saçlı, minyon bir kadın.

"Epey ilgi çekiciymiş." dedi Saykoihtişam'a dikkatle bakarak. Otuzlu yaşlarının ortalarında, sergideki çoğu insandan daha yaşlıydı ve pahalı altın mücevherler takıp yüksek topuklu botlar giyiyordu. Ve ben, onun barbarlar arasında hayır işine çıkmış bir sosyetik olduğunu fark etmiştim. Beyaz plastik bardaklarda beyaz şarap içen kalabalığa, muhabirin teki notlar alırken velveleli bir şekilde yuhalayan Jeannie ve arkadaşlarına şöyle bir göz gezdirdi. "Sanatçının hangisi olduğunu biliyor musun?"

Sigaramı yere atıp spor ayakkabımla söndürdüm. "Ben oluyorum."

"Sahiden?" Gözleri kısıldı. Bana hafiften tebessüm edip elini uzattı. "Linda Kalman. Şu aralar Chris Makos'la bir kitap üzerine çalışıyorum. Adını duymuş muydun?"

"Evet," diye palavra sıktım ve ufak, soğuk ve taktığı altın yüzüklerin ağırlaştırdığı elini sıktım. "Cass Neary."

"Cass. Bir galeriyle çalışıyor musun?"

"Hayır."

"Mmmm." Bana yanlamasına bakıp kırmızı el çantasını açtı. "Peki. İşte, kartımı al. Beni ara. Fotoğraflarını kimler alıyor haberdar et. Bol şanslar."

Sonradan ortaya çıktı ki, benimle New York Rocker'daki yazıyı okuduktan sonra iletişime geçmiş.

"Ee?" Hattın diğer ucunda, sigarasından derin bir nefes çektiğini duyabiliyordum. "Hiç fotoğraf satabildin mi? Kimlerin aldığını biliyor musun?"

Wagstaff'ın ismini verdiğimde nefesini keskin bir şekilde içi-

ne çekti. "Sam Wagstaff?"

"Aynen."

"Kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Aynen." Cebi derinlere uzanan bir koleksiyoncu ve galeri müdürü. Mapplethorpe'un da sevgilisiydi, gerçi şu sıralar aralarının limoni olduğunu duymuştum.

"Pekala, Cass. İşlerini bir kitapta toplamayı düşünür müsün? Çünkü çarşı taraflarında olup bitenle çok ilgili olan bir editörüm var. Tanıtıcı bir yazı yazabilecek birini ayarlayabilir, zannediyorum Eastman Vakfı'ndan Macey Claire-Marsden'in yapabileceğini söylemişti. Öyle devasa miktarlarda para kazanmazsın belki ama keşfedilmen açısından yararlı olurdu."

Duraksadı. "Bana kalırsa yapmalısın. Yalnızca benim için değil. Bu gibi bir fırsat karşına pek sık çıkmaz, Cass. Özellikle de senin kadar genç birinin. Bunu mahvetmek istemezsin."

"Bunu bir düşüneyim." Ne herhangi bir şey söyledim ne de telefonu kapattım. Yalnızca beşe kadar saydım ve "Olur, tamam. Yapacağım," dedim.

Ama ne oldu dersiniz?

Yine de mahvettim.

-2-

Bir yıl sonra Ölü Kızlar yayımlandı ve basındaki tepkiler de oldukça güzeldi. Olumlu eleştiriler, iyi yayın bölgesi... Üstelik ilk baskısı da tamamen tükendi, ki bu da yirmi bir yaşındaki, tanınmayan bir fotoğrafçının elli beş dolarlık kahve masası süsü için oldukça makul. Bu, Helmut Newton ve David Hamilton'ın kitaplarını Brentano ve Rizzoli Kitabevi'nin ön camında görebildiğiniz günlerdeydi.

Şimdi, Ölü Kızlar'ı da görmeye başlamıştınız. Interview dergisinde ve internette adımdan övgüyle bahsediliyordu. Komik olduğum haberleri de yayılmaya başlamıştı. Radyoya bile çıktım, Merv Griffin Show'da bana kısa bir süreliğine de olsa yer ayırmışlardı.

Ama işin içine fena halde sıçıyordum. Söyleşilere sarhoş gidiyor, insanları aşağılıyordum. Benimle konuşması için tutulan kadınların üzerlerine çok fena gitmiştim, ki bu da onları epeyce sinir etti. Tabii erkekleri de. Bir muhabir benden lezbiyen fotoğrafçı diye bahsetmişti ve ben de haliyle, onu birkaç gece sonraki görüşümde ağzına sıçtım. Lezbiyen falan değildim. Heteroseksüel de değildim. Konu ilişkilere geldiğinde, fırsatları eşit derecede yok ederim. Canım kiminle yatmak istiyorsa onunla yattım. Yalnızca, kadınlar bana katlanmak konusunda erkeklerden daha başarılıydılar. Kısa bir süreliğine tabii. Soho Haftalık Haberleri, nasıl da boku yemiş bir insan olduğum hakkında, onlara verdiğim röportajdan kafalarına göre alıntılar yaparak bir hikâye yayımladı. Bir rock yıldızıymışım gibi hissediyordum, Siktiğimin Iggy Pop'u gibi. Gerçi kimse sahneden düşmemi izlemek için para falan vermiyordu ama olsun.

Ölü Kızlar'ın ikinci baskısı hiç çıkmadı. Güç bela ikinci portfolyoyu bir araya getirmeye çalıştım, başka bir kitapla yeni bir atış yapacaktım ama o vakte kadar Runway Yayıncılık ilgisini çoktan yitirmişti. Aynı şekilde Lumen Galerisi veya başka herhangi bir yer de. Punk zirveyi göreli çok olmuştu. Manzaranın şiddeti, sektördeki insanları Punk kelimesini kullanmak konusunda bile gerilir hale getirdi. Yeni çıkan EP ve 45'liklerin üzerine İŞTE POP MÜZİĞİN GÜCÜ yazan etiketler yapıştırmaya başladılar. Farfisa orgları, gitarların keskinliğini köreltmeye başladı. İnce kravatlar ve yüzü boydan boya kaplayan güneş gözlükleri takan çocuklar şimdilerde her yerdeydi. Sahne giderek büyüdü, modernleşti, içe çöktü, sonra havaya uçtu. Bütün bunların üstünü örtecek ünlüler ve onların intiharlarıyla fotoğrafçıları mevcuttu. Bir Fiorucci butiğinde yetmiş beş dolarlık yırtık bir tişört ve dışındaki direğe bağlanmış siyah yakalı fino köpekler görünce tamam dedim, bu kadar işte.

Punk'ın leş, parıldayan kusursuz anı sona ermişti. Benimki de öyle.

Şehirde avare avare dolanmaya başlamıştım, yapacak hiçbir şeyim olmadan. İnsanlar beni gördü; karman çorman saçları ve yenmiş tırnaklarıyla, çizgili kayık yaka tişörtü içindeki o titrek elli, sıska kızı tanıdılar. Gelin görün ki hiç kimse, olduğum kişinin hatırlatılmasını istemedi, keza birkaç sene sonra da kimse hatırlamadı.

Hâlâ Hudson Sokağı'ndaki o apartmandaydım. Strand Kitabevi'nin deposunda bir işim de vardı. Bu, herkese gerçek manada bittiğimin sinyalini verdi.

O aralar başka bir şey daha olmuştu. Yirmi üçüncü yaş günümde, Bowery civarlarındaydım. CBGB'den, hep olduğu gibi, geç bir saatte çıkıyordum. Hep olduğu gibi, sarhoş ve yalınayaktım. Dans ediyordum, ekimin sonlarına gelmemize ve sokakların soğuğuna rağmen ayakkabılarımı içeride bırakmıştım. Yalnızdım, ta ki bir araba bozuk bir sokak lambasının yanına çekinceye kadar... Biri ismimi tekrar ediyordu; kısık, ısrarcı bir

ses. Parçaları birleştirince, sonradan "Kız, kız,"demiş olabilir gibi geldi.

Onun yerine "Cass, " dediğini duydum. Cass.

Durdum ve döndüm. Arabanın kapısı hâlihazırda açıktı. Bir bıçak vardı. Her şey çok hızlı oldu.

Pek fazla şey hatırlamıyorum. Ah, hayır, fazla şey hatırlıyorum ama hepsi bölük pörçük. Tıpkı şu fotoğraf kabinlerinin dışında, yırtılıp etrafa saçılmış fotoğraflar gibi.

Gördüğüm şey şuydu: Tamamen yanmış, boş bir arsa. Ben, dizlerimin üstünde. Kırık cam parçasının üzerine bastığım o yerde çıplak topuğumdaki bir kesik. Kasık kemiğimin üstünde kan. Kalçamda kan ve döl. Bozuk asfalt boyunca koşan ben. Bir adamın, arabanın camından fırlamış kafası. Sokağın ortasında feryat eden ben. Polis arabası.

Bütün bunları gördüm ama kesin olarak hatırlamıyorum. Boş arsanın üzerinde süzüldüğümü ve aşağıdaki iki gölgeye baktığımı hatırlıyorum: Biri hareketli, diğeri sabit. Arabayı hatırlıyorum. Bıçak vardı.

Karşı koyup koymadığımı sordular.

Koymamıştım. Adamı tarif edemezdim, arabayı da. Zihnim tamamen temizlenmişti. Konu hakkında pek konuşmuyorum. Olan oldu, inkâr edecek değilim. Utanç duymuyorum.

Ama kafalarında oluşan resmin neye benzediğini az çok seçebiliyordum. Sarhoş, genç bir kadın, deri bir mini etek, dar tişört, sütyen yok, ayakkabı yok. Öylesine bir sokak, sabahın saat 4'ü, ekim sonu. Ölü çocukların fotoğraflarını çeken biseksüel bir punk. Karşı koymadım. O zamandan bu yana bütün hayatım, önem taşıyan tek şey, o iki kelimedeydi. Karşı koymadım.

Bununla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorsunuzdur. Anlatayım. Dişlerinizin arasına sıkıştırılmış bir jilet gibi. Ağzınızı fazla kıpırdatırsanız ya da dilinizi; güler, konuşur ya da birini öperseniz kendinizi kesip açarsınız. O kadar kanı yutsanız da boğulabilirsiniz. Kan kaybından ölebilirsiniz.

-3-

O olaydan sonra kepenkleri indirdim. Kendime çekidüzen falan vermedim, sadece normal bir insan gibi davranmaya kastım. İşe gidip geldim, maaş çeklerimi kulüplerde, barlarda, kitapçılarda harcadım. Çoğu insanla ilişkim o kadar gündelik olmuştu ki, duygusal bir bağ kurmak için gösterdiğim üstünkörü çabaları kestiğimde, hiç kimse fark etmedi bile. Daha iyi bir iş bulmayı hiç denemedim, Strand'in müşterilerine karşı nazik olmayı ise birazcık denedim... Depo müdürlüğüne terfi ettirilmek konusunda bile en ufak ilgim yoktu. İşe gittim, kutuları açtım, kitapları yerleştirdim. Güvenlik çok sıkı hale gelinceye kadar, kitap çaldığım da oldu. Birkaç sene sonra, kasık kemiğimdeki yaranın üstüne, acemi bir çizgiyle, ÖLÜME İNAT yazan aşınmış, kırmızı bir sancak dövmesi yaptırdım. Hâlâ fotoğraf çekiyor, çarşı taraflarındaki konserlere gidip, ara sıra da olsa işlerimi Soho Haftalık Haberleri ya da Rolling Stone'a satıyordum. Fotoğraflarımı kimsenin almadığı zamanlarda da, tanesini bir dolardan okuttuğum Vintage Violance adında bir D.C. fanziniyle takas ediyordum.

Duygularımı harekete geçiren şeyleri fotoğraflamaya devam ettim, ki çoğu hareket etmeyen şeylerdi. Bir kaldırım taşının üstünde dümdüz edilmiş güvercinler; teni çamura bulanmış soluk gri fanila renginde, East River'ın kıyısına vurmuş bir ceset; iki gösteri arasında uyuyan, bir Broadway kulübünde bir striptizci; göğüsleri, silikonun derisinin altına sızdığı yerlerde

kırmızı balon gibiydi. Bu yeteneğimi, bir uca kadar bileyebileceğim bir şey olarak düşünmek hoşuma gidiyordu: Seyircinin tam gözüne saplayabileceğim sivri uçlu bir çubuk... 80'lerdeki çöküş ve tabuları yıkma konularına rağbetin, bu fotoğraflar için gereken kitleyi yaratmış olabileceğini düşünebilirsiniz ancak zaman geçmişti ve azledilmişlerdi. Fazlasıyla tüyler ürpertici, sonra da fazlasıyla başkalarının işlerini çağrıştıran şeyler oldular. (Mapplethorpe, Weegee, Nan Goldin'in The Ballad of Sexual Dependency'si) En nihayetinde de başkalarının işlerini yeteri kadar çağrıştırmayan şeyler...

"Bunlar epey çiğ," dedi Linda, altı sene sonra nihayet yeni bir portfolyoyu bir araya getirdiğim, başka bir kitap için yeteri kadar fotoğraf çektiğim zaman. "Haddinden fazla birinin kafasının içinde olmak gibi."

Ona dik dik baktım, şehrin yukarı kısmındaki ofisinde bir öğleden sonrasında, altın takılarına ve Armani ceketine. "Zaten başkasının kafasının içi, Linda. Benim kafamın içi."

Portfolyoyu masanın diğer ucundan bana doğru itekledi. "Biliyorum," dedi. "Belki de bunları başka birine göstermelisin Cass."

Çıktım gittim. Başka kimse beni istemedi.

Yirmi yıl geçti. Bazı boktan galerilerde birkaç grup sergisine katıldım. Ara sıra da olsa birileri işlerimi satın alır, çoğunlukla Cindy Sherman'ın bir işine dipnot şeklinde de olsa Ölü Kızlar'dan bahsedilirdi. Zamanı geldiğinde, dijitale geçmedim. Çok da zor olmayabilirdi: Işık yine ışıktı, sadece onu nasıl bulacağınızı bilmeliydiniz, o gölgeye olan meyillilik için nereye bakacağınızı, birinin gözleri ilk açıldığı ve ölü mü yoksa uyuyor mu emin olamadığınız o an için. Eski Konica'mdan kurtulabilirdim; tıpkı başka bir iş bulabileceğim ya da kendime daha iyi kıyafetler satın alabileceğim ya da biriyle ciddi bir ilişkiye başlayabile-

ceğim gibi.

Hakkımda anlamanız gereken şey şu: Değişebilirdim. İçimden gelmedi. Kulüplerde tanıştığım insanlarla yattım, erkekler, kadınlar... Hiçbiri uzun sürmedi. Harabeye dönmüş olmama karşın hâlâ yeterince iyi görünüyor olsam da, boktan bir ayyaştım. Neticede East Village'daki çoğu kafeye girip oradaki her insanın bir gazete ya da dizüstü bilgisayarın arkasına saklanmasını izleyebilirdim.

Buna rağmen, 1998 yılında Christine Conti adında evli bir kadınla ilişkim oldu. Fransız Nouvelle Vague'unda uzmanlaşmış bir profesör. İnce yapılı, esmer ve şık; duygusal açıdan hararetli, toparlanmaya çalışan sorunlu bir alkolik. Cinsel anlamda iyi bir ikiliydik ama çok fazla kavga ederdik. Bir süre sonra sürekli kavga eder hale geldik. Ben çok fazla içtim. Sonunda Christine kocasını terk edip Battery Park'ın yakınlarındaki kendi evine taşındı ama aramızdaki şey pek de düzelmemişti. Tam anlamıyla bütünleşmiş bir insan olmadığımı söyledi. Ben içmeyi bırakmayı reddettim. Adsız Alkolikler toplantılarına gitmeyi reddettim. O da, beni terk etmeyi...

Bunun üzerine ona vurdum. Yardım alacağıma söz verirsem polisi aramayacağını söyledi. Ben de, benimle kaldığı için belki de esas yardıma ihtiyacı olanın o olabileceğini öne sürdüm ama yine de kabul ettim. Bir danışmanı görmeye başladık. Christine, yırtıcı, kopuk, takıntılı gibi kelimeleri savuruyor; danışman da çözülmeli amnezi, kişiliksizleşme, duygusal rahatsızlık gibi terimlerle karşılık veriyorken orada öylece oturdum. Danışman, beni lityum ve antidepresan rejimine sokan bir psikiyatristi görmemi önerdi.

İlaçları bir hafta boyunca aldım. Beynime komple striknin vurulmuş gibi hissetmeme sebep oldular. Tekrar almayı hiç kabul etmedim. Doktor başka ilaçlar önerdi ama ona da bir daha

asla geri gitmedim.

"Bu benim kişiliğimin alabileceği en uyumlu hal," dedim Christine'e. "Ya buna alış ya da buradan defol."

Christine, sebebi her neyse, benimle görüşmeye devam etti.

Eskisi kadar kavga etmedik ama ben yine de içtim. Az sayıdaki arkadaşım, benimkinden daha az sıra dışı hayatlar yaşıyordu. Zannediyorum beni, kaybettikleri kasvetli bohem hayatın bir çeşit görüntüsü olarak etraflarında tuttular. Hâlâ aynı müzikleri dinliyor; işe hâlâ akşamdan kalma halde gidiyor; hâlâ fare dolu, kira denetimli dairemde, bir parça kontrplağın üstündeki döşekte uyuyordum.

Nihayet, Christine bile, alacağını almıştı. Yavaş yavaş, kalan birkaç arkadaşımı da görmeyi kestim. Canlı müzik dinlemek için kulüplere gitmeyi bıraktım. Giderek az, daha az sayıda film rulosu harcadım ve küçülen rock basınındaki sayılı temasımı da yitirdim. İstediğim fotoğrafçılık kitaplarını almaya paramın yetmediği zamanlarda, onları Strand'den çalıyordum.

Sonra Christine öldü. O sabah, erkenden arayıp bir mesaj bıraktı. Windows on the World'de öğle yemeği için biriyle görüşecekti. Onunla öncesinde bir kahve için buluşur muydum? Bazı şeyleri yeniden masaya yatırabilirdik. Daha iyi olabilirdi. Epey zaman geçmişti. Belki bazı şeylerle başa çıkmaya başlamış olabilirdi. Belki de ben değişmiştim.

Değişmemiştim. En azından, yeteri kadar. Mesajı sildim ve onu tekrar aramadım. Birkaç saat sonra sirenler başladı; ve duman... Gök, buz mavisiydi. Telefon çaldı, Phil Cohen kulağımın içine Hoboken'dan bağırıyordu.

"Görüyor musun, Cassandra, görüyor musun?"

Pencereden dışarı baktım.

"Hasiktir!" diye haykırıp telefonu odanın diğer ucuna fırlat-

tım.

Kafamı güç bela pencereden dışarı çıkardığımda kül ve kâğıt girdapları Hudson Sokağı'na yağıyordu ve o jet yakıtı kokusu... İnsanlar, sanki dilleriyle kar tanelerini yakalıyorlarmış gibi ağızları açık halde bakakalmışlardı. Feryat figan.

Kırılan bir camın içinde olmak gibiydi sanki, etrafımdaki her şey tuzla buz oluyordu. Christine çoktan ölmüştü; gerçi bunu o zaman bilmiyordum, oraya yine de gittiğini bilmiyordum, erkenden, benim ortaya çıkacağımı düşünerek. Değişmiş olabileceğimi düşünerek. Nereden bileceksin.

Yüzümü, uçağın arkasında bıraktığı tek çizgi halindeki beyaz izin siyah çakıl taşları, cam ve közle bulanıklaştığı tarafa doğru kaldırdım. Alazlanmış bir kâğıt parçası elimin arka tarafına düştü ve oraya yapıştı; nemli, sıcak... Tenimden soyup okumak için odaya geri döndüm.

Zira biz ilk

Kâğıt parçasını avuç içimle düzleştirdim, sonra dilimin üstüne yerleştirdim. Petrol ve yanık metal tadı geliyordu. Yuttum ve akabinde kontrolsüzce kusmaya başladım.

Adına yapılacak bir anma töreni hakkında kimse benimle irtibata geçmedi. Zaten gitmezdim de.

Savaşlar başladı. Ben daha da fazla içtim. Bir süreliğine sağda solda, üzerinde onun yüzünün olduğu el ilanları gördüm, eski kocası ve ebeveynlerinin işiydi bu. Ne zaman bir tanesini görsem çığlık atmak istedim. Birini gebertmek istedim. Neticede, sokaktaki insanların bana attığı sinirli bakışları görmezden gelerek onları yırtıp atmaya başladım. Bazı zamanlarda, dairemde tek başımayken, gerçekten de çığlık atardım. O gitmişti, her şey bitmişti, yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı, herhangi birinin herhangi bir şey hakkında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bunu anlayan tek kişi niye bendim ki?

Kış akşamüstlerinde, o cansız ışık vururdu daireye, her şeyi kırağıyla kaplıymış gibi gösteren o ışık. Yazın ortasında ve hatta gecenin ortasında bile, beni kör eden o ışığı duyumsayabiliyordum. Birkaç ay boyunca başım ağrıdı; sağ gözüme çöreklenen, sanki bir kıvılcım retinamı yakmış gibi kör edici bir ağrı. Göz doktoru hiçbir şey bulamadı ama ben yine de erimiş bir tel, bir parça kül ya da köz tarafından açılan o deliği hissedebiliyordum. Bir yara veya korneada bir çizik arayarak aynada gözüme baktım ama orada hiçbir şey yoktu. Öyle bir hâle geldim ki, kamerayı elime alacak cesareti kendimde bulabilmek için üç tek viski içmek zorunda kalıyordum.

Christine'le ya da herhangi bir insanla bir şekilde ilişiğim olduğunu unutmaya çalıştım. Şarkıda da söylediği gibi, kollarınızı bir anının etrafına dolayamazsınız. Kırk sekiz yaşındaydım ve hayatım onlarca yıldır bitikti. Bu da Phil Cohen'in beni Aphrodite Kamestos hakkında aradığı zamana denk düşüyordu.

-4-

Phil, şimdilerde Hoboken'da yaşayan, East Village'lı eski bir arkadaştı, Erken Ölüm isimli bir blog yazmak dışında, envaiçeşit basılı dergi ve internet sitesi için serbest zamanlı işler yapmış, tek seferlik bir müzik menajeri. Hip-hop ve bok-pop'un yükselişi, yaptığı işteki güvenceyi önemli ölçüde azaltmış olsa da eskiden kalan speed bağımlılığı onda hayranlık uyandıran bir iş alışkanlığı bırakmıştı ve hâlâ ne zaman ihtiyacım olsa benim için meth ve black beauties getirirdi. Nadiren uyur, tabiatından ileri geliyormuşçasına yazar ve daima, takıntılı bir şekilde kendisine bir iş, dedikodu, seks ya da diyet tüyosu verebilecek herkesle iletişimde kalırdı. Eğer şehir bir nükleer bombayla dümdüz edilmiş olsaydı, Phil Bilmemne Sokağı'nın küllerini eşeliyor ve Hoboken'daki diğer sağ kalanlara dumanla sinyaller gönderiyor olurdu. Görüntüsü Akılalmaz Bay Limpet'teki Don Knotts ayarlarında bir şeydi, yalnız o kadar yakışıklı değildi.

Yine de, Phil her zaman bana, karışık akıbetlerle de olsa, sahip çıktı. Bir kafede, yağmurlu bir ekim sabahında ona rastladım.

"Hey hey hey. Cassandra Android, n'apıyorsun lan it?"

"Phil. Hayatta olmak aşırı iyi."

"Duyduğuma sevindim. Baksana - ben de seni arayacaktım. Bir saniyen var mı?"

Pencerenin yanındaki bir masaya sıkıştık. Kahvemden bir yudum alıp gözümü ona diktim. Birkaç ay önce Phil saçını traş etmişti. Bunun kötü bir karar olduğunu derhal anlamış ve tekrardan uzatmaya çalışmıştı. Şimdi göründüğü halde, Edvard Munch bir çim adam tablosu çizseydi aynı şeyi bulabilirdiniz.

"Ee, n'aber?"diye sordum.

"Sanırım sana uygun bi' işim var. Mojo için editörlük yapan bi' adam tanıyorum. Londra'da çıkan bir müzik dergisi. Basılı dergi yani, internet üzerinden yayımlamıyorlar. Fotoğraflardan oluşan bir hikâye yapmak istiyor. Benim de aklıma sen geldin Cass. Tam senlik iş, gerçek bir Gulyabani Neary hikâyesi."

"Mojo'nun ne olduğunu biliyorum." dedim. "Tam benlik mi? 'Az Çalıştırılan Lezbiyenler ve Onlardan Nefret Eden Kadınlar' ayarında bir şey mi?"

"Aferin kızıma! Yakın, çok yakın. Aphrodite Kamestos'u biliyor muydun?"

Kahvemden bir yudum aldım. "'Kim olduğunu biliyor muyum?' yoksa 'Onu tanıyor muyum?'"

"Eh, ikisi de." Phil'in gözleri büyüdü. "Onu aslında tanıdığın falan yok, değil mi? Hayır, tabii ki yok," dedi ve çabucak devam etti. "Bu editör var ya, ona bir zamanlar onunla aynı mevkide olduğumu anlatıyordum. Acayipti. Kadın hakkında bir iş istiyor."

"O kadın hâlâ hayatta mı ki? Kaç yaşında olması lazım? Yüz mü?"

"Yoo. Belki yetmiş. Ama kendine iyi bakmış. Maine taraflarında evi var, bir ada. Eskiden, 80'li yıllarda falan ben de oradaydım, onu tanıyan bir herifi tanıyordum. Acayip mekân. İşte, ben de bu editöre bir tanıdığım olduğunu söyledim, birini muhtemelen yeniden oralara çıkarabilirdim. Para oldukça iyi. Ayrıca sterlinle ödeme alıyor olacaksın, güzel kur farkı."

"O zaman niye sen yapmıyorsun?"

Phil incinmiş göründü. "Sana bir iyilik yapmaya çalışıyorum!"

"Ah, tabii. Phil Cohen kıyağı. Az kalsın unutuyordum."

"Seni bu herife feci övdüm Cass. Ona, şu dünyada bu iş için kimsenin senin kadar nitelikli olmadığını söyledim."

"Niye böyle bir şey söyledin ki?" Kahvemi bitirdim ve bardağı çöp kutusuna fırlattım. "Tekrar soruyorum, neden sen yap-

mıyorsun?"

"Ben fotoğrafçı değilim!"

"E bu adam niye kadrolu bir fotoğrafçı göndermiyor?"

"Çünkü Aphrodite daha önce ismini duymadıkları birini istedi. Onunla iletişime geçtiğimde, çok tanınmış birini istemem dedi. Kadın böyle, manyak, paranoyak falan. Bilinmeyen birini istiyor."

Alt dudağını başparmağı ile işaret parmağı arasında sıkıştırdı. Gülmeye başladım.

"Bilinmeyen mi? Ne demiş olabilir ki? 'Tam bir bilinmeyene ihtiyacım var -buldum, hadi Cassandra Neary'yi çağıralım!' "

"Aşağı yukarı."

"Hayda."

Oturdum ve hiçbir şey söylemedim. Bir müddet sonra Phil omuz silkti. "Hakikaten, sadece sana biraz yardımcı olmaya çalışıyordum. Yani, kadın özellikle seni istedi, tanrı bilir niye. Ama epey ilginç bir iş olabilir. Hatırlasana, eskiden ülkeyi bir kenarından yana doğru eğersen başıboş olan her şey California'ya yuvarlanır derlerdi. İşte, sanki yeniden yana eğmişler de bu sefer hâlen başıboş olan her şey gerisin geri Maine'e yuvarlanmış gibi. Maine'in malum kısmına tabii, geri kalan kısmı sıktığimin Massachusetts'i gibi. Ve bu adalar falan... Cass, senlik bir mekân. 'Eski tuhaf Amerika' bu var ya, yeni tuhaf Amerika. Bunu düşünmelisin. Cidden."

İç çektim. "Tamam, düşünürüm."

Phil cep telefonunu çıkarıp bir bakış attı. "Yaklaşık, hımm, beş dakikan var."

"NE?"

"Adama onu üçe kadar arayacağımı söyledim, onun saatine göre üç. Arada beş saatlik zaman farkı var. Ve saat ona geliyor."

"İyi de, yapamam. Bana rastlayacağını nereden biliyordun ki?"

"Bilmiyordum. Seni arayacaktım. Yemin ederim."

"Ama– Tanrı aşkına Phil. Ne yani; bu editör, kadına geleceğimi mi söylemiş?"

Kafasını salladı. "Hayır, ben söyledim. Dinle, bunu düşünme, tamam mı? Sadece evet de, ben ayarlarım. Ehliyetin vardı, değil mi? Kredi kartın? Bir araba kiralayıp kullanabilir misin?"

"Evet." Derin düşüncelere dalmış halde sokağa baktım. Yağmur, düşen yaprakları ve uçuşan gazeteleri gri çamura dönüştürmüştü. "Siktir. Bana avans verebilecekler mi?"

Phil bana sanki ondan bir bebeği pişirmesini istemişim gibi baktı.

"Peki, iptal ücreti verecekler mi?"

"Ben vereceğim iptal ücretini. Eğer bu iş olmazsa, Cass, iptal ücretini bizzat kendi kahrolası cebimden ödeyeceğim, oldu mu?"

"Bunu neden yapıyordun, bir daha söyle."

Phil, fırça gibi saçlarında elini gezdirdi. "Öf be abi. Var ya Cass, aşırı derecede huysuzsun, biliyor muydun? Senin için gerçekten de iyi bir iş olabileceğini düşündüm. Efsanevi Aphrodite Kamestos ile yarı-efsanevi Cassandra Neary. Yani, ona yakınlaşabilirsin, biliyorsun değil mi? Evini gördüm, orada birkaç gün geçirdim. Hani şu eskiden sürekli anlattığın kasvetli zırvalar falan var ya? Hah, bu işte. Bütün o kayalar, okyanus, gökyüzü mökyüzü..."

İç çekti. "Ve ne bileyim, onda başka bir şey daha vardı. Bana seni anımsattı. Anlatabildim mi?"

"Unutulmuş Cassandra Neary." dedim. "Lanet olası, hiç varolmamış Cassandra Neary."

"Unut gitsin." Bana baktı ve "Var ya, şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekiyordu. Denemek ve sana bir iyilik yapmak..." dedi. Telefonunu aldı. "Başka birini bulacağım."

Kafamı salladım. "Yapacağım, tamam. Paraya ihtiyacım var. Şehirden dışarı çıkmam gerekiyor." Yeniden dışarı baktım. "Beni arayacak mısın, n'apacaksın?"

Cep telefonunun kapağını açtı. "Adama anlatacağım. Sonra

Maine'deki diğer herifi arayacağım ve bazı şeyleri ayarlatacağım, seni oraya botuyla getirmesi için. Sonra da seni arayacağım."

"Eh, uygun şekilde belirsiz." Ayağa kalktım. "Sanırım, senin beni aramanı bekleyeceğim veya bir herifin bir şeyler yapmasını ya da onun gibi bir şeyler."

Phil başını salladı. "Şahane. Hişt, bana teşekkür etmeyecek misin?"

"Sana param ödendiğinde teşekkür edeceğim, oldu mu? Yemeğe çıkarırım."

Bakımsız kelini öpmek için öne doğru eğildim.

"Teşekkürler Phil," dedim ve eve yürüdüm.

Keder, suçluluk ya da korkudan kaçmaya ihtiyacım olduğu için şehri terk ettiğimi düşüneceksiniz. Bütün bu yıllar boyunca insanları kaçmaya iten o sebepler... Üstelik çoğu kişi de yol aldığım yere kaçmıştı.

Fakat gerçek şu ki, Christine o sabah beni aradığında, en son konuşmamızın üzerinden neredeyse iki sene geçmişti. Sesimin tınısına dayanamıyordu, ölü biriyle konuşmak gibi bir şey olduğunu söylemişti. Ya da hayır, diye devam etmişti, Phil Cohen'in bana verdiği lakap gibiydi: Bir androidle konuşmak gibi, insan konuşmasını ve heyecanını taklit eden bir şey, ama aslen canlı değil.

"Korkunç olan şey şu ki, Cass, seni gerçekten sevdim." Klimasının arka plandan çıkardığı vızırtıyı duyabiliyordum, sokaktaki trafiği. "Seni hâlâ seviyorum."

Hiçbir şey söylemedim. Benim de onu sevdiğimi söylememi istediğini biliyordum, onu kurtarmam için bana bir şans verdiğini biliyordum (Kendimi kurtarmak için, derdi o olsa) ama yalan söyleyemezdim. Böyle şeyler hakkında yalan söyleyemem. Bu bir erdem değil. Bir kusur; tıpkı benim gerçek dünyayı bir lütuf değil de, korkunç bir şey olarak görmem gibi. Bütün hayatımı en kötüsünü bekleyerek yaşadım; olacağını bilerek, olacağını görerek... Olmasını sağlayarak, diye düşünürdü eskiden insanlar, sonra da fotoğrafını çekip diğer insanların da görmesini sağlayarak.

İnsanlar gerçeği istediklerini düşünürler. Fakat işin aslı şu ki onlar gerçeğin, korkunun yattığı yerde; televizyonun, bil-

gisayarın, dünyanın öteki tarafında olduğu konusunda temin edilmek istiyor. Kimse ayaklarının dibinde yatan insan cesedinin alazlanmış kalıntılarını izlemek istemiyor. Kimse katışıksız keder, korku ya da kaybı seyretmek istemiyor. Her zaman kendim için istemiyorum, ama şunu inkâr etmiyorum ki aslında öyle ve şunu da inkâr etmeyeceğim ki sonuçlar, fotoğraflarım, rahatsız ediciydi. Başka yöne bakamam.

Christine öldükten sonra bütün dünya rüyalarımda olduğu gibi göründü, fotoğraflarımdaki gibi. Bir sabah uyandım, pencereden dışarıya baktım ve kâbusumun nehir üzerinden doğan güneş gibi yükseldiğini gördüm: Işıl ışıl, kör edici... Ve onun tarafından kör edilmiştim. Çünkü o zaman bile, başka yöne bakamıyordum.

Strand'de birikmiş izin günlerim vardı, ben de birkaç haftalığına gideceğimi bildirdim. Şaşırmışlardı ama aynı zamanda normal bir şey yaptığım için rahatlamış görünüyorlardı. Yaklaşık beş yıl boyunca aldığım ilk izindi. Son günlerimin çoğunu orada kitap yığınlarını karıştırıp, Kamestos hakkında herhangi bir şey arayarak geçirdim.

Bir şey bulamadım, tabii o Aperture'ün 20. yüzyıl fotoğrafçıları üzerine olan cildindeki ikonik fotoğrafı hariç. Kocası şair Stephen Haselton tarafından, evliliklerinden kısa süre sonra çekilmiş siyah beyaz bir portre. Başka resimler de olduğunu biliyordum: Mors'un esas baskısının kılıfı üzerinde Jean Cocteau'dan bir kara kalem çalışması, Brion Gysin'in Jean Mara'nın ölüm maskesine benzeyen bir eskizi...

Onu Google'ladığım zaman daha fazla şey bulacağımı varsaymıştım. Bazı çevrimiçi şeyler vardı, Susan Sontag'ın Mors'u reddi gibi, ama salt bilgi anlamında RealArtists.com'daki kısa bir biyografiyi saymazsanız çok az şey vardı. İsmine karşın Aphrodite de benim olduğum gibi Amerikalıydı, Chicago'da büyümüş üçüncü nesil bir Yunan. Çocukluğuna dair herhangi bir ayrıntı yoktu, yalnızca Haselton'la olan evliliklerinin kısacık bir bahsi. İnternette birkaç tane daha fotoğrafı vardı, hiçbiri kocasının çektiği kadar iyi değildi.

İsmiyle bu kadar alakasız olan başka birini daha tanımadım. Aphrodite Kamestos, şiddetli bir yıldırım fırtınasının olabileceği tarzda güzeldi, tabii güvenli bir mesafeden izliyorsanız. Haselton haberi yokken çekmiş olmalı: Kafası yana dönük, saçları

arkaya doğru salınmış, dudakları ayrık ve kaşları da hafiften kalkık. Gözleri, beyaz tenine inat, korkutucu bir biçimde siyah. Işık, kalkık ve yuvarlak olan elmacık kemiklerini teğet geçiyor; akik misali gözleri ise uzun, dar ve bıçak gibi. Kameraya attığı bakış doğrudan olmasına karşın, anlaşılmaz: Korkusuz görünüyor ama aynı zamanda da savunmasız; yüzünde bir karşılama, sıkıntı ya da saldırı belirmeden hemen önceki milisaniyede çekilmiş.

Vurucu derecede güzel bir yüzdü ama bana Aşk Tanrıçasını düşündürmedi. Medusa'yı aklıma getirdi; güzelliği, kendisine sataşacak kadar aptal olan herkese ödetecek biri. O fotoğrafın gücü buydu işte: Size o kadına ne olduğunu düşündürmüyordu. Size fotoğrafı çeken adama ne olduğunu düşündürüyordu. Kendisini 1976'da öldürdüğünü bilmek neredeyse umut kırıcı.

Yine de beni korkutmadı. Bu aptal olduğum anlamına geliyor olabilir ama 1959'da o fotoğraf çekildiğinde ben iki yaşındaydım. Kamestos annem olabilirdi. Birisinin büyükannesi olabilecek kadar yaşlıydı. Evi zencefilli çörekten yapılmış ve içeride harbi sıcak bir fırının olduğu çeşitten.

Google aramam onun bazı işlerini de ortaya çıkardı ama bu o kadar bunaltıcı bir tecrübeydi ki hiç kalkışmamış olmayı diledim. İyi fotoğrafların kötü reprodüksiyonlarına bakmaktan nefret ederim ve internetteki fotoğraflar da homojen bir biçimde berbattı. Nesil kaybı. Bir fotoğrafı durmadan çoğaltırsanız tam olarak bu olur. Aslına uygunluğu kaybedersiniz, esas negatiften kopyalanmış her birbirini izleyen nesilde kalite daha da bozulur ve orijinalin kendisi de zamanla çürür. Böylece her yeni fotoğraf, başladığınız hâlin daha da düşük değerli bir sürümü haline gelir. Aynı şey analog kayıtlarda da olur. Sonu olmayan yeniden üretimlerden, nihayetinde elinize kalan şey cızırtı ve dip gürültüsüdür.

Bu, dijital görüntülemede pek de böyle değil ama internette bulduğum şeyler Kamestos'un iki kitabı Mors ve Deceptio Visus'un 1970 korsan basımlarıydı, ki orijinaller ilk defa 50'lerin

sonuna doğru basılmışlardı. O korsan sayıyı eline alan herkes, Aphrodite'in fotoğrafları gün ışığından nasibini almışlar mı diye merak ettikleri için affedilebilirdi. Ne yazık ki internete düşenler de o korkunç taklitlerdi. Mors ya da Deceptio Visus'un esas nüshalarındaki hâlleriyle alakaları yoktu (Biliyordum, çünkü iki kitaba da sahiptim) ve o nüshaların da orijinal baskılarla alakası olamazdı.

En şahaneleri manzara fotoğraflarıydı. Adalar, dağlar; olanaksız bir güzelliği detaylandıran yoğun maviler, eflatunlar, morlar... Magritte'in elinden çıkmış bir manzara resmine benzeyen, aralıklı takımadalar: Tarifi ve telafisi zor. O yerlerin gerçek olmasını aklıma hayalime sığdıramıyordum.

Ama gerçekten de öylelerdi. Fotoğraflar 1956'da, bilgisayarlar dünyayı tatlı bir biçime büründürmeyi mümkün kılmadan onlarca yıl önce çekilmişti. O sene Kodak'ın, fotoğrafçılara, laboratuvara çok da ihtiyaç duymadan kendi negatif renklerini yapabilmelerini sağlayan Type C renkleme işlemini yutturmaya başladığı yıldı ve Nina Leen, Brian Brake gibi insanlar tarafından da bazı çok ilginç renkleme işleri çıkarılmıştı. Kamestos, Type C mi kullanıyordu bilmiyordum. O aralar kırklı yaşlarındaydı ama ürettikleri baskıdan da bir şeyler kapıyor olmalıydı. Kocasının çektiği fotoğraftaki elleri, bir boğma emrini, kamerayı kavrayabildiği kadar kolay idare edebilirmiş gibi dursalar da, o gözlerin nasıl alev alev yandıklarını yine de görebilirdiniz.

Mors piyasaya çıktığında beslenen esas şey şüpheydi. Korkunç şeylerin yaşandığı yerlerin bir listesiydi: İntihar, cinayet, cinsel eziyet... Bunlar Weegee'nin suç sahneleri ya da Bourke-White'ın Buchenwald fotoğrafları gibi değildi. Kamestos'un eserleri aciliyet ve tarihsel önemden yoksundu, kopuk oldukları için ihlal anlayışları da oldukça içgüdüseldi. İlk kez görülmeye başladığında, kötü ruhlu fotoğrafçılık anlayışı sebebiyle kapı dışarı edilmişti ve 1970'teki korsan baskılar da Terry Southern ve Kenneth Anger tarafından yapılan Hollywood Babylonumsu tanıtımlarıyla işleri sadece daha kötü yaptı. Sally Mann gibi

insanlar tarafından fotoğrafın gerçek etkisi tanınıncaya kadar onlarca sene geçecekti. Ve ben gibi, elbette. Ama beni de kimse dinlemiyordu.

Kalbimin güm güm atmasına sebep olan şey, orijinal fotoğrafları görecek olma düşüncesiydi. Şehirden firar etmenin ya da paranın düşüncesinden daha fazla, hatta yeniden adamakıllı bir iş yapabileceğim fikrinden bile daha fazla.

Yine de itiraf edeceğim, Kamestos'a ne olmuş olabileceğiyle ilgili merak içindeydim. (Meraktan fazlası.) Sinirsel bir yıkım mı? Başarısızlık ya da soğukkanlılık? Başarısız bir evlilik? Kocası küçük bir şairdi. Beat hareketinin içine çok da dâhil olamamış biri ve anladığım kadarıyla da bir eşcinsel. Kamestos, Haselton'la 1955 yılında tanışmış ve yalnızca birkaç hafta sonra da evlenmişler. Damadın zengin babası da, düğün hediyesi olarak çifte Maine kıyısının açıklarında bir adada ev vermiş.

Ve bu da, sanıyorum ki, yol aldığım yerdi. Paswegas Adaları. Adını daha öncesinde hiç bilmiyordum. Düşüncesi bana acayip bir his verdi. Adeta tuhaf ve hafiften de ürkütücü bir hac yolculuğuna çıkmak gibiydi; Humbert Humbert'in Lolita ile yattığı motelleri bulmaya koyulan bir Nabokov hayranı gibi.

Çünkü Paswegas, Aphrodite'in Deceptio Visus'taki düşvari kareleri çektiği yerdi. Otuz sene boyunca hayalimde canlandırdığım, düşündüğüm ve düşlediğim, gerçek olduğuna asla tam olarak inanmadığım bir yer. Bir fotoğraf ya da resme baktığınızda içine doğru yürüyüp kaybolmayı arzulayışınız var ya hani? Kendimi bildim bileli, onun fotoğraflarına bakarken içimden gelen şey buydu. Şimdi fırsatını bulmuşum gibi görünüyordu.

Phil'e rastladığım gecenin ertesinde, babamı aradım. Bir süredir konuşmamıştık ve her zamanki gibi sesimi duyduğuna rahatladığını söyleyebilirim. Çünkü ölmemiştim. Henüz.

"Cassandra. Aramana sevindim. Her şey yolunda mı?"

Ona Phil'le olan konuşmamı anlattım. "Daha önce oraya gitmemiş miydin sen?" diye sordum. "Balık tutmak için miydi neydi."

"Tabii. Balık tutmak ve avlanmak. Allagash taraflarına. Eskiden oraya dedenle giderdik. Gecenin bir yarısında Freeport'ta durup, o küçük L.L. Bean dükkânının zilini çalardık ve onlar da alet edevatımızı alabilelim diye bizi içeri alırlardı. Güzel yerdir Maine. Annenden bu yana hiç bulunmadım ama doğusuna falan birkaç kez gittiydim." dedi ve sesi aniden buğulandı. "Sen doğmadan önceydi."

"Oraya nasıl gidilir biliyor musun? Araba kiralayacağım da."

"Maine'e mi?" Viski bardağındaki buzların tıngırtısını duydum. "Elbette. New Hampshire sınırına doğru sür, sonra sağa dön."

Bir süre daha konuştuk, arayı kapattık. Daha doğrusu arayı o kapattı. Benim rapor edecek bir şeyim yoktu.

"Eh, Cassandra, bol şans dilerim," dedi sonunda. "Başına bir şey gelirse Ken Wilburn'ü ara. Şimdilerde Güney Salem'de. Dur bak, numarasını vereyim..."

Yazdım, sonra da hoşça kal dedim. "Sağol baba. Geri dönünce seni arayacağım."

"Güzel olur, Cassandra. Bu sene Noel'de seni görecek miyiz?"

"Belki." dedim. "Hiç belli olmaz."

İki gün sonra bin dolarlık bir çek elime geçti, yanında bir notla beraber:

KENDİNE ŞU LASTİK ÇİZMELERDEN AL.

SEVGİLER, BABAN.

Paranın büyük bir kısmını, boru paça Hedi Slimane kotlara bayıldım. Bazı lüks mallarımın olduğu doğru ve ayrıca, eğer gerçekten bir hikâye satarsam yatırımın karşılığını vereceğini düşündüm. Gerisini de cüzdanıma tıkıştırdım.

O gece Deceptio Visus ve Mors'un bendeki nüshasını çıkardım. Onları 1978'de, Kamestos'un namı ciddi bir düşüşe geçtiği vakitlerde, şehirdeki bir sahaftan ucuza almıştım. Şimdi Deceptio Visus'un sayfalarını karıştırıyor, adanın gerçek hayatta nasıl

ya da nerede olabileceğiyle ilgili bazı ipuçları bulmayı umuyordum.

Bir kartpostala bakarak nerede olduğunu çözmeye çalışmak gibi bir şeydi. Ben de internete girdim ve www.maineway.com, Paswegas Yarımadası ve ötesinden haberler! sitesine rastlayıncaya kadar bakındım. Sitenin ana sayfasını aşağı kaydırdıkça karşınıza bulutsuz gökyüzü, kobalt deniz boyunca yelkenli yarışları çıkıyordu. Etrafta koşuşturan Labrador retrieverlar, sonbahar yaprakları, midillilerin üzerinde mısır yiyen çocuklar, ıstakozlar, kanoya binen sağlıklı görünümlü çiftler, dalgıç kuşları ve geyiklerin de bir sürü sevimli fotoğrafı vardı.

Gerçi haber başlıkları bambaşka hikâyeler anlatıyordu. Ergen intiharları silsilesi, Oxy-C ve Vicodin'e bağımlılığı olan insanlar için açılan destek grupları, iki büyük eroin baskını. Bir lisede bomba alarmı. Batı Nil Virüsü'nün başka bir doğrulanmış vakası. Son olarak 29 Ağustos'ta görülen, Martin Graves adında birinin kayıp ilanı. Üçü aile içi şiddetten, bir tanesi de crack ve kokain bulundurmaktan yapılan polis tutuklamalarının kaydı. Burnt Limanı'na vuran ve geçen kış denizde kaybolan bir balıkçıya ait olduğu tespit edilen bir ceset. Aynı zamanda, şu bağlı haldeki ayıya köpek saldırtılan bir gösteriyle ilgili de başlıca gerçekleri yazan bir makale ile yakın zamanda bir yangında evlerini kaybetmiş olan Prout ailesi için düzenlenen bir kermesin ilanı da vardı. Birisi de hâlâ, son olarak bir ay önce WalMart'taki işinden Machias'a arabayla giderken görülen genç yaştaki kızını arıyordu. Elem Gölü'nden haberler şimdilik bu kadardı.

Tatildiyarı[3] da bu kadarmış, diye düşündüm ve yatağa gittim.

3 Vacationland. Maine eyaletinin resmi sloganı (ç.n)

-7-

Kasım'ın ikinci haftasıydı, Maine kışının başlangıcı. Hâlâ sonbaharda olduğumuzu düşünecek kadar saftım.

Birkaç ay boyunca, bir köşede biraz kristal meth zulalamıştım. Bir bağımlı haline gelmek çok fazla disiplin gerektirmeyebilir ama kafanın güzel olması ihtiyacına ayıracak bir miktar hazırlık gerektirir. Diğer işlerde olduğu gibi bu işte de azimden yoksundum. Meth aralıklı olarak eğlenceli ve yararlıydı ama ona karşı bir bağlılık asla geliştiremezdim. Ayrılmadan önceki öğleyin kiralık arabamı aldım, sonra eve gittim ve haritayı, Phil'in bana verdiği talimatları, kıyafetlerimi, Deceptio Visus ve Mors'un kopyalarını, eski Konica'mı ve birkaç tane de kaset alıp (arabada cd çalar yoktu) bavula koydum. Buzdolabına doğru gittim ve buzluğu açıp küçük boy poşetteki meth ile daha büyük boydaki bir diğerini çıkardım.

Üzerinde bulanık bir yazı bulunan bir parça kâğıtla (TEMMUZ 2001) beraber iki kutu Tri-X film vardı. Tarih, onları aldığım zamana aitti, bu aynı zamanda adamakıllı bir çekim yaptığım son sefer demek oluyordu. Kameramın yanında, liseden beri kullandığım pejmürde, deri sırt çantasındaki yerlerini aldılar.

Az eşyayla seyahat etiğiniz zaman bile, daha fazlası için mutlaka yer vardır. Sorun şuydu ki, benim daha fazla eşyam zaten yoktu. Bir iki dakikalığına ayakta dikilip etrafımdaki odaya baktım. Briketlerden yapılmış kitaplıklar ve 2x6'lık ahşap levhalar üzerine yığın edilmiş ciltsiz kitaplar, yüzlerce plağı tutan sıralarca karton süt kutuları. Sokaktan sürükleyip getirdiğim bir yazı masası; sınırlı sayıdaki gardırop vazgeçilmezlerim, hep-

si de siyah. Aşırı büyük boyutlardaki fotoğrafçılık kitaplarından oluşmuş, derme çatma bir kahve sehpası: İsimsiz Film Kareleri, Amerikan Beklentileri, Mapplethorpe, Arbus, Joel-Peter Witkin. Duvarda, kendi işlerimin birkaç tane acemice çerçeveletilmiş hali, o kadar solmuşlardı ki onları başlangıçta neyin ilginç yaptığını artık göremezdiniz. Leş gibi mutfak tezgâhının üstünde ise, ödenmemiş faturalar duruyordu.

Hepsi aşağı yukarı bu kadardı.

Taş plaklarımın olduğu tarafa doğru gidip The Idiot ile Fear And Whiskey arasında sıkışmış, siyah deriyle kaplı bir portfolyo çıkardım. Düzinelerce 8x10 siyah beyaz fotoğrafı tutan plastik kılıflarla doluydu. Fotoğraflar Ölü Kızlar'dan değil, daha sonra üzerinde çalıştığım diğer şeylerdendi. Linda Kalman'ın geri çevirdiği o fotoğraflar... Hâlâ onlara bakacak seviyeye erişememiştim, o yüzden sadece kapağına baktım. Üzerinde adımın ve koleksiyona verdiğim başlığın yazılı olduğu beyaz bir sayfa: Yeniden İnsan Olmak Güç. Tekrar yerine koydum ve gidip Jack Daniel's'ımı buldum. Ertesi sabah çok erken bir saatte, hava hâlâ karanlık ve ben hâlâ sarhoşken kuzeye sürmeye başladım.

Jack Daniel's'ın verdiği çakırkeyiflik, etkisi kaybolmadan önce, bana şehrin dışarılarında bir saat kazandırdı. Büyüdüğüm şehrin dışındaki ormanlık bayırların hemen kuzeyinde arabamı yol kenarına çekip zulamdaki mavi beyaz kristallerin kalanını da çektim. Toz kalıntıları da yalayıp poşeti pencereden dışarı fırlattım. Mekons'u da kasetçalara tıkıştırdığım gibi kendimi yeniden otoyola vurdum. Bir noktada benzin almak için durmuş olmalıyım ama gözümü kırpıştırarak yukarı baktığımda parlak güneşi, önümde uzanan paslanmış köprü açıklığını ve altındaki açık denizin parıldayan mavi örtüsünü görünceye kadar tamamen bilincinde olduğum başka bir düşünce yoktu.... Otobanın ucundaki tabela ise NEW HAMPSHIRE ÇIKIŞI'nı işaret ediyordu.

Küfrü bastım ve arabayı iyice yavaşlattım. (Neredeyse hiç trafik yoktu.) yakıt göstergesine bakıp kalibrenin doluya yakın bir yerlerde olduğunu görünce rahatladım. Kafam zonkluyor,

gözlerim sanki yuvalarından bir kaşıkla çıkarılmışlar da yerine iki adet taş yerleştirilmiş gibi hissettiriyordu. Connecticut ve Massachusetts'te ne olmuş olabileceği hakkında meraklanmaya dahi başlayamadan, köprünün ortasında bir yerlerde, başka bir tabelayı okuyordum.

(MAINE'E HOŞGELDİNİZ, HAYATIN OLMASI GEREKTİĞİ GİBİ.)

Mavi diyarının boğulmuş sahil şeridine geçişim işte böyle olmuştu. Yer hakkında aklımda peyda olan ne düşünce varsa, hepsi hafiften küçümseyiciydi. Tatil diyarı, kar, nefret ettiğim iki başkan, envaiçeşit fasulye (L.L. Bean, The Beans Of Egypt Maine, Portland'ın biraz dışındayken geçtiğim B&M fabrikasında pişen fasulyeler...) Bu memleket insanları nasıl etkiliyor, algı merkezlerini nasıl tuzla buz ediyor anlamıyordum. Tek bildiğim, bir kasım gününün öğle vakitlerindeydim ve götüm çok fena donuyordu.

Bir şekilde, soğuk olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Şehirde arkamda bıraktığım şey Hint yazı gibiydi. Burada ise kış ortasındaymışız gibi hissettiriyordu. Isıtıcı sonuna kadar açıkken bile, küçük Ford Taurus sadece antifriz kokulu hafif bir ılıklık sağlıyordu. Arka camlar tamamen kapanmıyordu, buz gibi hava içeriye sızdı.

Portland'ın seksen kilometre kuzeyine geldiğim zaman ellerim uyuşmuştu. Kenara çektim ve çantamı karıştırmaya başlayıp üzerime uzun kollu bir tişört, eski püskü bir kaşmir kazak ve yıpranmış motosikletçi ceketimi giydim. Spor ayakkabılarımı da eski, siyah kovboy çizmelerimle değiştirdim. Çoraplar, iç çamaşırları ile başka bir tişört ve birkaç yüz dolar harcadığım Hedi Slimane kotumdan ayırt edilmesi çok güç olan yedek siyah pantolonumu saymazsanız bütün gardırobum bundan ibaretti.

Hiç eldivenim yoktu, antik Tony Lamas'ımı kurtaracak olan botlarım da, kabanım da... Geçen yıllar içinde halamın ailesiyle beraber Boston'da günler serin, geceler ise şömine ateşi ve

Irish Mist'le ısıtılmış halde birkaç şükran günü geçirdiğim olmuştu. Maine'in de böyle olacağını düşünmüştüm. Yanılmışım.

Kendimi durmaya ve Miss MicMac Diner'da beyaz ekmeğe BLT sandviç ve mazot misali kahveyi mideme indirmeye zorlamadan önce, bir saat kadar daha araba kullandım. Faniladan tişörtleri ve Carhart kabanları ile bir masa dolusu yaşlı adam, içeri girdiğim anda beni süzmeye başladılar, sonra da havadan sudan muhabbet etmeye devam ettiler. Kasanın arkasında turuncu mukavvadan bir levha asılı, iki sütununda düzgün bir el yazısıyla şunlar yazılıydı:

Jeff Stonestreet	Antilop
Missy Weed	Antilop
Brandon Johnston	Karaca
Barbara Johnston	Antilop
Wallace Tun	Karaca

"Av sezonu mu?" diye sordum, tezgâhın arkasındaki kıza parayı uzatırken.

Bana bakıp, omuz silkti. "Aynen."

Çıktım gittim. Gün ortasından biraz önceydi. Üç saat boyunca, tentesinden devasa bir metal kanca sarkan, yakın bir benzinciden yakıt almak için duruncaya kadar sahil yolunda gitmeye devam ettim. Kırmızı bir kamyonetin arkasına fırlatılmış ölü bir geyik görünce kancanın ne için olduğunu da anlamış oldum. Dükkâna girip, ellerindeki tek model olan sarı inşaat eldivenlerinden bir çift aldım. Ellerim bir işi beceremiyormuş ve başparmağım yokmuş gibi hissetmeme sebep olmuşlardı, üstelik doğru düzgün ısıtmıyorlardı bile.

Gerçi hiç yoktan iyiydiler. Bir tane de bira satın alıp kapıya doğru yöneldim. Üzerine tutturulmuş bir dolu ilan vardı: Kar temizleme aracı, yakacak odun, Little Munchkins çocuk bakımı hizmetleri ve onlara eşlik eden bir sürü kayıp kedi fotoğrafı...

Hüzünlü açıklamalar ve Muffin, Lahanaadam, Çarık, Kediş ve Arnold'un hayaletvari siyah beyaz fotoğraflarıyla bezelilerdi. 9 Eylül'den sonra gördüğünüz manzaranın kedili versiyonu ya da şu postanelerdeki kaçırılan çocukların listesi gibiydi. Kayıp kedilerin altına başka bir fotokopi bantlanmıştı, Nike tişörtlü ve yün bereli genç bir adam.

MARTIN GRAVES'İ GÖRDÜNÜZ MÜ?
EN SON 29 AĞUSTOS'TA, SHAKER HARBOR'DA GÖRÜLDÜ
BİLGİ VERENLERE ÖDÜL
LÜTFEN ARAYIN 247-9141

Arabaya geri döndüm, içeri oturdum ve bir geyiği kamyonun arkasından alıp kancaya asmak için boğuşan, turuncu yelekli iki adamı izlerken biramı içtim.

"Calais'ye kar yağması lazımdı."

Arkadaşı bir sigara yaktı. "Tam da yeri."

Boş şişeyi yere koydum ve gaza bastım.

Yol doğuya doğru kıvrılmaya başladı. İki tane yanlış dönemeçten sonra, Phil'in bana verdiği MapQuest tarifinin bir halta yaramadığını fark ettim. Arabayı kenara çekip haritayı açtım.

Haritada, üzerinde olmam gereken yol, kıyıyı kucaklıyormuş gibi görünen kesik mavi şeritlerle çizilmişti. Gerçekte ise, deniz uzakta ve kâh görünüp kâh gözden kaybolan sis gibi hayaletimsi görünüyordu. Arada sırada, inşa edilmekte olan bir McMansion'un mamutvari dış kabuğunun etrafındaki romörkleri ve modüler evleri minicik gösteren ham tahta iskeletini, açıklardaki bir adanın yeşil püsküllerinden dökülmüş çürük parçaları, devasa şişkinlikteki bir kır evinin silüeti ile çatısındaki dökülmemiş kiremitlerinin rengiyle aynı, WalMart'ın otoparkına yığılan soyulmamış kütükleri görüyordum. Ve girişteki tabelalarıyla bazı karavan kiliselerini... "6 Kudretli Adamın Sizi Kiliseye Götürmesini Beklemeyin. Neredeyse Kurtarılmak Tamamen Kaybolmaktır."

Fakat bir süre sonra arsız dünyanın bu andaçları bile kayboldu gitti. Sürmeye devam ettim ve sonunda, içinde yalnızca bir adet gaz pompasının bulunduğu büyük bir market, köhne bir antika dükkânı ve terk edilmiş bir benzin istasyonunun bulunduğu bir kasabadan geçerek sapağa ulaştım. Gevşek pantolonları ve tişörtleri içinde iki çocuk sokağın ortasında Toro marka bir çim biçme makinesini sürüyorlardı. Onları, tüylü kuyruğu kalkık halde yavaşça yürüyen gri bir kedi izledi. Arabam yaklaştığında kedi çalılığa doğru sıçradı. Çocuklar geçmem için kenara çektiler ve ben de bir tanesinde Burnt Harbor'un işaretlendiği, diğerinde de PASWEGAS VİLAYET SINIRI yazan tabelaların bulunduğu çukurlarla dolu olan yola doğru yöneldim.

Bu yol, ben tam da dünyanın sonuna doğru sürüyormuşum gibi hissetmeye başladığım anda karşıma çıkmıştı. Şimdi, nihayet, karşımda okyanus vardı. Uzayan sahil şeridi ile siyah adalar ve taşlı çıkıntılardan kirpikleriyle iri, mavi bir göz gibi açılan deniz... Deniz kuşlarından bir yığın tam tepemde birikti, dalışa geçti ve dalgaların parıltısıyla ıslak bazaltın oralarda kayboldu. Arabanın radyosunu açıp dalgalarla taşınıyormuşa benzeyen güçsüz bir sinyal yakaladım. Tuhaf müzikler, istekler, kayıp hayvanlarından bir haber için yalvaran insanlarla dolu bir radyo kanalı...

Ve o ışık! Her şeye merhametsiz bir açıklık vermişti. Çamurlu karın rengine, dökülen yapraklarla dolu çöp poşetlerini taşıyan romörklara, kış gelince dışarı çekilen ıstakoz kapanı yığınlarına; çakmak taşından yontulmuş gibi görünen ladin ve çamlara; ufka doğru yürüyen bir avcının alaz turuncusu işaret fişeği ile ardındaki uçsuz bucaksız ormana...

Daha önce o ışığa benzeyen bir şeyi hiç tecrübe etmemiştim, o gökyüzü gibi... Sanki külden katmanlar, esas gök ortaya çıkıncaya değin üflenmişler gibi. O kadar mavi bir gök ki artık bir renge değil, daha ziyade kasvetin üzerine kapaklandığı neşe misali bir hisse benziyor. Soğuk da keza öyleydi; eldivenli parmaklarımdaki uyuşukluk artık hissettiğim bir şey değil, daha

ziyade olduğum bir şeydi; inatçılık ya da bonkörlük gibi bir karakter özelliği. Yarımadayı önümde görebiliyordum. Atlantik'i sıkıştıran dört parmaklı, pütürlü bir el. Direksiyonun üzerine doğru eğildim, donmuş ama canlanmış bir halde denize doğru sürdüm.

Yaklaşık dört saat olmuştu. Yarımadanın en ucundaki köy, Burnt Harbor, işte burası beni Paswegas Adaları'na götürecek adamı bulacağım yerdi.

Phil benim için bunu bir hafta önceden ayarlamıştı. Bir kafede buluştuk. "Ee, n'apıyoruz şimdi?"

"Her şey hazır, Cassandra Android. Aphrodite'e önümüzdeki birkaç gün içinde orada olacağını söyledim. Seni bekliyor." Bir numara karaladı. "Burnt Harbor'a geldiğinde bu adamı ara. Everett Moss. Kendisi liman amiri olur. Orası ana karanın içindeki bir kasaba. Muhtemelen seni adaya getirecek."

"Muhtemelen mi? Ya getirmezse?"

"O zaman 'muhtemelen' bir sıkıntı var demektir." Phil omuzlarını silkti. "Ya, ne diyebilirim ki? Kamestos seni rıhtımda karşılamayacak. Everett, beni oradayken iki yöne de götürüp getirmişti. İyi bir adam. Ara onu, ya da tam limanın orada bir restoran var, içeriye sor. Kaçırman mümkün değil, başka hiçbir şey yok orada. Cidden, hiçbir şey."

"Kamestos neden orada yaşıyor o zaman?"

"Hey, bu senin çözeceğin bir şey. Ha bir de, nakit para getir. Everett sadece nakit kabul eder."

"Ne kadar?"

"Bilmem. Otuz dolar falan."

Kaşlarımı çattım. "Otuz dolar mı? Yuh. Sence bu iş bir günden fazla sürer mi? Bir de otele para bayılmak istemiyorum."

"Bir gün mü? Bilmem ki. Yani, olsa bile bayağı uzun bir gün olurdu. Öyle bir durumda da yorulursan, kar yağarsa ya da onun gibi bir şey, direkt sıçtın. Gerçeği mi istiyorsun? Orada otel var mı bilmiyorum bile. Dünyanın ucuna gidiyorsun resmen Cass."

"Bunun için sana bir de teşekkür etmem gerekiyordu, değil

mi Phil?"

Yanağını işaret etti. Kör bir tıraş bıçağıyla olan yakın temas, iyileşmeyen kırmızı bir yara izi bırakmıştı. "Buraya kocaman ıslak bir tane kondur bakalım."

"İyi bakalım." Haritayı ve yol tarifini alıp durdum. "Eh, sağol. Aklıma bir şey gelecek olursa ararım."

"Bol şanslar, Cassandra. Bu seferkini elinden kaçırma."

Şimdi ise gece yaklaşıyordu ve ellerim o kadar üşümüştü ki bırak kaçırmayı, tutabilir miyim bilemiyordum bile. Cep telefonum yoktu, o yüzden ben de benzin istasyonunu buluncaya kadar sürdüm. Ankesörlü telefon binanın dışına yerleştirilmişti, ben de kamburumu çıkarıp korunaklı tarafa geçtim ve dişlerimin zangırdamasını engellemeye çalışarak madeni paraları makineye attım.

Ankesörlü telefonun yanında yırtılmış başka bir el ilanı vardı. Bu seferki fotoğrafsız, sadece "MARTIN GRAVES'İ GÖRDÜNÜZ MÜ? EN SON 29 AĞUSTOS'TA, SHAKER HARBOR'DA GÖRÜLDÜ. BİLGİ VERENLERE ÖDÜL. LÜTFEN ARAYIN, ELİNİZDE NE OLURSA OLSUN." Son parayı da sıkıştırdım ve liman amirinin hâlâ etrafta olması için dua etmeye başladım. Rüzgâr, denizden öyle bir gürüldemeyle geldi ki biri cevap verdiğinde bile az buçuk duyuyordum.

"Everett Moss'la mı görüşüyorum?" diye bağırdım. Telefon hattı götüm gibiydi.

"Mer-haba." Telefondaki ses kaba saba ama neşe doluydu. "Evet buyrun?"

"Ben Cassandra Neary. Sizinle bu öğlen beni Paswegas'a geçirmeniz üzere konuşmuştuk?"

"Ha evet."

"Bir buçuk saat sonra falan orada olacağım. Şimdi, eee..." Bu allahın siktir ettiği çevrede bir yer ismi bulabilmek için boynumu çevirdim. "Yani, nerede olduğumu tam olarak bilmiyorum, Bealesville'i geçtikten biraz sonra işte. Collinstown olması lazım. 25 km falan uzakta olabilir mi?"

"Ah evet, Collinstown, aşağı yukarı o kadar uzakta. Epey iyiymiş ama seni bugün götüremeyeceğim."

"Ne? Ama neden?" Soğuk ve çaresizlik sesimin çatlamasına neden olmuştu. "Yarım saat sonra falan orada olmayacak mıyım?"

"Evet, doğru ama korkarım ki o zaman da yapamayacağım. Saat 4'ü geçtikten sonra hava kararıyor ve benim seni bırakıp geri dönmem için saat 2 civarında gelmiş olman gerekiyordu. Yarın ilk iş yapabilirim sanırım. Olur mu?"

"Yarın mı?" diyerek titredim. Okyanusun çivit mavisinden kavruk çelik rengine doğru döndüğü noktaya bakarak. "Aman be! Nerede olduğumu bile bilmiyorum! Burnt Harbor'la burası arasında kalacak bir yer var mı?"

"Evet evet, var." diye patladı tatlılıkla. "Bu yöne doğru gelmeye devam et ve köprüye gelmeden hemen önce, sağ tarafında Deniz Feneri Motel'i göreceksin. Yıl boyunca açıktır. Sonra da yarın ilk iş limana gel, mevzuyu hallederiz. Saat altı diyelim. İyi mi?"

"E peki ya–"

"Oldu o zaman."

Çat.

Arabaya doğru fırtına gibi estim. Tadımlık meth'in de etkisi geçmeye başlamıştı. Hâlâ aç ya da yorgun değildim ama düşüşün yaklaştığını hissediyordum ve vurduğunda kiralık bir Ford Taurus'un içinde tıkılı kalmış olmak istemiyordum.

Alaca karanlığın görünüşü de hoşuma gitmemişti. O kristal mavi gök çoktan siyaha dönmeye başlamıştı. Rüzgâr çıplak ağaçları, ölü yapraklarını otoparkın diğer yanına uçurarak tıkırdattı. Görebildiğim tek ışık, benzin istasyonunun içinden gelen yeşilimsi parıltıydı. O bile sıcacık görünmeye başlamıştı. Arabanın içine güçlükle tırmanıp Burnt Harbor'a doğru yol almaya başladım.

Düşündüğümden daha uzun sürdü. Yol tekerlek izleriyle dolu ve rüzgârlıydı. Bir tomruk kamyonunun arkasında takılı

kaldım, devasa vinci ve kancası, kasanın içinde kümelenmiş on metrelik kütüklerin üzerinde kaygı verici bir şekilde sallanıyordu. Orman yangınından çıkan duman ağaçların üzerinde birikiyor, kuru su kamışı saplarının üzerinde sis misali birikiyordu. Kamyon Hagman Koyu'nun girişine bağlanan köprüye girmeden hemen önce kenara çekti. Köprünün diğer tarafına bir geçtim mi, artık resmi olarak Paswegas yarımadasında olacaktım.

Tamamen karanlık olmadığı zamanlarda bile, açık alanın ve göğün o hoyrat hissi; tuz, pelesenk ağacı ve çürüyen balık kokularıyla bir ana karadan ziyade yarımadadaymışsınız gibi hissettiriyordu. Şafak vakti boyunca, karanlıkta Deniz Feneri Motel'e dair herhangi bir işaret görebilmek için bakındım durdum. Herhangi bir ev görebilmek bile yeterince zordu ve bir tanesini seçebildiğim zamanlarda da pek güven vermiyordu. İntizamlı, garaj kapısına asılı bir köpek varmış gibi gözüken, orta boyutlarda bir ev... Bu yeterince garipti ama bir sonraki evi geçtiğimde gördüğüm, bir hangarın yanına asılmış üç ölü köpek gördüğümde daha da garip hale geldi.

Daha iyi görebilmek için arabayı durdurdum. Meğersem köpek değil çakallarmış. Büyüklerdi de üstelik, en küçüğünün boyutu Danua kadardı.

Eğer önümdeki beş dakika boyunca karşıma Deniz Feneri çıkmazsa, geri dönüp Manhattan'a sürmeye karar verdim.

Ama sonra Deniz Feneri görünüverdi, küçük bir limana bakan bir dağ koluna konuşlanmıştı. 1962 dolaylarında kullanılan o standart Amerikan motelleri gibi görünüyordu. Işık kısmı hariç, deniz feneri görünümünde tek katlı bir moteldi. İçerde parıldayan lambalarıyla, üzerinde OFİS yazan, yeşil panjurlu beyaz bir bindirme binanın yanında duruyordu. Birbirine bağlı motel birimlerinin önünde, üç aracın park ettiği taşlık bir alan vardı. Kelleşmiş çınara bir tabela asılmıştı:

DENİZ FENERİ MOTEL
MAINE'DEKİ EN İYİ FİYATLAR

OTELCİNİZ MERRILL LIBBY
GECELİĞİ 40.00
EVCİL HAYVAN VE SİLAH YASAK
MÜŞTERİLER İÇİN ÜCRETSİZ KAHVE!
BOŞ ODA.

Umurumda olan tek şey son cümleydi. Ofisin o taraflara park edip soğuktan korunmak için deri ceketimi sıkıca kapattım ve içeri girdim.

Tam da beklediğim gibiydi, çam ağacı tonlarında döşenmiş bir oda, iyice eskimiş ama temiz. Üstünde, bir kâse mısır şekeri ve yapay çiçeklerle dolu bir vazo olan bir yan sehpa, bir kanepe ve Nixon döneminin topraksı tonlarını taşıyan bir koltuk. Biri halıya defalarca kez kahve mi dökmüş yoksa diğer eyaletlerde de hiç tutmamış bir tasarım hamlesi mi bilemedim. Yine de, bir gazlı sobadan esen ısı sağolsun, sıcacıktı. O kadar üşümüştüm ki halının üzerinde bile uyuyabilirdim. Umarım zorunda kalmazdım tabii.

Odanın bir ucunda küçük bir girinti vardı ve içinde, bir dönen sandalye üzerinde, bilgisayara doğru eğilmiş, on beş yaşlarında bir genç kız oturuyordu. Mesajlaşma balonlarıyla dolu olan ekrana bir göz atabilmek için, kız omzunun üstünden beni görene kadar iyice yaklaştım, sonra beni karşılamak için geri döndü.

"Selam," dedim eldivenlerimi çıkarırken.

Bana baktı. Tıknaz, saçları siyaha boyanmış, gözleri siyahla çerçevelenmiş, pul pul açılmış pembemsi fondöteninin altında beyaz teni olan gotik bir çocuk. Bir tanesi kaşında, diğeri çenesinde, iki adet çivi şeklinde piercing takıyordu. Kulak memesine takılmış kuruşluk çivilerden biri gibi görünen bir şey ile soda kapakları ile deniz camlarının deri bir kayışa geçirilmesiyle yapılmış garip bir kolyesi vardı. Üstüne de sade bir oduncu gömleği, ceset torbası genişliğinde bir kot pantolon ile kırmızı bir bandana ve erimekte olan tenis ayakkabıları giymişti.

Utangaç bir şekilde gülümsedi. Bu gülümseme onu sekiz yaşında gibi göstermişti. O, ve bileğine çizdiği pembe kalpler...

"Oda var mı?" diye devam ettim. "Tabelada olduğu yazıyor."

"Ha evet, pardon. Biraz, şey, şaşırdım da."

Mesaj ekranını kapatıp masanın üzerinde bir şeyler aranmaya başladı. "Birini görmek, yani... Evet, evet odamız var." Bana bakıp tekrardan gülümsedi. "Bir sürü odamız var. Yalnız sigara içilmiyor, olur mu?"

"Tabii."

Eski ve hantal bir POS cihazı çıkardı ve bana bir form uzattı. "Rica etsem şunu doldurabilir misin? Ehliyet şeyi falan var işte. Araç plakan vesaire."

"Araba kiralık." Pencereden dışarı baktım. "Gerçekten dışarı çıkıp araç plakasına bakmak zorunda mıyım?"

"Yoo. Ehliyet numaranı yazsan yeter. Birini mi görmeye geldin?"

Tereddüt ettim, sonra kafa salladım. "Evet. Piercinglerin güzelmiş."

"Aa, sağol!" Tatlı bir kızdı, Exena Cervenka'nın ilk zamanları gibi ama onun kötü saçlı versiyonu. "Ceketini beğendim. Şey duruyor... Gerçek."

"Öyle zaten." Formu doldurup ona uzattım.

"New York'tan mı geliyorsun?"

"Aynen. Oraya uyardın sen de."

"Keşke. New York'a gitmek isterdim."

Homurdandım. "Tabii, şahane yer, eğer alnında bir hedef simgesiyle dolaşmak hoşuna gidiyorsa."

Gözleri açıldı. "Sen, şey, teröristler saldırdığında orada mıydın?"

"Yok. Tatildeydim. Tahiti'de."

"Ah." Hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. "İyi bir şey bu galiba. Yine de oraya gitmeyi isterdim."

"Belki dönüşte seni arabanın bagajına atabilirim."

Önce güldü sonra dondu.

"Mackenzie! Kaç defa söyledim, sadece nakit!" Meleyen, yüksek perdeden bir ses odanın öbür ucundan yankılandı. "Kredi kartı yok, üzgünüm. Yırt onu, yırt!"

Bir yerlerde domuzların memeliler içinde en zekileri olduğunu okumuştum. Merrill Libby'yi görmek, bunun doğru olabileceğine inanmama sebep olmuştu. Tuzlanmış domuzdan oyulmuş gibi görünen, kısa ve kel bir adam. Kahverengi, Dickie marka bir tulum ile etrafında havası sönmüş ekose bir balon gibi kabaran devasa bir oduncu gömleği giyiyordu. Küçük, parlak, kahverengi gözleri vardı ve yanakları beyaz teninin üstünde, sağlıksız bir pembelikle kaplıydı.

Kıza, kaşlarımı şefkatle kaldırarak yandan bir bakış attım ve sonra Merrill Libby'ye döndüm. Kızın babası, otelin de sahibi.

Mackenzie'nin yanına badi badi yürüdü ve onu dirseğiyle bir kenara itti. "Dedim sana, sadece nakit." diye tekrarladı. "Odana git, hadi."

Mackenzie kapıya doğru seğirtti. Babası da bana pis pis baktı.

"Sadece nakit kabul ediyoruz." dedi bir daha.

"Kusura bakmayın," gibilerinden bir şey beklemiştim ama belli ki, insan domuzu DNA deneyi daha o kadar yol alamamıştı. Yanında nakit taşımayan müşterilerle ne yaptıklarını sorasım geldi ama cevabı bilmek istediğimden emin değildim.

"Tek istediğim şey bir oda." dedim. İki yirmilik çıkarıp onları tezgâh boyunca kaydırdım. "Tamam mı?"

Libby parayı aldığı gibi, gözlerini benim üstümden bir saniyeliğine bile ayırmadan, yazar kasaya tıkıştırdı.

"Sigara içmek yasak," diye buyurdu o yüksek perdeli ciyaklamasıyla. "Çıkış saati on bir. Odaların hiçbirinde telefon yok."

Tek umduğum şey ısıtma sistemi ve sifonu çalışan bir tuvalet olmasıydı. Dönüp bir sıra anahtarı kontrol ederken onu bekledim. Mackenzie kapı eşiğinin hemen dışarısında durmuş izliyordu, yüzünün yarısına gölge düştüğünden tek görebildi-

ğim bir kulağındaki metalin parıltısıydı.

Zavallı çocuk, diye düşündüm. Bu herif eğer benim babam olsaydı, çivileri dudağıma balyozla çakardım. Merrill anahtarı uzattı. "Çıkış saati..."

"On bir," dedim. "Bir soru: Buralarda yemek yiyebileceğim bir yer var mı?"

"Bu saatte mi?" Merrill bana sanki şehrin Satanizm Merkezi'ne nasıl gidilir diye sormuşum gibi baktı. "Hayır."

Saatin yalnızca beş olduğunu vurgulamak istedim ama sonra hatırladım ki son iki saattir restorana benzeyen hiçbir şey görmemiştim. Motele benzeyen bir şey de görmemiştim ve geçtiğim bütün pansiyonlar da kış sebebiyle kapatılmıştı. "Pekâlâ," dedim. "Teşekkürler."

Dışarı çıkıp arabadan eşyalarımı aldım. Rüzgâr hızlanmıştı, yanaklarım soğuktan ve tuz sisinden yanıyorlardı. Odama doğru koşturdum, 2 Numara, anahtarı deliğe sokup kapıyı bir tekmeyle açtım.

İçerisi dışarıdan daha sıcak değildi ama en azından rüzgâr yoktu. Kapıyı kapatıp ışığı açtım, sonra da elektrikli ısıtıcıyı buldum: Açıktaki bobinleriyle Edsel'in ızgarasını anımsatan bir Sputnik öncesi aleti...

Bobinler saniyeler içinde parıldamaya başladı. Üzerlerine yumularak, çatlamadan hareket edebilirmişim gibi hissedene kadar ellerimi ve yüzümü ısıttım. Kısa bir oda teftişi yaptım: Daha fazla çam tonundan mobilya, beyaz çarşafın altındaki koruyucu plastiğiyle tek kişilik bir yatak, deniz feneri şeklindeki bir lambanın içindeki 100 wattlık ampul... Tavşan kulaklı bir Sears Kenmore televizyonu, metal duş başlıklı bir banyonun içindeki paketli fildişi sabun... Perdeler ve onunla uyumlu yatak örtüsü çiçekli kamuflaj desenindelerdi. Yastığın üzerine yerleştirilmiş ufak bir notta şunlar yazıyordu:

LÜTFEN
İĞRENÇ MİKROPLU PEÇETELERİNİZİ

YASTIĞIN ALTINDA BIRAKMAYINIZ
TEŞEKKÜRLER, MERRILL LIBBY.

Notu odanın diğer ucuna, tam da kapının tıklatıldığı an fırlattım. Aralıktan dışarı baktığımda Mackenzie'nin, omuzlarından rüküş, yün bir panço sarkarken karanlıkla beklediğini gördüm.

Kapıyı açtım. "Naber?"

"Selam." Utangaçça gülümsedi. "Şeyi söylemek istedim. Yemek hakkında söylediği şey var ya. Hani yer yok dedi? Yanılıyor, bir yer var. Burnt Harbor taraflarında, kıyıda."

"Gelsene içeri." dedim. "Orası buz gibi."

"Evet, biraz soğuk." İçeriye adımını attı, ben de kapıyı kapattım. "Burası da sıcak gerçi."

"Isıyı açsanız daha sıcak olurdu."

"Ha?" Kızın uykulu, kahverengi gözleri büyüdü. "Yo, yani kim açardı ki? Bütün kış, boş bir odayı ısıtmak için para veriyor olurdun."

"Doğru." Bunu düşünmemiştim. "Ee, Burnt Harbor'da açık bir yer mi var şimdi?"

"Evet. Babam bilmiyor çünkü oraya hiç gitmez. Ayrıca o tarafları bilse bile oraya gitmezdi, onun tarzı bir yer değil çok."

Yemlikten falan yiyordur o zaten, diye düşündüm.

"İsmi The Good Tern. Tam ana cadde üzerinde, görmemen imkânsız. Tek sokak o." diye ekledi. "Denize yakın. Yemekleri gerçekten çok iyi, çoğunlukla organik. Saat beşte de kahvaltı için açık oluyorlar uyanık olursan."

"Umarım olmam. Kim beşte uyanır ki?"

"Balıkçılar? Yazın epey turist oluyor."

"Bu yerin yıl boyunca açık olduğundan eminsi, değil mi?" Meth etkisini yitirmeye başladığından, yemek fikri az da olsa cezbedici görünmeye başlamıştı. "Bir şeyler yemem lazım."

"Aa tabii, açıktır." Etrafa bakındı, bakışları çantamın üzerine düştü. "Gerçekten New York'tansın demek ha? Aşırı havalı olmalı."

"Buradan epey farklı, bu kadarını söyleyebilirim." Ellerimi ısıtıcının önünde ovuşturdum. "Baban için mi çalışıyorsun? Çocuk işçilerle ilgili yasalar yok mu burada?"

Mackenzie omuz silkti. "Sadece part-time olarak. Naskeag Harbor'da bir meslek lisesine gidiyorum. Aşçılık okuyorum. Şef olmak istiyorum ya da belki kendi takılarımı yapıp satmak..."

"İyi fikir. Buraya geri gelip bir restoran açabilirsin."

"Hayatta olmaz. New York'a gideceğim. Ya da San Francisco. Güzel bir yermiş diye duydum. Eh, neyse, bol şans."

"Teşekkürler."

Ona, elindeki pembe kalbe ve pek de düzgün iyileşememiş piercinglerine; sanki parıl parıl bir bisikletmiş gibi ya da buralarda çocuklar her ne hayal ediyorsa (kar küreği?) o bokmuş gibi deri ceketime bakış şekline, bir bir baktım.

"Aslında," dedim. "11 Eylül yaşandığında New York'taydım. Bayağı kötüydü."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. O sebeple, belki de Maine'de kalmak istersin."

Kolyesini inceleyebilmek için öne doğru eğildim. Alüminyum plakaların arasına mavi ve yeşil parıltılı bir deniz camı yerleştirilmişti. "Bunları eski teneke kutulardan mı yaptın?"

Parmağıyla dokunup kafasını salladı. "Aynen. Seviyorum böyle şeyler yapmayı."

Daha fazla plaka ve deniz camı, minik lades kemikleriyle sicimden geçirilmiş bilekliğini göstermek için kolunu uzattı. Güzel ve garipti, kuma gömülü bulacağınız o şeylere benziyordu.

"Oo..." parmak eklemi boyutlarında, ufak lades kemiklerinden bir tanesine hafifçe vurdum. "Bunlar gerçek mi?"

"Keklik kemiği."

"Çok iyiymiş."

"Sağol." Başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi baktı. Onun yerine kapıya doğru yürüdü, sonra yere bakarak duraksadı. Bir an sonra bakışlarını bana çevirdi, yüzünün yarısı gölgeli ve

bana o tatlı, çocuk gülümsemesini fırlattı.

"Hadi bay," dedi ve gitti.

Birkaç dakika boyunca yatakta oturup ısınmaya çalıştım. Ne zaman kıpırdasam koruyucu plastik gürültüyle hışırdıyordu. Uzun süre beklersem burada plastiğe yapışıp gece boyu aç ve düşüşün etkisiyle de uyuyamayacak halde tıkılı kalacağımdan korktum.

Ayrıca bir şeyler içmek de istiyordum. Deri ceketimi çıkarıp oda biraz fazla benim gibi kokuncaya kadar ısıtıcının üstüne tuttum. Sonra tekrardan üzerime geçirip dışarı çıktım.

Bir numaralı odayı geçerek arabama doğru yürüdüm. Kapı ansızın savrularak açıldı ve bir adam kaldırıma doğru tökezlerken ben de yoldan çekildim. Beni görünce geriye doğru çekildi ve kafasını kapıya gömdü.

"Dikkat etsene be," dedim yavaşça ondan uzaklaşırken. "İyi misin?"

"Değilim!" Kafasını ovuştururken bana bakıyordu. "Ya da olabilirim galiba. Hay sikeyim, acıyor. Kayıp falan mı oldun, nedir?"

"Yoo, odamdan çıkıyordum. Burada başka birinin olduğundan haberim yoktu."

"Etrafta başka biri yokmuş gibi davrandığın kesin."

Bana şüpheli bir şekilde baktı. Uzun, benden yaklaşık on beş yaş genç, geniş omuzlu, kahverengi saçlı; geniş bir ağız, kemerli burun ve yuvarlak çerçeveli gözlükleriyle leylek bacaklı bir adam. Kadife pantolon ve beyaz tişörtün üzerine süet ceket giymişti, hiçbiri pek de temiz sayılmazdı. Bir müddet sonra gözlüklerini burnundan yukarı doğru itti ve bana buruk bir gülümseme yolladı. Bu onu daha genç ama garip bir şekilde de tanıdık göstermişti. Amfetamin paranoyasının vurup kaçtığını hissettim: Bu adam beni tanıyor olabilir miydi?

Beklenmedik bir şekilde güldü. Buna dair kötücül görünen bir şey yoktu ama içimi o kadar yoğun bir korku kaplamıştı ki (yalnızca korku değil, saf dehşet) her şey karardı. Sadece dışa-

rıdaki dünya değil, kafatasımın içi de; sanki beynim ve retinalarım arasında ani bir kopukluk olmuş gibi. Bununla karşılaştırabileceğim tek an, eroin bastığım o tek seferde hissettiğim şeydi. Siz daha orada olduğunu bile fark edemeden sizi alıp götüren simsiyah bir dalga...

Tahribat. Bu herifin paçalarından akıyordu.

Geri çekildim ve eline bir bakış attım. Orta parmağından bileğine kadar uzanan, birisi sanki tenine bıçakla yazı yazmaya çalışmış gibi görünen bir yara izi. Kafamı kaldırdığımda hâlâ bana bakıyordu.

"Buraya ait değilsin," dedi.

Gözlerinin kahverengisi o kadar soluktu ki, sarıya çalıyordu. Sol irisi, göz bebeğinin hemen üstünde siyahla çerçevelenmiş zümrüt yeşili renginde minik bir yıldız patlaması taşıyordu. Merminin kalın bir cam üzerindeki gidim izini düşünmeme sebep oldu. Taşıdığı yarayı düşündürttü sonra, o izi veya adamı bir yerlerde daha önce nasıl gördüğümü...

Fakat bu adamı daha önce hiç görmemiştim. Bunu biliyordum. Beynimin; vücutları, gözleri ve teni hatırlamak üzere belirli bir donanımı vardı. Onları, duyarkatın ışığı emdiği gibi özümseyebilirim. O yarayı, irisin o yeşil patlamasını unutmuş olmam mümkün değildi. Öyle olsa aynada görünen yüzümü de unuturdum. Onu incelemeye devam ettim, ta ki elini kaldırmaya başlayıncaya kadar.

"Sen..." dedi.

Tek kelime daha edemeden arabama doğru ok gibi atıldım. Ardımdan bir adım atıp durdu ve bağırdı. "Hey, öfkeli öfkeli gitme, git sadece... değil mi ama?"[4]

Taurus'un içine atlayıp kapıları kilitledim, motoru ve farları çalıştırdım. Ön cam buzla kaplanmıştı, çözülmesini bekleyip dışarıyı gözledim.

Adam gitmişti. Aşağı baktım, ellerim öyle fena zangırdıyordu ki direksiyonu doğru düzgün idare edemiyordum bile.

4 Bir Mötley Crüe şarkısı. Don't Go Away Mad (Just Go Away) (ç.n)

Kesinlikle bir şeyler yiyip uyumaya çalışmam lazımdı. Çantamı odada unuttuğumu fark ettiğimde ise arabam otoparkı çoktan yarılamıştı bile.

Küfrü basıp motele doğru baktım. Işıklar açıktı ve birinin cumbada oturduğunu görebiliyordum. Mackenzie. Ve daha uzun boylu başka biri, az önceki herif... Arabada otururak, adamın ofisten çıkıp önde park edilmiş gri Volvosuna binip uzaklaştığını görünceye kadar bekledim. Geri dönmeyeceğinden emin olmak için birkaç dakika daha bekledim. Sonra da arabanın motorunu durdurup koşarak odama geri girdim. Çantamı ve Deceptio Visus'u aldım; yemek yerken arkasına saklanacağım bir şey lazımdı. Yerlilerle ayaküstü sohbetler yetmişti. Arabama gitmek üzere evden çıktım, sonra duraksadım.

Yan odanın kapısı aralıktı, bana çarpmanın yarattığı kargaşada kapatmayı unutmuş olmalıydı. Ben bakarken rüzgâr onu birazcık daha araladı.

Tereddüt ettim, sonra öne doğru adımımı attım ve elimi kapının koluna yerleştirdim.

"Merhaba?" O yeşil gözü düşündükçe tüylerim ürperiyordu. "Kimse var mı?"

Cevap gelmedi. Kapıyı iterek açtım.

Oda boştu. Kimsenin beni görmediğinden emin olmak için hızlıca geriye baktım. Sonra da içeriye girdim.

Daha önce bunun gibisinden bir şeyi hiç yapmadığımı düşünebilirsiniz. Ama bu, tam olarak yaptığım türden bir şeydi.

Etrafa saçılan kıyafetleri saymazsanız benimkinin aynısı olan odada ışık açıktı. Yatakta bir bilgisayar kılıfı, içinde bir dizüstü bilgisayar. Küçük bir not defteriyle beraber birkaç kitap da bilgisayarın üstüne istiflenmişti. Eşyalarımı yatağın üzerine bırakıp elime not defterini aldım ve isimlerin, telefon numaralarının ve tarihlerin yazılı olduğu sayfaları karıştırdım.

İlginç bir şey yoktu. Bir kenara fırlatıp gözlerimi bilgisayar kılıfının yan cebine diktim.

Kalemler, hesap makinesi, cep telefonu şarjı, CD-ROM, için-

de fotoğrafların bulunduğu kalın sarı bir zarf. Zarfı elime alıp pencereye doğru yürüdüm; açıyı dışarıdan görünmeyeceğim şekilde ayarlayıp fotoğraflar arasında gezinmeye başladım.

4x5 boyutlarında, yüksek pozlanmış, renkli fotoğraflardı. Hepsinden iki tane vardı ve ne kadar yakın zamanda çekildiklerini anlamak epey güçtü. Belki birkaç senelikti, ama öte yandan bir sürü insan hâlâ film kullanıyor ve fotoğrafları da CD'ye aktarıyordu. Fotoğraflar bir çeşit aile toplantısındandı. Parlak bir yaz gününde (yüksek pozlama bu yüzden) pastel ve tropik tonlardaki elbiseler içinde kadınlar; açık renkli gömlek ve ceketler içinde erkekler; geniş kenarlı kırmızı hasır şapkasıyla, elinde şampanya kadehi tutan beyaz saçlı bir kadın; koyu tonlarda saçlarıyla kardeşlermiş gibi görünen, kafalarını birbirlerine dayamış ve dudaklarını da fotoğrafçıyı onaylamıyormuş gibi görünmek için büzen iki kadın; kalabalık masanın etrafında koşarken çıkmış, bu yüzden de kocaman siyah bir bulanıklıktan başka bir şey olmayan, dili ağzından sarkan, sırık gibi, siyah bir köpek...

Herkes mutlu görünüyordu. Köpek bile. Düğün falan mıydı acaba? Kimse cenazeleri fotoğraflamaz.

Ama görebildiğim kadarıyla ne damat ne de gelin vardı. Doğum günü yahut düğün pastası yok; hediye de yok. Arka planda koşuşturan birkaç çocuk olsa da, sayıları çocuk partisi olduğuna delalet edecek kadar fazla değil. Yüzlerine büyük, çizgili şemsiyelerin yeşil ve sarı gölgelerinin düştüğü insanların, oturup kamera için gülümsedikleri yuvarlak masalar... Bazı masaların üzerine serpilmiş pembe çiçekler, şarap kadehleri ve şişeleri...

Fotoğrafların büyük çoğunluğu bu minvaldeydi. Fotoğraflar tam da bitmek üzereydi ki, rastladığım adamın silüetini seçebildiğim bir tanesi denk geldi. Bir grup kadın ve erkek içinde dikiliyordu; gün ışığı ve mesafe, aralarındaki başka benzerlikleri fark edebilmeyi imkânsız kılsa da hepsi kahverengi saçlı. Hepsi aşağı yukarı onun kadar uzundu ve kendilerini taşıyış şekillerin-

de de bir benzerlik vardı ki (belki güneşten, belki de ani bastıran soğuk bir esintiden kaçınıyormuş gibi gözlerini kısarak ve omuzlarından birini yana eğmiş halde) bu da onların, arkadaş değil de, sanki kardeş ya da kuzenlermiş gibi görünmelerine sebep oluyordu. Bir anlığına fotoğrafa bakıp pencereden dışarı, otoparka göz attıktan sonra son iki fotoğrafa geri döndüm.

İkisinde de, gördüğüm adam vardı. Bir tanesinde, masanın tekinde yalnız oturuyordu. Işık, ağacın doğal tentesiyle filtrelenmiş, yüzüne sarı ve siyah renkler sıçratmıştı. Derin düşüncelere dalmış ve dikkati dağınıkmış gibi görünüyor olsa da muhtemelen sadece sıkkın veya yorgundu. Arkasında, köpeğin arka ayakları zar zor seçiliyor; kuyruğu, adamın uzanmış bacaklarını hedef almış bir ok gibi görünüyordu.

Son fotoğraf farklıydı.

Aynı masada, aynı sandalyede oturan, aynı adamdı. Siyah köpek de gitmişti. Bu seferkinde adamın kafası dönmüş, kameranın menzilinin dışındaki birine bakıyordu. Işığın, yüzünün tamamına düşmesine yetecek kadar hareket etmişti. Parlaktı ama ışıkla patlamamıştı da. Saçı hafifçe alnından geriye düşmüş; yüzü, teninin buruş buruş olmasına sebep olacak kadar coşkulu bir gülümsemeyle çarpılmıştı. Beni rahatsız hissettirdi ve başka tarafa baktım.

Sonra tekrardan aşağı baktım. Dışarıda hissettiğim o tahribat hissinin, saldıran bir kobra gibi fotoğraftan yükselmesini bekleyerek; sanki gözünü diktiği görünmeyenin bir anda fotoğrafın ortasında belirmesini sağlayabilirmiş gibi fotoğrafı ileri geri salladım.

Ama belirmedi.

Somurttum.

Neye bakıyordu böyle? Sevgilisine mi? Çocuğuna mı? Siyah köpeğe miydi? Daha önce kimsenin bana öyle baktığını görmememi geçin, öyle bakabilen hiç kimseyi görmemiştim. Yüz ifadesi her şeyi değiştirdi. İlk fotoğrafa tekrardan dönüp sanki hepsi şimdi bir anlam ifade edebilirmiş ya da bıçakla zoraki açı-

lan bir kabuğun içindeki gizleri sunabilirmiş gibi hepsine baştan sona tekrar göz gezdirdim.

Tabii ki böyle bir şey olmadı. Hiç olmazdı da zaten. Bunun bilincindeydim. Birinin partisindeki birkaç kareden daha fazlası değildi. Bu fotoğraflardaki insanların kim olduğunu ya da nerede olduklarını bilemezdim. Adam ne gördü, nasıl biriydi ya da neden benim yanımdaki motel odasındaydı bilemezdim.

Tabii benim yanımdaki odada değildi, ben onun odasındaydım. Pencereden dışarıyı süzdüm, park alanı hâlâ boştu. Fotoğrafları sarı zarfa geri sokup o esrimiş gülümsemeli adamın fotoğrafının ikinci negatifini alıkoydum. Sonrasında zarfı bilgisayar kılıfına geri tıkıştırdıktan sonra, eşyalarımı kapıp çıktım. Kapının ardımdan sıkıca kapandığından ve kimsenin beni çıkarken görmediğinden emin oldum. Arabama girdim ve çalıştırdım. 1 numaralı odadan çıkarken beni gören kişi belki ortalarda belirebilir diye, orada bir dakikalığına oturup bekledim.

Kimse yoktu. Isıyı ve buz çözücüyü yükseğe getirip, fotoğrafı Deceptio Visus'un kopyasının içine soktum. Siyah şeritler ön camdaki buğulanmayı tamamıyla yiyip bitirinceye kadar bekledim. Sonra da motelden yavaşça uzaklaştım. Ana yoldan dışarıda ve Paswegas yarımadasının dar sırtında, Burnt Harbor'a varıncaya kadar sürmeye devam ettim.

Köy, kayalık bir resifin üstünde, limana nazır yerleştirilmiş az sayıdaki binadan oluşuyordu. Gündüz saatlerinde ya da yazın ortasında güzel olabilirdi. Şimdi, bir kasım gecesinin vakitsiz karanlığında, Aşağı Doğu Yakası'nın eskiden olduğu kadar tenhaydı. Bu yüzden bölge sizi candan bir şekilde selamlamasa da tanıdık hissettiriyordu. Tıpkı başka bir ülkede bir grup yabancının olduğu bir odaya dalmışsınız ve onları ana dilinizde konuşurken duymuşsunuz gibi.

...hani şu eskiden sürekli anlattığın kasvetli zırvalar falan var ya? Hah, bu işte, demişti Phil bana.

Haklı çıktı.

Pek fazla bir şey yoktu. Aşağı Doğu Bahri Levazımat, kış sebebiyle kapalı olan bir deniz ürünleri restoranı; kırık bir kaldırımın üzerine süt renginde bir ışıltı döken sokak lambası... Limanın üstündeki yamaçta yayılmış evlerin içinde ışık parıldıyordu. Çakıl taşlarıyla kaplı, hilal şeklinde bir sahil ve küçük sandalların hemen yanına bağlandığı, suya doğru uzanan, uzun, taştan bir iskele vardı. Açıklardaysa bir iki ıstakoz teknesi ve tek başına bir yelkenli... İşleyen bir liman gibi kokuyordu ki bu kötü bir şey. Liman amirinin ofisi olabilecek herhangi bir şey arandım; bir bina, tabela ama hiçbir şey bulamadım.

The Good Tern'ü kaçırmanın mümkünatı yoktu gerçi. İskeleden birkaç metre uzaktaki gri çatılı yıkık dökük bir bina, solmuş bir martı resminin hemen altındaki BUDWEISER AVCILARI BUYUR EDER yazan yıpranmış plastik tabelanın yanında. Önde, birkaç Subaru'yla beraber, kamyonetler vardı ve daha fazla arabanın arka tarafta park ettiğini hayal meyal seçebiliyordum.

Çöplüğünün kapağı rüzgârda gürültülü bir şekilde vurdu.

Arabayı park edip Deceptio Visus'u çantama tıktım ve dışarı çıktım. Denizden gelen rüzgâr dondurucuydu; binaya saniyeler içinde koştuysam da yeniden üşümüştüm.

Giriş, fasulye tedarikçilerinin ve kar temizleme makinelerinin reklamlarıyla doluydu. Martin Graves'i arayan el ilanlarından bir tane daha, yün şapkası ve Nike tişörtü içindeki genç adamın aynı solmuş fotoğrafı... Her nereye kaçtıysa, umarım benim olduğumdan daha sıcak bir yerdedir diye geçirdim içimden. İçeriye girdim.

Geniş odanın zemini ahşaptandı, ahşap masalarının üstünde gemici fenerleri ve duvarlarında da Grange dansını tanıtan solmuş posterler vardı. Altı yedi kadar insanın içkilerine gömüldüğü bar, bir duvar boyunca uzanmıştı. Televizyon yoktu, ses sistemindense blues yükseliyordu. Masalara oturan birkaç çift (ya şu eski hippi tiplerden ya da balıkçı da olabilirler), toy suratlı kadınlar, sakallı herifler... Tek başına gazete okuyan bir adam... Bir iki tanesi bakışlarını bana çevirip sonra da yemeklerine döndüler.

Onları suçlayamazdım. Yemek enfes kokuyordu. Peru'ya özgü parlak kazağının içinde orta yaşlı bir kadın, bana uzaktaki duvarın oralarda oturulacak bir masa gösterdi.

"Bu gece dışarısı soğukmuş!" dedi, şaşırmış görünüyordu. Maine mi? Soğuk mu? "Ne arzu edersiniz?"

Bir tek Jack Daniel's, bira ve iki tane de az pişmiş hamburger sipariş ettim. Viskiyi gördüğüm gibi başka bir tane sipariş edip biramdan bir yudum aldım. Bu sabah Kittery'deki köprüyü geçtiğimden beri ısınmış hissettiğim tek an buydu. Hamburgerim geldiğinde onu aç kurt gibi mideye indirdim, sonra da bir bira daha söyledim. Meth kullandıktan sonra çektiğiniz o ağrı, sanki beyniniz bir moloz yığınının altında kalmış hissi, yatışmaya ve yerini alkolün o ağır nabzına bırakmaya başlamıştı.

İkinci biramı tadına vararak içtim. Pis mendilleri Merrill Libby'nin bulamayacağı yerlere tıkıştırmak düşüncesi çekici

geliyor olsa da, Deniz Feneri'ne geri dönmek için acelem yoktu. Dolunay, karanlık limanın üzerinde süzülüyordu. Saat daha yedi bile değildi üstelik. Sandalyemi, masadaki fenerin ışığını kullanabileceğim şekilde ayarlayıp Deceptio Visus'u açtım.

Sayfaları dikkatle çevirdim (muhtemelen sahip olduğum en değerli şeydi) ta ki Kamestos'un kısa önsözüne gelinceye dek.

Bu fotoğraf derlemesine Deceptio Visus adını verdim, "aldatan görü." Ancak burada aldatıcı olan hiçbir şey yok. Bakışımız, üzerine düştüğü ne varsa değiştirir. Bu fotoğrafların arasında, umarım, izanlı göz hakikati görebilir.

Bu sözleri ilk okuduğumdan beri epey zaman geçmişti. Öncesinde bana dünyayı, bir şeyleri görüş şeklimi açıklıyormuş gibi görünürlerdi. Ancak o görme şeklimi kaybetmiştim; tabii eğer sahip olduysam ya da öyle bir şey en baştan var olduysa.

Şimdiyse bunların tamamı bok gibi görünüyordu. Başka bir bira daha sipariş etmek için garsona bakındım.

Bardaki insanlardan ikisi beni izliyordu. Biri, grileşen sakalı ve kısacık kesilmiş kahverengi saçlarıyla sert görünüşlü bir adamdı. Bir tane ince örgü omzundan sallanıyordu. Kafasını yukarı kaldırdığında, ışık kulak memesinin birindeki, taşlarla bezeli çiviyi sıyırdı geçti. Kırmızı bir oduncu gömleği, lekeli mavi bir kot pantolon ve ağır botlar giyiyordu. Bir kulağının arkasına sigara, diğerine de sarı renkte bir kurşun kalem yerleştirmişti.

Yanında ise, Deniz Feneri'nde rastladığım adam oturuyordu. Hafiften somurtarak bana baktı. Sonra ayağa kalktı, şarap kadehini de eline alıp bana doğru yürüdü.

"Şunu bir görebilir miyim?" Kitabımı işaret etti.

Daha ben bir şey söyleyemeden, daha içindeki çalıntı fotoğrafı aklıma dahi getiremeden Deceptio Visus'u eline aldı.

"Hayır," dedim ama çoktan açmıştı bile. Telif hakkı sayfasına bakıp bana tekrar uzattı.

"Bendeki nüsha imzalı."

Kitabı kaptığım gibi masanın altındaki çantama tıkıştırdım. Yukarı baktığımda ikinci adam arkadaşına katılmıştı bile.

"Kitabını mı çalmaya çalıştı?" dedi. "İstersen polisi arayabilirim." Kulak arkası sigarasını alıp gemici fenerine doğru eğilerek yaktı. Elleri çizik çizik yaralarla doluydu ve başparmağının ucu da yoktu. "Sigara?"

"Yok," dedim.

Sanki büyüyle ortaya çıkmışçasına, garson belirdi ve iki tane birayla bir kadeh kırmızı şarabı masaya koydu.

"Biliyorsun, onu burada yakmaman gerekir Toby," diye payladı.

Sakallı adam mahcup mahcup gülümsedi. Sigarasının yanan ucunu koparıp, kalanı yine kulak arkasına yerleştirdi. Arkadaşı sessizce yanında duruyordu. Süet ceketinin kolu yukarıya çıkmış, bu da bileğini ve loş ışıkta grimsi görünen yarasını meydana çıkarmıştı.

Ona tedirgin bir şekilde baktım. Evvelden peyda olan his, korku ve tahribatın o baskın kokusu, gitmemişti ama kesinlikle yatışmıştı. Geriye sıçrayıp kafasını nasıl da çarptığı geldi aklıma.

Onu şaşırtmıştım. Şimdi ise o beni şaşırmıştı. Biralardan bir tanesini elime alıp büyük bir yudum içtim.

"Ben Toby Barrett," dedi sakallı adam. Diğer birayı alıp bana doğru kaldırdı. "Sanırım Paswegas'a doğru gidiyorsun?"

"Nerden bildin?"

"Everett karşıya geçmek isteyen bir kadın olduğunu söyledi."

"Öyle mi? Burada mı şimdi? Onu bu öğlen aradığımda beni çok pis ekti."

"Seni karanlıkta götürmemesinden mi bahsediyorsun?" Toby Barrett eğlenmişe benziyordu. "Telefonuna baktığı için şanslısın."

Karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Arkadaşı ayakta dikilip beni süzmeye devam etti. "Uzakta bir yerlerdensin değil mi? Ben değilim." Toby başparmağını arkadaşına doğru kaldırdı. "O da değil."

Biramı bitirdim. "Peki ya Everett Moss?"

"Yok. Everett de değil," diye itiraf etti Toby. "Everett bir gayanın bükülmesiyle meydana gelmiştir."

"Onu tanıyor musun?" Diğer adam masanın altındaki çantamı işaret etti. "Aphrodite Kamestos?"

"Evet. Tabii tanıyorum."

Bana soğukkanlılıkla baktı, sonra gülümsedi. Dişleri beyaz ve eğri büğrüydü. "Yalan söylüyorsun."

Çizmeli ayaklarımdan bir tanesini çantanın üzerine yerleştirdim. Adamın gözleri kısıldı. Şarabını bitirip, boş bardağı masaya koydu ve dolu olanı bana doğru itekledi.

"Ben kaçtım," dedi. "Jack Daniel's işini görmezse bunu içebilirsin."

Hiçbir şey söylemedim. Arkasını döndü ve yürüdü gitti. Barmene parayı ödeyip kapıya doğru yönelmesini izledim. Garip, uzun adımları vardı; kafası yukarı doğru kalkık, gözleri aşağıdaydı ve elleri de cebine sokulmuştu. Kapıdayken döndü ve bana baktı. Tekrardan gülümsedi, dudakları sessizce oynadıysa da ne dediğini okuyabiliyordum.

Yalancı.

Kapı savrulup açıldığında soğuk hava esintisi içeriye akın etti ve o dışarıda kayboldu.

"Lan?" dedim.

"Pardon?" dedi Toby Barrett.

"Hiç." Umutsuzca oradan ayrılmak istedim ama o herife de tekrar rastlamak istemiyordum. Artık her kimdiyse.

"Gryffin," dedi Toby. "Y ile yazılıyor. Ona aldırma. Hep böyledir."

"Nasıl? Aşırı kaba mı? Ayrıca kim çocuğunun ismini Gryffin koyar ki?"

"Saygın bir eski hippi ismidir. Kaba falan değil, cidden."

"Hadi ya? Az önce kitabımı eline aldı ve..."

"Ee, sana zarar falan vermedi ya, değil mi?" Sesi alçak ve sakinleştiriciydi. İnatçı çocukları veya köpekleri iyi idare edebileceğini düşündüm. "O da böyle biri. Nadir kitapları alıp satıyor.

Peki ya sen? Aphrodite'in arkadaşı mısın?"

"Arkadaşı sayılmam. Onu iş sebebiyle göreceğim. Bir şekilde göreceğimi varsayıyorum tabii."

Şaşırmış görünüyordu, sonra ekledi: "Ha, iyi. Yarın seni adaya götürürüz. Merak etme." Birasını bitirdi. "Adın ne?"

"Cass Neary."

"Tamam. Pekâlâ, Cass Neary, ben de kaçtım. Sabahın köründe uyanmam lazım. Tanıştığıma memnun oldum."

Kafasını sallayıp gitti. Hesabı ödeyip eşyalarımı aldım, garsona mekânı sabah kaçta açtıklarını sordum.

"Beş," dedi. "Ama beni o saatte burada bulamazsın."

Dışarı çıktım. Üç bira ile iki tek viski, soğuğu ve meth'in sıkıntılı düşüşünü epeyce dengelemişti. Gryffin görünürde yoktu. Granit iskeleye gidip limanın açıklarına baktım. Sallanan botların gıcırtısını, yaprağını dökmeyen bitkilerin rüzgârdaki hışırtısını duyabiliyordum. Kuzey göğü tepede kubbelenmişti ve ay da o kadar parlaktı ki, ıstakoz teknelerinin isimlerini okuyabiliyordum: Ellie Day, Aranbega II, Miss Behave...

Açıklarda bir yerlerde Paswegas vardı ve onun da ötesinde, bana yabancı olan yüzlerce ada... Hafif bir tıngırtı duydum ve ufak bir teknenin, yeşil ve kırmızı renkteki seyirfenerinin kıyı şeridi boyunca gezindiğini görmek üzere döndüm. Aphrodite'in sözleri aklımdan geçti. (Bakışımız, üzerine düştüğü ne varsa değiştirir.) Gözlerimi ovuşturdum. Seyir ışıkları kaybolmuş, motorlunun tıngırtısı sessizleşmişti. Başka da hiçbir şey değişmemişti.

Deniz Feneri'ne doğru sürdüm. Yavaşça gidiyordum zira epey içmiştim. Yol; dağ yamacının denizin üstüne eğilen, bütün halde bir kaya parçasının üzerine düştüğü yere doğru, ormanla sarp tepelerin arasından tehlikeli bir şekilde uzanıyordu. Sonra tekrardan orman başlıyordu. Araba ormanın içine doğru bir hamle yapsa; ağaçlar sanki bir an için yolundan çekileceklermiş ve sonra da yeniden yerlerine döneceklermiş gibi görünüyordu. Mest olmuş şekilde dikiz aynasına bakakaldım. Korkutucu

ama aynı zamanda hipnotize edici bir etkisi vardı. Tekrar önümdeki yola baktım. Siyah bir şekil asfaltın ortasında duruyordu. Ona çarpmamak için direksiyonu deli gibi başka yöne kırdım, sonra da ağaçlara çarpmamak için...

Geyiktir, diye geçirdim içimden, kalbim güm güm atıyordu. Arabayı iyice yavaşlattım. Ama geriye dönüp baktığımda geyik falan olmadığını gördüm.

Mackenzie Libby'ydi. Burnt Harbor'a doğru yürüyordu ama şimdi benim arabama doğru bakmak için dönmüştü. Pantolonu rüzgârda kanat gibi çırpılıyor, koyu renk kapüşonlusunun içinden hilalin beyaz ışığının düştüğü yüzü seçiliyordu. Gözlerine benim fren lambamın kırmızı ışığı düştü ve tıpkı bir hayvanınkiler gibi parıldadı. Ağzı açıldı ve duyamadığım bir şeyler bağırdı. Sinirli bir ses değildi, daha ziyade sorgular ya da yalvarır gibi. Sonra arabamla bir kavis daha çizdim ve kız gitmişti.

Aptal çocuk ya! diye düşündüm ama en azından karşılaşma beni uyandırmıştı. Yolun geri kalanını başka bir araba ya da insanı geçmeden alıp, Deniz Feneri'ne on dakikada ulaştım.

Orada sadece bir araç daha vardı. Ofisin arkasına park etmiş, Libby'nin olduğunu farz ettiğim eski model bir Buick. Arabamı onun yanına çekip daha evvelden gördüğüm gri Volvo'ya bakındım. Göremedim ama sonradan gelmeyeceğinin de garantisi yoktu.

Gryffin'e yakın olan hiçbir yerde olmak istemiyordum. Merrill Libby'den başka bir oda istemeyi düşündüm ama benim için bile fazla paranoyakçaydı. Ayrıca ofisinin ışıkları da kapalıydı. Arabadan dışarıya zıpladım ve park yeri boyunca koşup odama gerçek anlamda parmak ucumda girdim. Kapıyı kilitledim, perdeleri çektim, sonra da odadaki tek sandalyeyi kapı kolunun altına yerleştirdim. Deniz Feneri'nde güvenlik, pek yüksek bir öncelikmiş gibi görünmüyordu. Kilit ya da dandik bir zincir bile yoktu.

Ve tabii, telefon da. Ama seçeneklerim burada kalmakla arabada uyumak arasında sınırlıydı. Eğer ikincisini yapsaydım

muhtemelen donarak ölürdüm. O yüzden, ısının olabileceği en yüksek derecede olduğundan emin oldum ve yatağa girmeye hazırlandım.

Ancak ışıkları kapattığım zaman, odada bir saat olmadığını ve benim de, doğal olarak, bir seyahat alarmımın bulunmadığını fark ettim.

Saatime baktım. Dokuzu biraz geçmişti. En son bu kadar erken yattığımda on yaşımdaydım. En azından iyi bir uyku çekecek ve Everett ile buluşmaya bir sürü saat kala uyanacaktım. Yatağa, plastiğin her hareket ettiğimde çıkan hışırtısını dinleyerek ve kapımda veya Gryffin'le beni ayıran beş on santimlik alçıpan duvarda bir tık tık sesi duymayı bekler bir halde uzandım. Ama etrafımdaki tek ses, farelerin tavandaki adımları ve rüzgârınkiydi.

Alkol yapması gerekeni yapmıştı. Sarhoş ve bitkindim. Ama uyuyamıyordum. Dışarıda park eden arabaların sesini dinledim durdum. Sanki bir başkasının acısı, kanın damakta bıraktığı tat misali geçmek bilmediğindeki o usanmış telaş misali, Gryffin'in yan odada olduğu fikri de yakamı bırakmıyordu. Düşündüğüm şey o bile değildi, onun fotoğrafıydı; bütünüyle bir yabancının suratındaki o savunmasız, umarsız neşe tufanı...

Delice, ancak bu, benim sinirimi diğer her şeyden daha fazla bozuyordu. "Ölüm, fotoğrafın bir biçimidir," diye yazmıştı Barthes. Ama ben ölüme aşinaydım, özellikle de kendi işimde. Işığı tekrar açtım ve el yordamıyla Deceptio Visus'u arandım. Fotoğrafı çıkarttım ve uzun uzun baktım.

Partide mutlu bir adam, öğleden öncesinin güneşi vuruyor. Begonviller, şampanya kadehleri... Hepsi bu kadardı.

Fotoğrafı lambanın altında tuttum. Bu adam benden sadece birkaç metre uzakta uyuyor olabilirdi. Acaba suratı şu an nasıl görünüyordu, dinlenirken? Bu ânı hiç tekrar yaşadı mı rüyalarında? Veya kaçtı mı ondan?

Bakışlarımız üzerine düştüğü ne varsa değiştirir.

Motel odasına bakındım. Burada son kırk yıldır hiç bir şey

değişmemişti. Fotoğrafı tekrar kitabın arasına koydum ve ışıkları kapattım. Bir noktada uyuyakaldıysam da, bir süre sonra araba tekerleklerinin dışardaki taşlarda çıkardığı sese uyandım. Oracıkta, bir araba kapısının açılıp kapanma seslerini ve yandan gelen kapı çarpma sesini dinleyerek uzandım.

Nefesimi tuttum; orada olduğumu anlayabilir miydi? Birkaç dakika boyunca, boktan duvarın arkasında birilerinin hareket etmesini dinledim. Sonra sifon sesi, ardından da sessizlik takip etti. Battaniyemin altında kendime endişelerimin anlamsız olduğunu, aslında hiç bir şeyin farklı olmadığını ve her hâlükârda sabah olduğunda gitmiş olacağımı söyleyerek kıvrıldım. Ancak bunların yalnızca sonuncusu doğruydu.

-9-

Kafamda şiddetli bir ağrıyla uyandım, saatime uzandım ve sonra hızla doğruldum.

Yediyi on geçiyordu. Everett'le güya saat altıda buluşacaktım.

Yataktan fırlayıp botlarımı ayağıma geçirdim, kıyafetlerimle uyumuştum; çantamı kaptım ve arabaya doğru koşmaya başladım, botlarım buzun parıltısı üstünde kayıyorlardı. Gün ışığı buzlanmış su birikintilerinin üzerine akıyor, çimenler kırağının etkisiyle ışıldıyordu. 1 numaralı odanın önündeki Volvo gitmişti.

Arabamın kapısı dondan açılmıyordu. Nihayet açılabilir hale gelinceye kadar odanın anahtarıyla kazıdım. Buz çözücüyü açıp ön camın temizlenmesini beklemeden geriye doğru sürmeye başladım. Ofisin oraya çektim, içeri koşup anahtarları masanın üstüne attığım gibi arabaya doğru koşturdum. Sürmeye başladığımda Merrill Libby'nin ofis kapısını hızla açtığını gördüm.

"Hey!" diye bağırdı. "Sen–"

"Vaktim yok," diye bağırdım. "Geç kaldım."

Arabayı kükrettiğim esnada merdivenlerden aşağı iniyordu, suratı kıpkırmızıydı. Belki de kahveye kalmadım diye deliye döndü.

Yol buzlanmadan dolayı kayganlaşmıştı. Bir okul servisinin arkasında tıkılı kalıncaya kadar, cesaret edebildiğim kadar hızlı sürmeye çalıştım. Burnt Harbor'a ulaştığım zaman saat yedi buçuktu. Su kenarına kadar sürüp arabadan zıpladım.

Kimseyi göremedim. Bir iki tane kamyon, tersane yanında sıralanmıştı. Martılar denizin üstünde çemberlenmiş, gürültülü bir ağıt yakıyorlardı. Istakoz tekneleri gitmişti.

Elimle gözlerimi gölgeleyip liman boyunca baktım. Adaları, şimdi sabah güneşiyle yıkanırlarken, açık bir şekilde görebiliyordum. En yakındaki barut mavisiydi; çentikli burnu, altın rengindeki sis tarafından yumuşatılmıştı. Küçük, beyaz köpükler çıkarak liman ağzına doğru ilerliyordu.

Aracımın o olmamasını umdum. Geri dönüp The Good Tern'e doğru yöneldim.

Geçen gece olduğundan daha kalabalıktı. Başka bir garson masalar arasında koşuşturuyordu. Bana doğru bakıp kafasıyla kaba saba bir işaret yaptı: "Bir kişi mi?"

"Everett Moss'u arıyorum." Hangi iri kıyım, Carhart ceketli ve komik şapkalı adamın liman amiri olabileceğini çözmeye çalışarak odayı taradım. "Burada mı?"

"Everett mi?" Kadın somurttu. "Az evvel burdaydı da sanırım şimdi gitmiş. Şş, Toby?"

Pencerenin yanında tek başına oturan bir adama seslendi. "Everett nereye gitti?"

Toby Barrett, kafasını bir tabak domuz pastırması ve yumurtadan kaldırıp baktı.

"Everett mi? Bir süre önce gitti." Beni görünce göz kırptı. "Aa senmişsin. Biliyorsun, seni bekliyordu."

"Eh yeterince beklemedi," diye yapıştırdım cevabı.

"Otursana" Ayağıyla bana doğru bir sandalye itekledi. "Kahve ister misin?"

"Olur, tabii."

Sandalyeye yığıldım. Toby dikkatini yeniden yemeğine verme nezaketini göstermişti. Boze, Montana'da 1975 yılında gerçekleşen güneş tutulması anısına basılan tişörtü saymazsanız, dün geceki kıyafetlerin aynısını giyiyordu. Bir dakika sonra garson bana kahveyi ve menüyü getirdi.

"Yiyemem," dedim. Kafamı ellerimin arasına almıştım. "Tanrım inanamıyorum." Yüzümü ekşiterek kahvemi elime aldım. "Şimdi bu Everett'in ofisi nerede ki? Onu bulmuş olsaydım yani."

"Ofisi mi? Şu tarafta."

Toby, pencereden dışarı rıhtıma yakın bir yere, son model bir GMC pikabın park ettiği yere işaret etti.

"Onun kamyonu mu?"

"Evvet. Ev telefonunun numarasını verdi mi? Onunla bağlantı kurmanın tek yolu bu, tabii teknesine telsizle bağlanmazsan."

Midemin bulanmayacağını umarak, umutsuz bir şekilde kahvemi içtim. "Sıçtım resmen. Uyuyakaldım. Ama en azından bekler diye ummuştum."

"Bekledi. Bir süreliğine de olsa. Kahvaltı için buraya geldi, denize açılmadığı bütün zamanlarda neredeyse hep buradadır." Toby bütün yumurtayı çatala geçirip hepsini tek lokmada yedi. "Ama sonra başka bir müşterisi geldi, o da gitti."

"Geri gelecek mi?"

"Bir süreliğine değil. Teslimatını yapar, sonra da muhtemelen kapan taşımacılığı yapmak için açıklarda olur."

"Hay sikeyim."

Kahvemi bitirdim. Garson masaya bir tabak tostla yeni bir demlik yerleştirdi. Bir parçayı elime alıp mide bulantısını ve derin bir korku dalgasını bastırmaya çalışarak yavaşça yedim.

Şimdi ne olacaktı?

Toby geriye doğru yaslandı. Oduncu gömleğinin cebine doğru uzanıp sigara kâğıdıyla American Spirit çıkardı.

"Nasıl oluyor da oraya böylesine gitmen lazım?" diye sordu, bir yandan da sigarasını sarmaya başlarken.

"Orada bir iş var."

"İş mi?" Şaşırmış görünüyordu. "Adada mı? Kim için çalışıyorsun?"

"Öyle bir iş değil."

Tereddüt ettim. Phil bu zamana kadar beni Kamestos hakkında, casuslukla ilgili zırvalarla donatıp durmuştu ama şimdi Burnt Harbor'da olduğuma göre, tamamı epey aptalca görünüyordu. Burada kimse yoktu ve şüphesiz varıp varmadığımı

umursayan biri de.

"Aphrodite Kamestos'la röportaj yapmam gerekiyor," dedim sonunda.

Toby'nin alnı kırıştı. "Aphrodite mi? Harbi mi? Seni mi bekliyor?"

Kafa salladım.

"Hah." Toby sakin, ela gözleriyle bana bakarak kafasını yana eğdi. "O zaman onu gerçekten de tanıyorsun."

Kahvemi bitirdim.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Onunla hiç konuşmadım. İşi bana başkası ayarladı. New York'ta bir editör. Aslında, Londra'da bir editör."

Kendime biraz daha kahve doldurdum. "Ama ne var biliyor musun? Burada ne sikim yapıyorum onu bile bilmiyorum. Sanırım lanet olası arabama geri dönüp New York'a sürmeye başlasam iyi olacak."

"Bu, sadece bir bardak kahve içip uyumak için uzun bir yol olurdu. Dün gece nerede uyudun bu arada?"

"Deniz Feneri'nde."

"Bu, kesinlikle Deniz Feneri'nde uyumaya gelmek için uzun bir yol olurdu."

Toby sigarasını hafifçe masaya vurdu ve kulağının arkasına tıkıştırdı. Tütün paketi ve sarma kâğıtlarını katlayıp kaldırdı.

"Eh, hâlâ Paswegas'a geçmek istiyorsan seni ben götürürüm," dedi sonunda.

Ona inanamayan gözlerle baktım. "Götürebilir misin?"

"Tabii. Teknem var." Limana doğru işaret etti. "Şuradaki tekneyi görüyor musun?"

"Yelkenliyi mi?" Güneşin aydınlattığı denize gözlerimi kısarak baktım. "Denizde yol alabiliyor musun?"

"Tabii. Deniz yazın olduğuyla aynı derecede. Eğer şimdi düşersen birkaç dakika daha erken ölürsün, hepsi bu. Rüzgâr bizden yana değilse motoru açarız. Everett'in teknesinden daha uzun sürecek ama seni oraya götürebilirim. Gün içinde zaten

oraya geçecektim."

"Vay. Teşekkürler." Elimi kirli saçlarımın arasından geçirdim. "Çıkmadan önce bir duş bile alamadım."

"Benim için sorun değil. Eğer Aphrodite'le kalacaksan eminim duş almana izin verir. Ama şimdi gitmemiz lazım."

Tabağının altına bir on dolar sıkıştırdı. "Sana nasıl ödeme yapayım?" diye sordum.

"Bir şeyler düşünürüz," dedi kayıtsızca. Kapıya doğru yürürken bana bir bakış attı. "Bütün kıyafetlerin bunlar mı?"

"Aşağı yukarı. Onunla tanışmaya uygun giyinip giyinmediğimi mi kastediyorsun?"

"Eğer üzerine daha sıcak tutacak bir şey almazsan, götün donacak, bunu kastediyorum." Botlarıma bakıp kafasını salladı. "Şu kovboy botlarıyla da temkinli olman lazım, liman üstünde berbattırlar. Teknede, giyebileceğin bir şeylerim olabilir. Haydi."

Onu dışarıya kadar takip ettim.

"Eşyalarımı alayım," dedim ve arabama doğru koştum. Koşmak bir hataydı, ansızın yeniden midem bulanmaya başladı. Eşyalarımı alıp kapıyı kilitledim, sonra da sahile doğru yol aldım.

İki adım sonra midem ayağa kalktı. Her şeye rağmen tekneye binmek belki de o kadar iyi bir fikir değildi. Toby, öte yandan, sahile giden yolu yarılamıştı. Ona yetişmek için acele ettim.

Uyardığı üzere, ayakkabılarım korkunçlardı. Sivri uçları kayaların arasına sıkışıyor, yapışkan deniz yosunlarının üzerinde kayıyordu. Temkinli bir şekilde, Toby'nin tahtadan bir filikanın üzerine eğildiği yere doğru yürüdüm. Bizden birkaç metre ötedeki dalgalar parıldayan köpükten bir iz bırakarak çakıllı kıyıyı süpürüp duruyordu.

Toby şöyle bir baktı. "Bütün eşyan bunlar mı?"

Kafa salladım. "Birkaç günlüğüne burada bırakırsam arabama bir şey olur mu?"

"İç Savaş anmasına kadar hiçbir şey olmaz. Tamam, şöyle gel bakalım..."

Filikanın pruvasına bağlı ipi kavradı ve suyun kenarına kadar çekti. Onunla beraber gittim ve filikayı denizin sığlarına kadar çekerken izledim.

"Haydi!" El salladı, ben de içeri güçlükle tırmandım. Bir tuzlu su tabakası ayakkabımı kapladı, ayağıma doğru sızdıklarını hissedebiliyordum, buz gibi.

"Çömelsen falan iyi olur," dedi Toby.

O filikanın arkasına geçip onu daha da ileri iteklerken oturdum. Bir süre sonra içeriye atladı, pruvayı oturtup kürekleri devraldı.

"Çok uzun sürmeyecek," dedi. Birkaç sert vuruştan sonra sahilden ayrılmıştık. Birkaç tane daha ve kenara eğilip kusmaya başladım.

"Şimdiden deniz mi tuttu?"

Kafamı salladım. "Akşamdan kalmayım."

Bir avuç buz gibi deniz suyuyla ağzımı çalkaladım, sonra biraz daha fazlasıyla yüzümü yıkadım.

Biraz daha iyi hissediyordum. Baş ağrım geçmeye başlamıştı, dondurucu hava ve su, yorgunluğu kanımdan tamamen arındırmış gibi görünüyordu. Gözlerim sızlıyor olsa da, acı adaletli, hatta neredeyse istenilen türdendi. Çantamın kuru kaldığından emin olarak, oturduğum yere yeniden çöktüm.

"Şuradakini gördün mü?" Toby çenesiyle iskelenin sonuna yakın mesafede, bir inip bir çıkan, yelkenliyi gösterdi. "Bu o. Kuzey Göğü. Teknelerden anlar mısın?"

Bölük pörçük mavi sarı ışıklara doğru gözlerimi kırpıştırdım. "Hayır."

"Balıkçı teknesi dedikleri türden bir şey. Su hattı yaklaşık sekiz metre kadar. Yirmi yıl kadar önce, kocası Keys'de hapiste olan bir kadından bir dolara almıştım. Bir adamın hayatındaki en mutlu iki gün hangileridir, biliyor musun? Teknesini aldığı günle onu sattığı gün."

Kuvvetli rüzgâr pruva boyunca su sıçratırken ben de çömeldim. Burada, açıklarda, limanın nemli kokusu kaybolmuşu;

hava, alttan kendini hafifçe belli eden benzin dumanıyla tuz ve ıslak kaya kokuyordu. Elimle gözlerimi siperleyip diğer tekneye bakınmaya başladım. "Buradaki tek tekne sen misin?"

"Senenin bu vaktinde tek yelkenli. Şurada iki üç tane ıstakoz teknesi var. Istakozlar kışın bu vaktinde derin sulara göç ederler, o yüzden muhtemelen epey azalmıştır. Yazınsa burada bir sürü insan olur; yatlar, yelkenli gemiler... Ama adalara hızla gitmek istiyorsan bir motorluya ihtiyacın var. Bu yolla Florida'ya olan uçağını bahara kadar yakalayabilirsin."

"Bana uyar."

Toby güldü. "Ya, o kadar da kötü değil. Bugünlerde hele. Elli ya da yüz sene önce olsa kötü olurdu herhalde."

"Orada ne yapıyorlar ki ya?" Adalara gözlerimi kısarak baktım. "Balıkçılık dışında, yani, ne yapabilirsin ki?"

"Ben gidip geliyorum işte. Adalara erzak götürüyorum. Ben marangozum, aynı zamanda ısıtma sistemleri yapıyorum. Orada bayağı zengin insanlar var. Yazlıkçılar. Eskiden olsa, herkes işçi bayramından sonra ayrılırdı. Şimdilerde bazıları Şükran Günü'ne kadar kalıyor ama kışı burada geçirmiyorlar. Yazlıkçılar yani. Ada sakini yılın tamamında burada yaşar. Ama işlerini halletmem için bana ihtiyaçları olmaz."

Kürekleri dinlendirip ellerini su püskürtülerine siper ederek sigarasını yaktı. "Aphrodite... Onun için bir iki iş yapmıştım."

"Ne zamandır buradasın?"

Toby mavi bir duman bulutu üfledi. "1972'de geldim. Gryffin daha sadece bir bebekti. Eskiden Paswegas'ta bir komün vardı, o zamanlar epey bilinirdi. Oakwind. Geldim ve orada bir süreliğine takıldım. Sonra da kalmaya karar verdim."

"Komün mü? Ne kadar sürdü?"

"Çok değil ya. Birkaç sene."

Deri ceketimin fermuarını çektim, titriyordum. "Ben bir hafta bile kalamazdım."

"İnsanlar bu adalarda uzunca senelerdir yaşıyor." dedi Toby yumuşak bir tavırla. "Binlerce sene evvel Micmac'lar buraday-

dı. Ama hayır, o komün uzun sürmedi. Genelde hiçbiri sürmez. Sanırım tam olarak bu yüzden ismini Sanatçının Kolonisi olarak değiştirmeye karar verdiler. O daha başarılıydı. Birazcık daha uzun bir süreliğine..."

Suratım acayip bir hal aldı ve Toby dedi ki: "Hey, bunu bilmiyor olmana şaşırdım. Yani, neticede Aphrodite'i görmeye geliyorsun. Bu komün olayını o başlattı sayılır. O ve arkadaşları."

Sigarasını içip gözlerini mavinin ulaşabildiği en uç noktaya dikerek sessizleşti. Sonunda, "Birçok insanı buraya getiren şey bu. Uzaklardan insanlar, doğaya-dönüşçüler... Ben de bu yüzden geldim aslında. Tekne yapımı üzerine çıraklık eğitimi aldım ama o zaman tanıştığım birçok insan, senin hippi diyeceğin türdendi. Şu komün yaşam şeyinden epey bir dönüyordu. Bir sürü kaçkın. Okulu bırakanlar, Boston ve New York'tan çocuklar... California'dan bile gelenler oluyordu. Bazıları zaten buralı. Ne istediler bilmiyorum, kendi evlerini inşa etmek mi? Keçi yetiştirmek mi? Aphrodite gerçi, daha ziyade sanata düşkündü, ruhani bir şey dersin sen sanırım. Komünün ismini Oakwind koydu. Onunla o zamanlarda tanıştım."

"Bütün o hippi mizanseni için biraz yaşlı değil miydi?"

Toby surat astı. "Yoo, bence değil. Yani, şimdi bile o kadar yaşlı değil. Ayrıca buraya geldiğimde aşırı güzeldi."

Matematiği kafamda yaptım: Kamestos 1936'da doğmuştu, öyleyse...

"Haa, tamam." Teslim olmuştum.

"Bir sürü sanatçı vardı." Toby sigarasından son bir öpücük aldı ve sonra azimle kürek çekmeye başladı. "Birkaç fotoğrafçı... Kocasının arkadaşı olan birkaç yazar tip, hatta bir tanesi de kaldı. Herkes bayağı ot içiyordu. Bir sürü asit de dönüyordu. Aphrodite adada büyük bir toprak parçasına sahip. O ve kocası– İnsanların kendi mülkleri üzerine yerleşmesine izin verirlerdi, şu barakaları inşa etmelerine falan. Birkaçı hâlâ orada yaşar. Yerel halk onlara Yarsakinleri diyor hatta. Aphrodite'in kocası da o zaman ölmüştü."

"Onu tanıyor muydun?"

"Hayır. Kendini öldürdü, sanırım benim geldiğimden bir önceki sene. Hikâyenin tamamını hiç duymadım. Sanırım eşcinseldi ve bu da bir sorun oldu veya belki uyuşturucular yüzünden? Oakwind'de hakikaten bazı garip şeyler döndü, bütün yer resmen tepelerine yıkıldı. Sonra da zaten herkes kendi yoluna döndü."

"Hadi ya." Kollarımı ovuşturdum. "Nasıl garip şeyler?"

Toby'nin bakışı giderek uzaklara daldı, sonra da kafasını çevirip Paswegas'ın uzaktaki, belirli belirsiz görünen yeşil siyah kütlesine baktı. "Adada, her birkaç senede bir cadı avına maruz kalırsın. İnsanlar deliye döner, neticede aynı yerde uzun süredir kısılmış durumdalar. Özellikle kışları... Çoğu zaman hedef bir öğretmen olur, uzaklardan biri. O zamanlar adada yalnızca kırk kadar insan yaşıyordu, şimdiyse daha da az. Sonra hippiler geldi ve birden elde, yaz mevsimi dışında misafir ağırlamaya pek de alışık olmayan bir mekânda iki katı nüfus oluştu. Hayvanlarınki gibi, kırılgan bir insan ekolojisi. Yeni bir tür tanıtıyorsun, bir insan dahi olsa ve her şey cehenneme dönüyor. Bazı kötü şeyler oldu. Sonrasında çoğu ayrıldı."

"Ama Aphrodite kaldı."

"Aphrodite kaldı," dedi Toby. "Zaten bir süredir orada yaşıyordu, sanırım babadan öyle görmüş," dedi, ben de güldüm. "Belki onu bu konuda konuşturabilirsin ama şüpheliyim. Pekâlâ, işte gidiyoruz."

Bir teknenin yanına sokulduk. Altın varakla işlenmiş, kıç tarafını süsleyen, oyulmuş bir Kuzey Göğü yazısı. Filikanın yanında bile bu yelkenli küçücük görünüyordu, derken bir panik dalgası vurdu: Bırakın insanı herhangi bir yere sağ salim getirmesini, bu kadar minik bir şey iki insanı nasıl taşıyabilmişti? Toby, Kuzey Göğü'nün zincirini kavradı ve tekneyi ona doğru çekti, sonra da benim geçebilmem için çekildi.

"Önce sen geç. Dikkat et, buzlu olacak."

Titrer halde ayağa kalktım. Toby elimi tuttu.

"Düşme sakın," dedi. "Ardından gelmem."

Güverteye doğru tökezledim. Toby takip etti ve filikayı kıçtan ayırmaya çalışmaya başladı.

"Git eşyalarını aşağı koy," diye seslendi. "Şuradaki bölmeyi kaydır, ben de birazdan geliyorum aşağı. Kafaya dikkat."

Tekne küçük ve tatlı bir şeydi. Beyaz boya, gri süsleme, kızıl kahverengi detaylar... Tunç rengi yan pencereleri, yaştan ve tuzlu sudan paslanmıştı. Hâlâ, iki insan birbirine çarpmadan ya da milyonlarca ipe, kabloya, yelkene, kovalara ve tanrı bilir nelere takılıp düşmeden etrafta dolanabilir anlamıyordum.

Buzdan bahsetmiyorum bile, güverte onunla kayganlaşmıştı. Neyse ki, güverteden kamaraya üç adımda ulaşılabiliyordu. Oraya doğru kayıp bölmeyi açtım, sonra da darlığı yüzünden süpürge dolabına iniyormuşsunuz gibi hissettiren bir merdivenden aşağı inmeye başladım.

İçeri girmek için öne eğilmem gerekti, o haldeyken bile omuzlarım tavanı yaladı. İleride, yolum gemi direği ve onun hemen arkasındaki, boyu ve şekli kabaca bir konserve kutusu kadar olan bir soba tarafından kesildi. Bunun ötesindeyse pruva ve süt kutuları, koliler, piller, kitaplar, ipler, alet edevatlar ve bir portatif tuvaletle tıklım tıkış, V şeklinde bir kamara vardı.

Ama bulunduğum yerde (ana kabinin tam ortasında) her şey büyük bir titizlikle ve alışılmadık bir biçimde düzenlenmişti. Her iki tarafta da, yıpranmış fitilli kadifeden minderlerle kaplanmış birer bank, bunların üzerinde de şaşırtıcı bir şekilde oyulmuş raflar, kâğıt çekmeceleri, sürgülü kapaklar, büfeler ve köşeler (bazısı taşıdığı kurşun kalemler kadar, diğerleriyse taşıdıkları kitap ve kılavuzların sığacağı kadar büyük) vardı. Parmak şeklinde oyulmuş kancalar, tel işlemelerin arkasında yığınlanmış konserve ürünler de mevcuttu; ağız biçiminde, gaz lambalarını taşıyan iki adet bakır kaplı yalpa çemberi. Tavandan sarkan, tığla işlenmiş ağlar filizlenen patatesler, soğanlar ve sarımsaklarla doluydu. Merdivenin oradaki bir oyuğa tıkıştırılmış

minik bir ispirto ocağı vardı. NOAA[5] hava durumu radyosunun yanında bir şişe Captain Morgan rom ve birkaç şişe de Moxie[6] duruyordu.

"İyi misin? Eşyalarını yerleştirecek bir yer buldun mu?"

Toby'nin sakallı suratı bölmenin girişinde belirdi, saç örgüleri sallanıyordu. Kafamı salladım.

"Bu inanılmaz," dedim. "Yani..."

Parmağımı, üzerine bir sıra göz oyulmuş raf boyunca gezdirdim. "Bunu sen mi yaptın? Bütün bu oymaları?"

Yukarı baktım. Rafın sonunda bir maske asılıydı. Hafiften Kızılderili görünüşlü, kâğıt hamurundan: Kahverengi, krem rengi ve yeşil benekli bir kurbağa. Altın sarısı, pörtlek gözleri ile göz bebeğine benzesin diye göz çukuruna açılmış delikler vardı ve geniş, dudaksız bir sırıtış. Kâğıt hamuru o kadar pürüzsüzdü ki, boyanmamış gazete kâğıdı parçalarını görebildiğiniz kenarları hariç, plastik gibi görünüyordu. Çok güzel ama aynı zamanda da sıkıntı vericiydi.

"Ya bu?" Tedbirli bir şekilde dokundum. "Bunu da mı sen yaptın?"

"Evet." Toby aşağı doğru kaydı ve ben de ona yer açmak için hareket ettim. "Eşyalarını şöyle koy."

Yastıkla kaplı yataklardan bir tanesini işaret etti. "Motoru çalıştıracağız. Yeteri kadar rüzgâr yok, sürekli yön değiştirmek zorunda kalacaktık. Böyle de en az o kadar hızlı."

Kurbağa maskesiyle ilgilenmeyi bırakıp çantalarımı yere koydum ve kameramı çıkardım.

Toby eski Konica'ya bakakaldı. "Abiii, tam antikaymış."

"Ben fotoğrafçıyım." Çok uzun bir zamandır bu sözleri ilk defa sarf ediyordum.

"Bu günlerde çoğu insan dijital kamera kullanmıyor mu?"

"Ben kullanmıyorum." Kamaraya göz gezdirdim. "Aynan

5 National Oceanic and Atmospheric Administration. (ç.n)

6 Kantaron köküyle tatlandırılmış, Maine'de çok tüketilen bir içecek markası. (ç.n)

var mı? Bayağı leş hissediyorum."

"Ayna yok." Bakışları aynı kaldı ama gözleri şunları eklerken kısıldı: "Üzerinde ayna yok değil mi?"

"Olsaydı sana sorar mıydım?"

Gözünü dikip bakmaya devam ederken merdivene doğru yaslandı. Bana değil, kamerama bakıyordu.

"Onun içinde ayna var," dedi.

"Hadi ya? Bütün kameraların içinde ayna vardır. En azından bu türün." Sinirlenmeye başlıyordum. "Bu bir çeşit batıl inanç falan mı? Gemide kadın uğursuzluk getirir, gemide..."

"Kaldır şunu." Ses tonu daha sabırsız bir hal almıştı, hafifften de tehditkâr. "İşte. Ver onu bana, ben saklayacağım."

Çıkışmaya yeltendim, insanların eşyalarıma dokunmalarına kıl oluyorum, sonra da çenemi kapattım.

İfadesindeki bir şey gözümü korkutmuştu. Ki kolaylıkla korkan bir insan da değildim. Area'nın arka odasındaki, güç bela karşılıklı sayılabilecek cinsel münasebeti fotoğraflarken veya yitik bir hafta sonunda yabancının tekini kaldırırken epey yardımı olmuştu bunun. Genellikle birisi bana öfkeyle patlayacak mı anlayabiliyordum, ortada tehlikenin kokusu vardı, birkaç saniye sonrasındaki patlamanın habercisi olan, çakılmış kibrit kokusu gibi.

Toby Barrett'ta ondan eser yoktu.

Ama başka bir şey vardı, en az onun kadar güçlüsü. Bir tıkanma, yoğun bir kendine hâkim olma hissi, duygusal bir kuvvet alanı gibi. Limanın açıklarında gördüğüm, bütün heybetleri ışıldayan suyun altındaki keskin çıkıntıların deniz yosunlarından bir paspasın altında gizlendiği o kayalar gibi...

Ben de kayalıklı bir yerde yaşadığımdan, bu tehdidi sezdim. Etkilerini atlatacak kadar güçlü olduğum takdirde bile; bu adama, neresine bilmeden, bir tane geçirmek konusunda temkinli kılmıştı. Tek kelime etmeden kameramı çantaya tıkıştırdım ve ona uzattım. Toby çantayı aldı, sonra da benim karşımdaki yatağa davrandı. Minderleri kaldırıp altındaki pirinç menteşeyi

açtı ve çantayı içine tıkıştırdı.

"Buraya koyacağım. Adaya vardığımızda geri alabilirsin. Bu şey kullanılmasa..."

"Yapmam." Kapağı kapattı, pirinçten kilidi yerine kaydırdı ve minderleri yerleştirdi. Daha sonra bana bakıp suratını ekşitti. "Bir saniye şöyle geçsene."

Geçtim ve o da bazı minderleri çekerek altındaki tarama yüklüğü açtı. Bu seferki kıyafet barındırıyordu. Koyu siyah, yün bir hırka çıkarıp üstünkörü bir şekilde kokusunu içine çektikten sonra bana fırlattı. "Bu oluyor mu, bak bakalım. Tam da senin rengin."

Deri ceketimi çıkarıp hırkayı üzerime geçirdim. Kocaman ve fare kemirikliydi, ayrıca sedir ve lanolin kokuyordu.

Ama sıcacıktı. Deri ceketimi tekrardan onun üzerine geçirebilmiştim. Toby sakalını ovuşturdu ve botlarımı inceledi.

"Epey büyük ayakların varmış. Ama benimkiler kadar büyük değil. Sana uyacak bir çift ayakkabım var mı bilmiyorum. Belki Aphrodite'in vardır."

"Bunları giymeyi seviyorum. Epey... rahatlar."

"Bahse girerim öyledirler. O çelik uçlar ölümcül görünüyor."

"Öyle." Bir ayağımı, yaklaşık yirmi yıldır giyildiğinden aşınıp yılan balığı derisi gibi pürüzsüzleşmiş, komple tüy kaplı, devekuşu derisinden Justin kovboy botunu göstermek için kaldırdım. Tabanı ve topukları bir defadan fazla değiştirilmişti. Çelik uçlar, bana özel olarak eklenmişti. Artık parlamıyorlardı, mat griydiler. Bacaklarım da, ihtiyaç halinde, bir kaval kemiği ya da diz kapağına tekmeyi koyup etin ve kemiğin tatmin edici parçalanışını hissettirecek kadar güçlüydü.

Üstelik hızlı koşabiliyordum, botlarla bile.

Yine de, sekiz metrelik güvertede kaçılacak bir yer yoktu.

"Seni sıcak tutmazlar," dedi Toby. "Bakalım adada sana uygun bir şeyler bulabilecek miyiz."

Merdivene doğru yöneldi. Merdiveni kaldırdı, bir kenara

koydu ve bir çift kapı gözüktü. Kapıları açıp küçük bir motor odasının içine adımını attı, sesi bana doğru yankılanıyordu.

"Motoru döndürme kolundan çalıştırmam gerek. Biraz sürebilir."

Bir kolun dönüşünün ritmik sesini duydum. Ufak bir motor öksürüğü ve mazot kokusu da vardı. Toby mırıldanarak küfretti.

Geri dönüp kamaraya hızlı bir göz gezdirdim. Hakikaten de, hiç ayna görememiştim. Şimdi daha dikkatli baktığımdaysa, yansımaya sebep olacak kadar parlak olan bir yüzey dahi yoktu. Gaz lambaları ve sobanın arkasındaki bakır ısı kalkanları da mat, yeşilimsi mavi pasla kaplıydı. Yan pencereler de tuzdan öylesine tortulanmıştı ki, içlerinden yalnızca donuk, sedefsi bir ışık süzülebiliyordu. Soba desen, kullanılmaktan kapkara olmuştu; ocak da aynı şekilde... Bütün çatal bıçak takımıysa lekeliydi. Resmen, her şeyin teselli edici bir parıltısı vardı ama hiçbir şey pırıl pırıl değildi ya da ışıldamıyordu.

Kaşlarımı çattım. Bir tuhaftı ama aynı zamanda garip bir şekilde sistemliydi ve bu da kafa karıştırıyordu. Sanki burada gözümden kaçan bir kalıp varmış gibi. Yataklardan bir tanesine oturup, bütün şeyleri (raflar, kitaplar, aletler...) elekten geçirmeye ve etrafımdaki alanı, tam olarak düzene koyan şey üzerine yoğunlaşmaya çalışarak etrafıma baktım. Küçük bir kamara için gerekli olan aşikâr düzen değil; daha büyük, altında yatan (ruhani de diyebilirsiniz) düzenden bahsediyorum. Onu duru yapan, asıl tabiriyle, onu parlatan şey...

Ya da, parlatmayan.

Bir fotoğrafçı olarak bunu yapmayı öğreniyorsunuz. Çünkü daimi olarak ışık arayışındasınız. Kaynağını, mesafesini, etrafa ne kadar yayıldığını ya da ne kadar süreceğini. Aynı şeyi fotoğrafları basarken de düşünürsünüz ve haliyle ben de, karanlık odada bu hissi içselleştirecek kadar vakit geçirmiştim.

Geleneksel fotoğrafçılıkta kullanılan baskı kâğıdı ya mattır ya da parlak. Mat yüzey eşitsizdir, ışık ona vurur ve etrafa saçı-

lır. Parlak yüzey, daha fazla ışığı yansıtır ve ona nasıl baktığınıza bağlı olarak, daha fazla ışıltı görürsünüz.

Ancak (tabii bu biraz tersine-sezgisel görünse de) yansıtılan ışığın parlak kâğıtta dağılması daha az muhtemel olduğundan, baskıdan çok az ışık size tekrardan geri döner. Gölgeler daha koyu, derin görünür.

Kuzey Göğü'nde otururken; perdelerin çekili olmaması ve kış başlarında bir günün bulutsuz bir sabahında olduğumuz gerçeğine karşın, çevremde giderek daha fazla karanlık görür oldum. Bir dakika sonra da, perspektif algımı kaybetmeye başladım. Kamara olduğundan daha geniş görünüyordu; pruvadaki karanlık yatakların, yalpa dümeninin, bakır ve rafların ana hattını örtene kadar bana doğru emekledi. Her şey sanki küften sararmış sepya bir fotoğrafmış gibi, rustik bir kahverengi tonunda lekelendi. Biraz daha kıpırdamazsam, beni ben yapan şeyleri yitirecekmişim gibi hissettim.

Toby Barrett'ın saklayacak bir şeyi olmayabilirdi ama kendisi kesinlikle gölgelerden besleniyordu. En azından, kapısı ya da paravanı olmayan minik bir kabinin içinde olsa dahi, dikkatli gözlerden uzak olduğu illüzyonunu korumayı çok istiyordu.

Gryffin'in, kitabımın içine gizlenmiş olan fotoğrafını düşündüm. Toby geri dönmeden, fotoğrafı ve kameramı alarak güverteye gidip darbe yapmayı düşündüm.

Ama ben daha hareket bile edemeden, ani bir kükreyiş tekneyi sarstı.

"Halletim!" Toby motor odasından hızla çıktı. "Bir an hiç çalışmayacağından korktum."

Kapıları kapattı, merdiveni eski yerine fırlattı ve güverteye açılan koridorda kayboldu. İç çekip saçlarımı parmaklarımla taradıktan sonra, onun ardından tırmandım.

Elinde dümen yekesiyle kontrol alanına çoktan girmişti.

"Otursana," dedi. Yanmamış bir sigara ağzının bir köşesinden uzanmıştı. Tekneyi, önümüzdeki adalardan en yakınının oralara kadar getirdi, sonra da sigarasını yakıp kocaman bir ne-

fes çekti. Gömleğinin cebine hafifçe vurarak tek kaşını kaldırdı. "İster misin bir tane?"

"Seninkinden bir nefes versen yeter," dedim ve sigarayı ağzından aldım.

Sigaradan mazot ve haşiş tadı geliyordu. Tekrardan Toby'ye uzattım, sonra da Paswegas'ın koyu cüssesine ve arkasındaki takımadalara bakmaya başladım. "Nasıl oluyor da motorbot kullanmıyorsun?"

Toby yekeyi kaldırdı. Gözleri Paswegas'a sabitlenmiş halde, rüzgâra ve buz gibi su damlacıklarına aldırmadan dimdik bir şekilde oturdu. "Nasıl oluyor da dijital fotoğraf makinesi kullanmıyorsun?"

"Bir garip geliyor. Sanki bir basamak eksikmiş gibi. Ya da bir duvar."

"Duvar mı?"

"Şey, tam olarak bir duvar değil. Ama çektiğin şeyle senin aranda bir şey olmasına alışıyorsun. Belki de fotoğraf güzel çıkacak mı çıkmayacak mı diye endişelenmeye vaktin oluyor diyedir. Dijitalde her şey bir anda oluveriyor."

"Bu kötü bir şey mi yani?"

"Belki kötü değil. Ama farklı."

Duraksadım. Kendimi, bunu itiraf ederken duyduğuma şaşırmıştım. Bunu daha evvel hiç dile getirmemiştim, en azından yüksek sesle.

"Belki de bütün bunlara ayak uydurmak sıkıntı oluyor diyedir," dedim en sonunda. "Her şey çok hızlı değişti. Sanırım artık yeteri kadar umursamıyorum."

"Ne çeşit fotoğraflar çekiyorsun? Dergi fotoğrafları falan mı? Görebileceğim bir şey var mı?"

"Emin değilim. Bir tane kitabım basıldı ve kimse almadı. Çok fazla baskısı da yayımlanmadı zaten. Bayağı karanlık işlerdi. Ölü insanlar falan. Bir süre, mortu çekmeden öncesindeki New York'taki punk ortamlarını fotoğrafladım."

"Ölü sahnesi," dedi Toby. Sigarasını denize attı.

"Evet, sanırım."

"Öyleyse Aphrodite'in fotoğrafları hakkında her şeyi biliyor olman lazım. Bu yüzden burdasın, değil mi? İşlerini seviyor olmalısın."

"Aynen." Rüzgârdan beyhude kaçınmaya çalışarak yerimden kaykıldım ve dizimi onunkine çarptım. "Çektiği ada fotoğrafları var ya. O fotoğrafları Photoshop'tan kırk sene önce çekti ve hâlâ kimse nasıl yaptığını çözemiyor."

"Asla o kadar ünlü biri olduğunu düşünmemiştim. Sadece bir iki kitabı vardı, değil mi?"

"Evet. Ama etkili kitaplar."

"Belki senin kitabın da günün birinde etkili olur. Belki hâlihazırda öyledir ama sen bilmiyorsundur."

Kafamı salladım. "Yok ya. Küçük çapta bir dâhi olsa da, o bir dâhiydi. Bense yalnızca şanslıydım. Tabii ölü keşlerin fotoğraflarını çekmeyi şanstan sayarsan. Üstelik o kadar iyi bile değildim."

Rüzgâra karşı kambur durmaktan ve soğuktan sırtım ağrımaya başlamıştı. Adaları izleyerek ve kendimi oturduğum yerde dengeleyerek ayağa kalktım. Yaprağını dökmeyen ağaçların dikensi hâli ve siyah gri kayaların sivri uçlu çıkıntılarıyla, pek dostane olmayan bir manzarası vardı. Kayalıklı yamaç boyunca dağılmış evler sanki oraya fırlatılmış, sonra da unutulmuş gibi görünüyordu.

Yüzümü ekşittim. "Demek yaşadığın yer burası. Peki ya bardaki o arkadaşının?"

"Gryffin mi? Yok. Sadece arada bir iş sebebiyle gelir." Paswegas'ı görmek için boynunu turna gibi uzattı. "Lucien Ryel diye birini duydun mu hiç? Sanırım bir on, yirmi sene önce epey ünlüydü."

"Lucien Ryel mi?" Şaşkınlık içinde yukarı baktım. "Evet, elbette."

"Bir ara cidden onun işlerini dinledim. Şuralarda bir yerde yaşıyor."

Toby ufuktaki engin, gri bir şekli işaret etti. "Tolba Adası. Birkaç sene boyunca onun için bazı işler yapmıştım. Şu ağaçlar güneye doğru yol alıyor, kışları burada geçirmez. Onun bir motorbotu var bak," diye ekledi. "Boston Balina Avcısı."

"Lucien Ryel'in mi?"dedim. "Yok daha neler"

1970'lerin başlarında, Ryel İngiliz progresif rock grubu Imanguncula'nın arkasındaki güç olmuştu. Sahneye kadın giysileriyle çıkmasıyla ünlüydü, Otomatik Portakal'daki herifle Balili bir tapınak dansçısı arasında bir şey. Imaguncula'yı 1980'de bırakıp Berlin Duvarı sonrasındaki dönemde, bir gezgin haline gelmeden önce Manchester'da house music yapmaya devam etti ve bildiğim kadarıyla, orada da kayboldu.

Bugün bile, erken dönem Imanguncula albümlerini severdim. "Burada n'apıyor ki ya?"

Toby omuz silkti. "Her yaz, sadece birkaç haftalığına gelir buraya. Oakwind'e gelenlerden biri, benim zamanımdan önce. Oradaki bazı elemanlarla takılmaya başladı, sonra da arkadaş oldular. Lucien burayı o kadar çok sevdi ki, bir ada bile aldı."

"Hadi ya. Duyduğum son şey Popul Vuh'la bir proje yapıyor olduğuydu."

"NEY?" Toby afallamış görünüyordu, hatta korkmuş bile olabilirdi. Progresif rock'a verilecek abartılı bir tepkiydi.

"Hay allah, o kadar kötü değillerdi ki." Boş bakışının üstüne ben de ekledim: "Popul Vuh mu? Moog kullanan ilk Alman grup, biliyorsun. Ryel sözde onlara geridönüş albümü yapacaktı."

Toby başka tarafa döndü. "Müziği beni hiç sarmadı. Üniversitedeyken albümlerinden birini satın almıştım ama bir kere bile çalmadım."

Tekne azgın dalgalara çarptı ve ben oturduğum yere sıkıca tutundum. "İyi misin?" diye sordu Toby. "Kötü hissediyorsan alt kata inebilirsin. Rengin yeşile dönmüş."

"Dedim ya akşamdan kalmayım." Mide bulantımın geçmesini bekledim ve sonra "Şu ada satın alan insanlar ne ayak?"

diye sordum.

"Eskiden ucuzdu. Yani yaklaşık elli bin dolara falan bir ada satın alabilirdin. Daha aza bile olabilir. Artık geçti o dönem tabii. Lucien'in mekânı Tolba Adası'nda mesela, on dokuzuncu yüzyılda granit çıkarılıyordu. Büyük bir katedral için kolonları ve blokları da oradan kestiler hatta. O inşa edilince, bu sefer de evler için taşlar kesildi. Şirket şehri diye bir şey duydun mu hiç? Hah, işte orası tam bir şirket adasıydı. Günlerden bir gün, bir herif çıkageldi ve adadaki herkese taş ocağını kapatacaklarını söyledi. Onlar da gitmek zorunda kaldılar."

"Dalga geçiyorsun."

Gözünü güneşe doğru kırpıştırarak dümeni ayarlayıp döndü. Önümüzde Paswegas limanı uzanıyordu. Neon portakal, kırmızı ve yeşil dubalar su üzerinde hafifçe oynaşıyorlardı. Biz yanından geçerken, küçük bir şamandıra keder dolu bir ses çıkardı.

"Bir sürü adada taş ocağı vardı," dedi Toby. "Vinalhaven mesela, Brooklyn Köprüsü için taş aldıkları yerin adı. Grant Anıtı da aynı şekilde North Jay'den alınan granitle yapılmıştır. 1890'larda New York, Boston gibi şehirlerin yollarına taş döşediler. O zamanlar asfalt yoktu, o yüzden taş kullanılırdı. Lucien'in evinin yakınlarında geride bırakılan bütün o büyük granit bloklarını görebilirsin, üstelik her yer taş ocağı çukurlarıyla doludur. Evlerin çoğunluğu taş işçileri tarafından yapılan ahşap kulübelerden oluşuyor. Şimdinin harabesi işte... Büyük evleri parçalarına ayırıp mavnalarla taşıdılar. Lucien kendi evini çok ucuza aldı. Beni de ısıtma sistemini döşemek için işe aldı. Büyükçe, modern görünüşlü bir yer, yerel halk Stealth Bomber der hatta. Ama onunla çalışması kolaydır, hem bonkördür de. Sadece yazın sonunda geldiğinden onu senede bir kere falan görebiliyorum. Sanırım kalan zamanını Avrupa'da geçiriyor."

"Böyle bir insan için acayip bir yer gibi görünmüyor mu?"

"Nesi acayipmiş? Sen de buradasın bak."

Israrcı olmadım. Birkaç dakika sonra, kırmızı bir dubanın ya-

nına demir atmış bir ıstakoz teknesini geçerek limana girdik.

"Everett'ın teknesi," dedi Toby.

Kuzey Yıldızı'nı palamar babasına yaklaştırdı ve çapa attı. Kamaradaki eşyalarımı toparladım.

"Hava dönüyor," dedi Toby güverteye çıktığımda. Filikayı çözdü ve binmeme yardım etti. "Şu bulutları görüyor musun? Yeni bir yağış geliyor demek. Bugün gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum ki. Burada ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim bile yok."

"Ruh dediğin budur."

Rıhtıma doğru kürek çekmeye başladı. Liman, Burnt Harbor'ınkinden bile daha küçük ve kokuşmuştu. Daha da işlekti üstelik. Paswegas'ın yerel sakinlerinin sayısı otuz civarında olabilirdi ve o an sanki yarısı rıhtımda takılıp bize doğru bakıyordu. Üzerindeki bir levhada CANLI YEM KAFE yazan ahşap ile kaplanmış bir binanın önünde, iki adet sahipsiz araba parketmişti. Birinin ön camının yarısı kartonla kapatılmıştı, diğerinin ön camı bile yoktu.

"Çapulcular," diye açıkladı Toby, filika iskeleye yanaşırken. Su yüzeyinde, katrandan kararmış çöp yığınları vardı. Kanatları açık, gözleri işlenmemiş lal taşı gibi sönük olan bir karabatağın tünediği merdivenin etrafında birkaç Budweiser kutusu yüzüyordu.

"Artık feribot servisi yok. Aynı şekilde posta teknesi de yok, çünkü postane yok. Arabanı dışarıda süreceğin bir yol da yok, herkes bu kamyonları paylaşıyor. İyi araçları Burnt Harbor'da bırakıyorlar."

"E peki yiyecek içecek?"

"Ada Market var burada ya da Burnt Harbor'dan bir şeyler alıp gelebilirsin." Çenesiyle limandaki adamları işaret etti. "Bize bu yüzden bakıyorlar."

"Zerzevat." El çantamı kavrayarak merdivene tırmandım. Karabatak bana gürlercesine gakladı ve uçarak uzaklaştı. "Ne

getirdin?"

"İşe yarayacak bir şey değil," dedi neşeyle Toby. "Sadece seni."

Botu bağladı, iskeleden kasabaya doğru yürüdük. Rayların üzerine uzanmış adamlar, sigara içip sohbet ederken bir yandan da bizi dikizliyorlardı.

"İşte arkadaşın Everett Moss," dedi Toby. Kafasıyla beyaz sakallı, lekeli bir tulumla yün bere giymiş, izbandut gibi bir adamı işaret etti.

"Toby," diye seslendi adam. Toby ona doğru yürüdü, ben de onu takip ettim. "Sabah getirmem gereken genç bayan bu mu?"

"Ta kendisi." Toby duraksadı, bir sigara yaktı. "Cass Neary."

"Merhaba sana." Everett bana baktı ve kafasını salladı. Gülümseyen, güneşten yanmış bir yüzü, parlak mavi gözleri vardı. Beni beklemediği için benden özür dilemesini bekledim.

Onun yerine Toby'ye döndü. Diğer adamları incelemeye koyuldum. Bakışlarını anında kaçırıp sigaralarını çıkardılar ve kapalı bahis bayisine doğru adımlamaya başladılar. Everett'in bakışları, karanlık sularda yüzen ana karaya doğruydu.

"Mackenzie Libby'i görmemişsinizdir heralde, değil mi?" dedi Toby'ye. "Bu sabah beni Merrill aradı. Dün akşam eve gitmemiş. Torunum Leela onunla e-postalaşıyormuş da, Kenzie kasabaya gitmekle ilgili bir şeyler söylemiş."

Toby'nin kaşları çatıldı. "MacKenzie mi?"

"Merrill'in kızı."

"Yaa?" Toby sakalındaki örgüyle oynadı. "Motelde çalışan kız değil mi o? Her yeri piercingle kaplı falan... Hayır, görmedim, neden ki? Kaçmış mı?"

Homurdandım. "Benim öyle babam olsa, ben de kaçardım."

İkisi de bir anda bana döndü. Toby eğlenmiş görünüyordu ama aynısını Everett için söyleyemezdim. Mavi gözleri kısıldı, artık pek de parlamıyorlardı. "Cass Neary," dedi sanki kim olduğumu daha yeni anlamış gibi. "Dün gece orada kaldın, değil

mi? Benim toruna seninle konuştuğunu söylemiş."

Gecenin karanlığındaki o bembeyaz suratın ve siyah dalların görüntüsü bir anda kafamda canlandı. Kamera çantamı bir omzumdan diğerine geçirdim ve gökyüzüne baktım. Patlamaya hazır kara bulutların arasından gri bir bulutçuk kaçmayı başarmıştı. Buluta baktıkça onun boşalmış bir saatin kadranının çözülmesi misali döndüğünü fark ettim. Tuzağa yakalanan sineğin çıkardığı vızlama gibi bir ses kulağımda çınladı ve Deniz Feneri'ndeki kızın görüntüsü, sanki döküntü mobilyaların ya da plastik yatak örtüsünün altında özel bir şey saklıymış gibi odama nasıl utangaç bir bakış attığı beynimde canlandı.

Tahribat yoktu.

Hevesli, meraklı ve gençti; dahası değil. Onda hiçbir umutsuzluk veya korku emaresi yoktu. Sadece küçük bir kızın, henüz adlandıramadığı bir şeye olan arzusu... Canı sıkılmıştı, başka bir yerde uyanmanın rüyasını görmüştü. Babası göt herifin tekiydi belki ama onu ne dövmüş ne de taciz etmişti.

Tam olarak bu yüzden ilgimi çekmemişti işte. Tahribat yoktu.

Everett'e döndüm. "Gittiğini söylediğini sanmıştım."

"Gitmiş. Fakat dün akşam kızıma e-posta attığında, ya da her gün artık neyden konuşuyorlarsa, ona seni Deniz Feneri'nde gördüğünü söylemiş. Senin otel kaydını o mu yapmış ne." Tekrar Toby'ye baktı. "Merrill var ya, küplere bindi."

"Evet. Şimdi motel odalarını o temizlemek zorunda," dedi Toby. İkisi de kahkahayı bastılar.

"Evet, işi başından aşkın, buna şüphe yok." Liman müdürü ellerini cebine soktu. "John Stone bu sabah da Merrill'in aradığını, kendisini uyandırdığını söyledi. John da eğer gün batımına kadar dönmezse, işte o zaman araması gerektiğini söylemiş. Neyse, eğer rastlarsanız eve dönmesi gerektiğini söyleyin."

Denize doğru yürümeye başladı ve sonra durdu, dönüp bana baktı.

"Sen de öyle," dedi. Bakışı tehditkâr değil, aksine endişeliy-

di. "Onu görürsen beni ya da John Stone'u ara. Kendisi şeriftir. Bu çocukların kaçmasından hiç hoşlanmıyorum."

Toby'ye elini uzattı ve yürümeye devam etti

"Hadi," dedi Toby. "Seni Aphrodite'in evine götürsek iyi olur."

Kasabayı geçtik, ya da orası artık her neydiyse. Bahis bayisini ve sonra camında korkunç tipli oyuncak bebekler duran bir karavanı, Ada Market'i, sıvası dökülmüş, pas rengindeki bir binayı... Dükkânın camından ve kapısından kopup uçuşan birkaç ilan kâğıdı sağa sola saçılmıştı.

"Şu herif," dedim, birkaç adım atıp solmuş kâğıtlardan birini aldım. "Martin Graves. Bunlardan her yerde görüyorum. Olayı ne bunun?"

Başımı yana çevirdim, nemden ve yıpranmışlıktan buruşmuş başka bir ilan kâğıdı daha gördüm. "Abi, hepsinin olayı ne?"

İkinci ilanı elimle düzleştirdim. Bu seferki, solgun yazılar arasındaki fotoğrafında saçı ve suratı çamur rengine açılmış, gülümseyen bir genç kızın renkli fotokopisiydi.

"Heather Pollitt," diye okudum. "Ona ne oldu?"

"Kaçtı." Toby yanımdan yürüyordu. "Bangor'a gitti sanırım. Bebeği oldu ya da öyle bir şey. Bayağı eski bir ilan, bunu indirmeliydik."

Kâğıdı yırttı, buruşturdu ve kapının yanındaki varile fırlattı. "Aa, şuna bak. Birinin de kedisi kayıp. Bu yeni," diye ekledi, bir kedinin yazılı tasvir edildiği, sadece birkaç gün öncesinin tarihini taşıyan el yazmasına eliyle vurarak.

"Zavallı Smokey! Umarım bulurlar. Ama şu herif..."

Martin Graves'in resminin üzerine bastırdı. "Ona ne olduğunu bilmiyorum. Birdenbire çekip gittiğini duydum. Kız arkadaşıyla kavga mı ne etmiş, yoksa karısı mıydı? Neyse işte, ailesi bunları sağa sola asıp duruyor. Buraya gelirken de mi gördün?"

"Evet, sanırım hakkında internette de bir şeyler okudum. Buranın çocuk ölüm oranları yüksek. Ve kedi..."

Toby tepeye doğru çıkmaya başladı, takip ettim. Arkamızda bıraktığımız limanın üstünde martılar daire çizerek uçuyor ve çığlık atıyorlardı. Yol tozlu, kumlu ve hatta buzluydu ve kırık aslfalt parçalarıyla doluydu. Birkaç metre sonra kıvrılıp cılız köknar ve huş ağaçları arasından saçmasapan bir şekilde dikleşmeye başlıyordu.

"Kedilerin icabına balıkçıllar[7] bakıyor," dedi Toby.

"Ne?"

"Çocuklar ve kediler hakkında söylediğin şey var ya. Kedileri balıkçıllar hallediyor."

Şüpheyle ona baktım. "Yem olarak mı kullanıyorlar?"

"Balıkçılar değil. Balıkçıllar. Onlara burada öyle denir, sadece balıkla da beslenmezler gerçi. Böyle porsuk gibiler ya da büyük vizon benzeri. Ağaçlara da tırmanabiliyorlar. Genellikle kirpi yerler ama bazen bir tanesi mahallelerden birine dalar ve ev hayvanlarını kapar. Kediler, hatta bazı durumlarda küçük köpekler..."

"Çocuklar?"

Toby güldü. "Duyduğum kadarıyla hayır. O kadar büyük değiller zaten ya, rakun boyutundalar."

"Kirpileri nasıl yiyorlar?"

"Gerçekten çok akıllıdırlar, bir kirpiden daha akıllı en azından. Fakat adalarda pek rastlamazsın genelde, sadece ana karada. Aha, bu yoldan gidelim."

Dar yoldan sapıp çamların arasına girdi. Görebildiğim kadarıyla bir patika yoktu ama Toby ağaçların arasında kendine güvenle yürüyordu.

Martıların feryatları sessizlikle sarmalanıp yok oldu; ağaçların arasından esen rüzgâr, okyanusun sesini bastırıyordu. Altımızdaki kara yosunu öylesine kalın ve nemliydi ki, neredeyse suya bastırılmış bir halının üzerinde yürümeye benziyordu. Ayrıca kara yosunları sadece yerde değildi. Bildiğin her şeyi kaplı-

7 Kuzey Amerika'ya özgü yırtıcı bir memeli. Bölgede "fisher" olarak adlandırılmakta olup, gelincik familyasındandır (ç.n.)

yordu: kayalar, kütükler, hatta boş bira kutularını bile...

Yere yatıp uyuyakalsam, muhtemelen beni de kaplayacaktı pezevenk. Kara yosunu, bu canlı sarı renkteki küf ve Toby'nin "yaşlı adam sakalı" olarak adlandırdığı, saç misali ağaç kollarından dökülen uzun, tel tel liken demetleri... Limandaki kayaların aksine, buradakiler kara yosununun da etkisiyle yumuşacık ve kaliteli görünüyorlardı. Hatta canlı gibiydiler, sanki birine yeterince uzun süre bakarsanız, nefes alırken yakalayabilirmişsiniz gibi...

Esrarengiz, ürkütücü bir yerdi; bir tanesinin içinde yer alsanız, peri masalı buna benzerdi diye düşleyeceğiniz türdendi işte. Hoş bir peri masalı da değil hem. Bütün o ağaçlar bana nahoş bir his verdi. Bir tanesine dokunduğumda gördüm ki, ağaç kabuğu nemli değildi; ıslak ve sümüksüydü. Üstelik parmağımın altında esniyormuş gibi geldi, sanki deri gibi.

Kanımı dondurdu. Şehir tuhaflığının üstesinden gelebilirdim, aynı şekilde büyüdüğüm yerin varoş banliyö garipliğinin de... Ama bu farklıydı. Burada, sanki yapacağınız herhangi bir şey, hiç fark yaratmazmış gibiydi, en azından uzun bir süreliğine... Bir ev ya da bütün kasabayı inşa edebilirdiniz ve ada onu basbayağı yutardı, üstelik en başta var olduğundan bile bihaber olurdunuz. Her şey yalnızca yenip dururdu.

Bu düşünce ödümü koparttı. Büyükçe bir kaya parçasına bir tekme savurdum ve ayakkabımın ucu, beş santimlik yosun tabakasına daldı. Geri çekebilmek için eğilmek zorunda kaldım.

Toby beni beklemek için durdu. "Kirpiler çam ağaçlarını severler. Tıpkı balıkçıllar gibi. Ama kirpiler gerzektir. Kirpiler, bir de kokarcalar. Yolda ne kadar çok kirpi ve kokarca öldüğünü hiç fark ettin mi? Bunun sebebi kendilerini daima güvende sanmaları. Leşliklerine çok fazla güveniyorlar, kötü kokuyor olmalarına ve iğnelerine de. Hiçbir şeyin onları öldüremeyeceğini düşünürler. Ama bir balıkçıl zekidir. Belki saldırgan, ama zeki. Üstelik hızlı. Kirpilerin üzerine çıkıp burunlarından ısırır, sonra da hayvanı ters çevirdiği gibi boğazını ve karnını deşerler. Ka-

fasına saldırdıklarında da, bütün suratını parçalayıp içten dışa doğru yerler hayvanı."

Ben suratımı ekşittim, Toby kahkaha patlattı.

"Endişelenmene gerek yok," dedi. "Söylediğim gibi, adalarda pek fazla görünmezler. Üstelik insanlara da saldırmazlar. En azından çok fazla değil. Daha küçük şeyleri tercih ediyorlar. Bir keresinde Burnt Harbor'daki ormanda bir tane gördüydüm. Kedinin oynayacağı gibi oynuyordu fareyle."

"Ya şimdi gelse bir tanesi? Ya kirpileri bittiyse? Ve kedileri? Bir adadasın ve sınırsız malzeme diye bir şey olamaz."

"Bilmiyorum." Elini, turuncu renkte, soyulmuş dış cephe boyası gibi görünen likenlerle kaplı bir dala uzattı, dalı kırdı ve fırlattı. "Sanırım yüzebiliyorlar. Belki bir tanesi buraya yüzebilir. Öyle bir durumda da tahminimce sahile doğru yüzerler. Ya da belki birbirlerini yiyorlardır. Ana karada hiç uzun vadeli bir soruna yol açıyor gibi görünmüyorlar. İnsanlar tuzak kuruyor. Vizonlara olduğu gibi, kürkleri için."

Tekrardan yürümeye başladı. "Yoruldun mu?"

Omuz silktim. O akşamdan kalmalık gözümün arkasında yeniden kudurmaya başlamıştı. Saat henüz on bile değildi ama ben sürünerek yatağa girmeye hazır haldeydim. "Biraz yıprandım ya. Dün pek iyi uyuyamadım."

"Deniz Feneri sana yaramadı mı?"

"Ondan değil. Fazla gerginim galiba."

"Son gördüğümde Jack Daniel's'ları götürüyordun. O şey beni epey bir gevşetirdi."

Yürümeye devam ettik. Zaman zaman yosunların üzerindeki denizkestanelerini seçiyordum, dikenleri likeninkilerle aynı gri-yeşil tonundaydı. Durdum ve bir tanesini ayağımla dürttüm. "Bunlar buraya nasıl geliyor?"

"Onları martılar kayalıkların üzerine bırakır, sonra da yemek için buraya getirirler." Toby bana merakla baktı. "Dün onu görmüş müydün? Merrill'in kızını?"

"Sadece birkaç dakikalığına." Bir denizkestanesini elime

aldım. Dokunuşumla dikenlerinin bazıları düştü. Sivri değil, aksine yumuşak ve kırılganlardı, tıpkı yanmış dallar gibi. "Otele girişimi o yaptı. Sonrasında da yemek yediğimiz yerden bahsetmek için odama geldi. The Good Tern. Babası kış boyunca her yerin kapalı olduğunu söylemişti. O yüzden, sanırım akşamdan kalmalığım için ona teşekkür edebilirim."

"Onun için kendine teşekkür edebilirsin bence," dedi Toby.

Diğer dikenlerin tamamı da düşünceye kadar parmağımı denizkestanesine sürttüm. Şimdi elimde tuttuğum şey, dikkat çekecek biçimde etraftaki ot öbeklerini andırıyordu. Elimle onu kavrayıp dikkatli bir şekilde çantama koydum.

"Onlar hakikaten çok narinler." diye uyardı Toby. "Dikkat etmek isteyebilirsin, yumurta kabuğu gibi kırılırlar."

"Dikkat ederim." Kafamı sallayarak etrafıma bakındım. "Bu çok garip işte. Yani, kış neredeyse geldi ama her taraf yeşil."

"Sis yapıyor bunu. Her şeyi kaplıyor; kayaları, ağaçları... Sonra da onları yosun ve likenle kaplıyor ve hep beraber nemi değerlendiriyorlar. Parazitler için bir cennet."

Önümüzde çam ağaçları incelmeye başlamışlardı. Gölgeler içindeki yeşil dünya, yerini taş ve huş ağacıyla kaplı bembeyaz bir alana bırakmıştı. Binaların koyu kütleleri ağaçlardan zar zor görülüyordu. Arabamın farlarında bir anlığına parıldayan, Mackenzie'nin beyaz suratını düşündüm.

Tatlı çocuktu. Muhtemelen kaçıp gidiyordu, yahut daha da muhtemelen bir erkek arkadaşa ya da kız arkadaşa kaçıyordu. Şu an çoktan evine dönmüş olabilirdi, yerinde bahanelerle, ki öyle bir durumda da onu gördüğümü söyleyerek kılıfını mahvetmiş oluyordum. Onu bir otobüse atlamış ve güneye, Boston ya da New York'a gitmiş olarak düşünmeyi tercih ettim. Bir arkadaşıyla terminalde buluşup batıya yollanıyorlar. Ben kimdim ki onun kaçışına mani olacaktım? Eğer onu şehre gidiş yolundaki otobanda otostop çekerken görseydim, alırdım. Umarım şimdi yüzlerce kilometre uzaktadır.

"Ne kadar kaldı?" diye sordum Toby'ye.

"Neredeyse vardık."

Süt gibi gün ışığına adımımızı attığımızda gözlerimi kırptım. Kayalıklı bir sahile ve karanlık sulu bir koya açılan bir bayırın tepesindeydik. Bayır ağaçlarla kaplıydı, huş, meşe, katran ağacı... Ağaçların arasında, gri kiremitten iki tane bina vardı. İkisi de bütünüyle kimsesiz ve terk edilmiş görünüyordu.

"Komün hakkında bir şeyler soruyordun," dedi Toby ve parmağıyla işaret etti. "Büyük çoğunluğu tepenin başındaydı ama insanlar onları değerlendirip yakacak odun olarak kullandılar. İşte, şuradakiler depo olarak kullandıkları iki kulübe. Aşağı yukarı geride bunlar kaldı. Denny'nin eski otobüsü hâlâ tepenin yukarısında. Ve şuradaki de Aphrodite'in yeri."

Bir koya bakan kocaman ağaçları işaret ediyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Evi bu mu?"

Ağaçların arasında, bayır yukarı çıkacakken tuzağa düşürülmüş gibi görünen tahta kaplı bir yapı duruyordu. Sağında solunda gevşek ve eksik tahta parçaları vardı. Çatı desen çökmüş, taş bacası un ufak olmuştu. Beyaz boya zaman içinde tekdüze bir griye solmuş ve yosunla desenlenmişti. Yosunla kaplı kaya parçaları duvarlarına değiyordu. Ağaçlarsa eve o kadar yakın bir mesafeden büyümüşlerdi ki, gün ışığının ulaşmasını engelliyorlardı.

Toby'ye baktım. "Gece yarısı geldiğinde tekrardan kaya ve çam ağacına da dönüşüyor mu?"

"Beklediğin gibi değil mi?"

"Değil. Çok karanlık. Fotoğrafçılar ışık ister."

"Işık doğu tarafında daha iyi." Koyun siyah sularını belli belirsiz işaret etti. "Eski bir şey. Pek büyük de değil, o yüzden üzerine kat çıkmaya devam etti. İnsanlar bunu buralarda yapıyorlar, hani var ya- 'Big house, little house, back house, barn,'" diye şarkı söyledi.

"Görünüşe göre bu 'back house, back house, back house' kısmında takılı kalmış," dedim, sonra da şüphe içinde ekledim. "Hiç ışık görmüyorum."

Toby bacalardan bir tanesine baktı. Krezotun buruk kokusunu taşıyarak, içinden duman yükseliyordu. "Hah, buradaymış. En azından, biri burada." Ön kapıya doğru yöneldi, granit eşik küllerle kaplıydı. Yanında ise kar küreğiyle beraber, düzensiz bir odun yığını vardı.

"Hey, Aphrodite," Toby kapıya gürültülü bir şekilde vurdu. "Ziyaretçin var."

Gerçek heyecanın titrek alevini hisettim. Deceptio Visus'un içindeki fotoğrafları düşündüm, siyah beyaz bir fotoğraftan bakan Medusa'nın donuk suretini. Birkaç dakika sonra kapı açıldı, aynı gözler bu kez bana bakıyordu.

-10-

O kadar ufacık, minik ve ince yapılıydı ki, yanında kaba ve kazulet gibi hissettim. Omuzlarına dökülen gümüşi saçlar, beyaz ten ve sallapati sürülmüş parmak kırmızı ruj. Yüzü kırışmış olsa da, dikkat çekecek derecede fotoğraftaki o kadın gibi görünüyordu. Tel çerçeveli gözlüğün ardında, hafiften kızarmış ama hâlâ meydan okuyan, o aşina akik gözleri ışıldadı. Siyah renkte, yünden bir tunik, siyah tayt ve yırtık pırtık bir makosen giymişti. Dans kursuna gitmeye hazırlanan bir kız gibi görünüyordu ya da pörsümüş bir geyşa bebeği gibi.

Sonra beni fark etti ve iddialı bakışları bir anda şüpheyle bilendi. "Sen de kimsin?"

Birdenbire, hırlayıp inleyen bir yığın karanlık şekil etrafını sardı. Korku içinde geri çekildim. "LAN..."

"Sana zarar vermezler." Aphrodite elini bana doğru sabırsızca salladı, sonra da şarkı söyler gibi mırıldandı: "Runi, Fee. Oturun, oturun aşağı."

Kıvrılan gölgeler üç devasa köpeğe dönüştü. Kurt köpekleri. Görüp görebileceğim en büyük köpekler olduğu geçti aklımdan. Toby güven verici elini omzuma koydu.

"Bunlar onun köpekleri," dedi.

"Yapma ya." Endişeli bir şekilde köpekleri izleyerek kendimi ondan geri çektim. Köpeklerden bir tanesi bana doğru atıldı. Ben onu iteklemeden önce kafası göğsümü fırçalıyordu. Diğer bir tanesi arka bacaklarının üzerinde durup patilerini Toby'nin omzuna koydu. O kadar kocamandı ki, ikisi neredeyse dans ediyormuş gibi görünüyorlardı.

"Sana zarar vermezler," diye tekrarladı Aphrodite. Bana at-

tığı bakış kibirliydi. "Hadi acele et, içeri gir."

Toby geriye, ağaçlara doğru bir adım attı. "Ben gitsem iyi olur," dedi. "Sonra görüşürüz."

"Ya bekle," deyip, hırıldayan köpek suratını itekledim. "Sana henüz ödeme yapmadım."

"Endişelenecek bir şey değil," dedi. "Beni başka zaman yakalarsın."

"Gir içeri," diye buyurdu Aphrodite. "Fee! Tara, Runi! Hemen!"

Nefes nefese kalan köpekler geri çekildi. Bir tanesi ıslak burnunu elime dayamış, bana nemli ve yalvaran gözlerle bakarken onları içeriye kadar takip ettim.

"Ben Cass Neary," dedim, Aphrodite kapıyı hızla çarparken. "Abi ya hakikaten çok büyük köpeklermiş. Tazı mı bunlar?"

"Deerhound deniyor."

Başka bir komut daha tıslad ve köpekler tıpış tıpış gittiler. Miskvari kokuları, yerini yanan odun kokusuna ve kahveye bıraktı. Dar bir antrede durduk. Çam ağacından zemin çizgi çizgi izlerle dolu, parçalanmış kilimler de eğri büğrüydü. Karşı duvardaki bir dizi pencere koyun ilerisindeki açık denize, adaların gri manzarasına ve toplaşan bulutlara bakıyordu. Sarı renkte yağmurluklar, botlar, yığınla çıra, eski gazete, sinek kovucu spreyler ve birkaç tane büyük el fenerinin üzerine tepeleme konduğu bir bank vardı. Tavandan bir çift alüminyum kar ayakkabısıyla beraber, ip kangallarının eşlik ettiği gaz lambaları sarkıyordu. Aphrodite'in siyahlar içindeki endamı, bütün bu Kuzey Ormanı karmaşasıyla uyumsuz bir halde duruyordu. Beni amirane bir tavırla süzdükten sonra nihayet, "Kimim demiştin?" diye sordu.

"Cass Neary. Cassandra Neary." Yutkundum, ağzım çöl gibiydi. "Şey için... Phil Cohen seninle konuştuğunu söylemişti. Mojo Dergisi için bir röportaj hakkında."

"Hiç duymadım. Röportaj mı?" Boğazından, tiksintiyle karışık bir gülme olduğunu fark ettiğim bir ses çıkardı. "Röportaj

vermem ben. Kim gönderdi seni?"

"Phil Cohen."

Bana bakmaya devam etti, sonra da omuz silkip ardını döndü. "Adını hiç duymadım. Kahvaltı ettin mi?" Köpeklerle konuşurken kullandığı ses tonunu devreye soktu.

"Evet yaptım. Bir kahveye hayır demezdim gerçi."

"Bu taraftan o halde."

Dişlerimi gıcırdattım, Phil'in burnu kırılmış haldeki görüntüleriyle dikkatimi dağıtmamaya çalışarak onu izledim. Küçük ama hızlı adımlarla hareket etti. Bu, bir de Klaus Nomi makyajıyla birleştiğinde onu iyice garip bir otomaton gibi gösteriyordu. Hol boyunca yürürken, çıra yığınları yerini beceriksizce kümelenmiş dergi ve kitaplara, çürümenin çeşitli evrelerindeki ayakkabılara, üzerine eski kıyafetlerin atıldığı sandalyelere, tasmalara, yirmi beş kiloluk paketlerdeki köpek mamalarına, su şişelerine, boş şarap şişeleriyle dolu olan kolilere ve sepetlere bıraktı. Sepetler her yerdeydi ve tamamı plastik film kaplarıyla dolup taşıyordu.

Sepetlerden bir tanesine bakmak için durdum, sonra da yukarı baktım. Aphrodite arkası bana dönük bir şekilde kapı eşiğinde dikiliyordu. Film kaplarından bir tanesini kapıp deri ceketimin cebine tıkıştırdıktan sonra devam ettim.

"Burada kendi karanlık odan var mı?" diye sordum.

"Yok. Otur," dedi ve bana sinirli bir şekilde baktı. "Ceketini vestiyerde bırakmış olman gerekiyordu. Neyse, bana ver, ben koyarım."

Ceketimi ona uzatıp fotoğraf çantamı yanımda tuttum ve o da tekrardan öndeki odanın yolunu tuttu. Büyük, eski moda mutfağa bakındım. İçinde odunlar yanan, bir Volkswagen'den birazcık daha küçük bir ocak ortada duruyordu, köpekler sanki iğrenç hayvan postları gibi etrafına çökmüşlerdi. Yerde bazı Türk halısı parçaları vardı; kâğıtlar ve kahvaltıdan arta kalanlarla kaplı olan bir de sehpa. Çantamı yere koyup masaya doğru aylak aylak yürüdüm ve koya doğru baktım. Denizin kıyısı bo-

yunca, küçük siyah bir şekil uzun adımlarla yürüdü, sonra da çamların arasında kayboldu. Arkamdan bir ses geldi.

"Görüyorum ki, Toby seni buraya tek parça halinde getirmiş."

Arkamı döndüm ve ocağın yanında dikilip bir fincana kahve dolduran adamı gördüm. Aphrodite'in içerideki odadan geri döndüğü esnada, ona inanamayan gözlerle baktım.

"Bu benim oğlum, Gryffin Haselton." Demliği ocağın üstünden alıp, içindeki suyu tazelemek için lavaboya doğru yürüdü. "Kahve mi içersin, çay mı?"

"Bence kahve içer," dedi Gryffin. Odayı geçip bana az evvel doldurduğu fincanı uzattı. "Bu sabah Everett'in botundaki yerini aldım. Toby de seni buraya sağ salim getireceğini söyledi. Dün geceki haline bakınca uyuyakalacağını düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsün." Kahveyi ona teşekkür etmeden aldım.

"Neyse, en azından yerel havayı solumuş oldun."

Gryffin başka bir fincan daha almak üzere geri döndü, o aralarından geçerken köpekler yavaşça inlediler. Bir tanesini dikkatlice okşamak için eğildim. Kafatası, yıpranmış bir taşa sarılmış yün gibi geldi. Aphrodite dengesini sağlamak istercesine bir elini mutfak tezgâhına koydu, sonra da o ışıldayan siyah gözleriyle, dikkatle bana baktı.

"Söyle bakalım, hangi hayalî röportajı yapmamız gerekiyormuş?"

İşi, aslında Mojo'nun bir müzik dergisi olduğunu ve dergi bünyesinde bile bulunmadığım gerçeğinin üzerini örterek anlattım. Phil Cohen'in isminden yeniden bahsettiğimde hafifçe kaşlarını çattı.

"Phil Cohen." Makosen ayakkabılarına baktı, sonra kafasını salladı. "Sanırım Denny'nin arkadaşlarından biriydi o."

Gryffin homurdandı. Aphrodite ona hızlı bir bakış atıp bana döndü. "Eh, yapmam gereken birkaç şey var, sonrasında konuşabiliriz. Gryffin sana nerde kalacağını gösterebilir. Tabii, yarına

kadar burada kalacağını varsayıyorum."

"Sorun değil," dedim, sesimin hissettiğim kadar rahatlamış çıkmadığını umarak.

Gitti. Gryffin masanın bir ucuna yerleşti. Gömleğinin kolunu, bileğindeki yarayı ortaya çıkararak yukarı kaldırdı, bağdaş kurdu ve neşe içinde, beni inceledi.

"Ee, biriyle röportaj yaparken hep böyle kavgacı mısındır?"

"Seninle röportaj yapmıyorum."

"Belki de yapmalısın. Sana annemin beni küçükken nasıl taciz ettiğini ve üstesinden nasıl da hiç gelemediğimi anlatabilirim."

"Çocukluğun beni ilgilendirmiyor,"dedim ve sert sert baktım.

Gardım düşükken yakalanmaktan nefret ederim. Kahvemi içtim, Aphrodite'le aralarında bir benzerlik bulmak için yüzünü daha dikkatli inceledim ve bunu görmem lazımdı, diye düşündüm. Eskiden olsa, görürdüm.

Peki ya onu motelin dışında ilk gördüğüm zaman hissettiğim o tuhaf aşinalık? Sebebi gözleriydi. Aphrodite'in gözleriydi, eğik, koyu renk, optik bir sırıtma gibi duran sol irisindeki yeşil leke. Gülüşü de, aynı zamanda, annesininki gibiydi. Gerçi Aphrodite'in suratında donuk olan şey oğlunda hüzünlü, hatta buruk bir şeye dönüşmüştü. Fotoğrafındaki neşeyi düşündüm ve acaba o da mı annesinden miras kalmış, diye merak ettim. Emin olamadım.

Ama evvelden hissettiğim şey bu sefer nüksetmedi; tahribat falan yoktu.

"Seni beklemezdi, biliyorsun değil mi?" Gryffin pencereden dışarı, koya doğru bakıyordu. "Everett. Buraya gelmek üzere ayrılacaktı. Ben de planladığım gibi Toby'yle buraya gelebilirdim ve sen de hâlâ orada Burnt Harbor'da oturuyor olurdun."

Masanın öbür ucunda kendime bir yer seçtim. "Yanlış. Şimdiye çoktan şehre gitmek üzere yola çıkmış olurdum."

"Hakikaten mi? Mücadele etmeden bırakan tipler gibi gö-

rünmüyorsun. Ben adaya yüzerek gelirsin diye tahmin etmiştim." Yıpranmış kovboy çizmelerime ve siyah kot pantolonuma baktı. "Diğer bir tahminimse, hayatın boyunca Bowery'nin kuzeyinde hiç bulunmadığın yönünde."

Sazan gibi atlamadım. "Ee, seni çocukken taciz etti mi?"

"Yoo. Çok fazla içer ama sanırım sen bunu anlayabilirsin. Cassandra Neary. İnternette seni arattım. Birkaç güzel vuruş yapmışsın. Kitabın yapmış yani. Bir kopyasını getirdin mi?"

"Hayır."

"Fenaymış. Bu, onda biraz itibar oluşturmanı sağlayabilirdi."

"Phil Cohen geleceğimi bildiğini söyledi."

"Bilmiyordu. Ve benim de Phil Cohen'in kim olduğu hakkında bir fikrim yok. Ama eğer Denny'nin arkadaşıysa..." Sesi canlılığını yitirdi ve kafasını bıkkınlıkla salladı. "Sana bu kadarını bile yapmadığını söylememe gerek yok, değil mi? İnsanları görmeyi yani."

"Bendeki izlenim, hiç yapmadığı yönünde."

"Yapmaz." Kahvesinden bir yudum aldı. "Yeni olan hiçbir şey ortaya çıkaracağın yok. Yani, sağda solda gömülü cesetler bulmayacaksın, çünkü yok. Muhtemelen olsunlar isterdin."

"Bana burada karanlık odası olmadığını söyledi. Doğru mu bu?"

"Böyle mi söyledi? Tanrım." Gryffin sinir olmuşa benziyordu. "Elbette bir karanlık odası var. Alt katta, bodrumda. Yaklaşık, bilemiyorum, on yıldır falan kilitli. Belki daha fazla."

Tiz bir kahkaha patlattı ve köpeklerden bir tanesi panikle dikildi. "Aphrodite senelerdir, ama senelerdir, fotoğraf çekmiyor. Eskiden, başka bir kitap hazırlamaktan, sergilerde göstermekten falan bahsederdi. Gel gör ki hiç yapmadı. Belki sen içinde bir ateş yakabilirsin."

Bana bir bakış attı, sonra da omuz silkti. "Tabii tahminimce böyle bir şey olmayacak."

Kahve fincanını o kadar sıkı tutmuşum ki, sallandı. Elime sı-

cak kahve döküldü. "Gidip kendini şu köşede sikebilirsin."

Gülüşü buruktan kibirliye geçti. "Öyle mi? Yardım lazım olursa çağırırım."

Annesi odaya girerken o da ayağa kalktı. "Siz ikinizi yalnız bırakayım," dedi. "Yukarıda yapılacak bazı işlerim var."

Kapı eşiğine geldiğinde durup bana baktı. "Akşam yemeğine kal," dedi. "Karga yiyeceğiz."

Aphrodite, giderken onu izledi. Yüzü kızarmış, gözlerindeki ışık bir parıltıya dönüşmüştü.

Bir kadeh yuvarlamak için gitmiş, diye düşündüm ve nefesindeki Grand Marnier'in o yanık portakal kokusunu yakaladım.

"Diğer odaya geçelim." Tekrar salona baktı. "Ateş yanıyor orada, mutfakta oturmaktan çok daha medeni olacak."

"Oğlun ne iş yapıyor?"

"Nadir kitaplar alıp satıyor. İnternetten, bir dükkanı vardı ama birkaç sene önce kapattı."

"Hmm."

Strand'den bahsetmediğime sevindim. Kırk sekiz yaşında olup da bir sahafın deposunda çalışmak, namımı pek de cilalamazdı.

Onu diğer odaya geçerken takip ettim, açık bir alana bakan, havadar bir yerdi. Burası hayal ettiğim Aphrodite Kamestos'un evine daha çok benziyordu: Yirminci yüzyıl modern Danimarka mobilyaları, Arne Jacobsen koltuklar, bir baston ve bambudan yapılmış bir Jacobsen Slug sandalyesi ve çalışma masası olarak kullanılan, özenli bir biçimde saklanmış Klint yemek masası. Sade, modern çizgiler taşıyan siyah bir soba da fayansın üzerine yerleştirilmişti.

Şaşılacak bir biçimde, hiç fotoğraf yoktu. Ancak sonra uzaktaki duvarda büyük boy kitaplarla dolu bir kitaplık gördüm. Bazılarını kendi koleksiyonumdan tanıdım, diğerleriyse Strand'de açgözlü bir şekilde tuttuklarım ama henüz çalmaya yeltenmediklerimdi. Çok büyük, çok değerli şeyler. Raflarda Mors ve Deceptio Visus'un esas basımları, Lewis Carroll'un sınırlı baskı

Ricci nüshası, Cartier-Bresson'un Images a la Sauvette kitabı vardı. Dahası, Pictures Of Old China Town, Untitled Film Stills gibi kitaplarla; Avedon, Steichen, Arbus, Herb Ritts, Larry Fink, Joel-Peter Witkin ve Katy Grannan gibi insanların eserleriyle doluydu.

Fotoğrafçılık kitapları açısından küçük bir servetti. Tek başına Cartier-Bresson bile bin dolar ederdi. O birkaç sanatçının varlığı gösteriyordu ki, Aphrodite sahanın gerisinde kalmamıştı. Odayı müzeye dönüştürmüşlerdi adeta, sanki girmeden evvel içgüdüsel olarak ayakkabılarınızı çıkaracağınız türde bir yerdi. Kaçamak bir şekilde, cılkı çıkmış ayakkabılarıma baktım.

"Otur." Aphrodite koltuklardan bir tanesine yerleşip onun eşini işaret etti. "Ses kayıt cihazını unuttun mu?"

"Hı?" Koltuğa otururken kafam karışmış bir halde ona baktım.

"Ses kayıt cihazını diyorum. Diğer odada mı bıraktın?"

"Ses kayıt cihazım!" diye irkildim. "Siktir, unuttum."

Aphrodite'in ince kaşları kalktı. "Arabada mı bıraktın yoksa?"

"Evet." Alnımı ovuşturdum. "Burnt Harbor'da kaldı."

Bu bir yalandı. Şimdiye kadar, yanıma bir tanesini almayı aklıma bile getirmemiştim. Ellerimi kalçalarıma sürtüp, onlara sefil bir şekilde baktım. Bilgisayarım buradan kilometrelerce uzaktaki dairemdeydi. Bir BlackBerry ya da bir dizüstü bilgisayarım da yoktu. Hatta not defterim bile.

"Eh," dedim. "Sanırım bunu eski usulle yapabiliriz. Ben her şeyi yazarım." Kafamla çantamı işaret ettim. "Fotoğraf makinem yanımda."

Aphrodite pencereden dışarı baktı. Yüzüne doğrudan vuran gün ışığı, yaşını ortaya çıkarmıştı, beyaz teni dokunsanız dağılacakmış gibi duruyordu.

"Hayır," dedi. "Fotoğrafımın çekilmesine müsaade etmiyorum."

Sesi sinirli ya da hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmıyordu.

Yüz ifadesi istifasını vermiş gibiydi, sanki her şey söylendiğinde ya da tamamlandığında, günün sonunda bundan daha iyi bir şey beklemeyecekti. Yüzünü çevirdi, ağzının hafifçe yukarıya, ironik bir gülümsemeye seğiren kenarlarını görebiliyordum, tıpkı oğlununki gibi. Bir anlığına sanki bütün bunlar garip, özenle hazırlanmış bir şakaymış gibi hissettim. Sonra ayağa kalktı.

"Yapmam gereken bazı şeyler var."

"Fotoğrafların," dedim güçsüzce. Ayağa kalkmaya, kendimi hâlihazırda olduğumdan daha da fazla göstermeye çekiniyordum. "Acaba... İşlerini gerçekten çok seviyorum. Onları görebilmeyi isterdim. Sakıncası yoksa."

Elini bana doğru salladı. Onun, yaşlı bir kadına aitmiş gibi görünen ilk hareketiydi. "Gryffin sana gösterir."

Odadan çıktı gitti. Bam, o kadar.

Mahvetmiştim.

"Hay sikeyim," diye fısıldadım.

İnanamıyordum. Derin bir nefes aldım. Kontrolsüzce titriyordum. Ellerim, ederi üç aylık kazancıma eşit olan koltuğun kollarına kenetlenmişti. Kapı çarpma sesi duydum. Bir an, üç parlak gri cisim koya doğru, arkasında onları izleyen cılız, paltolu bir figürle, hızlıca ilerlediler. Kafamı ellerimin arasına aldım, bir kapı sesi daha duyana kadar oturdum. Yukarı baktım ve bir dizüstü bilgisayar taşıyan Gryffin Haselton'u gördüm.

"Ah selam." Kaşlarını çattı. "Annem nerede?"

"Gitti." Ayağa kalktım. "Sıçıp batırdım. Ses kayıt cihazı getirmeyi unutmuşum. Sanırım bundan pek hoşlanmadı."

"Bir sürü şeyden hoşlanmaz. Ben olsam çok kafama takmazdım."

Dizüstü bilgisayarını masanın üzerine yerleştirip fişini prize taktı. "Merak etme çok kalmayacağım. Şarj etmeye geldim."

Bilgisayarını kurcaladı, sonra bana baktı.

"Burada ne yaptığımı bilmiyorum," dedim, ondan çok kendime ve elimi kirli saçlarımın arasından geçirdim. "Tanrım, burada n'apıyorum ben? Ne demeye onunla konuşmaya geldiği-

mi söylemedin?"

"Eğer söyleseydim seni kapıdan içeri almazdı."

İç çektim. "Bana bazı fotoğraflarını gösterebileceğini söyledi. Sence sakıncası yoksa..."

"Yoo. Yok tabii." Sesi onu olduğundan daha genç gösterdi, otuzlarındaki sırık bir adam değil de, bir ergenmiş gibi. "Onu birkaç günlüğüne görmeye gelmiştim ben de."

"Buralarda mı yaşıyorsun?"

"Chicago."

"Annen bir sahaf olduğunu söyledi." Tereddüt ettim, sonra "Ben de Strand'de çalışıyorum." dedim.

"Hadi ya? Onlarla çok iş yapmıyorum artık. Çok pahalı. İnternet herkesi mahvetti. Dükkânımı da bu yüzden kapatmak zorunda kaldım."

"Fotoğrafçılıkla uğraşmıyorsun o zaman? Aile mesleği değil yani?"

"Yok ya. Belki kitapları, eğer para kazanabiliyorsam tabii. Aphrodite'in yaptığı işle ilgili hiçbir şey bilmek istemedim. Ben doğduğumdan beri de pek fazla şey yapmadı gerçi. Bunun için beni suçluyor."

"Ne için?"

"Aklına ne gelirse," dedi acı acı. "Evliliği, işi, içme problemi... Hepsi. Bir bahaneye ihtiyacı vardı. Ben de oyum."

Bunu önce sindirmem gerekti. Bir süre sonra, "O halde neden buradasın?" diye sordum.

"İş sebebiyle," dedi kısaca. "Ve sırf o götlük yapıyor diye benim de yapmam gerekmiyor."

Pencereden dışarı bakmak için döndü. Aphrodite'in belli belirsiz figürü denizin kıyısına doğru yürüdü. Onun ardından da köpekleri koştu ve yosunla kaplı yamaç boyunca, orta çağdan kalma duvar halılarından kaçmış tipler gibi zıpladılar.

"Öğle yemeğine kadar bekle. Belki o zamana daha iyi olur," dedi Gryffin sonunda. "Birkaç içkiden sonra. Aslına bakarsan seni kapıdan içeri almasına bile inanamamıştım. İçmiş olmalı.

Gel hadi, seni üst kata götüreyim."

Ayağa kalktı, ben de onu takip ettim.

"Yani, içmesi bir problem?" dedim.

"Tabii öyle. Çalışmayı bırakma sebebi bu. Belki de önce çalışmayı bıraktı, sonra içmeye başladı. Sıralaması, kime sinirli olduğuna göre değişiyor. Babam kendini öldürdükten sonra oldu. Bunların hiçbiri bilinmedik şeyler değil, o yüzden not falan almana gerek yok."

Odanın ucunda, süpürge dolabından daha büyük olmayan bir yerin kapısını açtı. "Eski uşağın merdiveni. Kafana dikkat et."

Merdiven aralığı karanlıktı. Tepede Gryffin başka bir kapıyı açtı; sonra da ben gözlerimi kırpıştırarak, arkasında tökezledim.

Uzun, güneş alan bir galerinin ortasındaydık. Salonun sonunda merdivenler, dar bir koridora açılan yere devam ediyordu.

"Kusura bakma, biraz soğuk," dedi Gryffin. "Merkezî ısıtma yok. Sanırım senin odanda bir ısıtıcı var ama."

"Benim odam mı?"

"Seni dışarı, kayaların oraya falan atacağını mı düşündün? Burada kaldın, en azından yarına kadar. Tabii eğer hemen gidip geceyi limanda geçirmek için acelen yoksa."

"Yok, teşekkürler."

Sahanlığın tepesinde, Gryffin duraksadı. Düşünüyor gibi görünüyordu, birkaç saniye sonra kapalı kapıya doğru bir adım attı ve "İstediğin fotoğraflar burada," dedi.

İçeri girdik. O, ellilerden kalma, yılansı bir biçimde duran lambayı açarken, bayat soğuk hava etrafımızı çevreledi. Uzaktaki duvarda, iki küçük pencere denizin ötesindeki adalara bakıyordu. "Yani, bunun istediğin şey olduğunu varsayıyorum. Deceptio Visus."

Kafa salladım. Bir dakika boyunca konuşamadım.

"Aman tanrım," dedim sonunda. Sanki senelerdir nefesimi

tutuyormuşum gibi hissediyordum. Gülmeye başladım. "Aman tanrım, bu inanılmaz."

Duvarda asılıydılar, her bir fotoğraf çerçevelenmiş ve kitapta olduğu gibi numaralandırılmıştı. Bazılarında, koy üzerindeki dağlık burunlardan ilerideki adalar çekilmişti. Diğerleri Paswegas'ı gösteriyordu. Kendimi kucaklayarak odayı geçtim. Yeniden titremeye başlamıştım ama bu sefer soğuktan değildi.

"İnanılmaz," diye tekrar ettim fısıltıyla.

Renklerinin sanki kâğıdın üzerine dökülen, prizmatik bir şurup gibi göründüğü yakın çekim bir fotoğraf. Gece mavisi ve kan kırmızısı gökyüzünden süzülen kadmiyum gün ışığı, kobalt rengi denizi adeta lekelemişti; çam ağaçları zümrüt yeşili renginde sarkıtlar gibi görünüyordu. Fotoğraf kâğıdı kalındı ve beyaz çerçevesinde, sanki birisi fırçayla sıçratmış gibi görünen minik boya lekeleri vardı. Yüzümü fotoğrafa o kadar çok yaklaştırdım ki nefesim camı buğulandırdı.

"Bunlar muhteşem." Omzumun üzerinden baktım. Gryffin duvara yaslanmış, beni izliyordu. "Bütün bunları nasıl yaptığını biliyor musun?"

"Ya, bana sorarsan..."

"Sormuyorum. Ben nasıl yapıldığını zaten biliyorum. Sen biliyor musun?" Kafasını salladı. "Bayağı şahane bir yöntem. Bak şimdi bunların hepsi ağır, sulu boya kâğıtları..."

Camla kaplı fotoğraflardan birini tıklattım. "Kâğıdı jelatinle kaplar, sonra kurumaya bırakırsın. Sonra da nişastayla karıştırılmış toz boyayla, katmanlar halinde üzerini boyarsın. Hani anaokulunda resim dersindeyken bir yeri önce kırmızıya boyardın, sonra onun üzerine mavi, sarı falan da geçtikten sonra renkleri elde etmek için bir şeylerle boyayı kazırdın ya hani? Aynı mantık. Toz boyayla kâğıdı kapladıktan sonra duyarlaştırıcı ekleyip, bodrum veya dolap gibi karanlık bir yerde kurumaya bırakırsın. Bittiğinde çok yavaş bir emülsiyon oluşuyor ve hassaslaştırıcı da onu ışığa duyarlı hale getiriyor. Nihayet kuruduğunda negatifini üzerine koyar ve güneşin altında her şeyi bir araya ge-

tirirsin, üç saatliğine falan... Güneşin çok sert ve sıcak olması gerekiyor; eminim sahilde yapmıştır. Güneş, emülsiyonun bir kısmını doğrudan kaynatır, sonrasında sen de yıkarsın ve..."

Fotoğrafa dikkatle baktım. "Eh bunları bitirmek için çok fazla çalışmış gibi görünüyor. Onları renkli kalemlerle, belki pastellerle rötuşlayarak. Çok zamanını almış olmalı." Ona bir kez daha baktım. "Bunu hiç merak etmedin mi? Bunları nasıl yaptığını?"

"Pek sayılmaz. Ne düşündüğümü hiçbir zaman pek umursamadı. Ve, yani, o benim annem. Vaktinin çoğunu annenin ne yaptığını merak ederek mi geçirdin?"

"Hayır. Ama ömrümün son yirmi senesini, annenin bunları nasıl yaptığını merak ederek geçirdim."

"Tatmin oldun mu?"

Duvardan uzağa bir adım daha attı. Ada fotoğrafları duvara öyle bir asılmıştı ki takımada manzaralı pencerelermiş gibi görünüyorlardı.

"Evet," dedim sonunda. "Sanırım oldum. Ama..."

Kaşlarımı çatarak odayı inceledim. "Diğer fotoğrafları... Diğer kitabından olan fotoğraflar. Mors. Onlar nerede?"

Gryffin elini lambanın kıvrımlı boynunda gezdirdi. "Onları yok etti."

"Ne?"

"Onları yaktı. Ya da, bilemiyorum, belki yırttı, belki de okyanusa attı. Ben doğduktan birkaç sene sonraydı. Bunu hatırlamıyorum ama yıllar sonra bunun hakkında bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum."

Birisi sanki karnıma tekmeyi basmış gibi hissettim. "Ama... Neden?"

"Bilmiyorum ki. Kötü bir şey oldu. Oakwind'i biliyor musun? Komünü?"

Kafamı salladım ve o da gaddarca bir surat yaptı. "Şey, bütün bunlar Oakwind dağıldıktan sonra oldu ve anladığım kadarıyla onunla bir ilgisi var."

"Ama o fotoğrafları neden yok etsin ki? Kaç yılında çekilmişlerdi? Ellilerde falan mı?"

Kafasını salladı. "Cass, hiçbir fikrim yok. Ben olsam kolunu açmazdım. Tabii bu akşam New York'a geri dönmeyi planlamıyorsan. Aç mısın?"

"Pek sayılmaz."

"Eh, ben bir sandviç almak için markete gidiyorum. Gelmek ister misin?"

Kalmak istedim ama beni burada yalnız bırakacağından emin olamadım. Ek olarak, aç olmasam bile bir şeyler içmeye ihtiyacım vardı. Özellikle şimdi.

"Tabii, olur," dedim. "Bir dakika."

Ben fotoğraflara bakarak bir tur atarken bekledi. Sonra da vestiyerin olduğu odaya geri döndük.

"Annem bir süreliğine köpeklerle dışarıda olacak," dedi üzerine ağır kabanını geçirirken. "Seni rahatsız etmezler. Genellikle uyunacak rahat bir yer bulmak için etrafta dolanıyor oluyorlar. Ama eğer ki Aphrodite'in öğle yemeği falan hazırlamasını bekliyorsan... Eh, öğle yemeği falan hazırlamaz. Akşam yemeğini ise nadiren. Kokteyl falan yapar, akşam-yemeği-kokteyllerinden sonra da iki tek atar. Hatta bir sürü tek."

Dış kapıyı açtı, deri ceketime şüphe içinde bir bakış fırlattı. "Yeteri kadar ısınabilecek misin?"

"Şehre geri döndüğüm zaman ısınmış olacağım." Fermuar Toby'nin hırkasına sıkışınca küfrettim. "Senin pek yardımsever arkadaşın bana bunu verdi."

Fermuarı kurtarıp hızla çektim. Sonra da çantamı açtım, kameramı alıp boynuma astım. "Ayrıca, ne var biliyor musun?"

Limana doğru yönelerek çimenlerle kaplı bahçeyi geçtik. "Ben de iki tek atsam fena olmaz."

-11-

Ormanın içinden geçerek gitmek yerine, Gryffin deniz yönüne doğru olan kestirmeyi aldı. Aphrodite ve köpeklerinden hiç iz yoktu.

"Toby'nin gittiği yol bu değil," dedim. Islak taşlar ve deniz yosunu parçaları arasında seçim yapmak zorundaydım, botlarım ne zaman sağlam bir kayaya tırmanmaya çalışsam haince kayıyordu.

"Denizi görmeyi seviyorum," dedi Gryffin. Büyük kaya bloğunu aşmama yardım etmek için elini uzattı. Görmezden gelince de omzunu silkti ve yoluna devam etti. "Buraya gelmenin bütün olayı bu ama, değil mi? Deniz için."

"Bilmem ki, sen söyle. Okula burada gitmedin mi?"

"Okul mu? Hayır." Eğlenmiş görünüyordu. "Burada sadece tek odalı okullardan var. 8. sınıfa kadar okuyorsun. Ondan sonra çocuklar ana karaya dönüp, Machias'taki okula gitmek zorundalar."

"Sen de bunu mu yapmıştın?"

Kafasını salladı. "Ben Putney Okulu'na gittim. Vermont'ta."

Bunu kafamda şöyle bir tarttım ama hiçbir şey söylemedim. Bugünlerde Putney'deki bir okulun ücreti size otuz bin dolar civarlarında bir paraya mal olurdu. Hele yetmişlerde, domuz kumbaranızı kırmak zorunda kalabilirdiniz.

"Dylan'ın çocuklarının gittiği yer değil miydi o?" diye sordum.

"Evet, sanırım. Ama benim dönemimden sonraydı."

Deniz, çakıllarla dolu sahili kaplayarak ve siyah deniz yosunlarının saçlarını kaldırarak yükseliyordu. Neredeyse yumruğum

kadar büyük olan, başka bir denizkestanesi gördüm. Alt kısmı çatlamış, kabuğundan içeri deniz kumu dolmuştu. Parmaklarımla kumu temizledim, sonra da kestaneyi cebime attım.

Gryffin, ince bir çizgi halindeki huş ağaçlarının yamaç boyunca yükseldiği tarafa doğru gitti. İlk ağaca ulaştığı zaman, adalara doğru bakmak için duraksadı. Yandan görünüşü keskindi, koyu renk saçları paltosunun yakasına dolanmıştı. Işık, daha evvel dikkatimi çektiğinden daha gümüşi geliverdi. Alışılagelmiş yakışıklılıkta bir suret değildi (büyük bir burun, küçük gözler, zayıfça da bir çene) ama çarpıcı bir örnekti. Sanki şalteri atmasın diye daimi bir çaba içindeymiş gibi görünen kısık gözler ve gergin bir ağız... İki kaşının arasındaki derin çizgiler, bunun her zamanki ifadesi olduğu izlenimini veriyordu.

Şalteri gerçekten attığında nasıl görünüyor merak ettim. Parmaklarım cebimdeki dikenli toprak yığınına değiyordu. Ona doğru hızla fırlatmayı düşündüm, sadece ne olacağını görmek için, ama kabuk o kadar kırılgandı ki bu pek de işe yaramazdı. Onun yerine fotoğraf makinemi kabından çıkarıp bir iki fotoğraf çektim. Gryffin arkasına döndü.

"Napıy– HEY BİRAK ŞUNU!"

"Ne? Ailenizde fotoğraf yasağı mı var?"

Cevap vermedi, sadece arkasını dönüp yürümeye devam etti. Kamerayı indirip onu, huş ağaçlarının meşe ve akağaç gibi daha büyüklerin yanına katıldıkları yamaç boyunca sessizlik içinde takip ettim. Huşlardan bazıları gerçekten çok yaşlı olmalıydı. Devasaydılar ve gövdeleri kömür grisiydi. Buralarda pek fazla kara yosunu yoktu; sadece sürüklenmiş yaprak parçalarıyla bir şerit buz ve sağa sola saçılmış ince kar parçaları vardı. Ayağımın altındaki zemin hafifçe çatladı, sanki buruşturulmuş bir gazetenin üzerinde yürümek gibiydi.

"Buraya çok mu geliyorsun?" diye sordum.

"Çok değil. Yılda birkaç defa. Genellikle yazları ya da sonbaharın başında. Ekim ayında bir gösteriye gitmem gerekti, öyle olmasaydı birkaç hafta önce burada olurdum."

Özellikle hızlı yürümüyordu ama bacakları o kadar uzundu ki arayı açmamak için acele etmek zorunda kalıyordum. Büyük ayakları, paltosunun cebine saklanmış büyük elleri vardı. Kafasını aşağıda tuttu, gözlükleri de yüzüne yakın bir mesafede sıkışmıştı. Gergin ama ihtiyatlı, azman bir ergen gibi görünüyordu. "En çok da bir arkadaşımı görmek için geldim. Ray Provenzano, adanın uzak ucunda yaşıyor. Küçük çapta bir şair. Babamın bir arkadaşıydı."

"İsmini biliyorum. Hayal meyal."

"Aynen. Kitaplarını hâlâ bulabileceğin tek yer Strand'dir. İşte, tekrardan yola girdik." Tekerlek izleriyle dolu olan yoldaki bir yığın çalıyı ezip geçti. "Yey!"

Ölü yapraklar ve dallar sağa sola saçılarak saçlarına vurdu. Ben yolumu fotoğraf makinem bir yere takılmasın diye özen göstererek daha dikkatle seçtim ve nihayet asfalta ayak bastım.

"Nerede olduğumuzu görüyor musun?" diye sordu Gryffin bir yeri işaret ederek. "İşte karşında Ada Market."

Ona yetişebileyim diye adımlarını yavaşlatarak yeniden yola koyuldu.

"Adanın diğer ucundaki arkadaşını nasıl görüyorsun?" diye sordum. "Hiç yol yoksa yani?"

"Yol yok mu? Kim söyledi sana bunu?"

"Toby. Ne yol ne araba var dedi."

Gryffin homurdandı. "Seninle kafa bulmuş. İşte yollar, ya da patika, görüyorsun her yerde. Pek fazla araba yok gerçekten, orası doğru. Neredeyse herkes ya üç tekerlekli ya da dört tekerlekli kullanıyor. ATV'lerden. Kış olduğunda kar arabalarına geçiyorlar. Duydun mu?"

Sanki arkamızdaki ormandan motorlu bir testere çıkagelmiş gibi ani bir kükremeydi. "Bu bir dört tekerlekli. Birkaç tane eski kafalı, hâlâ eski tokmakları etrafta dolansın istiyor. Ray, onun da dört tekerleklisi var. Uşağı Robert sürmediği sürece bir yere gittiğinden değil tabii. Bir yere gittiğinden hiç değil.

Burası dışında yani."

"Neden?"

"Ray bir süre önce kendini persona non grata[8] yaptı. On sene önce falan. Burnt Harbor'dan, buraya gelip evlerini boyamaları için ergen çocukları kiralıyordu. Tam olarak ne döndüğünü bilmiyorum ama hayal edebiliyorum."

İç çekti. "Neyse işte, çocukların ailesi pek hoşlanmadı bundan. Burnt Harbor'a manav alışverişini yapmaya bir dahaki gelişinde pusuya düşürüldü. O kadar fena dayak yedi ki yazın geri kalanını hastanede geçirdi. Suç duyurusunda bulunmadı, şeyi de giderek küçüldü işte. Şeyi derken, olayın etkisi– Neyse, adadan pek ayrılmıyor artık."

"Alışverişini nasıl yapıyor?"

"Ergen bir yardımcısı var."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Ray tekrar böyle bir şeye kalkışırsa öleceğinin farkında. İşte geldik."

Ada Süpermarket'e ulaşmıştık. Gryffin benim için kapıyı tuttu ve içeri girdik.

Reggae müzik bangır bangır çalıyordu. Hayvan kadar bir ternöv köpeği, çizikler içindeki tahta zemine çöküvermişti, derin uykudaydı.

"Selam Ben." Gryffin köpeğin kafasını okşamak için elini uzattı. Köpeğin gözleri kapalı kaldı ama kuyruğu hafifçe oynadı. "Suze nerede bakayım, ha? Nerede Suzy?"

Etrafıma bakındım. Baca bağlantısı olmayan bir soba, kahve termosları, plastik bardaklar ve yarı yarıya dolu bir ellilik bardağıyla kaplıydı. Pişen pizzanın, bayat biranın kokusunu alabiliyordum. Küçük odada kutu kutu makarna, konserve ürünler ve kasayla soğuk bira ve sütün olduğu raflar vardı. Bir de dondurma dolabı. Ahşap tezgâhın arasında, sadece bir merdivenle erişilebilen bir rafta sigara kutuları, şişe şişe romlar, viski, kanyak ve sake duruyordu. Kapısız bir eşik de mutfağa çıkıyordu.

8 Latince "İstenmeyen kimse" demektir. (ç.n)

"Sake mi?" dedim.

"Yazlıkçılar." dedi Gryffin. "Suze'un şahane bir şarap seçkisi de vardır."

Komadaki ternöv köpeğine şüpheyle baktım. "Bu büyük köpekler de ne ya? Burası golden retriever diyarı sanıyordum."

"O dediğin Güney Maine. Burası esas Maine. Rottweilerlar ve kurt kırmaları var. Suza'a sorabilirsin. Hey, Suze!"

Minyon bir kadın ellerini mutfak bezine silerek mutfaktan çıktı. Besbelli Paswegas Adası'nın geleneksek tedarikçisiydi. Onu; yeşil ve pembe çizgiler atılmış, rengi açılmış sarı rastaları, rüzgârdan kızarmış yanakları, solgun mavi gözleri, arasında kırıntı kalmış ön dişleri, gri kargo pantolonu ve çok renkli hırkasının içine giydiği, üzerinde İSMİ TURİST SEZONUYSA NEDEN TURİST AVLAYAMIYORUZ? yazan bir tişörtü olan, kırk yaşında biri olarak tarif edebilirim. Süt beyazı bir suratı vardı, hatta gözlerindeki o derine yerleşmiş yorgunluk ve burnunun etrafındaki çatlamış kılcal damarları olmasa fazla açık bile gelebilirdi.

"Selam Gryffin. Naber?"

"Burada neden herkesin büyük köpeği var?"

"Burası korkutucu bir yer," dedi ve sırıttı. Sanki vaktinin yarısı bağırmaya gidiyormuş gibi boğuk ve ham bir sesi vardı. Beni fark ettiğinde abartılı bir aydınlanma anı yaşadı.

"Sen buralı değilsin."

"Deme ya, Sherlock." Bira kasalarından birinin oraya doğru yönelip bir tane Budweiser aldım. Bana önce sert sert baktı, sonra da gülmeye başladı.

"Güzel terbiyeymiş." Gryffin'e döndü. "Seninle birlikte mi?"

Omuz silkti.

"Anlaşılıyor." Bir sıra anahtarın, kâğıt tabak yığınının yanında uzandığı tezgâhın arkasına baktı. "Siktir. Tommy anahtarlarını yine unutmuş. Fark etmeden önce kasabaya giden bütün yolu almış olursa pis sinirlenecek."

Gryffin pencereden dışarı, limana doğru baktı. "Gidip ona seslenmemi ister misin?"

"Boş ver ya. Aklına gelir. Sen neler yapıyorsun Gryff? Hafta sonu için anneni görmeye mi geldin?"

"Belki birkaç günlüğüne."

"Ray'i görmeye gidecek misin?"

"Evet. Yarın gece muhtemelen. O nasıl?"

Kapı açıldığı gibi içeriye bir soğuk hava dalgası esti. Carhart montları giyen, üzerlerinden buram buram mazot ve sigara kokuları yükselen iki adam içeri girdi, on sekiz, on dokuz yaşlarında. Arka odada telefon çaldı. Suzy arkasını dönüp telefona cevap vermek için içeri gitti. Gryffin onu takip etti. Aynı şekilde büyük köpek de. Yeni gelenler kafaları aşağıda, beni geçerek bira kasalarının oraya gittiler. İçlerinden bir tanesini fotoğraf makineme merakla bakarken yakaladım.

"Hey, Suze, pizza daha olmadı mı ya?" diye bağırdı.

Suze'un sesi arka odadan yankılandı. "Bir dakikası var."

Biramı tezgâha, kâğıt tabakların yanına koydum. Suze'un yeni müşterileri arka odada, bira soğutucusunu sanki Halo 2'nin hile listesiymiş gibi inceliyorlardı.

Onun dışında mekân boştu. Bir paket Fritos alıp, ceketimi çıkararak tezgâhın kenarına dayandım. Bir yandan da gözümü arka odadan ayırmadan, unutulan anahtarları avucumun içine alıp denizkestanesinin olduğu cebe attım. Sonra Fritos paketini anahtarların durduğu yere koydum. Sonra da pencereye doğru bir adım atıp yerel gazetelerden birini aldım.

Ki çok da yerel değildi (the Bangor Daily News) ama en azından günün haberleriydi. Anladım ki Everett Moss ya da Toby gibi insanlar posta vapuru olmadan, gazeteleri Burnt Harbor'dan kendileri getiriyordu. Dağınık bir yerdi şu Paswegas, yine de DIY[9] etiğini bir hayli sevmiştim. Aynı zamanda, yerellerin tavrını da. "Ya özgür yaşa ya da öl"[10] değil "ya beni rahat bırak ya da öl," idi.

Başlıkları taradım. Çoğunlukla ulusal haberler vardı, hiçbi-

9 Do It Yourself, "kendin yap" anlamındaki kısaltma. (ed.n.)

10 "Live free or die." New Hampshire eyaletinin resmi mottosudur. (ç.n)

ri hayırlı değildi ve bazıları vilayetin geyik avı sezonuyla ilgili iyimser tahminlerde bulunuyordu. Yerel haberlere geçtim. Winthrop'ta bir fasulye festivali, sosyal yardımlaşma dolandırıcılığı hakkında bir soruşturma ve Atlantik'in somon avcıları için biraz daha kötü haberler...

Ve, sayfanın sonunda, kısa ama öz bir parça vardı.

SEAL KOYUNA CESET VURDU.

Kimliğini bilinemeyen bir adamın bedeni, Corea'daki Seal Koyu'nun hemen kuzeyindeki bir sahile vurdu. Beden gelgit izinin çok az yukarısında, civardaki bir evde çalışan bir muhammin tarafından bulundu. Ölüm nedeni Eyalet Adli Tabibi tarafından yürütülen soruşturmayı takriben belirlenecek.

"Hey Suze!" Az önce içeri giren çocuklardan biri tezgâhın arkasında geniş geniş takılıyordu. Altılı bira ve bir paket Little Debbie Swiss Rolls koydu. "Birkaç dilim salamlı pizza ya da ne pişiyorsa ondan da alacağım."

"Ben de," diye seslendi arkadaşı. O da bir litre Mountain Dew ve altılı biranın yanına bir paket de organik mısır cipsi koydu. Gazeteyi yerine koyup kasanın oralarda takılmaya başladım. Tezgâhın altında, içinde Allen's Kahve Kanyağından başka bir şey olmayan cam bir kutu duruyordu. Elinde Mountain Dew tutan adam kutuya baktığımı görüp bana tanıdık bir sırıtış yolladı.

Bunun Maine kur yapma ritüelinin bir parçası olarak anlaşılmayacağını umarak kafamı ona doğru salladım. Sonra da odanın öteki tarafına geçip kiralık kasetleri ve DVD'leri inceliyormuş gibi yaptım. Karanlık bir kapı aralığı bir dizi merdivene açılıyordu, onun yanındaysa kıvrılmış bir mukavva parçasında PASWEGAS TARİHİ CEMİYETİ yazıyordu. Basamakları tırmandım ama herhangi bir şey görebilmek için çok karanlıktı.

Birkaç adam daha içeri girdi ve dosdoğru arka odaya gittiler. İçlerinden bir tanesinin bizim anahtarsız Tommy olup olma-

dığını görmek için izledim, şimdiye kadar bir şey yoktu. Birkaç dakika sonra Gryffin yeniden belirdi.

"İkimize de hindili sandviç söyledim. Olur mu? Şu anda onları hazırlıyor."

"Olur tabii. Teşekkürler." Kafamı tezgâhın çevresinde toplanmış küçük kalabalığa doğru eğdim. "Öğle yemeği üşüşmesi mi?"

"Tam üstüne bastın."

Kapı tekrar açıldı ve iki küçük çocukla beraber genç bir kadın içeriye girdi. Çocuklar dondurma dolabının olduğu yere doğru koştular ve içinin altını üstüne getirmeye başladılar. Kadın, genç çocuklardan bir tanesine doğru yürüdü.

"Selam Randy. Mackenzie'yi gördün mü?"

Randy kafasını salladı. "Kenzie Libby mi? Hayır. Neler oluyor? Kayıpmış diye duydum."

"Babası bir süredir onu görmemiş. Birisi dün gece Burnt Harbor'a doğru gittiğini söylemiş."

"The Good Tern'e mi?"

"Bilmiyorum ki." Çocuklara doğru baktı. İkisi de kafalarını dondurma dolabına gömmüştü, ayakları havada sallanıyordu. "Brandon! Zack! Getirin o kıçlarınızı buraya!"

Çocuklar kendilerini kurtarıp annelerine doğru koştular. Suze elinde pizza dilimleri ve sandviçlerle mutfaktan geri döndü. Çocuklu kadın bir paket sigara alıp gitti. Bekleyen müşteriler de kasanın orada sıraya girip aldıkları şeyin parasını ödedikten sonra aynı şeyi yaptılar. Hepsi gittikten sonra, Gryffin tezgâha bir şişe elma suyu koydu.

"Bunlar senin mi?" diye sordu Suze, elinde Fritos paketini tutarak.

"I-ıh."

Onları bir kenara kaydırıp aldığımız şeyleri hesaplamaya başladı. "Duydun mu? Mackenzie Libby kaybolmuş."

"Duydum," dedi Gryffin sandviçlerin parasını öderken. "Onu dün gece Deniz Feneri'nde gördüm. Girişimi o yapmıştı.

O da oradaydı." diye ekledi, başparmağıyla benim olduğum tarafı işaret ederek. "Beraber kalmıyorduk tabii."

"Onu gördün mü?" dedi Suze bana. "Okul dağıldıktan sonra genelde ofiste oluyor sanırım."

"Evet gördüm. Küçük, gotik, Suicide Girl tipi mi?"

"Aynen. Kenzie o." Suze sırıttı. Sonra da kameramla ilgilendi. "Bir gazeteden falan mısın?"

"Hayır." Tişörtüne baktım. "Turistim ama sezonum henüz gelmedi."

"Burada her zaman turist sezonudur. Umarım şu Cutler taraflarında, bodrumunda meth laboratuvarı işleten o çocuklardan birine bulaşmaz."

"Çok duyuyor musunuz böyle haberlerden?"

"Evet. Şu aralar eyaletin dört bir yanı bunlarla kaynıyor."

"Buralarda bulunuyor mu?"

"Adada mı? Tanrım, umarım bulunmuyordur."

"Hey, sormaktan zarar gelmez," dedim.

Suze suratını astı. "İyiymiş." Sandviçlerimizi, biramı ve Gryffin için olan meyve suyunu poşete koydu. "Eh, iyi eğlenceler. Gryffin'le takılacaksan ihtiyacın olabilir."

Dışarı çıktık. "Ne yani eğlenceli değil misin?" dedim.

"Pek sayılmaz." Kapı arkamızdan çarptı. Toby poşetleri yere bırakıp ceketini ilikledi. Ben birama davrandığımda kaşlarını kaldırdı. "Onun için biraz erken değil mi?"

"Bira işte. Kahvaltı niyetine." Çatırdattım ve bir yudum aldım. "Annen bilir."

"O pek bira içicisi değildir. Daha çok konyak insanı. Ve Grand Marnier."

"Pahalı bir zevki var."

Güçlükle yokuş yukarı yürüdük. "Bu kahveli kanyak ne alaka?" diye sordum. "Tezgâhın altındaki kutuyu gördüm de. Suze o şeylerden depoluyordu galiba."

"O dediğin Allen's Kahve Kanyağı, Maine'in uyuşturucu tercihidir. Ölümcül bir şey, yüzde yetmiş alkollü. Buradaki birçok

insan D vitaminini ondan alıyor. Sütle karıştırıp kafeinin kafasını artırıyorlar. Bir ellerinde yarısı kanyak yarısı süt dolu bardaklar, diğerinde süt kutularıyla yalpalayan çocuklar göreceksin. Eroinden daha fazla insan öldürüyor."

Biramdan bir yudum daha aldım. "İğrençmiş."

"Tencere dibin kara."

"Tatlı şeylerden nefret ederim," dedim.

Yönünü, Toby'yle geçtiğimiz yola doğru çevirdi. Duraksayıp benden bir iki adım öne geçmesine müsaade ettim ve sonra da elimi cebime soktum. Aşırdığım anahtarları buldum, denizkestanesinin altındaki deliği buluncaya kadar arandım. İçeri sokmaya çalışırken kabuk birazcık kırılmış olsa da anahtarlar tam oturuyordu. Denizkestanesini cebimden çıkarıp tuttum, avucumun içinde dikenli küçük bir yumruk gibiydi. Sonra da onu yolun kenarına, marketten birkaç yüz metre uzağa yerleştirdim.

Çakıl taşları, kayalar ve tozla kaplı yosunlarla bir uyum yakalamıştı. "Hoşça kal," dedim ve Gryffin'in arkasından koşturdum.

Hiç konuşmadan, başta çam korusundan kaçınıp sonra da denize doğru uzanan bir yola girerek yürüdük. Biramı bitirdim, boş kutuyu Gryffin'in taşıdığı poşete koymak için uzandım. Yüzünden bir tiksinti belirtisi okundu ama hiçbir şey söylemedi.

"Ee," dedim. Daha iyi hissediyordum. Bira beni biraz daha ısıtmıştı ve her şey gün ortasında içtiğiniz zaman elde ettiğiniz o yumuşak, flu görüntüye bürünmüştü. "Toby bana burada bir komün olduğundan bahsediyordu, evvel zaman içinde. O insanlardan hâlâ burada olan var mı?"

"Oakwind'i mi kastediyorsun? Gryffin ayakkabısına giren taşı çıkarmak için durdu. "Pek sayılmaz. Çoğunun bir evin nasıl inşa edileceği konusunda bir fikri yoktu, o yüzden evlerin çoğu zamanla döküldü. Sadece birkaç tanesi kaldı."

Ayakkabısını yeniden giyip yürümeye başladı. "Hippiler Wall Street'e ya da Julliard'a falan geri döndüğünde satıldı. Bazı insanlar kalıp buranın yerlisi oldular. Burnt Harbor'da ya-

şayan üç ya da dört kişi var. Paswegas'ta da sadece Toby ve Ray, sanırım. Bir iki kişi de açıklardaki adalarda ama bulaşmak isteyeceğin tiplerden değiller pek. Eski tip otobüslerin içinde yaşayıp devlet yardımıyla geçinen insanlardan bahsediyorum."

"Ve Allen's Kahve Kanyağı."

"Ve Allen's Kahve Kanyağı," diye katıldı Gryffin. "İhtiyar Toby şu aralar onlardan yalnızca birkaç adım ötede. Havanın iyice boku çıkıncaya kadar teknesinde yaşıyor, sonra da liman tarafında bir apartman dairesi tutuyor. Rom ve Moxie ile besleniyor."

Üstten sarkan dalın altından geçmek için eğildi. "Aphrodite'in fotoğraflarını görüp buraya hacca gelen epey bir takipçisi vardı. Ben epey küçüktüm, çok fazla şey hatırlamıyorum. Biraz korkutucu olduklarını hatırlıyorum sadece. Ve yani, bazıları hakikaten çok korkunçtu."

Sustu. Bir dakika sonra devam etti. "Birçoğu için kışlar fazlaca çetindi, o yüzden ayrıldılar. Kalanlarsa ya yerel halkla kaynaştı, Toby gibi, ya da yanıp kül oldular. Lucien Ryel ikisinin karışımı gibiydi. Yani en azından bütün seneyi burada geçirmeyecek kadar kaynaştı. Kim olduğunu biliyor musun? Çok az uzaktaki bir adanın sahibi."

"Evet. Yerel bir ünlü sanırım."

Gryffin güldü. "Kim söyledi bunu? Toby mi? Buralarda biri seni işe alıyorsa, ödemeni de insan gibi yapıyorsa o artık bir ünlüdür diyebiliriz. Lucien daha çok bir-süredir-öylelerden. Fark ettiysen bizde öylelerinden bolca var. Aphrodite, Ray..."

"Peki ya sen?"

"I-ıh. Ben daha ziyada bir-şey-olmayı-asla-denememişgillerdenim."

Şimdi adanın denize bakan bir tarafında, rüzgârı engelleyen bir sıra iğne yapraklıdan birkaç yüz metre ötede, yükseklerdeydik. Hepsi denizin aksi yönünde eğilmişti, sanki ondan kaçmak istiyorlarmış gibi. Ağaçların yanında iki tane kocaman kaya parçası vardı. Gryffin onlara doğru yürüdü ve bana da gelmem için

işaret etti.

"Şunu gördün mü?" Durdu ve suyun üzerinde süzülüyormuş gibi görünen uzun bir gölgeye işaret etti. "Şu Lucien'in adası. Tolba Adası. Passamaquoddy dilinde kaplumbağa anlamına geliyor."

Gözlerimi kısarak baktımsa da, aradaki mesafe ve sis gözümü adanın üzerinde sabitlememi zorlaştırıyordu. Çantamdan fotoğraf makinemi çıkarıp netledim, birkaç kare çektikten sonra makineyi indirdim. "Bana bir kaplumbağa gibi görünmedi."

"Aynen, bana da. Sanırım üzerindeyken görünüyor olabilir. Bilemem yani, oraya hiç gitmedim." Gryffin çantasını yere koydu. "Toby orada tam takım bir yerleşme alanı olduğunu söylüyor. Kayıt stüdyoları, lüks oteller, münzevi mağarası..."

"Mağara mı? Harbiden mi?"

"Yok, sadece Toby öyle diyor. Orası bekçinin yaşadığı yer. Denny."

"Toby bekçilik yapıyor sanıyordum."

Kafasını salladı. "Toby mi? Hayır. Toby işin büyük bir kısmını yaptı ama hiç orada yaşamadı. Lucien ise sadece yazları birkaç hafta orada. O yokken Toby'nin adada kalıp mekâna göz kulak olmasını istedi, çoğunlukla Berlin'de yaşıyor, ama Toby hayır dedi. Sonra da işi yapması için Denny'yi tuttu."

"Denny mi?" Phil'in isminden bahsettiğim sırada Aphrodite'in söylediği şeyi hatırladım. Denny'nin arkadaşlarından biriydi...

"Denny Ahearn." İri bir kaya parçasına dayanıp adalara bakmaya başladı ve ben de onu ilgiyle izledim. Yüz ifadesini okumak güçtü. Tiksinme, korku hatta belki de özlem barındırıyor olmasına karşın hepsi o kadar katı bir şekilde kontrol altındaydı ki, tahribatın ya da bir şeyin (birinin) o bilindik, sönük üşüşmesini hissettim. Gözleri ağaçların yansımasını yakaladı, sivri uçlu silüetleri zümrüt yeşili parlamaya karışıyordu ve böylece, bir anlığına, daha koyu bir iris içinde asılı, ufak bir adayı görmeye benziyordu.

Sonra gözünü kırptı ve bana döndü.

"Mülkümde Denny Ahearn'ün yaşamasındansa boruların donmasını yeğlerim," dedi. "Hani orta çağ kralları etrafta bir tane deli tutarlar ya, gırgırına? Lucien de sanırım öyle. Denny'nin orada kalıp bir şeylere göz kulak olmasına ya da en azından oluyormuş gibi yapmasına müsaade ediyor ve Lucien yazın buraya geldiğinde, büyük şehirlerden arkadaşlarını ağırladığında da, hepsi Denny'den bahsedip yerel halka tip tip bakıyorlar. İnsanlar Maine hakkında öyle şeylere inanmaya bayılır, bütün o Stephen King kitapları falan. Denny de, her zaman memnun etmeye bayılır."

"Herif o kadar deli mi?"

"Eskiden standart Maine garipliğinin dolaylarında dolanıyordu. Ama sekiz ya da dokuz sene önce giderek paranoyaklaşmaya, yalnız başına yaşamaya başladı. Uyuşturucudan muhtemelen. O, komünü başlatan adamdı. Ben çocukken evimize sıkça gelir giderdi. O ve annem, bir şeyleri vardı. Anladığım kadarıyla kötü sonuçlandı. Ondan korkardım, Charles Manson gibi falan sanırdım. Bir keresinde Putney'de bir kız vardı, ağır keş, aşırı dozda eroinden öldüydü. Otopsiyi yaptıklarında, tıbbi raporunda kızın beyninin Kars gravyerine benzediği yazıyordu. Aman tanrım, diye düşünmüştüm, Denny Ahearn'ün beyni de aynen öyle ve herif hâlâ hayatta."

"Belki moteldeki kıza olan şey de budur."

"Uyuşturucu mu?" Gryffin kafasını salladı. "Sanmam. Kenzie yapmaz."

"Hayır. Şu Denny denen herif. Belki onu kaçırmıştır falan."

"I-ıh. Denny adadan hiç ayrılmaz. Yani, senede birkaç defa erzak alışverişini yapmak için gelir ama hepsi bu kadar. Lucien'in ihtiyaçlarını görürken, ihtiyacı olan her şeyi Toby getirir. Denny tam münzevi. Yani, kafası ancak AASK'nin bu tarafında olacak kadar yerinde."

"AASK mi?"

"Augusta Akıl Sağlığı Kurumu. Eyalet tımarhanesi. Portland

ya da onun gibi bir yerde olsaydı şimdiye çoktan içeri tıkılmıştı veya ilaç veriliyordu. Ama bu taraflarda... Eh, olur böyle şeyler."

Sessizleşti. Adayı izleyerek onun yanında durdum, sonra da yüzüne dikkatle baktım.

"Ne?" diye buyurdu. "Ne bakıyorsun?"

"Yeşil ışın." Parmağımı uzattım. O ürkünce ben de durdum, parmağım elmacık kemiğinden birkaç santim geride duruyordu. "İşte, gözünün içinde. O tuhaf yeşil benekçik. Bunu daha önce görmemiştim."

"Pigment. Fazla melaninden. Çil gibi bir şey, ama gözümün içinde."

"Acayipmiş. Güzel gibi."

"Bunlar hep içtiğin biranın lakırdısı. Hadi gidelim, midem kazınıyor."

Aphrodite'in evine doğru yürüdük. Gün ansızın ihtiyarladı. Güneş çoktan batı ufkuna doğru kaymıştı ve eve ulaştığımızdaysa her şey gölgelerin içine dalmış gibi görünüyordu. Ben de acıkmış ve yorgundum.

"Bunu yedikten sonra sızacağım ben," dedim mutfağa girerken. Aphrodite ve köpeklerinden bir iz olmadan ev sessizdi. "Dün gece pek iyi uyuyamadım."

"Yemekten sonra yerini ayarlarım. Otur."

Pencerenin kenarında duran masadaki kâğıtları kenara kaydırdı. Konuşmadan yemeğimizi yedik. Gryffin'in kafası meşgul görünüyordu. Annesini mi düşünüyordu? Benim istenmeyen varlığım mı? Köpeklerin ani, rahatsız edici eksiklikleri mi? Bitirdiğimizde, tabakları temizleyip duyurdu: "Tamamdır. Seni misafir odasına yerleştireceğim. Sonrasında birkaç telefon konuşması ve iş yapmam gerekiyor."

"Annen ne olacak?"

"N'olmuş ona?" Ses tonu, bunun benim sorunum olduğunu vurguluyordu, onun değil. "Ya bir yerlerde demleniyordur ya da köpeklerle beraber ormandadır. Bir noktada geri döner.

Belki senin kısa uyuklamandan sonra ikiniz akşamdan kalmalığa bulduğunuz çözümleri takas edebilirsiniz."

Sinirli görünüyordu ama sonra içini çekti ve elini saçlarında gezdirdi. "Beni deli ediyor, hepsi bu. Her zaman etti. Gerçeği bilmek istiyor musun? Eğer senin yerinde olsaydım şehre geri dönerdim. Çünkü seninle tek kelime ederse epey şaşırırım. Eğer bir ses kayıt cihazı getirmiş olsaydın bile kurtulmanın bir yolunu bulurdu. Ve o..."

Fotoğraf makinemi işaret etti. "Bir milyon sene geçse bile gerçekleşmeyecek."

Önümdeki masaya bakakaldım. Beni buraya getirdiği için Toby'ye hâlâ ödeme yapmamıştım, beni Burnt Harbor'a geri götürmesi de çok pahalıya patlamazdı. Eğer yarın erkenden ayrılırsam, yarın geceye kadar eve ulaşmış olabilirdim. Çok fazla paraya da zamana da mal olmazdı ve hâlâ haftanın geri kalanında yapacaklarım için...

Ama ne yapmak için? Sızana kadar içmek mi, yoksa eve beraber gidecek birini ya da dinleyecek müzik bulmak için kulüpten kulübe dolanmak mı? Bu olmayacaktı. Bu günlerde burada, Cehennemindibi'nde, birini götürme şansım Aşağı Doğu Yakası'nda olduğundan daha fazlaydı. Kiralık araba da haftanın geri kalanı boyunca elimdeydi ama onunla ilginç bir şeyler yapmak için yeterli para yoktu.

Ve bana, yeniden, sıçıp batırmanın ızdırabını veren ve üç eyalet çapındaki herkesin haberdar olması için de üzerine düşeni yapan ufak Phil Cohen mevzusu da vardı.

"Hay sıçayım, bilmiyorum." Kafamı ellerimin arasına indirdim, sonra da yukarı Gryffin'e doğru baktım. "Baksana, kalmamla ilgili bir problem olur mu? Yani, bu işi bana şu editör herif ayarlamıştı ve gerçekten batırıp, elimde ona gösterecek bir şey olmadan dönmek istemiyorum. Kötü izlenim bırakırım." diye ekledim ikna edici bir şekilde acınası görünmeye çalışarak. "Sadece bir iki gün daha."

Gryffin iç çekti. "İyi, tamam. Sanırım buna ne diyecek göre-

ceğiz. Ama benim yapmam gereken bir şey var. Eşyalarını al da sana misafir odasını göstereyim. İster uyu, oku ya da her neyse artık. Nokia hisselerin ne âlemde ona bak."

Beni üst kata doğru götürdü. Aphrodite'in ada manzaralarının olduğu odayı geçip, şu derme çatma eklemelerden birine çıkan dar bir dönemece geldik. Zemin engebeli, pencereler ise hizasızdı.

"Sana Oakwind'deki ahalinin, iş mimarlığa ve binalara geldiğinde ne yaptıkları konusunda bir fikirlerinin olmadığını söylediğimi hatırlıyor musun? Şekil bir A."

Gryffin tiksintiyle elini duvarlara doğru salladı. "Bunu Denny inşa etmişti. Evin benim olan kanadı, misafir odası da dâhil. Ve bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, bir de bunun eski halini görmen lazımdı. Duvarlardaki çatlaklardan içeri kar giriyordu, şurada birkaç santimlik birikintiler olurdu. Hiçbir şey düzgün değildi. Yani, holün bir ucuna bir bowling topu koysan diğer ucuna yuvarlanırdı. Esasında Toby'nin gelip yeniden inşa etmesi gerekti. İşte, hâlâ bir değişik ama..."

Durdu ve bir kapıyı açtı. "Uyku diyarında kar falan görmeyeceksin."

Isı da bulamayacaktım anlaşılan ama konusunu açarak şansımı zorlamaktan çekindim. Oda, dam saçaklarının altındaydı. Beyaz yorganlı bir yatak, bir komodin ve lamba, sandalye ve ufak gözlü bir şifonyer de vardı. Yerde el örgüsü bir kilim ile gri kayalar ve yaprak dökmezlere nazır bir de pencere...

"Gayet iyi," dedim. Çantamı yatağın üzerine bıraktım. "Teşekkürler."

Gryffin konvektörü kontrol etmek için eğildi. "Hay! Bu şey açık değil. Üstelik ısıtıcıyı da unuttum. Eh, bir süreliğine sorun olmayacak zaten. Sen yatmadan önce de ısıtıcıyı getiririm, nasıl? Ama şimdi gidip bazı işleri halletmem gerekiyor. Banyo holün sonunda, sıcak su da olması lazım. Sonra görüşürüz."

Çıktı. Yedek kıyafetlerimi de alıp banyoyu bulmaya gittim. İçeride daha uyumsuz pencere ile güveler ve sineklerin morgu

haline gelmiş çatlak bir tepe penceresi; ayaklı küvet ve pas lekeli bir de lavabo bulunuyordu.

Ama çam zeminde hoş bir Baruch kilim ve pahalı Mısır pamuk havluları, pirinç tutamaçta da bir kalıp Marsilya sabunu vardı. Bütün bunlar beni, Gryffin'in tam bir sefa pezevengi olduğu sonucuna götürdü, en azından banyo vakti geldiğinde...

Kafamı kapıdan dışarı uzattım ve holün sonuna, kendisinin olduğunu belirttiği odaya doğru baktım. Kapı kapalıydı.

Uzun bir banyo yaptım. Tonla sıcak su vardı. Çarşıdaki dairemden ayrıldığımdan beri ilk defa ısınmış hissettim. Bitirdiğimde, pahalı kotumu üzerimde tutup, temiz siyah bir tişörte terfi ederek giyindim. Sonra da odama geri dönüp battaniyenin altına süründüm ve sızdım.

Uyandığımda saat üçtü. Pencerelerden sızan ışık, onu süzecek yapraklar yokken ve bulutların gökyüzüyle aynı renkte olduğu kış başlarında gördüğünüz o titrek berraklığa sahipti. Nefesimi verip ağzımdan çıkan dumanın yükselişini izledim.

"Hay sikeyim," diye inledim.

Yataktan çıkmayı başardım, banyoya gittim ve yüzümü yıkadım. Sonra da saçlarımı parmaklarımla düzeltip aynaya baktım.

Bok gibi görünüyordum. Son on-yirmi senedir, elmacık kemiği ve diş yapım iyi bir şekilde oturmuştu. Şu aralar benim için iş gören tek şeyler bunlardı. Çırpıya dönmüş kül rengi saçlarım ve çöküк gözlerimle, yeryüzüne düşüşün alazlandırdığı kötücül bir melek gibi görünüyordum. Dişlerimi de kontrol ettim ve yeniden hole çıktım.

Gryffin'in odasının kapısı hâlâ kapalıydı. Yavaşça tıkladım. Cevap yoktu. Ardımdan kapıyı kapatarak içeri girdim.

Daha az manastırvari olsa da, oda benimkinden çok da büyük değildi. Yerde nispeten daha gösterişli bir halı vardı; ekose battaniyeler ve yastık yığınlarıyla özensizce düzenlenmiş Mission tarzı büyük bir yatak, yarı yarıya çekilmiş koyu renk perdeler, küçük bir masanın üstünde, otel odasında gördüğüm

ve şu an boş olan bilgisayar kılıfı, ekose gömlekleri ve kot pantolonları barındıran açık bir bavul... Duvarlarda ise çerçeveletilmiş birkaç tane fotoğraf: Balığa çıkılan bir gün, Putney'den arkadaşları, Bowdoin Kolejinden mezuniyet, 97 sınıfı... Masanın üzerinde çok eski, pirinçten bir şamdanla kalın bir mum ve Gauloises kibrit kutusu; pencere pervazında bazı pürüzsüz gri taşlar ve bir ev kaplumbağası kabuğu...

Yatağa gittim, örtüyü kaldırdım ve parmaklarımı çarşaf boyunca gezdirdim. Koruyucu plastik yoktu burada. Süet ya da ten gibi yumuşacık olan yatak takımı kaliteli pamuktandı. Christine de pahalı çarşafları severdi; benim için de bir tane almak istemişti ama ona müsaade etmemiştim.

"Neden?" diye buyurmuştu. "Aşırı saçma bu, Cass. Çarşafların zımpara kâğıdı gibi! Benim evimde güzel çarşafların üzerinde uyuyorsun."

Herhangi bir şey söylemedim. Anlamazdı, aşırı saçmaydı. Rahatsızlık bana hayatta olduğumu hatırlatıyordu. Beni bütünüyle uyuşuk hissetmekten geri tutuyordu. Christine benim insanlığımı korumuştu, en azından bazı zamanlarda. Bunu biliyordum. O hayattayken, bu beni korkuttu. Bazen bana dokunduğunda sanki kavruluyormuşum gibi hissederdim, sanki yatağı alev almış gibi. Öldükten sonra neyin üzerinde uyuduğum pek de fark etmedi; zerre uyku çekmiş miyim, fark etmedi.

Yanağım yatak örtüsüne değinceye kadar eğildim, Gryffin'in yastıklarından birini kapıp yüzüme gömdüm. Çimen aromalı bir şampuan ve hafiften de erkek teri kokuyordu. En son bir erkeği koklayacak kadar yanına yaklaştığımdan bu yana çok uzun zaman geçmişti. Yüzüm yastığa bastırılmış halde orada bir anlığına durdum. Kokusunu alabileyim diye yastığı kendime bastırırken yatağa uzandım ve fotoğrafta göründüğü hali ve o yeşil lekeli gözü düşünerek mastürbasyon yaptım.

Sonrasında yatak örtüsünü düzelttim ve odama yöneldim. Kameramı almayı düşünsem de bırakmaya karar verdim. Yanımda çok fazla film getirmemiştim. Toby'nin kazağını üzerime

geçirip alt kata indim.

Eve garip bir akşamüstü sakinliği çökmüştü. Soğuk koridorlar, pencere pervazlarındaki belemirler... Gecenin neredeyse vardığını bilmenin, beklentiyle hüsran arasındaki donuk sızısı... Oturma odasında köpeklerden biri koltuğun üzerine, devasa bir fındık faresi gibi horlayarak kıvrılmıştı. Diğer köpekler yoktu. Aphrodite de yoktu. İs kaplı penceresinden sönük bir ışıltı görsem de, sobadan pek fazla ısı gelmiyordu.

Gryffin dizüstü bilgisayarına gömülmüş halde, mutfaktaki masadaydı. Kafasını kaldırmadan bana kısaca el salladı. Buzdolabını açıp içine baktım.

Bir kutu süt, bir kutu V-8[11] suyu, yumurtalar ve bir paket kahve... Anlaşılan kahvaltı buralarda yalnızca günün en önemli öğünü değildi. Aynı zamanda tek öğünüydü.

"İçecek bir şeyler almak için markete gideceğim," diye duyurdum. "Bir şey ister misin?"

"Ben mi? Ee, yok," dedi Gryffin dikkati dağınık bir şekilde. "Sağ ol."

Kuşlar dışarıda, ağaçların arasında kanat çırpıyorlardı. Bir meşenin ölü yaprakları arasında bir şey hışırdadı, sonra da ben geçerken gürültüyle, takırdayan bir ses çıkardı. Artan gölgeye ve denizden gelen devamlı esintiye rağmen, eskisi kadar soğuk görünmüyordu.

Belki de büyük annemin her zaman söylediği gibiydi: Her şeye alışıyordun, asılmaya bile. Phil'in sözleri aklıma geldi: "Kasvetli zırvalar falan var ya? Hah, bu işte."

Haklıydı. Butikler, galeriler, yuppieler[12]ve taşınan ailelerle beraber; Amerikan doları ve gereksiz pahalı kıyafetlerin yüzdüğü bir lağım borusuna dönüşmeden evvel Aşağı Doğu Yakası'nın beni eskiden hissettirdiği gibi uyanık hissettirmişti. Eskiden olduğu hali seviyordum, o ucu, sanki altımdaki zemi-

11 Ağırlıklı olarak domates suyundan oluşan bir sebze suyu markası. (ç.n)

12 İng. "Young Urban Professional" Büyük şehirde yahut yakınlarında yaşayan, iyi gelirli işlerde çalışan üniversite mezunu genç kesimi anlatmak üzere kullanılır. (ç.n.)

nin her an çökecekmiş ve ben de bir boşluğa savrulacakmışım hissini... Düşmüştüm de üstelik, hem de birden fazla kez ama her zaman kendimi dipte parçalanmadan önce yakaladım. O zamanlarda, elbette, çok da şanslı olmayan insanların fotoğraflarını çekmek için dışarıdaydım. Korkutucuydu ama aynı zamanda canlandırıyordu da.

Şimdiyse tamamı değişmişti. Şimdi, çukurun üzerinde temiz, geniş kaldırımlar vardı. Yirmi yıl boyunca haftadan haftaya dangalak şansımın sürmesini sağlamak artık bir hayatta kalma alameti değildi. Siki tutmuş biri olduğum konusunda ileriye dönük bir kanıt (ihtiyaç olduğundan falan değil) gibiydi daha çok.

Burada da siki tutmuş biri olmayı beceriyordum elbette. Ama hoşuma gitmeye başlamıştı. Teninizi hissedebilmek için yara dokunuzu kesecek bir şeye ihtiyaç duyarsanız, bir şeyler bulabileceğiniz güzel bir yer gibi görünüyordu. Şu an için, soğuk bu konuda güzel bir iş çıkarıyordu. Ceketimin fermuarını çektim ve rüzgâra sırtımı dönüp ellerimi cebime soktum. Bira iyi gelebilirdi. Biraz Jack Daniel's, daha da iyi gelirdi.

Ormanın içinden geçerek yürüdüm. Minik bir hayvan, ağacın tepesinde sinirli bir şekilde hırladı. Toby'nin bahsettiği balıkçılları düşünerek durdum, yukarı baktım ve beni süzen kırmızı bir sincap gördüm. Elimdeki kozalağı ona doğru fırlattım ve devam ettim.

Vardığımda Ada Market'te kimse yoktu, sadece tezgâhın üzerinde uzanan ternöv vardı. Güzel kokuyordu; sarımsak ile domates, bira ve yanmış kahvenin alttan alta vuran kokusunu yarıyordu. Dub müzik mutfaktan gümbürdedi. Köpek durdu, esnedi; sonra da soğutucudan başka bir bira alırken beni takip etti. Tezgâha geri döndüğümde, Suze orada dikiliyordu. Plastik camın ardına bir kutu sigarayı kaydırdı, sonra da kilitledi.

"Yarım kilo daha mı almaya geldin?" Gilo olarak telaffuz etmişti. Manasız bakışıma karşılık, birayı kaldırıp suratımın önünde tuttu. "Beş yüz gram? Gilo işte, çocuklar öyle diyor."

"Ha evet. Ve bir litrelik de Jack Daniel's." Tek kaşını kaldırdı

ve ekledim: "Diyetteyim ya."

"Senin için fazla mı sessiz buralar?" Merdiveni sürükledi ve raftan benim şişeyi aldı. "Büyük şehirden geliyorsun falan?"

"Bana epey hareketli göründü. O kızın kaybolması olsun, sahile vuran cesetler olsun..."

"Ah, bunlar hep olur. Cesetler yani. En azından yeterince sık. Karnı aç okyanus, tehlikeli mesele." Paramı alıp şişeleri kese kâğıdına koydu ve tezgâh boyunca bana doğru itekledi. Birayı çıkarmaya başladığımda kafasını salladı. "Onu burada içemezsin."

Daha cevabı yapıştırmaya fırsat bulamadan mutfaktan bahsetti. "Ama şurada içebilirsin."

Onu mutfağa doğru takip ettim. Bir kahve kupası kaptı, sonra da kış rüzgârını içeri alarak ve bir dizi sıska merdiveni görünür kılarak yıpranmış ahşap bir kapıyı tekmeleyip açtı.

Tırabzanlardan biri kırıktı ve içeride yalnızca iki kişinin yan yana durabileceği kadar yer vardı fakat manzara bir çöplük ve bir mutfak tüpüne, eski taş binaların dökğntü örtüsünün ve soluk tahta kaplamanın ardında limana hâkimdi. limanaSuze, beni arkam kapıya dönük halde bırakarak korkuluklara doğru yaslandı.

"Evet, Mackenzie," dedi ve kupayı ellerinin arasına yerleştirdi. "Bir süre önce John Stone aradı, Bölge Şerifi, sanırım resmi olarak kayıp dosyası oluşturmak için yarına kadar bekliyorlar."

Biramı açtım. "Bu beklemek için uzun bir zaman değil mi? Eğer hakikaten endişelendilerse."

"Ben de öyle dedim." Suze hararetli bir şekilde kafasını salladı. "Bunun neden Amber Alert'e dâhil olmadığını sordum; gerçekte '95 yılında kapandıklarını ve aynı şey olursa diye Kanada sınırını çevirdiklerini ama Kenzie'nin bunun için çok büyük olduğunu söyledi. On beş yaşın altı buna dâhilmiş. Ondan daha büyüksen sıçtın. Ve yerel otoritelerin de fazla adam gücü yok. O yüzden de yaban kazı kovalamacasına çıkmak istemiyorlar,

ki bu da John Stone'un olayı yorumlayış şekli."

Tiksinti içinde kafasını salladı. "Bu durum aşırı boktan abi. Sen uzaklardan geliyorsun o yüzden anlamazsın ama bu tip boklar her siktiğimin zamanı oluyor. Çocuklar kaybolur, bir insan evladı da onları bulamaz. Ya da ortaya çıkarlar falan..."

Hırıltılı sesi canlılığını yitirdi.

"Ölü halde mi?" diye belirttim.

"Hayır," dedi. "Florida, Güney Carolina ya da onun gibi bir yerde, çoğunlukla canlı halde ortaya çıkarlar. Daha sıcak bir yerlerde. Ama bu esnada tabii herkesin canına tak etmiştir ve polisler gördükleri kırık farlı her arabayı kenara çekerler. O tarafta yani." dedi ana karayı kastederek. "Gerçekten araba sürmenin mümkün olduğu yerde. Ve, yani, harbiden korkutucu boklar da yaşanıyor, anlatabildim mi? İnsanlar kayboluyor, bedenleri on sene boyunca bulunamıyor, belki de hiçbir zaman. Ve hatta belki de tam olarak ne yaşandığını bilemiyorsun. Sonra karşına mahlûkat etkeni geliyor ve Augusta'dan hukuki şeyleri getirmek zorunda..."

"Mahlûkat etkeni ne?"

Yüzünü ekşitti. "Ya senin de bildiğin gibi, hayvanlar cesetleri bulur ve yerler. Evet, biliyorum iğrenç. Ama burası da Disneyland değil. Dışardaki ise Bambi hiç değil." Elindeki kupayla gri denizi işaret etti. "İnsanlar bunu unutuyor. Burada yaşayan ve daha iyi bilmesi gereken insanlar bile. Hani, kışın teknendeyken salak salak davranmazsın ya. Dışarıya, geyiğini almaya gittiğinde de sarhoş olamazsın."

Deri ceketime göz attı ve kafasını salladı. "Kasım ayında da turuncu giyinmeyi unutmazsın. Neyse, Seal Koyu'ndaki o ceset var ya? Olur öyle şeyler. Belki boğuldu, belki intihar ya da uyuşturucuydu ama..."

İç çekti ve kahvesini yudumladı. Hafiften "narkotik olan bir şeyin kokusunu aldım ve acaba onu da kanyağıyla karıştırmış mıdır diye merak ettim. "Yerel emniyet teşkilatımız bok gibi."

"Emniyet teşkilatınız olmasına şaşırdım."

Gaklayan bir kahkaha attı. "E tabii çok yok. Bir çağrı yapıldığında Eyalet Şerifi Burnt Harbor'dan buraya gelmek zorunda. Eğer Eastport'ta ya da onun gibi bir yerlerdeyse bu saatler alabilir. Burada siktiğimin ambulansı bile yok, birinin seni Burnt Harbor'a tekneyle götürmesi lazım. Eğer mevzu iyice kötüyse seni helikopterle tıbbi tahliye ederler. Bu da sana, yani, üç bin dolar gibi bir paraya patlar, o yüzden sigortalı olsan iyi olur. Ki tabii, kimse değil."

"Ne yani? Burada direkt hasta olmuyor musunuz?"

"Aşağı yukarı." Gülümsedi ve bir parça rasta tek gözünün üzerinden döküldü. Geri çekilmesini veya bana patlamasını bekleyerek dolanmış kıvrımları düzeltmek üzere uzandım. Ama o sadece kıyıya doğru uzun uzun baktı.

"Bugün gerçekten de geçmek bilmiyor." Yeniden kahkaha attı ve sarı yağmurluk içinde, kafası eğik bir şekilde sahil boyunca yavaşça adımlayan bir biçimi işaret etti. "Tommy Rawlins'e de bak! Hâlâ anahtarlarını arıyor. Abi, ne sinirlenmişti ama. Buraya kükreyerek döndü ama çoktan gitmişlerdi ve o da bana bağırmaya başladı.'Allaan belası anahtarlar nerede, allaan belası, hangi allaan belası yere koydun lanet anahtarlarımı?'"

Kahvesini bitirdi ve bana doğru baktı. "Ona beni suçlamasa iyi olacağını söyledim. Sen de gördün onları, değil mi? Tezgâhın üstünde, tam şurada? Ona muhtemelen gelip aldığını ve sonra da aklından çıkıverdiğini söyledim. Kafası hep bi' milyon. Ya öyle ya da arkadaşlarından biri onun yerine aldı ve karşılaştıklarında ona teslim edecek."

Sahildeki adamı izledim. "Evet, gördüm onları," dedim düşüncelere dalmış şekilde. "Tam şurada, tezgâhın üzerindelerdi. Belki de şu küçük çocuklardan biri almıştır."

Suze kaşlarını çattı. "Evet, belki de. Bir dahaki gelişinde Becky'ye soracağım. Ya da direkt Tom'u üzerlerine salabilirim, bu da onlara ders olur."

Sert bir kahkaha atıp, beni kapıya kadar geçirdi.

"Biri bir şeyini daha kaybetmeden önce geri dönsem iyi

olur. Gryffin'in arkadaşısın öyle mi? Garip bir herif."

Biramı bitirip, poşetin içine boş şişeyi tıkıştırdım ve onu içeriye kadar takip ettim. "Garip mi?"

"Yani, anlarsın ya..." Suze rastalarını yüzünden çekip, lastik bantla onları bağladı. Bu halde daha da sevimli görünüyordu. "Ailesi biraz acayip. Babası Steve'i tanır mıydın?"

Kafamı salladım. Suze, bir şey söylemek üzereymiş gibi komik bir bakış attı. Onun yerine kasayı kurcalamaya başladı.

Bir süre sonra bakışlarını yeniden yukarı kaldırdı. "Hoş bir adamdı Steve. Bir şairdi, Allen Ginsberg ve o heriflerle falan takılırdı. O komün mevzusu dönerken bir iki defa geldilerdi. Ben sadece çocuktum gerçi ama hatırlıyorum, bayağı havalıydı. Ray böylece buraya düştü. Ama Steve ve Aphrodite'in olayı neydi pek bilmiyorum. Adam eşcinseldi ve yani, bunu biliyor olması lazımdı. Komündeki herkes tavşanlar gibi sikişiyordu. Aphrodite hamile kaldı ve Steve ile Ray de beraber yaşamaya başladılar. Babası öldükten sonra Gryffin'i çoğunlukla Ray yetiştirdi. Ray'i tanıyorsun, değil mi? Çok tatlıdır, Aphrodite'in tam tersi. Ki, senin de çözmüş olabileceğin gibi, gerçek bir kaltak olabiliyor."

Kafa salladım. Poşetten iki şişe viski çıkarıp onları ceketimin ceplerine tıkıştırdım, boş bira şişesini çöpe sallamak için döndüm.

"Hey!" diye astı suratını Suze. "Biz burada geri dönüşüm yaparız!"

"Pardon."

Mahcup bir şekilde sırıtarak boş şişeyi ona uzattım. Suze da onu tezgâhın altına tıkıştırdı ve içeriye bir kadının girdiği esnada kafasını kaldırdı. O daha tek kelime edemeden, Suze bir paket sigara ve piyango biletini tezgâhın üzerinde hazır etmişti. Odanın bir ucundan, kararmış merdiven boşluğuna doğru baktım.

"Tarih Cemiyeti açık mı?"

"Evet, aynen" Suze kafasını salladı. "Lamba anahtarı sağ

tarafta. Epey kokuşmuş durumda, yaklaşık altı aydır kimse çıkmadı oraya."

Yukarı çıktım. Çıplak bir ampul seyrekçe döşenmiş, soğuk ve küf kokulu odayı aydınlattı.

Yağlı döşemeleri yıpranmış örgü battaniyelerle kaplı iki tane pislik içinde koltuk; örümcek ağıyla dolu pencerelerin altında, içinde temrenler, zıpkınlar ve paslanmış çiftlik teçhizatları olan cam kapaklı birkaç eğreti kutu; duvarlarda solmuş fotoğraflar... Takriben 1932 dolaylarındaki Paswegas Çiftliğinin üyeleri, ıstakoz tekneleri, daha refah içindeki zamanlarında Ada Süpermarket. Ada okulunun 1978 mezunları 8. sınıftayken, kot pantolonları ve rengârenk hippi tişörtleri içinde parlak suratlı yedi çocuk... Bu fotoğrafa yakından baktım ve uzun sarı saçlı, aynı serseri sırıtışla alaycı bir barış işareti çakan Suze'u hemen seçtim.

Tarih Cemiyetindeki her şey, aşağı yukarı bu kadardı. Aynı zamanda, yalnızca Clive Cussler'ın toplu işlerinin birkaç ciltsiz kopyasıyla Collinstown Candlepins Bovling Ligi üçüncülük ödülünü içeren, KÜTÜPHANE olarak etiketlenmiş bir raf da vardı. Kupanın yanındaysa, el kadar, siyah üzerine sarı benekli bir kaplumbağa kabuğu duruyordu.

Kabuğun içine bir şey kazınmıştı. Kaldırdım, kargacık burgacık yazılar gün ışığını görünceye kadar eğdim. Yalnızca harfler değil, aynı zamanda bir tarih ve başka bir şey daha: Kabaca oyulmuş bir göz.

K.K.K.T. 1986

"K.K.K.T." diye fısıldadım ve parmaklarımı oymanın üzerinde gezdirdim. Benekli, evcil bir kaplumbağa... Diğer tarafını çevirdim. Alt tarafına birinin isminin baş harfleri kazınmıştı.

ICU

İçinde bir şeylerin tıngırdadığını duyduğumda kaplumbağa kabuğunu rafa koymak üzereydim. Salladım, küçük bir cisim avucuma düşünceye kadar ileri geri salladım. Parmaklarımın arasına alıp tepemdeki ampulün ışığına doğru tuttum.

Bir dişti bu. Bebek dişi de değil, bir yetişkinin ön dişi. İleri geri çevirerek inceledim. Üst kısmı fil dişi gibi pürüzsüzdü ama uzun kökün rengi bozulmuş, siyah ve kahverengi benekler oluşmuştu.

Çürüdüğünden değildi gerçi, tırnağımla kazıdığımda minik parçalar döküldü. Kurumuş kandı bu.

Koltuklardan bir tanesine çöktüm, viskiyi çıkarırken inceden tüyler ürperten küçük ödülleri indirdim. Birkaç yudum alıp, kabuğu ve dişi elime aldım ve düşünceli bir şekilde inceledim.

Kanımı dondurdular. İyi anlamda da değil hani. Kabuğun üst tarafına kazınmış harfleri parmağımla takip ederken (K.K.K.T.) acaba kaplumbağa hâlâ hayattayken mi kazınmışlardır diye merak ettim. Öyle olmadığını umarım. Bir ağız dolusu Jack Daniel's daha yuttum. Elimi Toby'nin kazağından içeriye sokup, alt karnımdaki yara dokusunu ve dövmemin daha pürüzsüz, kabarık çizgilerini hissettim. Dikenli, neredeyse sıcak bir hissi vardı.

Yara izini saklamak için kazağı indirdim ve kabuğu incelemeye başladım. Benekli bir kaplumbağa aitti, içinde bulduğum diş bir çocuğa ait olmasa bile bir çocuğun evcil hayvanıdır diye varsaydım.

Ama kaplumbağalar çok uzun süre yaşarlar ve üstelik burada, Paswegas'ta, yapacak pek bir şey varmış gibi görünmüyordu. Belki de anahtarlarını kaybetmiş talihsiz bir adama aitti. Belki de diş onun dişiydi.

Kaşlarımı çattım. Bununla ilgili, garipsediğim başka bir şey vardı. Benim yapacağım türden bir şeydi. Kabuğu elime alıp

avizesiz ampule doğru tuttum ve içini seçmeye çalıştım. Hiçbir şey göremiyordum. Parmağımı içine soktum ve sağa sola oynattım, tabanına yapışmış dikenli bir şeye dokundum.

Bulup çıkardım. İplik yumağı olduğunu sandım ama parmaklarımla ovuşturduktan sonra fark ettim ki koyu kahverengi ve kuru bir yaprak kadar gevrek bir bukle insan saçıydı. Tiksinti içinde bir kenara atıp ayağa dikildim. Dişi yeniden içine atıp kabuğu rafın üstüne koydum. Sonra da ellerimi pantolonuma sildim, Jack Daniel's'ı da cebime tıkıştırdığım gibi alt kata indim.

Mekân yeniden boştu, Suze ve köpeği hariç.

"Gitsem iyi olacak," dedim. "Görüşürüz."

Suze tezgâha yaslanıp sırıttı. "Sıkılırsan beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Teşekkürler. Aklımda tutacağım." Kapıda duraksadım. "Toby Barrett nerede yaşıyor biliyor musun?"

"Toby mi? Evet. Eski Mercantile binasının orada."

Suze limanın uzak ucundaki eski bir granit yapıyı işaret etti. "Dairesi bodrum katında. Arka tarafa doğru git, orada bir kapı var. Onu yumruklayıp seni duymasını umman lazım. Şu anda orada değil gerçi," dedi gri denizi gözleriyle tararken. "Teknesi yok, Burnt Harbor'a geri dönmüş olmalı. Ya geceyi orada geçirir ya da epey geç gelir. Onunla konuşman mı lazım? Görürsem mesajını ilebilirim. Muhtemelen yarına kadar olmaz."

"Sorun değil ya. Sadece merak etmiştim. Onu daha sonra yakalarım," dedim ve yola doğru yöneldim. Tepenin sırtına geldiğimde durdum ve arkama baktım.

Orada, sahilde hâlâ anahtarlarını arayan, sarıyla kaplı tıknaz bir figür vardı. Kıyıdan, şimdiye kadar olduğundan, çok daha yukarıdaydı, zirveye yakın olmalıydı. Güneş adanın uzak ucunun ardında alçalmıştı. Bir dizi dağınık bulut, grimsi bir yeşillikteki denizin üzerinde, ufuk çizgisine yapışmıştı.

Kameramı yanıma almış olmayı diledim. Sahili adımlayan kasvetli şekli birkaç dakikalığına izledim, barut rengi martılar tepesinde, tıpkı eski L'il Abner karikatürlerindeki Joe Btfsplk'i

takip eden siyah bulutlar gibi, daireler çiziyordu.

Bazı insanlar kötü şanslarını kendi kendilerine yaratır. Kalanlara ise ben yardımcı olurum.

Nihayet döndüm. Köknarın gölgesine yaklaştığımda, bıraktığım denizkestanesi hâlâ orada mı diye emin olmak için etrafıma bakındım. Öyleydi.

-12-

Aphrodite'in evine vardığımda hava kararmaya başlamıştı. Rüzgâr artmıştı ve yürürken botlarım buz tutmuş zeminde gıcırdıyordu. Fakat mutfaktaki her şey, son gördüğüm haline kıyasla belirgin ölçüde daha sıcak ve parlaktı. Bütün ışıklar açıktı ve biri odun sobalarını doldurmuştu.

Bu kişinin Aphrodite olmadığı açıktı. Ne kendisi ne de köpekleri ortalıkta görünüyordu. Yan odadan Gryffin'in sesini işittim. İçeri baktım ve onu odanın içinde volta atarak, neşeli bir şekilde telefonda konuşurken gördüm. Daha o beni görmeden, sobanın yanına çekilip biraz daha ısınmaya çalıştım. Bir tek Jack Daniel's daha gömüp daha önceden aşırdığım film kutusunu elime aldım; etrafıma kaçamak bir bakış attım, sonra da açtım.

İçinde bir rulo film vardı. Tanrı bilir ne kadar önce banyo edilmişti, belki onlarca sene... Emin olmanın hiç bir yolu olmasa da, fotoğrafçının Aphrodite olduğunu varsaydım. Artık her kimse, muhafazasına pek de kafa yormadığı belliydi.

Bir film canlıdır. Fazla ısı, fazla nem, fazla gün ışığı... Bunlar onu öldürür. Neyse ki, Aphrodite'in vestiyerinin serin havası eski model bir buzdolabı gibi iş görmüş ve yıllar içinde, hiç değilse, bu makarayı korumuştu. Ani ısı değişimi filmi bozmasın diye sobaya arkamı döndüm. Filmi parmaklarımın arasında dikkatli bir şekilde düzelttim ve ışığa doğru tuttum.

Siyah beyazdı, Tri-X. Lateks ile laktoz arasındaki o tanıdık, tatlımsı kokusundan tanıdım filmi. Fazla pozlanmıştı, kasten olabilir, ve sırtüstü uzanmış çıplak bir figür vardı. Kafası kadrajın dışında kalsın diye görüntü kırpılmıştı. Bir adam, onun

gövdesi, erekte penisinin gerçek dışı eğimi ve elleri... Penisi, parıldayan parmaklarla çevrili nurani bir asa gibi görünsün diye ışığın vurduğu yerler ve gölgeler tersine döndürülmüştü kuşkusuz. Arka planda da yüz veya maske olabilecek karanlık şekiller vardı.

Gerçi sadece gölge de olabilirlerdi. Asık suratla bir bir inceleyerek, negatifi parmaklarımın arasından geçirmeye devam ettim.

"... harika. Hadi görüşürüz."

Yan odada Gryffin'in seni aniden kesildi. Tam Gryffin mutfağa girdiği anda filmi makaraya sarmayı bitirmiş, kutuya geri koyup cebime tıkmıştım.

"Ben çıkıyorum," dedi. Kahve kupasını boşaltmak için lavaboya doğru yürüdü. "Bir arkadaşım da burada, adada yaşıyor. Onunla konuşmam gereken birkaç iş var. Birkaç saate dönerim."

"Sorun değil."

Tam gidecekti ki, lavaboya yaslanıp bakışlarını üzerime dikti. O tel gözlüklerinin arkasında, çarkların dönmeye başladığını görebiliyordum.

Akşam boyunca yalnız bırakılacak biri miydim? Yoksa annesini soyup soğana mı çevirirdim?

E nereye giderim ki o zaman? diye düşünerek ona baktım.

Mesajı almış olmalıydı. "Yenebilir bir şey bulursan, keyfine bak. Yoksa da Ada Market'teki Suze saat altı yediye kadar açık."

"İdare ederim," dedim.

Beni yeniden inceledi, sonra da eliyle odun sobasının oraya çağırdı. "Bak şimdi. İzle."

Sobayı biraz daha odunla doldurdu; sürgüyü ayarladı ve sonra da parmağıyla kapının oradaki odunla dolu koliyi işaret etti. "Birkaç saat içinde dönmezsem şunlardan biraz daha at, tamam mı?"

Gitti. Gözden kaybolunca Aphrodite'ten bir iz var mı diye

oturma odasını taradım, sonra da bodruma yol aldım.

Basamaklar güven vermiyordu ve açma düğmesine bastığımda avizesiz ampul de tekinsiz tükürme sesleri çıkardı. Duvarlardaki sıva, altındaki tahta plakayı ve at kılı öbeklerini görünür kılacak şekilde pul pul dökülmüştü. Etrafta yürürken gölgelerin arasından eşeleme sesleri duydum. Toprak zemin, taştan temel... Solucan delikleriyle bezeli açıktaki kirişler; eski şişeler ve paslı aletlerin bulunduğu, örümcek ağlarıyla kaplı raflar; çöp kutusu niyetine de bir adet yağ bidonu.

Karanlık oda sistemine benzeyen hiçbir şey yoktu. Lavabo yok, kırmızı ışık yok. Gryffin bana yalan mı söyledi diye aklımdan geçirmeye başladığım anda, köşedeki kapıyı fark ettim. Alçıpandan yapılma, yerden tavana kadar uzanan ve bir yüklükten çok da büyük olmayan bir bölmeye aitti. Oraya doğru koşturup kapı kolunu çevirdim.

Gryffin haklıydı. Kapı kilitliydi.

Biraz zorlayarak açmayı denedim. Yine olmadı.

Plan B'ye geçmenin vakti gelmişti.

Düşüncelere dalmış halde, odama çıkan yolu yeniden adımladım. Birkaç dakika boyunca orada oturup gökyüzünün lavanta grisinden laciverte, sonra da koyu siyaha dönmesini izledim. Işığı açmadım. Onun yerine Jack Daniel's'ı bulunduğu yerden çıkarıp, karanlık artık uğursuz değil de ılıman ve yayılmış; odayı sanki siyah perdelerin yerine şile bezi takılıymış gibi gösterinceye kadar içtim. Ağaçların ardından birkaç yıldız kendini gösterdi, sonra da gözden kayboldu. Sis çöküyordu.

Nihayet ayağa kalktım. Cüzdanımı aldım ve içinden kredi kartımı kaptığım gibi alt kata indim.

Hol karanlıktı. Ama koridorun sonundaki açık bir kapıdan aydınlık taşıyordu. Becerebildiğim kadar sessizce yürüdüm; ışığın bir yatak odasından geldiğini anlayacak kadar yakına gelinceye dek botlarımın altındaki döşeme gıcırdayıp durdu. İçeride sesi kısılmış bir televizyon vardı. Birinin bana seslenmesini bekleyerek boğazımı temizledim ve bir adım daha attım.

Kimse seslenmedi. Kafamı içeri soktum.

İçerisi darmadağınıktı. Yerde kıyafet yığınları, kitaplar, bir süredir kullanılmadığı belli olan sobanın üzerinde birikmiş kâğıtlar... Minik bir ısıtıcı gürültüyle vızırdadı. Siyah beyaz baskılar sağa sola asılmış, çift kişilik bir yatak uzaktaki duvara dayanmıştı. Büyük, kürkten bir örtüyle kaplanmış gibi duruyordu. Tazılar... Yatağın ortasındaki minik siyah figürü seçebiliyordum.

Aphrodite'ti. Yüzüstü uzanmış, gümüşi saçları siyah bir kurdeleyle bağlanmıştı. Sanki bir oyuncak bebek, birkaç doldurulmuş hayvanla beraber köşeye atılmış gibi görünüyordu. Siyah tayt içindeki sıska bacakları köpeklerden birinin altından uzanıyordu.

Fotoğraf makinemi içeride bıraktığıma inanamıyordum. Belirleyici An, Cartier-Bresson'un en ünlü kitabının İngilizce başlığıydı. Ama şansımı kaçırmıştım, köpeklerden biri hâlihazırda kıpırdanıp duruyordu. Döndüm ve bodruma doğru acele ettim.

Kredi kartımla kilidi açmak otuz saniyemi almıştı. İçeri girdim ve içgüdüsel bir şekilde kırmızı lambanın düğmesine uzandım.

Küf ve asetik asidin ekşi şarabı andıran kokusuyla beraber, kırmızı ışık etrafımı sardı. Gözlerim silik kırmızı parıltıya alışırken ensemde bir karıncalanma hissettim.

En son bir karanlık odanın içinde bulunduğumdan beri yirmi yıl geçmişti. Tezgâha dayandım, o kadar yoğun bir telaş hissettim ki bayılacağımı sandım. Derin bir nefes alıp etrafımdaki şeylerin bir sayımını yaptım.

Kontrplak bir masanın üzerinde geliştirici ve sabitleyici banyo kimyasalları ve sabun için ayrılmış plastik kaplar; briketlerden yapılmış raflar; paslanmaz çelikten bir lavabo... Küflenmiş fotoğraf kâğıtları; kavanozlarda banyo çözeltileri; metal bir dolabın içinde nemden kararıp kıvrılmış, mantara benzeyen eski baskılar; negatifleri koymak için kullanılan plastik zarflar, hepsi de boş. Bir agrandizör. Masanın üzerinde, kuruyan baskı-

ları asmak için kullanılan, sarkık bir çamaşır ipi ve ipe asılmış bir çift plastik eldiven: Hem rutubetli hem de buz gibi olan havayla arama bir şeyin gireceğine sevinerek, eldivenleri elime geçirdim. Kavanozu elime aldığımda, grimsi renkte bir spor bulutu havalandı.

Otuz yıl öncesi için bile, bu karanlık oda teknoloji harikası sayılmazdı. Gerçi, buraya yapmaya geldiğim işi görmek için, yüksek teknolojili aletlere ihtiyacım yoktu. Tepedeki lambayı açtım, ampul patladı. Hazırlığımı kırmızı ışık altında yapmak durumunda kalacaktım. 15 watt'lık loş bir ışıktı ama idare ederdim.

Boruların donmamış olmasını umarak musluğu açtım. Musluk önce aksırıp tıksırdı; sonra da soğuk ve kahverengimsi bir su tükürmeye başladı. Su berraklaşıncaya kadar bekledim; plastik kapları temizleyip geliştirici, durdurucu ve sabitleyici banyoları hazırlamaya başladım. Kimyasalların hâlâ iş görebileceğinden emin değildim ama denemeye değerdi. Hepsini kendi kabında hazırlayıp kontrplak masanın üzerine dizdim ve maşa aramaya koyuldum.

Maşa yoktu. Kâğıtları, her bir kabı sallayarak ve elimle dalgalandırmak zorunda kalacaktım. Belki pisti ama iş görürdü. Makası ve filmleri düzleştirmek için ihtiyacım olan ağır camı bulmuştum. Filmi tişörtümle silip kuruttuktan sonra, karelere zarar vermemeye çalışarak bütün ruloyu açıp dikkatle dört parçaya böldüm.

Negatifleri koyabileceğim plastik zarflar kullanılmak için çok pisti ama yine de koydum. Agrandizörü bulmak için döndüm.

Blumfield markaydı, tahminimce 1974 İngiliz yapımı. Düz bir sehpa üzerinde aşağı yukarı kaydırılabilir bir sütun ve üzerinde basmak istediğiniz fotoğrafın boyutuna göre ayarlanabilir lensi olan, pahalı bir ekipman. Biraz tozlu ama çalışır haldeydi; negatifleri koyacağım yüzeydeki tozu üfleyerek temizledikten sonra patlak olmadığını umarak sarı lambayı açtım.

Hâlâ çalışıyordu. Difüzörü kapatıp, hiç açılmamış bir kutu Kodak marka kâğıt bulana kadar arandım. Kutu nemden mahvolmuştu ama içindeki, alüminyuma sarılmış kâğıtlar hasar görmemişti. Bir kâğıt kapıp çalışmaya döndüm.

Hızlıca hareket ediyordum. Önce filmleri agrandizörün gözüne koyup üzerini camla kapattıktan sonra sekiz saniye boyunca pozluyordum; rastgele bir süreydi ama kesinlikle vaktimi harcayamazdım. Kâğıdı banyo çözeltisine koyup içimden otuza kadar sayarken salladım. Sonra da sabitleyiciye aktarıp yine aynı şeyi yaptım.

Fotoğraf kâğıdını nihayet duruladığımda parmaklarım artık uyuşmuşlardı ama umursamadım. Kâğıda kanayan hayaletimsi imgeleri görmeye çoktan başlamıştım, her biri başka bir dünyaya, geri döndürülemez bir şekilde, yavaşça açılan gözlerdi. Musluğu kapattığımda ellerim soğuktan ve heyecandan titriyordu. Ancak içerideki ışık o kadar loştu ki, az evvel ne bastığımı güç bela görebiliyordum. Bir büyütece ihtiyacım vardı.

Paslı dolapta bir tane buldum. Yuvarlak merceği çizikler içindeydi. Sanki bir denizaltının penceresinden bakıyormuşsunuz gibiydi ama ben fotoğraflardan herhangi birinin büyütülmeye ihtiyacı var mı, görmek istiyordum. O durumda Phil'e götürülebilecek ya da kendime saklayabileceğim bir şey olurdu. Boktan Tatildiyarı'ndan hediyelik bir eşya.

Berbat tatilimden bir hatıra. Gözlerimi kısarak fotoğraflara bakıp bıkkınlıkla küfrettim.

Bu kesinlikle Blow Up[13] değildi. Vücut yoktu, en azından ölü vücut yoktu. Fotoğraflardaki çıplaklık son derece sığdı, fazla pozlanmış ve netlenmemiş olmalarından bahsetmiyorum bile.

Bir penis penis penistir.[14] Ama bununla da kimsenin ilgileneceğini düşünmüyorum.

Aralarında sadece üç fotoğraf diğerlerinden sıyrılıyordu.

13 Bir fotoğrafçının, çektiği fotoğraflarda bir cinayeti belgelediğini düşünmesiyle başlayan bir Michelangelo Antonioni filmi. Julio Cortázar'ın "Las babas del diablo" öyküsünden esinlenilmiştir. (ç.n)

14"Rose is a rose is a rose is a rose." - Gertrude Stein

Bunlar netti ve ışık doğru ayarlanmıştı. Ama kızın bakışlarında doğru hissettirmeyen bir şey vardı; hem masum hem seksiydi ve biraz da arsız bir havası vardı, sanki Betty Boop'un uzun saçlı hippi canlandırması gibi.

Üçünden hangisinin en iyi olduğuna karar vermek için yaklaşık bir dakika harcadıktan sonra nihayet bir tanesini seçtim ve 8x10'luk bir baskısını aldım. Hatta sonra laf olsun diye rastgele bir tane daha seçip onun da büyük baskısını aldım.

İkisi de baştan savma olmuştu. Jack Daniel's'ın etkisi geçmeye başlamıştı; kendimi sarhoş hissediyordum ve ilk baştaki heyecanım şimdi yerini yakalanma korkusuna bırakmıştı. Fotoğrafları kurumaları için ipe astım, kimyasallardan kalanları lavaboya döktüm ve ortalığı temizlemek için elimden geleni yaptım. Film rulosunu tekrar cebime attım, eldivenleri elimden sıyırıp dolaba fırlattım. Fotoğrafları aldım, ışığı ve agrandizörü kapattım ve sonunda kapıyı kilitleyerek çıktım.

Bodrum katı soğuk ve boştu. Fotoğrafları kurumaları için biraz havada salladıktan sonra, kuruduklarını hissedince ince rulolar hâlinde sarıp ceketimin ön kısmına koydum. Ruloyu kontrol etmek için ceplerimi yokladım, Jack Daniel's'ın içinde olduğu torbayı alıp yağ bidonuna doğru fırlattım.

Iskaladım. Tam yerden geri alıp çöpe atacakken gözüm bir şeye takıldı. Endişeli bir şekilde bidonun içine uzanıp kâğıtları aldım.

Lekeli ve yıpranmış hâldelerdi ama hâlâ anlaşılıyordu. Şu, ekmediğin yerde biten kayıp ilanının fotokopileri, MARTIN GRAVES'İ GÖRDÜNÜZ MÜ? Hepsi aynı, sanki biri asıp başka biri de sökmüş gibi.

Ama neden? Eğilip bidonun içine bir daha baktım ama birkaç tel askıdan başka bir şey yoktu. İlanları da sallayıp yukarı çıktım.

Bodrumdan sonra mutfak sauna gibiydi. Etraftaki tek ses sobadaki odundan gelen çıtırtılar ve dışarıdaki dalgaların sesiydi. Odun sobasının önüne bir sandalye çekip Aphrodite veya

köpeklerinden bir iz için etrafa bakındım. Şimdilik her şey sakindi.

Esnedim. Ben de aynı şekilde hissetmeye başlamıştım. Karnım guruldadı, ben de bir tek viski daha atmaya karar verip dolaba doğru ilerledim.

İçindekiler, söylendiği gibi, zayıftı. İki yumurta ve V-8 suyunu aldım. Kahve bardağımı yıkadıktan sonra yumurtaları içine kırıp kalanı da V-B ile doldurdum ve tek dikişte hepsini bitirdim.

Burası salmonellanın hayatta kalabilmesi için fazla soğuk bir yerdi. Ama zaten, hasta olsam beni ana karaya daha hızlı göndermezler miydi?

-13-

Soğuk bir parmağın alnıma değdiği, sanki birisi kafatasımdan içeri tırnağını sokuyormuş gibi hissettirinceye dek giderek daha sert bastırıldığı bir rüyadan uyandım. Biraz gerindikten sonra gözlerimi açtığımda, devasa kahverengi gözlerin bana baktığını gördüm.

Kaskatı kesildim; sonra gözler, benim yüzümden bir karış uzaklıktaki kırçıllı bir kafaya dönüşünce yatakta doğruldum. Tazı beni koklamayı bırakıp ürkek bir şekilde geri çekilirken küfrettim. Pencereden soğuk, gri bir ışık süzülüyordu. Köpek oturdu ve kafasını dikip bana bakmaya başladı. Ben de bakışlarımı ayırmadan yataktan kalkmaya çalıştım. Ne de büyük bir hataydı.

Midem ayağa kalkmıştı, iki büklüm halde yere kustum. Titreyerek yatağın köşesine oturdum. Nihayet gereken gücü toplayıp holün sonundaki banyoya yalpalayarak yürüdüm. Duş alıp geri geldiğimde, köpek yeri benim için çoktan temizlemişti.

"Aferin," diye homurdandım ve odadan itekleyerek attım.

Giyindim, pencereyi açtım ve buz gibi rüzgâr yanaklarımı yıkasın diye dışarıya sarktım. Orada gözümü kapatıp, saçlarım soğuktan iplik hissi vermeye başlayıncaya dek öylece durdum; ardından da geri çekildim.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Sabahın geç saatleri olabilirdi belki. Gerçekten berbat bir akşamdan kalmalıktan miras bırakılan o aldatıcı berraklık yüzünden çakırkeyifmişim gibi hissediyordum. Sanki sizi ilk etapta içmeye iten ne varsa, alayından arınmışsınız hissi...

Başka bir bulantı sekansı bunun icabına baktı. Geçinceye

kadar yatakta oturdum ve aklıma önceki gece bastığım fotoğraflar geldi.

Hâlâ ceketimin içine tıkıştırılmış hâldelerdi. Odadaki tek sandalyeyi pencerenin önüne çekip oturdum ve fotoğrafları dizlerimin üstünde düzledim. Kızlardan biri, diğerine kıyasla o kadar iyiydi ki, iki fotoğraf da nasıl aynı kişi tarafından çekilmiş olabilir, aklım ermedi. Başlangıçta o insanın Aphrodite Kamestos olduğunu düşünmüştüm.

Ama şimdi, ne kadar çok baksam o kadar fazla emin oluyordum, fotoğraflar aynı kişi tarafından çekilmemişti.

İlk fotoğraf (Sanki tereminmişçesine, dalgalanan ellerin çevrelediği bir penisin, yakın çekim bir fotoğrafı) kesinlikle Aphrodite'in işinin alamet-i farikasını taşıyordu.

Aşinalık ve yabansılığın tutuk yan yanalığı, 1960'ların basmakalıp teşebbüsüne indirgenmişti ama kameranın arkasındaki göz değişmemişti. Cadılar Bayramı'nda kötü bir kostüm içindeki birini tanımanız gibi tanıdım onu.

Dediğim gibi, netlikten eser yoktu ve ışık da tamamen yanlıştı. Alan derinliği ayarlanmamıştı. Bütün bunlar karanlık odada biraz düzeltilebilecek olsa bile bu ne işe yarardı ki? Görselin kendisi yavan ve içler acısıydı.

Sikeyim, ne ziyan ama.

Diğer fotoğrafa baktım. İri gözlü, çilli, saçları arkasına atılmış ve elleri göğüslerini kapatan öznesi ile işe yaramaz olması gereken esasında buydu.

Ama fotoğraf son derece iş görüyordu. Olay sadece kızın sevimliliği yahut görebildiğim kadarıyla güzel göğüslerinin olması değildi. Fotoğrafçı içgüdülerine güvenerek hareket etmiş, kız da onlara güvenmişti. Dahası, fotoğrafı çekene güvenmişti.

Ve ilk fotoğrafı çekenin Aphrodite olduğunu nasıl biliyorsam bu fotoğrafı çekenin de bir erkek olduğunu biliyordum. Ne kadar müphem işler olursa olsun, fotoğraflarına bakarak çekeni de teşhis edebileceğimi iddia ediyorum diye, Phil eskiden benimle dalga geçerdi. Hatta bir keresinde sarhoş gazıyla,

DUMBO'daki küçük bir galeride sergilenen Bilmemkimgiller'in cinsiyetlerini bilebileceğimi söyleyince üzerime daha da beter gelmişti.

Ama bilmiştim, hem de tek tek hepsini.

"Gerçekten inanılmaz Cass," demişti Phil, yolumuzu yerel bir batakhaneye doğru çevirdiğimizde. "Başka bir fevkalade ama tamamen işe yaramaz yeteneğin daha."

Şimdi bile, nasıl tutturduğumu kestiremiyorum. Sanki orada bir koku ya da bilinçaltının bir tadı varmış da, ben de o tahribatı seçiyorum gibi. Sanırım siz de bu fotoğrafın tadı cheesecake gibi olduğundan tanıması kolay olmuştur diye düşüneceksiniz.

Ama fotoğraf bundan daha garipti. Negatifleri kırmızı ışığın altına ilk tuttuğumda, kızın her bir göğsünün üzerinde bir şey tuttuğunu fark etmiştim. İlk başta hindistan cevizi sandım, ki bu da aslında kızın yaydığı o kitsch, Daisy Duke benzeri hippi titreşimleri yakalardı.

Şimdi daha yakından bakınca o kadar da emin olamıyordum. Büyüteci çıkarıp incelediğimde bile ayırt edemedim. Elinde bir şey tutuyordu ve suratındaki bok yemiş sırıtışa bakılırsa komik bir şeydi. Ama ne?

Hiçbir fikrim yoktu. Artık her neydilerse midemin yeniden harekete geçmesine sebep olmuşlardı. Kız, fotoğraf makinesinin ardındaki her kimse, ona güvenmişti. Bu, gülümsemesinden ve kasıklarının yana yatış şeklinden (Bitse-de-gitsek gerginliğinden çok bir davet gibiydi.) okunuyordu. On dokuz ya da yirmi yaşında gibi görünüyordu. Ağzının iki yanında da çizgiler vardı ve gözlerinden hafiften ışık sızıyordu.

Fotoğrafçı burada da kurnazca bir şey yapmıştı. Kadrajda göremezdiniz ama kızın önüne bir mum yerleştirmiş, sonra da onu mumun alevi gözlerinden yansıyacak şekilde ayarlamıştı. Basit, ama etkili bir iş.

Birkaç dakika boyunca oturup fotoğrafa baktım. Sonra da nihayet büyüteci elimden bıraktım. Gözlerimi ovuşturdum ve baskıları Deceptio Visus'ümün arasında koydum. Umutsuzca

bir kahveye ve besin niyetine de Jack Daniel's dışında bir şeye ihtiyacım vardı.

Alt kat buz gibiydi. Oturma odasındaki odun sobası bile buz gibi olmuş, mutfaktaki de sönmüştü. Eski gazetelerden bir tomar yapıp birkaç parça tahta ile birlikte içine attım ve en iyisini umut ettim.

Ellerimin yoksunluktan değil de soğuktan titrediğine kendimi inandırmaya çalışarak kahve yapmaya koyuldum. Diğer odadaki üç tazı beni duyup yanıma geldiler.

Aç görünüyorlardı, ben de onlara biraz su verip taslarını vestiyerde bulduğum elli kiloluk çuvalın içindeki köpek mamasıyla doldurdum. İştahla yedikten sonra, önünde kahvemi içip kızarmış ekmeğimi yediğim pencereye doğru paytak paytak geldiler.

"Sizi zavallı ihtiyar köpekçikler," dedim burunlarını severken. Kafaları benimkiyle neredeyse aynı hizadaydı. "Sizi kimse beslemiyor mu?"

"Zaten öyle görünmeleri gerekiyor."

Kapı ağzında Aphrodite dikiliyordu. Sesiyle beraber bütün köpekler dönüp ona doğru dörtnala koşmaya başladılar. Kendini dengelemek için tek elini duvara yaslamış, sanki bana karıncalı bir görüntünün ardından bakıyordu.

Beceriksiz bir şekilde ayağa kalkıp, az evvel oturduğum sandalyeyi göstererek: "Oturmak ister misin?" dedim.

"Kendi evimde mi? Nereye istersem oraya otururum."

Lavaboya doğru yürümeye başladı. Zayıf gün ışığında neredeyse müzelik görünüyordu. Ten rengi kül gibi, saçları darmadağınık, gözleri ise tel gözlüğünün ardında kan çanağı gibiydi.

Bir sancı vurdu: Çok yaşlı ve kırılgandı. Mors'taki o sanrısal, gaddar fotoğrafları bırakın; bu pörsümüş bebeğin üst kattaki fotoğrafları bile çekebilmesi imkânsızmış gibi geldi. Raftan kahve bardağını alırken elleri titriyordu.

"Kahve yaptım," dedim.

Demliğe baktı. "Görüyorum."

Dolaba uzanıp bir şişe çıkardı. Yaklaşık bir dakika sonra da bardağından buhar ve konyak kokusu yükselirken bana katıldı.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oturduk. Bir şeyler söyleyecek cesareti toplamaya çalışarak, pencereden dışarıyı izledim.

Sonunda "Gryffin bana fotoğraflarını gösterdi. Ada serisini. Gerçekten... Orijinalleri görmek aklımı başımdan aldı. Yani, bütün hayatım boyunca onları görebilmek için bekledim ve dün gece..."

Sesim canlılığını yitirmişti. "Gerçekten olağanüstüler," dedim sonunda.

"Fotoğrafların transfer aşamasından asla memnun olmadım," Kahvesinden bir yudum alırken Aphrodite'in gözlükleri buğulandı. "Hatta bütün kitap. Hiçbir zaman mutlu etmedi. Renkler bulanıktı. Bugün belki daha iyi bir iş çıkarabilirler ama o vakitlerde?"

Vurgulamak istercesine kafasını salladı. Köpeklerden biri inleyip burnunu ona dayadı. Burnunu okşadı, ellerindeki damarlar paslanmış bakır rengindeydi. "Mahvettiler."

Hiçbir şey söylemedim. Ekmeğimi bitirdim ve kahve doldurmak için ayağa kalktım.

"Biraz daha istiyor musun?" diye sordum.

Sis burgaçlarının denizin yüzeyi boyunca kıvrıla kıvrıla ilerlediği noktaya bakıyordu.

"Deniz sisi," dedi. "Deniz havadan daha soğuk olduğunda olur." Kupasını, içindeki son yudumu da içip, bana doğru uzattı.

İki kupayı da doldurup onunkini geri uzattım.

"Diğer fotoğraflar," dedim tereddütle, sandalyeme yeniden yerleşirken. "Mors'takiler. Onları yukarıda göremedim. Sen... Onlar burada mı?"

Hareketsiz bir şekilde bana bakıyordu. Avcı bir kuşa benziyordu, kartal ya da şahin falan değil, aksine ölümcül ve sakin bir şeye: Büyük ağzıyla aciz avını yakalamayı bekleyen bir balıkçıla.

"Gitti onlar," dedi.

"Aa." Bakışımı uzaklara çevirdim. "Ben... Üzerimde etkileri büyüktü onların."

"Fotoğraflarını gördüm. Eskiden, yirmi sene önce falan mıydı?"

"Daha çok otuz gibi."

"Otuz," dedi. "Evet. Bazıları... İyi bir gözün varmış. Bir iki tanesini hatırlıyorum gibi de, gerisinden emin değilim."

İnce bir el ilgisizce sallandı. "Türetilmiş. Ve geç kalmış. Mors'u gören bir tek sen değildin, bunu biliyorsun."

Kahveme bakarken, bir yandan da gözlerinin içine dökmemek için kendimle savaşıyordum. Bu, konuşmayı kesmediğini fark etmeden bir saniye evveldi.

"... onunkiler sadece groteskti. Magazin eki. O da benden diğer herkes gibi çaldı ve harbiden aşırı boktandı. Sadece boktan," diye tısladı. Bir an bana baktı ve gözleri hissettiği nefretle öylesine parlamaya başlamıştı ki cinsel arzu içerisindeymiş veya garip bir haz alıyormuş gibi gözüküyordu.

"Sen..."

Bıçaktan farksız tırnaklarıyla dürttü beni. "Cassandra Neary. Sen içlerinde en beteriydin."

Herhangi bir karşılık vermek için fazla afallamıştım. Kafamı kaldırıp baktığımda kapı ağzında Gryffin'i gördüm.

"Kahvaltı kulübü burası mı?" diye sordu esneyerek.

Sandalyemi hızla arkaya itip, kapıyı arkamdan çarparak dışarı fırladım.

Kumsala varıncaya kadar durmadım. Sahil boyunca volta atıyor, önüme gelen taşlara hınçla tekmeler savuruyordum. Buz gibi bir rüzgâr yüzümü hırpalıyordu ama farkında bile değildim. Kumsalın daraldığı, şekilsiz ağaçlar ve büyük kayaların olduğu bir köşeye varıncaya kadar yürüdüm. Dalgalar taşıdıkları yalosları kayaların üzerine kusmuştu. En az uyluğum kadar büyük bir dalı alıp kayaların üstünde, artık parçalanıp toz oluncaya kadar vurdum. Nefes nefese kalmış bir halde kuru bir ağaca sırtımı dayadım, ellerim kırmızı çentiklerle doluydu ve

kalbim davul gibiydi.

"Bütün bu gücü iyiliğin yararına kullanabilseydik," diyerek ihtiyatlı bir şekilde yanımdaki patikadan bana doğru yürüyordu Gryffin. "Barış için geldim," diye ekledi ve ellerini yukarı kaldırdı.

Derin bir nefes aldım. "Her neyse," dedim.

"Al." Elinde kâğıt havluya sarılmış bir şey tutuyordu. "Ray'in dün akşam yaptığı tatlıdan. Dün görmeye gittiğim arkadaşım. Birazını eve getirmiştim."

Önce biraz tereddüt ettim ama sonra kabul ettim. Bir dilim elmalı turta.

"İyi aşçıdır," dedi Gryffin. "Elmalar da onun elmaları. Fletcher Sweets deniyor. Sadace burada, adada yetişirler."

"Teşekkürler."

"Kahvaltıda turta yiyen kişiye Yankee denir. Toby böyle düşünüyor."

Beni turtayı yerken izledi. Yüzündeki ifade onu saçları erken beyazlamış, fazla gelişmiş bir çocuğa benzetiyordu. Artık savunmada değil ama iyi bir izlenim bırakmak konusunda da hevesli...

"Gerçekten ağlattın ağacı," diye devam etti. "Ne dedi ki sana?"

"Hiçbir şey."

"O bir canavar. Ama bunu zaten biliyordun. Neticede buraya gelme sebebin bu."

"Buraya geldim çünkü lanet olası bir işe ihtiyacım vardı ve Phil Cohen bana bu röportajı ayarladığı konusunda yalan söyledi." Turtayı bitirip sahil boyunca geri yürümeye başladım.

"Ve bir de o fotoğrafları görmek istiyordum. Ki birçoğunu, anladığım kadarıyla, yok etmiş. Neyse, neticede bu lanet olası yolculuk bana para kazandıracağı yerde, paraya mal oldu."

Elime bir taş alıp dalgalara doğru sertçe savurdum. "Olma-

yan paraya."

"Neyse, şimdi gitti zaten, en azından bir süreliğine. Köpekleriyle beraber."

"Bütün gün ne yapıyor?"

"O konu beni aşar ama genelde adanın etrafında turluyor." Eliyle havada hayali bir daire çizerek kolunu salladı. "Sahil boyunca kıyıya vuran şeyleri topluyor. Bir süre burada olmayacak, tabii hava gerçekten kötüleşmeye başlamazsa."

Eve doğru giden uzun yokuşa vardık. Bir kuzgun önümüzde ölü çimenlerin üstüne zıplıyor, keskin ve acıklı sesler çıkarıyordu.

"Ben Ada Market'e gidiyorum," dedi Gryffin. "Sen de gelmek ister misin?"

"Hayır, şu an değil," diye iç çektim. "Bugün beni geri götürecek birini bulabilir miyim dersin?"

"Bugün mü? Sabah erkenden giden herkesi kaçırdın ama akşamüstü oralardan biri buraya dönüyor olacaktır muhtemelen."

"Peki ya arkadaşın Toby? Acaba o beni atabilir mi?"

"Belki. Görürsem sorarım."

"Çok sevinirim."

Yamaca doğru bakmaya başladı. Yorgun gözlerine, sanki devamlı olarak birisinin şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi şaşkın ve acınacak haldeki ağzı karşılık veriyordu. Sonunda bir elini kaldırıp yürümeye devam etti.

Tir tir titreyerek ellerimi cebime tıktım ve gidişini izledim. Havadaki gümüşi ışık gözlerimi yakıyordu ve ayaklarım da soğuktan ağrımaya başlamıştı ama Aphrodite'i bir daha görme düşüncesine katlanamıyordum. Gryffin gözden silininceye kadar bekledim ve tepeyi tırmanmaya başladım.

Çam ağaçlarının orada vardığımda yol ikiye ayrıldı. Bir taraf köye doğru, sola, tepeden aşağı gidiyordu. Öbürü ise yukarıya, daha sık ağaçların olduğu, sivri kayalı bir yere uzanıyordu. Sağ yolu seçip çam iğnelerinin arasına doğru, gök kubbenin eleğin-

den dökülen karlara ayaklarımı sürüyerek ilerlemeye başladım.

Filtrelenmiş ışıkta her şey yüksek kontrastlı bir yalkı edinmişti; çam dalları, göğün bazı bölümleri, buzdan tenlerinin içindeki ağaç kütükleri... Dik bir yokuştu. Birkaç dakika içinde terlemeye başladım. Sinirim geçmeye başlamıştı, soğuk alıp götürmüştü. Son birkaç yıldır kafamın içinde Christine ile konuşmaya devam ediyordum. Eh, pek de konuşma denemez sanki, daha çok tartışma... Şimdi bütün bu sesler kesilmişti. Kendimi normalde fark dahi etmeyeceğim şeylere odaklanırken buldum: Her nefesimde yüzümü saran buhar bulutu veya bütün seslerin çok uzaklardan taşınıyorlarmış havası gibi mesela. Martılar, motorlar, çakıldan sahili pençeleyen dalgalar...

Zirveye yaklaştıkça tepenin tacı görünmeye başladı, meşe ağaçlarıyla çevrelenmiş, granitten bir tepeydi. Kahverengi yapraklar dallarına kenetlenmiş, rüzgârla beraber hışırdıyorlardı. Açıklığa vardığımda; dalın tekinde sallanan, yıpranmış bir levha gözüme çarptı.

OAKWIND Est. 1973

Gri panolar, kırık kontrplaklar ve eski bir komünden geriye bütün kalanlar, büyük kayaların ve dulavrat otlarının arasına karışmıştı. Yolumu; hurdaların, kırık şişelerin ve bir ateş çukurunun olduğu tarafa doğru seçtim.

Taştan bir temel, eski araba tekerleklerinden bir yığının yanı sıra yuvarlanmış. Yakınlarda en az benim kadar uzun, tek başına bir kaya, otların ve kışın öldürdüğü körpe fidanların enkazından şahlanıyordu.

Merakla yanına yaklaştım. Beyaz boya damlaları granite tutunmuştu. Karşısında çömeldim, daha iyi görebilmek için elimle cansız otları temizledim.

Taşın ortasına, birileri hedef tahtasındaki gibi üç adet eşmerkezli daire çizmişti. İçteki daire, hedefin merkezi, beyaza boyanmıştı ve dışındaki daireye bulaşmış metalik bir iz vardı.

Avucumu ona doğru bastırdım.

Taş oldukça sert, güneşle de ısınmıştı. Elimi geri çektim. Boya ve biraz da yosun yapışmış; bir yaprağın kahverengi iskeletinin baskısı çıkmıştı. Aniden başımın döndüğünü hissettim, altımdaki zemin önce yumuşuyormuş sonra da çöküyormuş gibi hastalıklı bir his.

Ayağımın üstünde dikilmeye çalıştım, botumun ucu kayalara sıkışmıştı. Elimle gözlerimi koruyup, topuğumla yere sertçe vurdum.

Katıydı. Eğilip tırnaklarımla kazmaya başladım. Önce çimenler çıktı; ardından taş ve kaya tabakası. Dikilip büyük kayanın etrafında dolanmaya başladım; arada yere vuruyor, toprağa tekmeler savuruyordum.

Etrafında birkaç tur attıktan sonra, durup hedefin merkezine bakmaya başladım. Tepenin uzak yakasından bir kuzgunun sesi geldi. Kayaya tutunan bir cırcır böceği önce ayaklarını ovuşturdu, sonra toprağa doğru hantal hantal ilerledi.

Hippiler tepenin granit kubbesine girmek için kaya matkabı falan kullanmadılarsa, altında gömülü hiçbir şey yoktu. Sadace kayaydı. Komün bunu muhtemelen sadece hedef talimi için kullanıyordu. Bir çimenliğin üstüne fırlatıp tepeden aşağı inmeye koyulmuştum ki, birkaç adım sonra durdum.

Açıklığın ucunda ve meşelerin arasında benekli ve büyük bir araç vardı. Eski, şeker paketi gibi renklerle kamuflaj desenine boyanmış, uluslararası bir okul otobüsü. Şimdi ise eskimiş ve lekeli duruyordu. Dallar, kırık camlardan içeri girmişti. Sanki yeşil bir boya camlarına sıçratılmış gibi duruyordu ancak yaklaşınca fark ettim ki garip bir çeşit yosun sarmıştı etrafını, köşeleri kıvrımlı ve siyahtı.

Çalıların arasından ona doğru yürüdüm, basamak işlevi gören tahtadan bir platformun üzerindeki kapısı ikiye ayrılmıştı. İtip açtım.

Sanki içindeki her şeyin öldüğü bir akvaryum gibiydi. Çürümüş perdelerin sarktığı pencerelerden içeri, su yeşili bir ışık vu-

ruyordu. Bütün koltuklar çıkarılmıştı. Tomar halindeki halılar da sincaplar tarafından kemirilmişti. Birilerinin yakın zamanda burada bulunduğunun işareti olan bira kutuları, parçalanmış koltuklar, plastik bir kova ve kondomlar etrafa saçılmıştı. Duvardan çentikli bir çehre sarkıyordu, uzun çeneli ve oyuk gözlü...

Bir maske daha, tıpkı Kuzey Göğü'nde gördüğüm kurbağa gibi. Yeşil, gaga benzeri bir ağız ve tıpkı şu boynuzlu dinozorlardaki gibi sivri bir yaka ama bu şeyin boynuzları yoktu tabii.

Bazı yerlerde boyası dökülmüştü ve altındaki grigazete parçalarını ortaya çıkarıyordu. Dokundum, lapa gibi ve yumuşaktı ve küf mantarından bir spor bulutu havaya yayıldı.

Otobüsün arkasına doğru ilerlemeye başladım. Burada bazı pencereler sağlamdı. Yükseltilmiş bir kontrplak platformun üzerinde köpükten bir şilte duruyordu. Hâlâ üzerinde yerli desenleri bulunan bir çarşafla kaplıydı. İpleri yıpranmıştı, o yüzden filigran desenli bir şala dönüşmüştü. Yatağın üstünde, nemden mahvolmuş kitaplarla dolu küçük bir kitaplık vardı.

Ağaçların Anlattığı; Karşıt Kültürün Ürünü; Taş Duvar Örmenin Unutulmuş Sanatı; Walden İki... Artık aşınmış vaziyetteki Blue Alice adlı pornografik roman. Kalın kapaklı tek kitap olan The Sacred And Profane'in, kapağında Harvard Divinity Okulunun damgası bulunan eski bir baskısı. Arka kapağında şairin bir fotoğrafının bulunduğu, New Directions'dan çıkma bir Stephen Haselton şiir kitabı. Sinekkaydı tıraşlı, ortalama denebilecek saçlara sahip, zayıf, tekdüze yakışıklılığı olan biri.

Fotoğrafı çeken: Aphrodite Kamestos.

Kitabı biraz karıştırdım ama bir şey bulamadım. Ön kapağında da bir şey yoktu. Dipnot yoktu. Rafa geri koyup otobüsün önüne doğru geri yürümeye başladım. İçerisi sanki ilginç ve herhangi bir değeri olabilecek her şeyden mahrummuş gibi görünüyor ve hissettiriyordu. Yırtık bir Grateful Dead posteri bile kalmamıştı.

Karşıt kültürden işte bu kadar.

Dışarı çıktım. Boz renkte bulutlar gökyüzünü ele geçirmiş-

ti. Ben tepeden aşağı yolu takip ederken, rüzgâr dulavrat otlarının saplarını ve ölü altınbaşakları hışırdatıyordu. Ağaçların başladığı yere geldiğimde bir an için birinin beni izlediği hissine kapılıp duraksadım. Arkamı dönüp açıklığa baktım.

Molozların arasında tek başına gri bir kaya görünüyordu. Hepsi bu kadar.

-14-

Döndüğümde, Aphrodite ve onun dört ayaklı ucubeleri evde değildi. Aynı şekilde Gryffin de. Onun ortaya çıkıp da bana ana karaya gidecek bir araç bulduğunu söylemesinden endişelenerek mutfakla oturma odası arasında volta atıp durdum. İkinci şişe Jack Daniel's'ı patlatarak zaman öldürdüm. Bana röportajı ayarlaması konusunda yalan söylediği için Phil'i arayıp fena halde haşlamayı düşündüm ama cep telefonu numarasını bulamadım.

Velhasıl, Aphrodite'in ada fotoğraflarına bir daha göz atmaya karar verdim. Bütün hayatımı onları düşleyerek geçirmiştim. Belki, en azından bir süreliğine daha, sadece bana ait fotoğraflarıyla kendi kişisel müzemin içindeymişim gibi davranabilirdim.

Üst kat holü soğuktu ve kül kokuyordu. Dışarıdaysa ışık çoktan sönmeye başlamıştı. Fotoğraf makinemi elime alıp odaya doğru gittim; içeri adımımı attım ve ışığı açtım. Duvara yaslandım ve fotoğraflara baktım, asıl olanı çerçeveleyen birer pencerenin ardında asılı olan her bir ada, haddini aşan alacakaranlığa karşın siyah renkte silüetlenmişti.

Bana kalırsa, hayalî adalar katbekat daha güzeldi.

Yakınlarda yeteri kadar ışık yoktu ama ben yine de birkaç kare çektim. Dişe dokunur bir şey elde edemeyeceğimi bilsem dahi, biri bana onu indir diye bağırmadan kamerayı kavrayabilmek güzel hissettirmişti. Burada her şeye karşı mücadele veriyordum. Gece karanlığına, yorgunluğa, neredeyse boş mideye inen Jack Daniel's'a... Ama yine de; mesafeyi, ışığı ve netliği ayarlamakla boğuşarak odayı adımladım.

Deklanşörün sesi cama çarpan güve gibi duyuldu. Bir düzine fotoğraf çektim ve yere doğru kaydım. Ağlamaya başladım.

Fotoğrafları... İnanılmazdı. Sanki bu duvara asılı pencereleri açmış da, tahayyül edebileceğin en güzel yere, mükemmel bir dünyaya bakmana müsaade ediyormuş gibiydi. Gel gör ki asla içine giremezdin. Ne yaparsam yapayım, bu denli iyi olan bir şey üretemeyecektim. Harika olan hiçbir şey yapamayacaktım. En iyi zamanımda bile, otuz sene önce veya on beş saniyeliğine dahi, muktedir değildim.

Bu kavrayış (Yeni değildi tabii...) en kötü amfetamin düşüşü gibi yıktı geçti. Sanki vücudum kaybolmuş gibi hissettim ve geride kalan tek şey bu berbat, vahim gerçekti. Hiçbir şeydim.

Safra ve viskinin ateşi boğazımda yükselmeye başlamıştı. Koridora doğru tökezledim, çıkarken lambanın düğmesine bir şaplak attım ve o an Gryffin'e çarptım.

"Abi ya!" Bana doğru baktı ve kafasını salladı. "Beni devirmeden bir kapıdan çıkamaz mısın sen?"

"Hayır." Onu itekleyerek geçtim.

"Hey, bekle..."

Beni odama doğru takip etti. Gözlerinden kaçınarak kameramı çantama tıkıştırdım.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Ne, Aphrodite mi geri geldi?"

"Hayır." Sesimin titremesini önlemeye çalışarak pencereden dışarı baktım. "Toby'yi bulabildin mi? Buradan hakikaten gitmem gerekiyor."

"Ortalıkta yoktu. Suze, Collinstown'da bir işi olduğunu ve yatıya kalacağını söyledi."

Küfrettim ve döndüm. "Gitmem gerek! Başka kimse yok mu? Liman amiri, sahil güvenlik? Kim olduğu umurumda değil. Sadece beni arabama geri götür!"

"Bak, keşke yapabilseydim. Ama etrafta kimsecikler yok. Merrill Libby'nin kızı dün gece eve hiç gitmemiş, herkes arama grubuna çıkacak bir izin için oraya beklemeye gitti."

"Yabalarını kapıp bir yerleri ateşe vermemelerine çok şaşır-

dım."

Gryffin kapıya yaslandı. "Eh, kutlama havanda mısın diye sormak için seni görmeye gelmiştim." Sırıttı ve ansızın dikkat çekici bir biçimde o fotoğraftaki adama benzedi. "On beş bin dolar kazandım."

Homurdandım. "Borsadan mı?"

"I-ıh. Northern Lights'ın ilk baskısını Los Angeles'taki bir adama sattım. Bu kadar uzun süren de buydu. Suze'un mağazadaki internet bağlantısı daha iyi, o yüzden ben de orada çalışıyordum. Talep uygun oluncaya kadar bekledim. Birkaç sene evvel Suffolk'taki bir mağazada buna on pound ödemiştim, yaklaşık on beş dolar falan."

"Güzel yatırım olmuş. Ne ki bu?"

"Kuzey ışıkları. The Golden Compass'ın asıl başlığı." Elini canlı saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım, bu mükemmel."

"The Golden Compass ne?"

"Strand'de çalışıyorsun sanıyordum."

"Reyonda değil ama. Depoda."

"Depo mu?" Onu zihinsel hesabını yaparken izledim. Ne çeşit orta yaşlı bir kadın, bir sahaf dükkanının deposunda çalışırdı ki? Ama onun yerine yalnızca, "Ya işte bir kitap. Çocuk kitabı. Koleksiyonerlikteki büyük paralar buradan geliyor. İngiliz baskısı Amerikan baskısından eski, o yüzden..." çıktı ağzından.

"İyi bir kitap mı?"

"Kimin umrunda? Bunları okumaya vaktim var mı sanıyorsun? Bana cevap vermedin. Kutlamama yardım etmek istiyor musun?"

"Nasıl? Buralarda on beş bini nereye harcarsın ki?"

Döndü ve koridora baktı. "Arkadaşım Ray'e yemeğe gideceğim yine. Dün gece ona, tekrar gelirsem bir misafir getirebileceğimi söyledim. Hâlâ gitmemiş olursan buradan uzaklaşmak isteyebileceğini düşündüm. İyi yemek yapar. Güzel de şarap seçkisi var. Ama şimdi gidiyorum, o yüzden..."

Onu aşağı kata, mutfağa doğru izledim.

"O yüzden ya benimle gelirsin ya da bir başınasın," diye bitirdi. "Senin de görebileceğin gibi pek de fazla seçeneğin yok."

Vestiyere gitti, kocaman bir fenerle beraber montunu aldı. Mutfağa doğru koşturdu ve cebine tıkıştırdığı küçük bir kitapla geri geldi.

"Ray için," diye açıkladı. "Daha fazla kararmadan yola çıkmak istiyorum. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Kapının orada sabırsızca durdu.

"Eh, neyse artık." Deri ceketimin altındaki tişörte baktım. "Pek de uygun giyinmiş sayılmam."

"Paswegas'ı düşününce fazla bile giyinmişsin."

"Ne kadar uzak?"

"Çok değil. Hadi."

Dışarı çıktı, denize doğru yürüdü. Sonra da bir dizi huş ağacının, günün erken karanlığında hayalet gibi parladığı yola doğru döndü. "Bir kilometreden daha az. Doğrudan bir yol var, sen sadece adımına dikkat et."

El fenerini açtı. Huşlar sanki alev almışlar gibi parladı, Gryffin çalıların orada gözden kayboldu, bacakları epey bir toprakla kaplanmıştı.

"Ray başka bir kitap koleksiyoncusu mu?" diye sordum arkasından yetişmeye çalışarak.

"Pek sayılmaz. O sadece... Bir koleksiyoner. Her türlü şey: Kitaplar, ıvır zıvır, çöplükte bulduğu şeyler... Yerel sanat. Yerel sanata hakikaten düşkün. İlkel sanata..."

"Cohen Finster gibi mi?"

"O kadar seçkin değil. Ray kendi sanatını aşağılık ve pis sever. Pornografik değil. Yani, illa ki pornografik değil diyelim. Ama tırnaklarının içi pis sanatçılardan hoşlanır. Bilirsin sen de, Sistine Şapeli'nin bir modelini eski karbüratör parçalarından yapan herifler ya da sabundan oyulmuş gerçek boyuttaki inekler gibi. Bu minvalde şeyler. Ve türünün tek örneği olan şeyleri de sevmeye yatkındır, ki bu da epeyce bir kitabı saf dışı bırakıyor. Çoğu kitap koleksiyoneri her şeyi ister; ne kadar çoksa o

kadar iyidir."

Benim için bir dalı tutmak üzere durdu. "Ama evini seveceksin. İnşa etmesine Toby yardım etti. Ray, tepenin esas sakinlerinden biridir."

"Nasıl oluyor da Toby buraya hiç kendi evini yapmadı?"

"Toby yerine oturtması zor bir insandır. Limanda kiralık bir dairesi var ama çoğunlukla teknesinde yaşar."

"Bir kız arkadaşı var mı? Ya da erkek arkadaşı?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

Jack Daniel's'ı çıkarıp bir yudum aldım ve ona da uzattım. Kafasını salladı.

Neredeyse-sessizlik içinde yürüdük. Bir defadan fazla tökezledim, Jack Daniel's'ın yardımı pek dokunmuyordu. Botlarımın da aynı şekilde. Yaklaşık on dakika sonra yol giderek daha da dikleşmeye başlamıştı ve ben de dengemi korumak için ağaç dallarını tutuyordum. Denizden gelen rüzgâr, ölü yaprakları etrafımızda dönmeye yollayarak hiddetlendi. Kayalık yamacın tepesine ulaşıncaya kadar Gryffin başı çekti. Eğimin uzaktaki tarafında, ağaçsız açık bir alan ve daha evvelden gördüğüm otobüs vardı.

"İşte bu kadar." Gryffin durdu. Basabileceğimiz her yer, bilek hizasındaki azgın çalılarla doluydu. Elindeki fenerle, yolun bir anda kaybolduğu yere doğru işaret etti. "Şunu gördün mü? O tarafa gitme."

Dalgaların gümbürtüsü ve acımasız rüzgâr bize doğru tekrar aksetti. "Bir yaban mersini olmamışlığının üzerinde duruyorsun," dedi Gryffin. "Burayı çok seviyorum. Bana daima Bronte romanlarındaki bozkırları anımsatıyor. Ve şuradaki de Atlantik Okyanusu."

Işığı puslu gecenin içinde kaybolan el fenerini salladı.

Gün ışığında manzara nefes kesici olmalıydı ama an itibarıyla, gördüğüm en iç karartıcı yerlerden biri gibiydi. Son yirmi dört saatim göz önüne alındığında bu epey bir şey anlatıyordu. Döndüm ve sisin içinden gelen ışıkları fark ettim.

"Bu ne lan?" dedim.

"Ray'in evi."

Evin tamamı hurdalardan yapılmıştı. Fıçı tahtaları, ahır kapısı, tabelalar, plastik olduğundan şüphelendiğim ama altında timsah mı saklanıyor emin olamadığım parçalar, araba tamponları ve kaportaları, paslı metaller, mavi renkteki yalıtım levhaları... Düzinelerce pencere vardı, hiçbiri diğerinin aynısı değildi. Çatı güneş panelleriyle kaplıydı. Bir sıra mutfak tüpü duvar boyunca sıralanmıştı ve suyla alakası olabilirmiş gibi görünen bir çeşit Rube Goldberg zımbırtısı vardı.

Bütün bunlar içinde en tuhafı, bir kaleye benzeyecek şekilde tasarlanmış olmasıydı. Ölü yapraklarla doldurulmuş engince bir hisar hendeği, ikiye dörtlük levhalarla yapılmış bir köprü ve bir de kulecikle tamamlanmıştı. Dış cepheyi oluşturan gri plastik levhalar rüzgârda sallanıyor, sanki bir yılanmış da ölü derisini döküyormuş gibi görünmesine sebep oluyordu.

"Sauron'un işler de bayağı kesatlaşmış," dedim.

"Tamamını kendisi inşa etti ve tek kuruşa da mal olmadı," dedi Gryffin. Köprüyü geçip, vaktiyle bir dondurucuya ait olan metal bir kapıya doğru yürüdü. "Hey, Ray! Misafir..."

Çelik kapı, on yedi-on sekiz yaşlarında bir ergen çocuğu ortaya çıkararak açıldı. Benden biraz daha uzun; saçları kum renginde ve çukurlarla dolu suratında badem şekilli, zarif mavi gözleriyle yapılı bir çocuktu. Gryffin'e göstermelik bir gülücük fırlattı ama beni gördüğünde gülümsemesi tamamen soldu.

"Gryffin, selam." Çocuk çenesini selamlayarak kaldırdı ve kapıdan uzaklaştı. Boynunu, tıpkı Kenzie'nin taktığı gibi, alüminyum ve deniz camından oluşan bir kolye çevreliyordu. "N'aber?"

Gryffin'i içeri doğru takip ettim. Çocuk bana düşmanca bir bakış salladı. Ağzı ayrık olduğundan, dilinin ucundaki, siyah bir çıban gibi görünen çiviyi seçebilmiştim.

"İyiymiş," dedim. "Ona bir baktırsan iyi edersin."

Desteksiz kitaplıklarla oturma alanlarına ayrılmış olan tek

bir odaya yürüdük. Sarılaşmaya yüz tutmuş ve eski okul otobüsleriyle aynı donuk renkte yazılan sloganlarla süslenmiş, eski yelkenlilerden birbirine dikilen bezler tavandan sarkıyordu.

VENCEREMOS![15]

İNSAN KİBARLIĞININ SÜTÜ SON KULLANMA TARİHİ TANIMAZ

TEMPIS FUCKIT[16]

Kitaplıkları taradım. Ağırlıklı olarak Beatlere dayanıyordu. Yolda, Junkie ve Zen Kaçıkları'nın preslenmiş, ciltsiz halleri ama aynı zamanda, eğer Gryffin doğruyu söylediyse ve bu adam gerçekten koleksiyonerse, değerli olabileceğinden şüphelendiğim kitaplar. Bazı sanat eserleri de vardı, tabii öyle diyebilirseniz.

Ev yapımı çerçeveler içinde bir çift Numaralı-Tablo-Boyama resimleri; küçük oval kanvaslar içinde hayalî zeplin resimleri serisi; gazetelerden kesilmiş ve bir kartona yapıştırılmış kelime ile cümlelerden oluşan ve Brion Gysin'la William Burroughs tarafından imzalanmış bir de şiir. Üstüne bir de Lurch için ön girişin arkasındaki küçük kilidi de hesaba katarsak, bütün evi inşa etmek için gereken paraya değmiş olmalıydı.

Mutfağa benzeyen yerin yanındaki duvarda çerçeveli fotoğraflar da vardı. Daha çok, antika bir Dagyle duş perdesi ile odanın kalanından ayrılmış bir banyoyu andırıyordu. Perdenin arkasından ani bir sevinç çığlığı duydum, hemen ardından Gryffin perdeyi kenara çekip dışarı çıktı.

"Eh, memnun olmana sevindim," dedi görünmeyen ev sahibine. "Misafir getirebilirim demiştim ya hani... İşte şurada. Cass, bu Ray."

Bir figür bana doğru telaşla geldi. Büzme ipli yeşil pantolon ve büyük mor tişörtlü; uzun ve vahşi gri saçları ve bantla tamir

15 İsp. "Kazanacağız."

16 Latince "Zaman uçar" manasına gelen "Tempus fugit" deyimiyle yapılan bir kelime oyunu. (ç.n)

edilmiş mor çerçeveli gözlüğünün ardında parıldayan gözleriyle tıknaz bir adam. Yüzü sanki bu işi daha evvel hiç yapmamış birisi tarafından düşürülmüş, sonra da yeniden monte edilmiş gibi görünüyordu. Bana uzattığı elindeyse orta parmak eksikti.

"Merhabağ, merhabağ," diye haykırdı boğuk Brooklyn aksanıyla. "İkinci bir misafir ağırlamaktan memnuniyet duyarım. Ray Provenzo."

Elimi coşkulu bir şekilde salladı. "Akşam yemeğine gelmek sorun olmadı değil mi senin için? Aphrodite korkunç bir aşçıdır. Robert! Robert!"

Bağırdı ve bizi içeri alan çocuk da hantal hantal yürüyerek yeniden kendini gösterdi. Ray omzuna bir şaplak attı ve bana doğru baktı. "Ne içmek isterdin Cassandra? Şarap? Daha şimdi çok iyi bir Medoc açtım."

"Kulağa güzel geliyor."

"Robert, bir şişe daha getir olur muğ? İşte..."

Ray perdenin arkasında doğru adımını attı. Bir şeylerin karıştırılma sesi duyuldu, sonra da rayihalı duman patlamasının ardından elinde iki adet dolu şarap kadehiyle tekrar belirdi.

"Shalom," dedi bir tanesini bana uzatarak. "Kim olduğunu biliyorum. Ölü şeylerin fotoğrafını çeken şu fotoğrafçısın. Seni googleladım. Senin işlerinden alabilecek miyim, bir bakmam lazım. Kitabını belki. Hâlâ fotoğraf çekiyor musun?"

Badileyerek mutfağa geri dönerken konuşmaya devam etti. "Görüyorsun, büyük bir koleksiyonerim. Her türlü şey. Eğer geleceğini bilseydim kitabını da alırdım. Şarap nasıl?"

"Güzel," dedim.

"Cassoulet sever misin?" Tahta bir kaşığı bana doğru uzattı. "Heey, mutfakta olmaz! Gryffin, git buradan! Gidip otur, niçin böyle yapıyorsun ki, benim görülecek işim var. Hayret bir şey."

Ana odaya geri döndüm. Robert eski bir battaniye ile kaplanmış, yayları dışarıda bir koltuğa oturmuş, kulaklıklarıyla iPod'unu dinliyordu. Gryffin de kitap raflarını inceleyerek dikiliyordu. Şarabımdan bir katman eksilttim, sonra da fotoğrafları

incelemeye başladım.

İyi gözü vardı şu Gryffin'in arkadaşının. Bir Bobbi Carey cyanotype'ı olan Caponigro'nun imzalı bir kopyası ile Kamestos'un ada serisinden, daha evvel hiç görmediğim bir kare vardı.

Ama nefesimi tutmama sebep olan şey diğer fotoğraf olmuştu.

Bana Aphrodite'in işlerini hatırlattı. Sertleşmiş duyarkattan iplikler ve küçük tüycükler çıkmış ve bir boyar madde yahnisi resmin içine doğru akmıştı. Fotoğraf karesinde görmeye alışkın olmadığınız renkler: Macenta, kırmızı, iç bayıltıcı saykodelik bir turuncu, asit yeşili, menekşe rengi patlaması ve kösele kahverengisi... Renklerin hamlesi kafa karıştırıcı ama bilinçliydi, tıpkı şu başlıksız, idrakin ötesinde süzülen de Kooning tabloları gibi.

Her kimse, ne yaptığını biliyormuş. Ama kendimin anlayamayacağına bokum gibi emindim. Baktığım şeyi nereye konduracağımı şaşırmış haldeydim.

Daha da beteri, fotoğrafla işlendikten sonra da oynanmıştı. Fırça darbeleri ile ince uçlu eskiz kalemi yahut bir iğnenin izlerini de görebiliyordum. Emülsiyon yüzeyinin hemen altında ise yaprak ve tüy parçaları kendini gösteriyordu. Dikkati fotoğrafın kendisinden çekiyorlardı. Soyut bir renk ve doku yığını... Boyanın ve fırça işinin kullanımında sahici bir resimsel kalite vardıysa da bu hâlâ bir fotoğraftı, tablo değil. Bütün o baskı sonrası zırvaları (fırça darbeleri, lekeler...) esas fotoğrafın ne olduğunu anlamayı imkânsız kılıyordu.

Sapıkça da olsa, bu aynı zamanda başka yöne bakmanızı da zorlaştırıyordu. Ne olduğu neredeyse dilimin ucundaymış gibi; (bir yüz, köpek veya bir bank...) sanki daha evvel görmüşüm de ne olduğunu biliyormuşum gibi hissedip duruyordum.

Ama bilmiyordum. Yine de bu fotoğrafları çeken her kimdiyse, Mors'a çok uzun süre baktığına kalıbımı basabilirdim. Belki haddinden fazla.

İşin en garip kısmı nasıl göründüğü, ne yolla yapıldığı veya

ne sikim olduğu değildi. En garip yanı nasıl koktuğuydu.

Fark etmeniz için resmen tepesinde olmanız gerekiyordu gerçi ama oradaydı işte: Daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemeyen, su götürmez derecede leş bir koku. Kokarca gibi kokuyordu ama bin kat beteri, misk ile yoğun balık kokusunun da eklenmiş hali gibi. Ölü bir şeymiş gibi değil de, sadece rezil ve pis kokuyorlardı işte. Artık her neydiyse, bir şekilde canlı kokuyordu. Cesetlerin yanında bulunmuşluğum vardı. East Nehri boyunca bir bedenin sürüklendiğini görmüş, bedeninden ayrılmış bir kolun fotoğraflarını çekmiştim.

Hiçbiri güzel kokmuyordu. Ama hiçbiri bunun gibi de kokmuyordu.

Gryffin arkamda belirdi. "Neye bakıyorsun?"

"Şuradaki fotoğrafa," dedim. "Kim çekti bunu?"

Gryffin gözlerini kısarak baktı. "Bilmiyorum. Ray'e sor."

"Aphrodite'in değildir herhalde?"

"Kesinlikle değil. Gerçi..."

Baskının köşesini inceledi, sonra da parmağıyla dokundu. "Şuna baksana."

İlk etapta görmekte zorlandım ama sonradan seçebildim. Sanki bir çocuk tarafından yazılmış gibi duran siyah renkte, minik bir kelime.

K.K.K.T.

"K.K.K.T? O da ne?" Bir anda, Ada Market'te gördüğüm kaplumbağa kabuğu aklıma geldi. "Birinin evcil hayvanı falan mı?"

"Bir şaka. Denny'ninkilerden olmalı."

"Denny Ahearn?"

"Aynen. Ray bilir. Biraz daha şarap ister misin?"

Gidip üzerinde mumlar, ağır gümüşler ve iki şişe daha şarap olan küçük bir masaya oturduk. Bardağımı yeniden doldurup soracağımı sordum: "Şu Denny. O da mı fotoğrafçı?"

"Ah tabii." Gryffin'in ifadesi ciddileşti. "Uyuşturucu, seks, fotoğrafçılık... Denny tam bir rönesans adamıdır."

"Robert!" Ray'in gürüldeyen sesi mutfaktan çınladı. "Buva-

ya gel, sana ihtiyacım var. Derhal!"

Robert kulaklıklarından vazgeçmeden ayağa kalktı, pantolonunu çekti ve mutfağa doğru yollandı. Masanın üzerine Gryffin'e doğru yaslandım. "Çocuk ne alaka? Yerel halk dayağının müptelası mı olmuş?"

Gryffin omuz silkti. "Robert on sekiz yaşında. Ray ona burada yardımcı olması için para ödüyor. Yattıklarını falan sanmıyorum. Ray sadece etrafta patronluk taslayacak birinin olmasından hoşlanıyor."

"Neye yardımcı olması için?" Duvarları kaplayan plastikten dökülen toz öbeklerine baktım. "Koli bandından falan mı sorumlu?"

"Voila!" elinde büyük bir Majolica çorba kâsesi taşıyan Ray girizgâhı yaparken Robert da perdeyi tuttu. "Cassoulet!"

Bunlara eşlik eden roka salatası, ev yapımı ekmek ve fasulye turşusu da vardı. Şarap enfesti.

Üstelik boldu da. Darmadağınık mekân ılık bir ışıltı kazanmaya başlamıştı. Gözlerimin netliğini kaybetmesine izin verince, ev sahibimizin boynundan sallanan kulaklıklarıyla sessizlik içinde yemeğini yiyen Robert'ta ne bulduğunu görebiliyordum.

Daha çok, gerçi, Gryffin'e bakıyordum. Çarpılmış gibi görünmeden bolca şarap içti. Yalnızca hareketleri biraz hızlandı: Şarap şişesine hızlıca uzanan eli, Ray bir şeyi işaret ettiğinde ışık hızında dönen kafası... Onunla ilgili özel olan hiçbir şey yoktu. Bir iriste biriken fazlaca melanini tipten saymazsanız, tipim bile değildi.

Ama gözlerimi ondan alamıyordum. O çalıntı fotoğraftaki hâli gibi görünmesini bekliyordum.

Gerçekleşmiyordu. Arada sırada, kafası aşağı eğik bir biçimde, garip kaçamak bakışlar attı. Yemeği bitirdiğimizde Robert masayı topladı, sonra da koltuğa tekrar gömülmeden önce daha fazla bardakla beraber bir şişe Calvados getirdi. Dakikalar içinde onu hafifçe horlarken duydum.

"Ray?" Gryffin daha önce incelediğimiz fotoğrafı gösteri-

yordu. "Şu fotoğraf... Kim çekti bunu?"

"Şu mu?" Ray'in kırık suratı asıldı. "Annenin o."

"Hayır," dedim. "Onun yanındaki."

"Bu?" Ray paldır küldür duvara doğru yürüdü ve resmi çıkardı. "Bu Denny'ninkilerden biri."

Yüzeyine üfledi. Bir toz bulutu havalandı ve o da öksürmeye başladı. "Öeh, Robert! Bu işi de salmışsın! Allaaşkına ya."

Ray mendilini eline aldı ve camı temizlemeye başladı. "Eveet. Denny'nin. Onun işlerinden biri. Buna epey para ödemiştim."

Gryffin homurdandı. Ray one tiksinti içinde bakıp çerçevenin diğer tarafını çevirdi. Lekeli bir mukavva parçasıyla desteklenmişti.

"Sunumu üzerinde çalışması lazım," dedi Ray. "Bunu ona söyledim. Asla dinlemiyor ki."

"Denny kafasının içindeki uydu yayınları dışında herhangi bir şeyi dinlemekten aciz," dedi Gryffin. "Alabilir miyim?"

Ray fotoğrafı ona uzattı. Gryffin inceledi, nihayetinde de duyurdu: "Hâlâ bok gibi olduğunu düşünüyorum."

"Seni cahil," diye inledi Ray. "Çok güzel."

Gryffin bana baktı. "Sen ne diyorsun?"

"Bence iyi," dedim Ray Calvados'u doldururken. "Ama... Ne ki bu?"

Ray bardağı uzattı. "Kim bilir. Ben seviyorum."

"Aynen, ben de." Fotoğraftan gözümü ayırmadan Calvadosumdan bir yudum aldım. "Bunlardan bolca yapıyor mu?"

Ray sandalyeye yaslandı ve sakalını sıvazladı. "Emin değilim. Pek fazla değil, sanırım. Başlamasına o vesile oldu– Aphrodite." Parmağıyla Gryffin'i gösterdi. "O bunları duymayı sevmiyor."

Gryffin ayağa kalktı. "Hayır, sevmiyorum. Müsaadenizle."

Odayı terk etti. Ray gözlerini devirdi. "Ona aldırma. Aphrodite... O ve Denny eski günlerde takılıyorlardı. Bu Gryffin doğmadan bile önceydi ama aralarında her zaman kara kedi olmuş-

tur Denny ile... Ki hemen her şeyi sikti, diye ekleyebilirim. En azından etek giyen her şeyi."

Tereddüt etti, bir anlığına daha fazla şey anlatacak sandım, oysa o yalnızca kafasını salladı. "Gryffin'in babası, biliyorsun, Steve. Hayatımın aşkı. On yedi yıl boyunca beraberdik. Steve burada yaşadı, Gryffin de hep etraftaydı. Yani, okulda olmadığı zamanlarda. Aphrodite hiçbir zaman bir anne olmadı. Aslına bakarsan Steve de pek fazla baba olmadı," dedi. "Öte yandan, ben çocuklara bayılırım... Sakın ola bana öyle bakma. Ona asla dokunmadım. Asla dokunmadım."

Robert'in koltukta sızdığı yere doğru bakarak iç çekti. "Hoş, diğerlerine de dokunmadım ya neyse. Baktım gerçi," diye ekledi ve yine güldü. "Ama bu nasıl bir şey biliyorsun, değil mi? Siz fotoğrafçılar... Siz dokunmayı değil, bakmayı seversiniz. Voyeur."

"Hayır," dedim. "Voyeurlerin güvende hissetmeye ihtiyaçları vardır. Ben tehdit altındaymışım hissini seviyorum."

"Şu aralar yapacak epey bir iş bulurmuşsun aslında."

"Pek öyle yürümedi. Denny... Neden kendi ismiyle imzalamamış?"

Ray kaşlarını çattı. "İmzalamamış mı?"

"İşte." Baskının köşesine işaret ettim. "K.K.K.T. diyor."

"Ha evet. Bu o."

"K.K.K.T. mi? O ne demek? Gryffin bir çeşit şaka olduğunu söyledi."

"Şaka mı?" Ray elini uzattı, ben de fotoğrafı ona geri verdim. Ona bir anlığına baktı, sonra da duvardaki yerine asıp sandalyesine geri döndü. "Sanırım şaka. Doğruyu söylemek gerekirse pek hatırlamıyorum. Garip bir şeydi ama... Denny şu vu-vu işlerine düşkündü bir ara. Onun komünü her türlü dini zırvaya bulaştı. Eh, onlar dini diyor. Ben Kızılderilileri soymak diyorum, Amerikan yerlilerini yani... O hippiler bu türden şeylere deli olurlardı. Tabii Budistleri, Hinduları ve bu gibi kıyıda köşede kalmış dinleri bitirdikten sonra. Ama o çocuklar var ya, hiçbiri

benden daha fazla Amerikan yerlisi değildi." İç çekti.

"Denny fazlasıyla kendini kaptırmıştı. Akıllıydı da. Harvard'ı bıraktı. Karşılaştırmalı Dinler ya da o minvalde bir şeyler okuyordu. Güzel, genç bir adamdı Denny. Şimdi tanıyamazdın. Kabul edelim ki burada yaşamak yıllarından götürüyor. Herkes tam olarak bu yüzden sünger gibi içiyor. Sebebi kışlar. Şarapla ısınmak falan... Bana bak! Olduğumdan daha da yaşlı görünüyorum!"

Bir tek Calvados daha yuvarladı. "Ama tabii o fotoğraf... Ne düşünüyorsun? Yaptığı işler biraz satmaya başlamıştı. Lucien Ryel biraz aldı. Şuradaki var ya, bir iki yıl evvel ona üç bin dolar ödedim. Şu an değeri daha fazladır muhtemelen."

"Üç bin mi?" Ona şüpheci bir bakış attım. "Adını kimsenin duymadığı biri için biraz fazla bir para."

Ray omuz silkti. "Bu işler nasıldır bilirsin. Herkes yeni velede yatırır bahsini, yaşlı bir yeni velet olsa bile. Bu fotoğrafçılık pazarı almış başını gitmiş, zaten biliyorsun. Denny bunu kendi fare sikine takmıyor olabilir ama Lucien'de bir yatırımcının gözü vardır. Rock yıldızı arkadaşlarıyla iletişime geçmiş. Pete Townshend, mesela, Denny'nin işlerinden bazılarını satın aldı. Townshend dışlanmış sanatı tercih eder, sanırım bu da dışlanmış fotoğrafçılık ürünü olarak sayılabilir."

"Eskiden otobüste yaşayan biri için epey iyi."

"Gryffin sana anlattı mı bunu?" Ray anırırcasına bastı kahkahayı. "Eleştirme sakın! Burası insanların bulduğu oyukta yaşayabilecekleri, ülkedeki son yerlerden biri."

Ray, Chaco Kanyonu'ndan daha büyük bir oyuğa sığabilirmiş gibi gelmedi bana, ama o anlatmaya devam ederken ben de çenemi kapalı tuttum.

"Yaptığı işlerin hepsi bir seferlik. Bunlardan bolca yapıyor mu? Onu bilmiyorum işte. Nerede yaşadığını hiç görmedim. Ama işlerine epey bir zaman harcıyor. Tıpkı eskiden Aphrodite'in yaptığı gibi. Kendi kâğıdını yapma vesaire..."

"Ve emülsiyon," dedim. "Kendi emülsiyonlarını da hazırla-

mak zorunda. Bana öyle göründü. Eğer hakikaten bir seferlik bir işse bir çeşit monotype üretiyor olmalı. Ya da bir negatifi tek seferden fazla kullanıyorsa monoprint de olabilir. İlginç."

"Bu da senin yaptığın şeyler gibi mi?"

"Hayır. Ben yaptığım işlerin kopyalarını satmaktan memnuniyet duyardım. Biri onları almak isteseydi yani, ama..."

Fotoğrafı işaret ettim. "Şurada gördüğün şey orijinal bir sanat eseri. Bu herif Robert Mapplethorpe olsaydı bu fotoğraf tonla para ederdi. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

"Tonla para değerinde olduğunu mu?"

"Bu herifin Mapplethorpe olmadığını." Calvadosumu bitirdim. "Ee, n'oldu ona? Aphrodite'e. Ne oldu da fotoğraf çekmeyi bıraktı?"

Ray elini yaralı yanağı boyunca gezdirdi. "Söylemesi zor. O erken dönem fotoğrafları... Asla onlarla olduğu kadar büyük bir başarı yakalayamadı. Sanırım sebeplerinden biri de, her fotoğrafa çok uzun süre vakit harcamasıydı. Üstelik o zamanlar, şimdi olduğu gibi fotoğraflar için bir pazar da yoktu. Yaptıklarıyla para kazanamadı. Teklif geldiğinde ticari işler yapmayı da reddetti, bir süre zaten kimse teklif falan götürmedi. Ve içme alışkanlığı... O çok uzun süredir devam ediyordu. O ve Steve beraber olduklarında... Eh, biliyorsundur, Steve'i gerçekten sevdi. Ve Steve de onu, en azından kendi yoluyla. Ama o zamanlar farklıydı, çok uzun süre kendisine ne olduğunu itiraf edememişti. Eşcinsel olduğunu. Bununla hiçbir sıkıntısı olmamış benim aksime."

Güldü.

"En azından bir kere yapmışlar gerçi," dedim. Ray kafası karışmış halde bana baktı. "Gryffin. Çocukları olmuş ya."

Ray suratını buruşturdu. "Ha evet, Gryffin. Mucize çocuk. O Denny'nin fikriydi. Dediğim gibi, Aphrodite'in o taraklarda bezi yoktu pek, anne olmak falan... Şu aralar vaktinin çoğunu o kemik yığını köpeklerle beraber içmekle harcıyor."

"Siz ikiniz tamam mısınız?" Gryffin koridorda bizi izleyerek

duruyordu.

"Evet galiba," dedim. "Tuvalet şu tarafta mı?"

Kafa salladı. Ayağa kalktım. Gryffin geçmem için bekledi, sonra da masaya döndü.

Ray'in getekondudan bozma sarayının geri kalanıyla kıyaslandığında, banyo ihtişamlıydı. Yerde Meksika'ya özgü fayanslar, küçük bir jakuzi. Süslü bir tuvalet, meşeden dolap...

Ve, hepsinden de iyisi, ağzına kadar dolu bir ecza dolabı.

Kapıyı kilitledim, sonra da içeriğe bir göz attım: Percocet, Adderall... Ağrı kesiciler Ray; Adderall'lar da Robert'ın ADD tedavisi içindi. Tabletler yirmi beş miligramlıktı; güzel bir amfetamin patlaması sağlayabilirlerdi. Bir tanesini yuttum, sonra da bir avuç kadarını cebime tıkıştırdım. Robert hayatta özlemezdi.

Geri döndüğümde Gryffin taş kesilmiş halde pencereden dışarıya bakıyordu. Ray bana baktı.

"Jakuziyi kullanmaya karar verdin sandım," dedi. "İstersen kullanabilirsin."

"Yok sağol." Oturdum. Anında bir telefon çalmaya başladı. Ray döndü ve hâlâ koltukta uyku sesleri çıkaran Robert'a kükredi.

"Robert! ROBERT! Bak şu kahrolası telefona."

Robert kımıldandı, sonra da tökezledi. Gryffin'e baktım. Kaşlarını kaldırmış, sessizlikle bir soru ifade ediyordu: Gitsek mi? Kafa salladım.

"Hey, Ray." Robert kafasını mutfaktan dışarı çıkardı. "John Stone arıyor."

"John Stone, John Stone..." diye mırıldandı Ray. "Yine ne var?"

Telefonu almak için içeri gitti. Robert geri döndü ve masaya oturdu.

"Seni arıyordu." Parmaklarını deniz camından yapılmış kolyesinde gezdirdi.

"Ne?" dedim.

"Dün gece, The Good Tern'de? Kenzie, seni arıyordu."

"Moteldeki kız mı?" Kaşlarımı çattım. "Onu tanımıyorum bile. Beni niye arıyor olsun ki?"

"Bilmiyorum." Ayaklarına baktı. "Ama bana öyle dedi. Orada New York'tan gelen bir kadının kaldığını söyledi. İyi biriymişsin."

Bana uğursuz bir bakış fırlattı. Gryffin beni süzdü, sonra da Robert'a soru sormak için masaya yaslandı. "Onu gördün yani Robert?"

"Hayır. Mesajlaşıyorduk. Sonrasında onunla buluşacaktım ama hiç ortaya çıkmadı. Onu gideceği yere atacağını söyledi."

"Bir yere mi? Nereye?"

"New York sanırım."

Ona bakakaldım, sonra da inanmazlık içinde güldüm. "Aman ya! Zavallı çocuk. Hakikaten meteliksiz olmalı."

"Ben de öyle dedim."

Bunun bir şaka olup olmadığını anlamak için ona baktım ama suratı çoktan ciddileşmişti. Mutfaktan, telefona haykıran Ray'in sesi işitildi.

"Onu tanıyor muydun?" diye sordum Robert'a.

"Evet. Takılıyorduk. Bana kopyalamam için CD'ler verirdi."

Ray mutfaktan gelip duyurusunu yaptığında o da sustu: "Arayan John Stone'du. Sizinle konuşmak istiyor çocuklar. Sen değil Robert, ona dün gece burada olduğunu söyledim. Bir görgü tanığın var ama kız ortaya çıkmazsa yine de seninle konuşması gerekebilirmiş. Ama sen..."

Ray önce Gryffin'i, sonra da beni işaret etti. "Ve özellikle sen."

Sandalyesine yeniden çöktü. "Seni sorgulamak istiyor."

"Beni mi?" Kafatasımın içinde bir alevlenme hissettim, Adderall'ın yaylım ateşi... "Benimle ne sikime konuşmak istiyor?"

Ray şarkı söylemeye başladı. "Şeriiif Joohn Stooone, beni niye rahat bırakmıyooon?"

"O herif bir de şerif mi?"

"Şş, Cass," dedi Gryffin. "Rahatla. İyi adamdır John, sana sıkıntı vermez. Ne dedi, Ray?"

"İnsanları sorgulamaya başladıklarını söyledi. Babası birkaç saat önce şu kayıp insanlar şeyini devreye sokmuş, şimdi onlar da prosedürü izliyorlarmış. John bana detaylı olarak minik hanım kızımızın muhtemelen Lubec, Bangor ya da onun gibi bir yerlere, hiç kimsenin bilmediği erkek arkadaşıyla gittiğini anlattı, ki durum bence de öyle ama John da işini yapmak zorunda. Ama bu akşam yapmak zorunda değil," diye ekledi ve kahkahayı bastı. "Çünkü taa Collinstown'dan buraya gelmek istemiyor, tabii eğer söyleyecek ilginç bir şeyiniz yoksa... Ki ben de soracağımı söyledim. Ee, anlatacak ilginç bir şeyiniz var mı?"

Gryffin kafasını salladı. "Aklıma gelen bir şey yok."

"Onunla mesajlaştığımı zaten söyledim," dedi Robert.

Bütün yüzler bana dönmüştü. Kafamın içindeki kırmızı alev, sıcak ve beyaz renkteki başka bir şeye dönüşüyordu. "Avukatım olmadan hayır."

Ray kalçasına bir şaplak attı. "Ahan da böyle! Yürü be koçum!"

"Kapa çeneni Ray." Gryffin sinir olmuşa benziyordu. "Aşırı tepki veriyorsun Cass. Ona söyleyecek bir şeyin yoksa, bunu yarın söyleriz. Paranoyaklaşmana gerek yok, kimse seni bir şeyle suçlamıyor. Neyse, seni The Good Tern'de görmüştüm zaten."

Robert'ın beni o soğuk, boş bakan gözlerle izlediğini görebiliyordum. Bana vaktiyle Times Meydanı'nda gördüğüm, telden bir kafesin beton zemininde sessizce uzanan pitbull'u anımsatmıştı. Sonra duydum ki, bir çocuğun elini koparmış.

Kafamda bir şarkının sözleri dönmeye başladı. "Ona sadece vuracaktım ama şimdi onu öldüreceğim."

"Gitmem gerek," dedim ve ayağa kalktım.

"Evet," dedi Gryffin. "Geri dönsek iyi olur."

Koltuğu geçerken aşağı bakıp, minderin üzerine saçılmış birkaç tane CD'yi gördüm. Green Day, Blue Mosque ve başka bir şey...

CD'yi Robert'a doğru tuttum. "Senin mi bu?"

"Hayır. Kenzie'nin. Demiştim CD veriyor diye."

"Hah." Tekrar baktım. Television, Marquee Moon. "İyi zevki varmış."

Robert omuz silkti. "Seviyor o eski boku."

CD'yi koltuğa geri fırlatıp Ray ve Gryffin'i kapıya doğru takip ettim.

"Tanıştığımıza çok memnuğn oldum Cass. Kitabından alırım belki." Gryffin'i kucakladı. "Yarın gelecek misin?"

"Sanmam. Chicago'ya dönmeliyim."

Robert olduğu yerde kaldı. Odaya baktığımda onu, gözleri benim üzerime sabitlenmiş, telaşlı bir halde kafasını sallarken gördüm. Ben de ona baktım, sonra da dönüp gecenin karanlığına doğru Gryffin'i izledim.

-15-

Dönüş yolunun büyük kısmını tek kelime etmeden yürüdük. İkimizin de kafası bir hayli iyiydi, buz ve sisin ortasında ayakta durmaya çalışmak enerjimizin çoğunu yedi. Adderall sağ olsun cin gibiydim, birkaç dakika sonra bir tane daha yuvarladım, keskinleşsin diye.

Lakin kemirgen bir hatıra aklımda dişlerini biliyordu: Mackenzie Libby'nin far ışıklarındaki beyaz suratı...

Seni arıyordu. Onu gideceği yere atacağını söylemişti.

Polyannacılık belki, ama neden olmasın? Hayatta karşısına çıkan, Marquee Moon'dan bihaber olmayan ilk insan bendim büyük ihtimalle. Aklıma Patti Smith'in ilk kırkbeşliği geldi, Piss Factory, hani şu "Yaş on altı ve hesabı kapatma zamanı" diye başlayan. Evi terk et, kanalizasyonda uyu, kendine yaşanacak bir şehir bul.

Onu arabama almalıydım. Gerçi o zaman da mahalleli ellerinde meşalelerle peşime düşerdi.

Yol darlaşmaya başladığında Gryffin, "Dikkatli ol," diye uyardı. "Yerler kaygan."

Kafama isabet edecek bir mermi dışında hiçbir şey bana zarar veremez gibi hissediyordum. Evden önceki son dönemece geldiğimizde koşmaya başladım. Ayağım takıldı ve düştüm, bodoslama.

"Hay lanet!" Gryffin hemen yanıma geldi. "Dikkatli ol demedim mi? İyi misin?"

Yanı başımda çömeldi. İttirmeme rağmen fenerini, yakaladığı elime doğrulttu.

"Of," dedi. "Kesin aşırı..."

"Acıyordur? Evet acıyor." Elim kandan yapış yapış olmuştu. "Sıçayım."

Bir an tökezleyip ayağa kalktım, Jack Daniel's için cebime davrandım ve bir yudum alıp Gryffin'e baktım. Merak ve tiksintiyle karışık bir şekilde beni izliyordu. Güldüm.

"Ne var?" dedi.

Konuşamadım, elimdeki kanı kotuma silerken sadece gülebildim.

Gryffin arkasını dönüp yürümeye devam etti. Arkasından koştum, amfetaminin kafasını gözbebeklerimde hissettim, sis geriye şişmek çemberleri bırakarak parçalandı.

"Yaa, öfkeli öfkeli gitme!" diye bağırdım ama beni duymazdan geldi.

* * *

İçeri girer girmez "Ben yatıyorum," dedi Gryffin. Ceketini asıp mutfağa doğru yöneldi. "Sen ve annem ayakta kalıp votkalı jöle yuvarlayabilirsiniz."

"Bekle," dedim.

Durdu, ona doğru hamle yaptım, çenesinden tuttum ve onu öptüm. Geri çekilmedi. Ağzında Calvados tadı, yanaklarında kirli sakal vardı. Elimi boynundan aşağı doğru bir gezintiye çıkardım, parmaklarım gırtlağının altındaki çukurlukta küçük bir mola verdi. Nabzını hissediyordum, ağzımı boğazına dayadım ve öptüm.

"Gryffin," dedim fısıldayarak "Ne biçim bir isim bu?"

Kendini çekti ve odayı terk etti. Gittiğinde kontrolsüzce gülmeye başladım.

Adderall kafası vitesi yükseltti. Gecenin üçünde bir başına görünen o siyah ışıkları, şişeler parıldadığı ve hemen her şeyin sana bir zamanlar sevdiğin bir şarkıyı hatırlattığı şu şeyi seviyorum. İşte bu, benim için her şeyin netleştiği, kafamın içinde ve dışında olan şeylerin tekilleştiği andı.

Ne diyebilirdim ki? Kasvet güzeldir. Avucumu soğuk cama

dayayarak, karanlık camda kendi yansımama göz gezdirdim. Misafir odasındaki kameram aklıma geldi.

"Kaa ava çıkıyor," dedim.

Sobanın güç bela ısıttığı ortam cenaze evi gibiydi. Av köpeklerinin ikisi kanepede yatıyordu ama yanlarından geçtiğimde tepki vermediler. Açık bıraktığı radyoda sesi John Coltrane'e benzeyen DJ'e rağmen Aphrodite, yokluğu göze çarpan biriydi. Radyoyu kapattım, boş bir film kutusu buldum ve çalıntı haplarımı içine koyup yukarı çıktım.

Gryffin'in kapısı kapalıydı, benim odamınki ise açık. İçeri girip birkaç dakikalığına yatağıma oturdum, ayaklarım istemsizce hareket ediyordu. Taşın kafasını yumuşatmak için Jack Daniel's'dan bir yudum daha aldım. İkinci şişenin neredeyse sonu gelmişti, ben de bitirdim, kamerama uzandım ve flaşı kontrol ettim.

Şarjı bitmişti. Yedek pil getirmemiştim. En son ne zaman ihtiyacım olduğunu hatırlamıyordum. Phil Cohen eskiden neden dijitale geçiş yapmadığımı sorup dururdu.

"Artık ucuzladılar, Cass. Hem bir flaş da gerektirmiyorlar, hemen her yerde kullanabiliyorsun."

"Bu da onu daha çok yerde kaybedebileceğim manasına gelir. Ayrıca yeni bir şeyi öğrenmek her zaman başa beladır."

"Kullanımları kolay," diye ısrar etti. "Herkes bu aletlerle muhteşem bir fotoğraf çekebilir. Bu kadar yobaz olma."

"Sahteler," dedim. "Dijital fotoğraf değersiz bir sanat, özgünlükten uzak."

Bana iğrenerek baktı. "Ah, tabii. Bayan Özgünlük 1976, Değersiz Sanat'a son noktayı koydu. Senin sorunun ne biliyor musun? Sen bir dinozorsun Cass. Otuz yıl önce bitmiş bir kültür savaşında çarpışıyorsun. Ve biliyor musun? Sizinkiler kaybetti."

Misafir odasından bir ses duydum, sonra kendi kendime konuştuğumu fark ettim. Arada olur. Bir keresinde bundan Phil'e bahsetme hatasına düştüm. Ecstasy denememi önerdi.

"Kendi iplerini aşırı sıkı bağlamışsın, biliyorsun değil mi?"

dedi. "Hislerini biraz su yüzüne çıkartacak bir şeylere ihtiyacın var, sana duygusal dalgalanmalar yaratacak, seni bu kadar kopuk yapmayacak bir şeye."

Ona "Eğer hislerim birazcık bile su yüzüne çıkacak olursa, bu ölümünle sonuçlanır Phil," dedim. "Kopukluğu seviyorum. Bu yüzden kamera taşıyorum. Bu hiç aklına gelmedi mi?"

Emektar Konica'mı göğsüme yasladım. Saat o kadar geç bile sayılmazdı, gece yarısını henüz geçmişti. Eczane kokaini beni birkaç saat daha ayakta tutardı. Oldukça iyi hissediyordum, ara sıra aklımı kemiren şu paranoyalara rağmen: Kenzie Libby'nin suratı; çıplak motorun adımı fısıldayan seslere dönüşen vızıltısı...

Kenzie'nin Robert'la nette muhabbet ederken benim hakkımda ne dediğini merak ediyordum. Toby'nin adalılar hakkındaki yorumu aklımdaydı.

Her birkaç yılda bir, bir cadı avı olur.

Bu düşünceleri bir kenara bıraktım. Hayat devam ediyor. "Hop, hey!" diye homurdandım.

Banyoya gittim, kamera lavabonun üzerinde dururken musluğa ağzımı dayadım. Sonrada öylece dikilip aynadaki yansımamı izledim.

Şehirden buraya sürünerek gelmiş gibi görünüyordum. Lens kapağını çıkarıp, kendimin bir fotoğrafını çektim. Yetenekli bir fotoğrafçı bütün bunlardan harika bir poz çıkarabilirdi; gece, speed ve aynadaki yontulmamış surat, uyduruk bir kamerayı tutan titrek eller ve soluk bir dövmeyi belli etmek için sıvanmış siyah bir tişört. Yetenekli bir fotoğrafçı bunun ardını da görürdü, ta ara sokaktaki gölgelere, ormandaki araba hurdasına kadar.

Aphrodite'i düşündüm.

Bakışımız, üzerine düştüğü ne varsa değiştirir.

Onu tekrar görmem gerekiyordu. Beni tekrar görmesini sağlamam, onca yıl önce fotoğraflarının beni ne kadar değiştirdiğini söylemem gerekiyordu. Beni eskiden olduğum şeye dön-

dürebileceklerini umduğum için buraya geldiğimi anlamasına ihtiyacım vardı.

Banyodan çıkıp hol boyunca yürüdüm. Odasının kapısı açıktı ve içeriden ışık geliyordu. Durdum, televizyonun, konuşmaların ve köpeklerin sesini duymaya çalıştım.

Lakin televizyon kapalıydı. Köpekler, eğer oradalarsa bile, uyuyorlardı.

Peki Aphrodite? Kamerama dokundum. Eğer yatakta sızmışsa bir fotoğrafını çekebilirdim. İçeri sızdım.

Ne köpek ne de ayyaş oradaydı. Dağınık yatak boştu. Bir lambadan odaya pis, sarı bir ışık yayılıyordu. Kapının ağzında dikildim, belki odanın göremediğim bir yerinde, bir dolabın arkasında veya koridorda olabilir diye etrafı dinledim.

Lakin çıt çıkmıyordu. Kitapların, siyah taytların ve iç çamaşırlarının, köpek tüyüne bulanmış biçimsiz bir hırkanın üstüne basmamaya çalışarak içeri girdim. Rafların altında daha fazla tayt vardı ve boş bir konyak şişesi... Dökme demirden soba söneli çok olmuştu ama ısıtıcı fazlasıyla çalışıyor; odayı köpekler, pis çamaşır ve kanyakla yapılan bir yahni pişiriliyormuşçasına kokutuyordu.

Kıyafetlerden oluşan küçük dağların arasından geçip fotoğraflarla kaplanmış bir duvara vardım. Lizzy Mercier Descloux ve Liz Taylor melezi, Aphrodite'in hâlâ genç ve güzelken çekilmiş fotoğrafları. Uzun boylu, sakallı ve oldukça yakışıklı bir adamın kameraya gözlerini devirerek baktığı solmuş bir fotoğraf. Dizinde oturttuğu bir ufaklık, çocuğun suratı da kameraya dönük: Gryffin ve babası.

Steve Haselton, New Directions baskısında gördüğümden farklı görünüyordu fotoğrafta. Daha huysuz ve daha az aristokrat görünümlü. Uzun saç, sakal ve hafif kaçık bir gülümsemedendir diye düşündüm. Hunter Thompson'ı biraz andırıyordu, uyuşturucunun etkisi başlamadan veya bittikten sonraki halini. Gryffin'in de bir fotoğrafı vardı, okyanus kenarındaki kayalıklarda dikilirken, on yaşlarında, karışık saçları ve şapşal

görüntüsüyle bir denizyıldızını tutarken. Tebessümsüz. Sıkıntılı bir velet.

Ve Oakwind topluluğuna ait, bir tür sahil pikniğinde çekildiğini düşündüğüm fotoğraflar da vardı. Asit atmış güneyliler gibi görünüyorlardı. Plajda hoplayıp zıplayan, çingene gibi giyinmiş uzun saçlı insanlar. Yağmur yağıyordu. Yosuna, belki mantara benzeyen siyah, yapışkan bir maddeyle kaplı bir taş yığınından duman yükseliyordu. Tüten balçığımsı siyah şeyi gaddarlıkla eşeleyen çıplak bir çocuğun fotoğrafı vardı. Bu da Gryffin'di.

Çiçek Çocuklar'dan daha çok Sineklerin Tanrısı'nı hatırlatıyordu. Alt katta benim işlediğim negatiflerin başına gelen gibi, fotoğraflar gereğinden çok ya da az pozlanmış veya odak ayarları yapılmamıştı. Azimli bir fotoğrafçının lisedeyken çekeceği sanatsalvari işlerdi.

Lakin her karenin sol at köşesinde Aphrodite'in imzasının filigranı vardı. Kafamı iki yana sallayıp iğrenerek uzaklaştım.

Kaybetmiş. Bir zamanlar yeteneği varmış ama kaybetmiş.

Ayağım bir konyak şişesine takıldı. Yatağına altına yuvarlanan şişenin yanında duran bir şey dikkatimi çekti. Üç epeyce büyük portfolyodan oluşan bir yığın. Çekip çıkarmak için eğildim. Bokara marka siyah deri kılıflar, fotoğrafçıların ve modellerin galerilere veya reklam ajanlarına sürüdükleri türden.

Yakın zamanda dokunulmamışa benziyorlardı. Derinin üzeri yeşil ve biçimsiz bir küf tabakasıyla kaplanmıştı. En üstteki portfolyoyu dikkatlice elime aldım. Yatağın üzerine oturup dosyayı açtım.

İçinde şeffaf naylondan fotoğraf zarfları vardı. Günümüzde bir sanatçının kullanacağı türden şeyler değildi. Çünkü naylon klorin yayar ve fotoğrafları sarartır.

Ama zarfların içindeki fotoğraflar günümüze ait değildi. Bir sirki andıran, daha fazla orta-sınıf hippi; Aphrodite'in kollarını, saçları suratını kapatan kocasına doladığı, hüzünlü bir fotoğraf. Elimdekini yatağına altına doğru itip, başka bir portfolyoya uzandım.

Bu daha da ilginçti. Plak zarflarının içinde, Deceptio Visus ya da Mors'tan elle işlenmiş fotoğraflar değil, uzaktaki adaların ıssız görüntülerinin renkli manzara fotoğrafları vardı. Bu fotoğraflarla neredeyse bir şey yakalamıştı ama tamamı oldukça durağandı: Sağanak yağış altındaki bir deniz, kimi tırtıklı kayalıklar, tehditkâr bulutlar... Bu, onun erken dönem işlerinden ışıyan bir yakınlık durumu değildi; adeta bu dünya dışındaki korkunç ama sevimli bir şeye tanıklık edinilmiş hissiyatıydı. Sanki kendini o milisaniyede yalnızca bir kere açığa vurmuş ve şu an, burası, bu fotoğrafın içinde olduğu gibi kati suretle bir daha kendini asla göstermeyecek gibi... Bu ikinci portfolyonun içine tıkıştırılmış o kadar çok fotoğraf vardı ki (sadece fotoğraflar değil, bir dizi halinde tek bir kâğıda basılmış fotoğraflar, negatifler, hatta polaroidler...) o tek fotoğrafı yakalayabilmek umuduyla yüzlercesini çekmesine sebep olan o çaresizliğini neredeyse hayal edebiliyordum.

Görebildiğim kadarıyla hiç yakalayamamıştı. Bunu yerine koyup son portfolyoyu elime aldım.

Bu seferkiler farklıydı.

Başlangıç olarak, bunların tamamında SX-70 kullanılmıştı. Polaroid tarafından 1970'lerin ilk zamanlarında geliştirilmiş tek aşamalı, o ünlü film. SX-70 kameralar çok büyük bir yenilikti ve ilk model olan Alpha ise aşırı pahalıydı. Üç yüz dolar... Bu günlerde neredeyse bin dört yüz dolara tekabül ediyor. SX-70 film, her biri kendi geliştiricisini içeren ayrı koruyucu zarla beraber, saydam polyesterle kaplanmış bireysel yapraklar halinde gelir. Film ışıkla temas ettikten sonra, kameranın içindeki, eski model bir çamaşır makinesinin merdanelerine benzeyen minik silindirlerin arasında kayar. Bu silindirler koruyucu zarı patlatır ve filmi işleyen kimyasalı çarşafa yayar. Film bir kere kameranın içinde işlendikten sonra, Polaroid şirketinin tümleşik baskı dediği şey ortaya çıkar.

Fakat SX-70'in, Polaroid tayfasının hesaba katmadığı başka bir yönü daha vardı. Işığa maruz kalan filmin sabitleşmesi çok

uzun zaman alıyordu. Siz de bu sayede, sivri uçlu ya da keskin olmayan bir şey olduğu müddetçe kaleminizi veya parmağınızı kullanarak, polyester tabakanın altındaki kimyasallarla istediğiniz gibi oynayabiliyordunuz. Bu yöntem de gayet basit olmasına rağmen son derece harika olan özel efektlere olanak tanıyordu: Hareler, gümüşi ya da siyah noktalar, şemsi alevler... Eğer gerçekten bir fotoğrafla detaylı bir şekilde uğraşmak istiyorsanız da, fotoğrafı önce ısıtıp sonra soğutarak işlenmesi için geçen süreyi uzatabiliyordunuz.

Photoshop'un epey ilkel bir hali gibiydi. Kimi insanlar kimyasallarla oynayıp sonuçlarını yeni bir sanat formu olarak ilan etti. Kimisi de, tabii, bunu kazayla yaptı; enstantanelerinin içine sıçtı ve yakındı da yakındı. Polaroid, neredeyse derhal, aynı sıkıntı daha sonraki modellerinde de yaşanmasın diye, SX-70'i Time-Zero adını verdikleri bir filmle "düzeltmek" suretiyle, Alpha'nın daha ucuz versiyonlarını yapmak için paçaları sıvadı.

Bazı sanatçılar hâlâ SX-70'i kullanır, filmi şimdilerde Fuji'den alabilirsiniz. Ama bunlar güncel fotoğraflar değildi. Tahminen, mevzubahis fotoğraf makinesinin ilk ortaya çıktığı zamanlar olan 70'lerin başlarında, Magic Clambake'le kabaca aynı dönemde çekilmişlerdi. Komün üyesi olduğunu varsaydığım insanların bir kısmını tanıdım: Oduncu gömlekleri ve tulumlarının içinde birkaç adam, kendisinden on yaş daha genç görünen bir avuç uzun saçlıyla takılmak için fazla buyurgan görünen Aphrodite, minik Gryffin...

Fakat sonra, ensemin karıncalanmasına sebep olan bir fotoğraf serisi denk geldi. Uzun, koyu rengi saçları olan, çilli, son derece sevimli bir kızın fotoğraflarıydı: Aphrodite'in karanlık odasında işlediğim o 8x10'lardaki aynı kız. Bu SX-70'lerde kız uyuyordu, en azından uyuyormuş gibi yapıyordu. Fotoğraflar aşırı yakından çekilmişti ve film korkutucu bir denizaltı efekti yakalamak üzere ve kıvrak gölgeler kızın yüzünde süzülsün diye oynanmıştı. Gözleri açık mıydı yoksa kapalı mı, ayırt edemiyordum. Biri onların üzerinden, iğne boyutlarındaki bir ka-

lem ucuyla geçmişti ve bu sayede bazı fotoğraflarda üzerinde sanki gümüşi-yeşil renkte bozuk paralar duruyormuş gibi görünüyordu. Diğerlerindeyse gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Aynı mevzu ağzı için de geçerliydi. Filmdeki kimyasallar, dudakları çarpık ve rengi atmış hale gelinceye kadar sağa sola oynatılmıştı. Sanki bir şey içlerinden dışarı çıkmaya meylediyormuş gibi. Bir yılanın başı, belki de bir parmak...

Bu söylediklerim fotoğrafların kulağa bir hayli grotesk gelmesine sebep olmuş olabilir, keza öyleydiler. Tabii yalnızca grotesk de değillerdi. Küçük olsalar da, ölçü dışı ve R. Crumb çizimlerinin olduğu gibi komik bir halleri vardı. Ürkütücülükleri, cesaret tarafından geride bırakılmıştı: Neden birisi bunu bir Polaroid'e yapardı ki?

Biri epeyce istemişti. Böyle düzinelerce fotoğraf vardı. Çoğunluğu aynı kızındı ama üzerinde siyah ve yeşil noktalar olan kırık bir heykele benzesin diye yüzü başkalaştırılmış haldeydi. Birkaç tanesi yalnızca beceriksizce çekilmiş otoportrelere benziyordu. Birinde de bir ayna, aynanın içinde de SX-70'i tutan bir figürün flaşla aydınlatılmış bir yansıması vardı. Kalanlarında çoğunlukla net olmayan bazı yüz parçaları vardı: Saç derisi, burun, kulak, otuz iki diş bir sırıtış... Birileri bu fotoğrafları çekme zahmetine girmişti. Bir başkasıysa onları kurtarma zahmetine.

Fotoğrafçı kimdi ama?

Aphrodite değil, onu biliyordum. Denny Ahearn aklıma geldi, şu Ray'in evindeki K.K.K.T. imzalı tuhaf fotoğrafı çeken herif.

Bu fotoğrafların hiçbiri imzalanmamıştı. İhtiyaçları da yoktu üstelik. Onun çektiğini biliyordum.

Bu fotoğraflar, sobanın ısı yayması gibi tahribat saçıyordu. Bozuk parayı ısırdığınızda ağzınızı kaplayan o acı tat misali, bunu da tadabiliyordum. Eğer yeterince ya da fazla pişirilmişse speed'in geride bıraktığı o tat gibi. Geri çekilmek istedim ama fotoğraflar beni kendine hapsetmişti. Makinenin ardındaki gözün, sanki odanın içinde benimle berabermiş gibi hissettirecek

kadar güçlü bir mevcudiyetin, beni yönlendirmesiyle elimdeki fotoğrafları baştan sona karıştırıp durdum.

Ve sonra, beni son sayfadan izleyen gerçek bir göz karşıma çıktı. Oynanmamış tek fotoğraf buydu. Tek, kehribar rengi, gliserinle kaplanmışçasına parlayan bir göz. Kornea beyaz değil, onun yerine krema sarısıydı ve kırmızı şeritlerle kaplıydı. Kameranın, göz bebeğindeki soluk yansımasını seçebiliyordum.

Yeterince tüyler ürperticiydi. Bunu daha da kötü yapan, Gryffin'in gözünde gördüğüme benzeyen bir yeşil pigment lekesiydi, gerçi bu seferki daha büyük bir defoydu ve farklı bir yerde, göz bebeğinin hemen altındaydı.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Tuvalin yırtıldığı noktadan bir resme bakakalmak gibiydi. Sanki tuvalin o mahvolmuş kısmını söküp alabilseniz altındaki gizi gözler önüne serecekmiş gibi: Hakiki tabloyu. Küçük bir kızken gökyüzüne baktığımda; bulutları, renksiz gökten beni izleyen ve bir ölününki kadar soluk olan gözün biçimini almış, dehşete düşüren o anaforu gördüğümdeki baş döndürücü korkuyu hissettim.

Şimdi bana öyle geliyordu ki o sivri uçlu pigment esas gözdü, gördüğüm en hakiki göz. Daha iyi görebilmek için fotoğrafı yüzüme yaklaştırdım ve suratımı ekşittim.

Kokuşmuştu. Aphrodite'in odasındaki o küflü, köpeksi koku değil; Ray Provenzano'nun evinde keşfettiğim o fotoğraftaki kokudan. Biri sanki ölü bir kokarcanın üzerine, bozulmuş balıkları boca etmiş gibi bir kokuşmuşluk.

Sönük ama son derece de aşikârdı, üstelik Polaroid'den yayılıyordu. Burnumun altına tuttum ve kokladım.

"Ne yapıyorsun?"

Ses neredeyse bir fısıltı halinde çıktı. Bir anlığına onu ben hayal ettim sandım.

"Ne yapıyorsun?"

Odanın ortasındaki bir figüre baktım.

Aphrodite'ti, yanı başında da tazıları... Uzun çoraplarının içine ince bir dal sıkıştırılmıştı, ruju dağılmış, gümüşi renkteki

saçları da sanki yeni uyanmışçasına dümdüz olmuştu.

Ama ileri geri sallanışı, kırmızı gözlerinden anladım ki, benim sahip olduğum türden bir arkadaşın (Speed olmasa bile konyak ya da onu iskelet kuklası gibi gösterecek neydiyse artık) uykusundan yeni uyanmadıysa bile, kısa bir süredir ayaktaydı.

"Aphrodite," Gözlerimi kırpıştırdım. "Eee..."

Daha ben hareket bile edemeden o tepeme binmişti. Elimden portfolyoyu hızla çekip kafama savurduğunda, yatağın üzerine manda boku gibi yayılmıştım. Giderek daha hiddetli nişan almaya başladı, yana yuvarlandım ve onun tebeşir beyazı suratı, pörtlek gözleri ile beraber elinde siyah bir kanat gibi tuttuğu portfolyoyu gördüm.

"Hey," dedim. "Ya ben sadece..."

Portfolyoyu iki eliyle kavrayıp bana vurmak üzere havaya kaldırdı. Savurduğum tekme omzuna isabet etti. Köpekler iniltiler içinde yatağa doğru koşuşurlarken o geriye doğru tökezledi. Heyecanlı, paniklemiş ya da korumacı görünmüyorlardı, sanki bu daha önce de oynadıkları bir oyunmuş gibiydi.

"Git... Buradan..."

Portfolyo yere düştü ve Aphrodite sanki ikimiz arasında duran başka bir saldırgan varmış gibi havayı yumruklamaya başladı. "Git-buradan-git-buradan-git..."

Yatağın sonuna çöktüm ve köpekler birbirlerine pati atıp inilderlerken gözlerime inanamayarak izledim. Aphrodite aynı kelimeleri soluk soluğa tekrar etti (Git-buradan-git-buradan) ve yandan yemiş bir Tai Chi çeşidinin egzersizlerini çalışıyormuş gibi, yumruklarını olmayan şeye delicesine savurup durdu. Benim orada olduğumu bile hatırlamıyormuşçasına bir hali vardı.

Daha evvelinde alkol kaynaklı bir delüzyona tanıklık etmişliğim vardı ama böylesine değil. Gözüm kapıya kilitlenmiş halde yatağın ucuna doğru kaykıldım.

"Git-buradan." Aphrodite'in sesi boğuk bir ağlamaya döndü. Ansızın sessizleşti. Nefes nefese halde ellerini indirdi ve etrafına baktı.

Ve beni o an görmüştü işte.

Hayır, beni değil, kameramı. Ona sanki köpeklerinin çöp yığınından sürükledikleri bir şeymiş gibi baktı. Sonra da kafasını kaldırıp, direkt olarak bana baktı. Konuştuğunda sesi sakin sakin çıkıyordu.

"Amatör." O korkunç, kırık oyuncak bebek gülümsemesiyle gülümsedi. "Küçük bir amatörden fazlası değilsin. İkiniz de... Hiçsiniz. Bilmiyorum mu sandın? Kim olduğunu bilemedim mi sandın? Sen..."

İhtarsız ikazsız, kameramı kavrayarak üzerime hücum etti. "Sen bir hiçsin."

Düşünmedim bile, sadece Konica'yı tek kolumla korudum. Diğer kolumsa ileri atıldı ve karın boşluğuna çarptı. Geriye doğru yalpaladı. Köpekler sanki bu da oyunun bir parçasıymışçasına etrafta dans ettiler ve sonra içlerinden biri iki ayağı üzerine dikilip patilerini onun omzuna yerleştirdi. Aphrodite'in soluğu kesildi; elleri o görünmeyen hasmını yumruklarken geriye doğru yalpaladı ve düştü.

Onu durdurabilecek vaktim olmamıştı. Kafasını sobanın köşesine çarparken durup onu izlemek dışında bir şey yapacak vaktim olmadı. Bir çıt sesi duydum. Kuru bir sopanın kırılması gibi değil, daha çok geçit vermek istemeyen bir yeşilliğin çıkardığı sesti.

Boynu kırılmıştı. Yüksekten bir gümbürtüyle vücudu yere çarptı. İlk tazı ondan uzaklaşıp yatağın olduğu yöne doğru sıvıştı. Diğer iki köpek ona kuyruklarını sallayarak seğirttiler.

Kameramı sıkıca kavradım ve kalbim güm güm atarken kapıya doğru baktım.

Haysikeyimhaysikeyimhaysikeyim...

Gryffin'in adımları, sesi, sirenler ya da tanrı bilir ne gelecekse geliyor mu diye dinleyerek nefesimi tuttum.

Ama hiçbir şey yoktu. Isıtıcının uğultusu ve köpeklerin burunlarından gelen sesi saymazsak oda sakindi. Titreyişle dolu bir nefes aldım ve elimi korumacı bir şekilde kameramın üze-

rinde gezdirdim. Sonra da ayağa kaldım.

"Gidin!" diye fısıldadım ve köpeklere elimi salladım. "Hadi, gitsenize."

Ağızları beyaz bir sırıtışa sabitlendi.

"Yatın!" diye cesaret edebildiğim kadar yüksek bir sesle buyurdum. Yatağın o tarafını işaret ettim. "Hadi, gidin yatın."

Sürünerek uzaklaştılar, nihayet bir tanesi yatağa atladı. Diğer ikisi de hafifçe hırlayarak onu takip etti ve uzun gri burunları patilerinin üzerinde, kehribar rengi gözleri bana dikkatle bakarken yatağın üzerine yerleştiler.

Holden gelen bir ses olmadığından emin olmak için dikkatle dinledim ve Aphrodite'in bedenine doğru bir adım attım.

Kafası bir yana doğru düşmüştü. Ağzının bir köşesinden yere tükürük akmış, şakağındaki derin kesikten akan kanla karışmıştı. Kesik; yanlarında pembe ışıltılar olan, en derin noktasında ise gece mavisi tonunda, baş aşağı bir piramidin şeklindeydi. Odun sobasına doğru baktım. Pembe bir deri parçası köşelerinden birine takılmıştı, birkaç tel saç da sanki kanlar içindeki bir ayakkabıdan uzanan sıska bacaklarmış gibi fırlamıştı.

Ürküp yeniden aşağı baktım. Aphrodite'in gözlerinden bir tanesi benim üzerime sabitlenmişti. Pembemsi bir cila, bastırılamayan gözyaşı gibi korneayı kaplamıştı. Baktığımda kapaklardan biri düşerek göz kırptı, sonra yavaşça kalktı ve lal rengine çalan gözyaşını yanaklarından aşağıya saldı. Burun deliklerinden bir tanesinde kırmızı bir baloncuk belirdi, sonra patladı. Küçük, kırmızı parçacıklar yanağı boyunca dağıldılar. Neredeyse yüzü kızarmış gibi.

Hâlâ hayattaydı. Kontrol edilemez derecede titrer halde bir adım geriledim ve kapıya doğru yöneldim.

Sonra durdum.

Kameram boynumda asılıydı, tanıdık ağırlığı beni aşağı çekiyordu. Döndüm ve odayı adımlayıp sobanın yanında devrildiği yere doğru yürüdüm. Bir dizimin üzerine çöktüm, lens kapağını çıkardım ve fotoğraf çekmeye başladım.

Işık bok gibiydi ama umursamadım. Pozlamaya yetecek kadar vardı ve tek ihtiyacım olan da buydu. Tri-X grimsi ortamda, T-Max'in yakaladığı kadar fazla detay yakalamıyordu. Aynı şekilde grenler de öyle. Daha soğuk bir filmdi, çiğ de sayılırdı ama istediğim şey için mükemmeldi. Şu an mükemmeldi. Kalanıyla daha sonra, şehre dönüp bir karanlık odaya girdiğimde ilgilenebilirdim.

Önemli olan, o anda, önümdekilerdi: ocağın kükürtlü kütlesi, ahşap zeminin üzerindeki kül, sanki tam ardındaki bir şeye bakmaya çalışıyormuş gibi görünen, boynu bükülmüş ölüm oyuncağı. Çok güzeldi, tamamı çok güzeldi. Gümüşi saçlarının dökülüşü ve teninin altında oynanan kan piyesi...

Bir seri yakın çekim almaya çalışarak, cesaret edebildiğim kadar etrafta dolandım. Bir noktada nefesi objektifimi buğulayacak diye korktum ama o zaman bile neredeyse nefes almıyormuş gibi görünüyordu.

Ne ara öldüğünü tam olarak bilmiyordum. Fotoğrafları işlediğimde muhtemelen açığa çıkardı. Ancak yanaklarındaki kızarıklık kademeli olarak menekşe rengi bir ton aldı.

Teninin kalanı beyazdı ve öylesine beyazdı ki, siyah sobayla oluşturacağı zıtlık yüzünden basmak meşakkatli olacaktı. Bir saç buklesi, gözlerinden birini gizleyerek yüzünden boylu boyunca düştü. Kenara doğru çektim, kamerayı kontrol etmeden önce bir iki kare daha çektim.

Geriye yalnızca dört pozum kalmıştı. Aniden vücudumun terden yapış yapış olduğunu fark etmiş bir şekilde duraksadım. Yatak odasının kapısına gergin bir şekilde baktım ve sonra ayaklarımı sürümeye başladım.

Aphrodite'in yatağının üzerinde köpekler uyudu. Yerde bir beden, bir de deri kaplı portfolyo yatıyordu.

Onlar dışında her şey yerli yerindeydi. Baktığınız zaman kaza sonucundaki bir ölümmüş gibi görünüyordu. En azından bana göre. Her şey göz önüne alındığında, doğal bir ölüm çeşidi gibi en azından.

Yine de portfolyoyu onu ilk bulduğum yere koymam gerekiyordu. Tişörtümle elimi kapatıp, portfolyoyu temkinli bir şekilde yatağın altına kaydırdım.

Peki, bu yeterli olacak mıydı ki? Eğer biri zahmet edip de kontrol etseydi, parmak izlerim o şeyin her yerindeydi. Diğer ikisinin de öyle. O eski vinyl cam gibiydi. Tek yapmanız gereken şey ona bakmak diyelim; sonra hop, bir bakıyorsunuz lekelenmiş.

Ama sağı solu temizlemekle vakit harcayamazdım. Birilerinin buna hiç kasmayacağını ummak zorundaydım. Orada olduğumun işareti olacak herhangi bir şey, mesela ayak izleri var mı diye odanın içine bir göz gezdirdim.

Oda ilk girdiğim zamandaki gibi dağınık ve terk edilmiş duruyordu. Kamerayı göğsüme bastırmış halde, hole kadar parmak uçlarımla çıktım, sonra duraksadım.

Kapı tokmağı, en azından, onu temizleyebilirdim. İki tokmağı da cilalamak için tişörtümü kullandım sonra da temiz iş olsun diye aynı şeyi kapı pervazına da yaptım. Sanki bir parti sonrasındaki dağınıklığı, taşıdığım bir evi temizliyormuşum gibi, şaşılacak derecede sakin hissediyordum. Dokunmuş olabileceğim başka bir şey kaldı mı diye düşünerek odada göz gezdirdim.

Nada.[17]

Güvendeydim. Sanırım. Bir görgü tanıdığı bulsam daha da güvende olurdum diye düşündüm.

Ve öyle de yaptım.

17 Ltn. "Hiç, hiçbir şey."

-16-

Phil bir zamanlar benim şahsi sloganımın "Kaybetmeye Mahkûm" olması gerektiğini söylerdi. O an için "Kaybedecek Hiçbir Şeyim Yok" da gayet yerinde olurdu. Lens kapağını kameraya takıp Aphrodite'in odasına son bir defa göz gezdirdim. O olsaydı kapıyı aralık mı bırakırdı? Işıkları kapatır mıydı?

Neden olmasın dedim, yani, eğer öleceğinden haberi yoksa. Gryffin'in odasına doğru yöneldim.

Kapısı kapalıydı. Herhangi bir ses duyabilmek, biraz da cesaretimi toplayabilmek adına, kapıya yaslanıp içeriyi dinledim.

Kafam aşırı iyi olabilirdi, ama aptal değildim. Az evvel Aphrodite'in odasında tam olarak neyin olup bittiğinden kendim bile emin değildim (Kendi mi düştü yoksa itildi mi?) ama iyi görünmediği aşikârdı.

Kıçımı kollamam gerekiyordu. Kameramdaki filmden kurtulmak iyi bir başlangıç olabilirdi, ama bunu yapmak istemedim. O fotoğraflar... Hiç kimse onları görmeyecekti belki ama ben görmek istiyordum. Kendime Aphrodite'e dönüşmediğimi, en azından şimdilik, kanıtlamak için o fotoğrafları görmeye ihtiyacım vardı. Yeteneğimi kaybetmediğime inanmak için.

Koridor kapkaranlıktı. Gözlerim bir noktada karanlığa alıştı. Zifiri karanlık gibi görünen şeyde bile, genellikle bir gri ton vardır. İçeri girdim ve kapıyı çektim. Gryffin'in odası sıcaktı. Derin nefes alış verişlerini duyabiliyordum. Horlamıyordu gerçi, ki bu mutluluk vericiydi. Başkalarıyla aynı odada uyumakla aram pek yoktur.

Yakın zamanda uyumayı planladığımdan değildi tabii. Odanın diğer ucundaki duvara geçtim. Radyatörden yükselen sıcak

hava çarptı bir an. Perdeler tamamıyla örtük değildi, yatakta sırtüstü uzanan Gryffin'i görmeme yetecek kadar ışık giriyordu. Bir kolu alnının üzerinde dinleniyordu, başı ise yana dönüktü. Tişörtünün yukarı kıvrılmış kolu, koltuk altındaki gri boşluğu görmeme izin veriyordu.

Nefis görünüyordu. Olağanüstü de diyebilirdim ancak onu bu denli sevimli yapan şey, birçok açıdan oldukça sıradan olmasıydı. Örneğin benimle aynı odada olduğu, aynı havayı soluduğu ve hakkımda hiçbir şey bilmediği gerçeği. Bir hayaletmişim gibi, bir nevi; sanki Aphrodite'in dediği doğruymuş da ben gerçek manada hiçbir şeymişim.

Fotoğrafların çekildikleri evrenin içinde ikincil bir evren yaratması gibi, Gryffin'in ve benim dünyalarımız da, orada dikildiğim müddetçe, o uyanana dek aynı düzlemi işgal ediyordu. Bir fotoğrafın içine girmiş gibi hissediyordum. Kendiminkilerden bir tanesine değil. Tam aksine sakin, uyku ile uyanıklık arasında askıda kalmış bir yere, veya gerçek ile düş arasında. Benim işlerimin de, en az benim kadar ait olamayacağı bir yer işte.

Gryffin oraya aitti. Odanın karanlığında dahi olsak, onun başka bir yerde, gün ışığında uyuduğunu hayal edebiliyordum.

Bir sahil, yemyeşil bir ağaçlık... Güneş ve gülümseyen bir adam, hem elden hem de gözden uzak. Orada ona dokunmam katiyen mümkün olmayacaktı.

Aphrodite'in iç burkan, sobanın yanı sıra serilmiş ufak bedeni ile etrafımı kaplayan korkunç karanlığın içinde keder, ipleri eline aldı. Gryffin'in çalışma masasını, pirinç şamdanı ve kibrit kutusunu el yordamıyla bulana dek odada gezindim. Onu uyandırabileceğini umursamadan bir kibrit çaktım, mumu yakıp kibriti parmaklarımla söndürdüm.

Bir anlık kıvılcımdan kör edici bir ışık çıktıysa da o kıpırdamadı bile. Bir elimde mumla, onu izleyerek yatağının başında dikildim. Ağzı, sanki rüyasında konuştuğu birine bir şey söylemek üzereymiş gibi hafifçe ayrıktı. Göz kapaklarının ardında göz bebekleri hareket ediyordu. Nefesi ılıktı, diş macunu ve alkol gibi

kokuyordu. Nefis.

Her şey rastgeledir. Eskiden buna inanırdım. Hiçbir şey bir sebep doğrultusunda gerçekleşmez, hiçbir şey biz arzuluyoruz diye de gerçekleşmez. Tanrılara asla inanmadım ama artık kötülüğe inanıyorum. Erinyelere inanıyorum.

Ve belki de, evrende rastlantısal olmayan tek şey budur.

Gücün zarar vermeye sürüklediği bazı varlıkların, mesela insanların, olduğunu düşünüyorum. Kimi vakitlerde bu sürüklenme ani; bazı durumlarda ise daimi. Tecavüze uğradığımda, bu Erinyelerden birine rastladım. Yıllar içinde, kendim de onlardan birine dönüştüm.

Lakin olduğum şeyin, her neysem artık, eğer bir zıttı vardıysa tam karşımda duruyordu. Onu izlerken, motelin girişinden beri hissettiğim yıkım çanlarının gürültüsünün Gryffin Haselton'la bir alakasının olmadığı fark ettim. Bana baktığında, gözlerindeki kendimin bir anlık yansımasını görebilirdim. Benim kendi öfkem ve korkum, duvardan seken mermiler misali yine bana dönmüştü.

Daha fazlası değil.

Son dört kareyi çekerken gözlerim doldu. Kamerayı çalışma masasının ucuna sabitledim ki, titreyen ellerim fotoğrafı mahvetmesin. Fotoğrafların yine de bulanık çıkacaklarını biliyordum. Tıpkı dışarıda üçayak kullanmadan ayın fotoğrafını çekmek gibiydi: Sabit durmak için ne kadar uğraşırsanız uğraşın eninde sonunda kımıldarsınız, veya ay kımıldar, olmadı dünya kımıldar. Kamera da o an her şeyi yakalar.

Şu an Gryffin'in odasında çok az şey kımıldıyormuşa benziyordu ama fotoğraflarda farklı çıkacağını biliyordum. Neticede fotoğraflar her milisaniyede bir, her şeyin nasıl da değiştiğini gösterirler. Ölüm, fotoğrafın bir biçimidir, diye yazdıysa da Roland Barthes; ölüm fotoğraflar gibi hareketsiz değildir. Eğer bir cesedi yeterince uzun süre izlerseniz derisinin altında, en az damarlarınızdaki kan kadar gerçek ve akıcı bir şeylerin hareket ettiğini görürsünüz.

Şimdi ise uyuyan bir adam görüyordum, hareketsiz. Baskıda ağzının ve gözlerinin etrafında bir bulanıklık görünecekti. Dört fotoğraf... İşimi bitirdiğimde makarayı geriye sarıp, filmi çıkarttım. Saklamam gerekiyordu.

Bir çekmece ya da şiltenin atına koysam Gryffin bulabilirdi. Sonra pencerenin kenarındaki kaplumbağa kabuğunu görüp Ada Dükkanı'nın üst katındaki odada bulduğum şeyi hatırladım. Kabuğu elime aldım, parmağımı sert zırha bastırıp, kaplumbağanın kafasının olması gereken yerde bir tür gizli çekmece oydum. Kabuk, kamera filminin girebileceği büyüklükte genişledi. Kabuğun iki katmanının arasına sıkışıncaya kadar ittim.

Kabuğu hafifçe salladım. Film hareket etmiyordu, iyice sıkışmıştı. Ucunu tıkayıp aldığım yere, pencerenin kenarına koydum.

Arkamı döndüm. Uzun bir süre daha Gryffin'in uyuyuşunu izledim.

Bakışımız, üzerine düştüğü ne varsa değiştirir.

Bakışımın onu değiştirmesini asla istemedim. Tabii çoktan değiştirmişti bile. Mumun fitilini parmaklarımla kıstırarak ışığı söndürdüm. Ayakkabılarımı ve ceketimi çıkardım, kameramı ceketime sarıp yere koydum.

Yatağa doğru bir adım attım, bir anlık tereddütten sonra battaniyeyi aralayıp yatağa sokuldum. Gryffin, ne olup bittiğini anlamaya çalışan küçük bir mırıldanmadan sonra yatağın kendine ait tarafına doğru kaydı.

"Benim," diye fısıldadım. "Üşüdüm."

"Ne?" diye homurdanarak bana doğru döndü. "Ha?"

"Ben Cass. Odamda bir ısıtıcı yok. Donuyorum."

Kıyafetlerim, battaniyeler ve yanımdaki adama rağmen titriyordum. Kaşlarını çattığını görebiliyordum. Sonra da gözlerini kapattı.

"Her neyse," dedi ve beni kollarıyla sardı. "Uyu hadi."

Gitgide, soğuk vücudumu terk etti; gitgide oda hafifledi. Kafamdaki uğultuyu ve onun nefes alış verişini dinledim.

En sonunda uyudum. Deliksiz bir uyku sayılmazdı ama o kadar saat için yeterliydi.

İKİNCİ KISIM:

GÖLGE NOKTASI

-17-

"Kalk!"

Yüzümü yastığa gömdüm ve inledim.

"Kalksana." Ses bu kez daha yüksek çıktı. Yatak sarsıldı. O saniye, birinin yatağı tekmelemiş olduğunu ve bu birinin de Gryffin olduğunu anladığım andı. Toparlandım ve sabah ışığında gözümü kırparak ona baktım.

"Ne?"

"Annem." Üstünü başını giyinmişti ama korkunç görünüyordu: Kan çanağı gözler, acıyla burulmuş, tıraşsız bir yüz. "Kalkmak zorundasın. Annem öldü"

"Ne?" Doğruldum ve eş zamanlı olarak sanki biri kafatasıma çelik bir sopa indiriverdi. "Kahretsin."

"Tanrı aşkına." Yatağa çöktü. "Bir şey olmuş. Düşmüş ya da onun gibi bir şey. O..."

Yüzünü elleriyle kapatıp titremeye başladı.

"Annen?" Dudağından çıkan kırmızı köpüklerin, solgun cildinin anısı zihnimi istila ettiğinden, etkilenmiş gibi yapmak zorunda kalmadım. "Gryffin..."

Kafasını kaldırmadı. Gözlerimi yumdum sonra omzuna dokundum. "Üzgünüm," diye öyle yavaşça fısıldadım ki beni duyup duymadığından emin olamadım. Döndü, beceriksiz bir şekilde ona yaslandım. Koluna dokunduğumda tüm vücudu sarsılıyordu.

Sonunda kendini geri çekti. Gözlüklerini çıkardı ve gözlerini sildi. "Bu çok korkunç."

Sesi buz gibiydi, ne kadar zamandır uyanık olduğunu merak ettim. "Köpekleri orada ulurlarken duydum. O... Düşmüş gibi

görünüyor. Tanrının belası odun sobasının yanında, üstelik hiç kullanmaz bile."

Nefesi kesildi, kalkıp ayaklarının üzerinde dengesini bulmaya çalıştı. "Giyinip aşağı gelsen iyi olur. Şerif yolda. Bizi sorgulamak zorundalar."

"Ne?"

Ama o çoktan gitmişti bile

Kalktım ve giyindim. Eskimoların kar için ne kadar kelimeleri varsa, benim lügatimde da akşamdan kalmalık için en az bir o kadar vardı. Ancak hiçbiri şu anki hislerimi karşılamıyordu. Sendeleyerek banyoya gittim ve üstümü başımı düzelttim.

Daha kötü hissedebileceğim aklıma gelmezdi ama bir polis tarafından sorgulanacağım fikri beni paniklemenin eşiğine getirdi. Bir Adderall daha attım ve Şerif gelmeden kafası gelse diye umdum.

Sonra da aşağı indim. Aphrodite'in odasına açılan kapı şimdi kapalıydı.

Gryffin'i mutfakta buldum. Tazılar beni selamlamak için odada ses çıkararak zıplıyorlardı. Kafalarını okşadım ve Gryffin'e baktım.

Pencereden dışarıyı izleyerek oturuyordu. Hava kasvetliydi. Gökte şu süratle hareket eden bulutlardan vardı ama sis yoktu. Yalnızca yüzeyi çeliktenmiş gibi görünen deniz ve göğün genişliği... Bir kuzgun çakıl taşlarıyla kaplı kumsalda bir şeyi gagaladı. Ufukta ise siyah, tırtıklı bir gölge asılıydı: Tolba Adası.

"Kahve var," dedi Gryffin sonunda. Demliği işaret etti ama bana bakmadı. Kendime biraz kahve aldım ve sobanın yanına oturdum. Bir dakika sonra döndü.

"Köpekleri dışarı salmak için yukarı çıktım. Eğer uyanık değilse genellikle aşağı gelirler. Sanki başını sobaya çarpmış gibi görünüyor." Sesi çatladı ve kahveden bir yudum aldı. "Ben... Sanırım sarhoştu ve ayağı takıldı. Yani, buraya her gelişimde böyle bir şey bulabileceğimi düşünürüm. Ve şimdi..."

Gözlerini sıkıca yumdu ve inledi "Tanrım. Buraya geldiği-

mizde saatin kaç olduğunu hatırlıyor musun? Gece yarısı civarı mıydı?"

"Evet, öyle bir şeydi."

"Ve onu görmedin değil mi? Isınmak için içeriye gelmeden önce... "

"Hayır." Ellerimle kupayı sıktım ve yere baktım. "İçeri girmezdim, eğer..."

"Neyse, boş ver."

Gözyaşları gömleğine damladı. Gözlerini ovuşturdu. Köpeklerden biri dönüp vestiyere doğru koştu ve havlamaya başladı. Diğerleri de ciyaklayarak onu takip ettiler. Gryffin elini yüzünde gezdirdi.

"Gelmiş olacak." Kapıya bakmaya gitti.

Mutfakta bekledim. Christine'in öldüğü zamanı düşündüm ve geçinemeyişimizin, hatta uzundur hiç konuşmamış olmamızın durumu nasıl da daha kötü hale getirdiğini... Günün birinde bütün bunları düzeltebileceğimize ilişkin o geri plandaki şans, korkunç bir fırtınadan nasibini alan sahil kordonu gibi yok olup gitmişti.

Bu düşünceyi kafamdan atıp, yukarıda yerde yatan şeye değil etrafımda olan bitene odaklanmaya çalıştım. Kapının açıldığını duydum. Dışarıdaki köpeklerin havlamaları delice bir kreşendoya ulaşıp, koşarak uzaklaşırlarken giderek azaldı.

Dışarıdan birtakım erkek sesleri geliyordu, bir çeşit sempati guruldaması... Gryffin, üniformalı bir polis memuru ve Everett Moss'la beraber odaya girdi. Şaşkınlık içinde bana baktı.

"Misafirin olduğunu unutmuşum," dedi Gryffin'e. "Şerif'e buraya kadar eşlik etmek durumundaydım. Senin de geri dönmen gerektiğinde mevzuyu Deniz Devriyesi devralacak sanırım ve diğer ayarlamalarla da..."

Kafasını salladı. "Eyalet Ofisi ilgilenir herhalde. Başın sağ olsun Gryffin. Yardım edebileceğim bir şey olursa söyle."

Çıktı gitti. Gryffin huzursuzca, alnına dökülen saçı düzeltti. Savunmasız, genç ve korkmuş görünüyordu.

"Bütün bunlar için üzgünüm," dedi Şerif. Bana başıyla selam verdi. "Ben John Stone. Paswegas Bölge Şerifi."

Boyu kısaydı; gri-sarı saçları, hafif göbeği ve her daim şefkat ifadesine sahip yorgun bir yüzü vardı. Emekli olduktan sonra okul servisi şoförü olan ve herkesin doğum gününü hatırlayan türden bir polise benziyordu.

"Size soru sormak için ideal bir zaman değil biliyorum ama bunu yapmak zorundayım," dedi.

Defterini ve kalemini çıkarıp masanın üzerine bir kamera kurdu.

"Buyurun," dedi Gryffin alçak bir sesle.

"Uzun sürmez. Her hâlükârda Merrill Libby'nin kızı hakkında sorgulama yapmak için gelecektim zaten, ki bundan sonra o konuya da geleceğim."

İç çekti. "Sevk memuru annen için aradı bile. Machias'tan birini yolluyorlar ama o gelene kadar biraz zaman geçecek. Bu yüzden mümkün olduğunca hızlı bitirmeye çalışacağım."

"Machias'tan kim geliyor?" diye sordu Gryffin.

"Suç müfettişi. Cinayet masasından. Üzgünüm ama bütün bunlar rutinin bir parçası Gryffin, inan ki. Burada olup biteni şahitsiz ölüm olarak adlandırıyoruz. Bu yüzden bunları yapmak zorundayız, kusura bakma. Bazı sorularım var. Sizinle başlayalım. Sonra da buradaki arkadaşınız..."

Masaya oturdu ve bir form doldurmaya başladı. Ben de oturdum. Kahvemi içip sakin kalmaya çalışırken o da listenin üzerinden geçti: Kimler oradaydı? Gryffin cesedi nerede bulmuştu? Hangi saatte? Doktoruna haber verilmiş miydi?

"Zorla girme işareti var mı?"

"Hayır."

"Kayıp cüzdan? Kayıp para? Değerli mal?"

"Hayır, hayır, hayır."

"Anahtarlar alınmış mı?"

"Şerif, bu evde şu vakte kadar bir anahtar destesi görmüşlüğüm yok."

John Stone geriye yaslandı. "Biliyorsunuz, dün Tommy Rollings Ada Market'te bir deste anahtar kaybetmiş. Yani böyle şeyler olabiliyor." Tekrar notlarına baktı. "Dün gece burada olduğunuzu söylemiştin."

"Evet."

"Anneni gördün mü?"

"Hayır. Dün öğlenden beri görmedim."

"Genellikle görür müsün peki?"

"Hayır, genelde köpekleri falan dışarıya çıkarır. Günün büyük kısmını dışarıda geçirir. Çok yakın değiliz. İş için buradaydım. Şerif, biliyorsunuz, kendisi içer."

Şerif hafifçe kafasını salladı. "Ama dün akşam buradaydınız?"

"Hayır. Ray Provenzano'nun evine yemeğe gitmiştik."

"Anneniz de sizinle miydi?"

"Hayır. Sadece ben ve o." Gryffin beni işaret etti. "Ray'e sorabilirsin."

"Evet, öyle yapacağım. Eve dönünce ne oldu, hemen yattın mı?"

"Evet."

"Odan üst katta mı? Yatmadan önce ya da sonra tuhaf bir şey duydun mu? Annenin odasına baktın mı?"

"Hayır, buraya çok sık gelmem. Ben..."

Duraksadı. John Stone bir şeyler not aldı ve sonra sordu: "Yalnız mıydınız? Yani yattığınızda?"

Gryffin ilk kez tereddüt etti. "Hayır." Yüzünün kızardığını görebiliyordum. "O benimleydi."

Beni gösterdi. John Stone üst dudağını ısırdı, kâğıda bir işaret daha koydu. "Tamam. Aklınıza gelen başka bir şey? Sıra dışı herhangi bir şey? Şu köpekler..."

Üç tazı köpeğinin koşturduğu kayalık kumsala doğru baktı. "Havladılar mı?"

"Hayır." Yüzü ne kadar hızla kızardıysa, öyle de soldu. "Özür dilerim, pek iyi hissetmiyorum. Ben..."

Odadan yıldırım hızıyla çıktı. John Stone uzunca bir nefes alıp bana baktı. "Öf, bu işten nefret ediyorum ya. Aynısını şimdi de sizinle yapmak zorundayız."

Notlar için bir kağıt daha ekledi. "Adınızın yazılışını söyler misiniz lütfen?"

Bir panik dalgası çarptıysa da, dakikalar geçtikçe daha da kendimden emin bir hale büründüm. Suni yenilmezlik coşkusuyla beraber Adderall'ın kafası gelmişti ve kendime bunun bir iş görüşmesi değil, adli bir prosedür olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Dışarıda köpekler kumsaldaki bir martıyı kovalıyorlardı. John Stone'un telsizi cızırdadı. Kalemini bıraktı ve telsizini kontrol etti. Bana dönüp:

"Öyleyse niçin gelmiştiniz buraya?" Samimi bir merakla sordu.

"Bir dergi için Aphrodite Kamestos'la görüşme yapmak üzere."

"Doğru, bir zamanlar meşhur falandı değil mi? Ben kendisini hiç tanımadım." Kaşları çatıldı. "Siz tanıyordunuz o halde?"

"Hayır. Şahsen değil, buraya gelmeden önce de değil. Biri ayarladı işi. Bir editör... Dergiden..."

"Peki ya Gryffin? Onu tanıyor muydunuz? Arkadaş mı?"

"Hayır. Hiç tanışmadık dünden önce."

"Peki ya Bayan Kamestos size hasta gibi göründü mü? Anormal bir şey var mıydı?"

"Onu ilk kez dün gördüm. İyi gibiydi sanırım. Şey... Sarhoş gibiydi."

"Anlıyorum. Toksikoloji raporu yapacaklarmış, bakalım ne gösterecek." Bir not daha düştü ve kalemini bıraktı. "Sanırım bu kadarı yeter. Tabii aklınıza gelen başka bir şey yoksa?"

Kafamı hayır anlamında salladım. "Uzağa gitmeyin şimdilik," diye devam etti Stone. "Sizi sorgulamam gereken bir konu daha var. Dün gece kaldığınız moteldeki kız. Babası kayıp olduğunu bildirdi. Tabii önce buradaki meseleyi bitirmem lazım."

Masaya bir gölge düştü. Kafamı kaldırdığımda Gryffin'i gör-

düm. Saçı ıslaktı, tıraş olmuştu ve üstünü değiştirip beyaz bir gömlekle fitilli kadifeden bir ceket giymişti.

"Bitirdiniz mi?" Sandalyesini yanıma çekti.

"Neredeyse," dedi John Stone. Telsizinden bir cızırtı daha geldi. Telsizi aldı ve bizden uzağa birkaç adım attı. Tekrar bize doğru adımlarken yarım yamalak açıklama yaptı. "Sevk memuruydu. Deniz Devriyesi az evvel Burnt Harbor'dan ayrılmış, çok geçmeden burada olurlar."

Gryffin elindeki kahve kupasıyla oynadı. "Sonra?"

"Size birkaç soru daha sorup etrafa bakınırlar. Ölüyü cenaze evine götürmek için birini ayarlarlar, sonra da Adli Tıp devralır."

"Tanrım." Gryffin gözlerini yumdu.

Stone notlarına baktı. "Şimdi merhumu görmem icap ediyor."

Yukarı çıktılar. Kahvenin kalanını da kupaya doldurup içtim, ceketimi omuzuma attım ve dışarı çıktım. Köpekler önce bana doğru koştular, sonra da çamlığın oraya doğru yarışa tutuştular.

"Amma hoş bir keder gösterisi," dedim ve arkalarından bir sopa fırlattım.

Gökyüzü gri ve huzursuzdu: Koyu bir tonda değil, gözlerimi kamaştıran tenekemsi gümüşi bir renkteydi. Gözlerimi yumdum; göz kapaklarımın arkasındaki pırıltılar, bir yüze dönüşen düğümler, dallar, kan damarları, yol boyunca koşan Kenzie Libby...

Gözlerimi açtım. Ölü yaprakları yaran soğuk rüzgârın uğultusu ve sulu sepkenin yağışı duyuluyordu. Birkaç beyaz kar tanesi gözümün önünde uçuştu.

Kim burada yaşayabilir ki? diye merak ettim.

Kenzie'yi düşündüm; Aphrodite'in ölümünü; sağda solda asılı olan, bodrumda buruşturulmuş halde duran ilanları. Kayıp çocuklar, ölü kediler. Bir tane daha eklenmişti.

KENZIE LIBBY'Yİ GÖRDÜNÜZ MÜ?

Titredim. Burası belki de insanların yaşamaması gereken türden bir yerdi.

Öte yandan çok da güzeldi. Sadece ağaçlar, deniz, gökyüzü gibi zaten güzel olmalarını bekleyecekleriniz değil. Kalan her şey... Ahşap kaplı, kutu gibi evler, kuru otlar arasındaki bira şişeleri, evlerden atılmış hurdalar, tamamen bambaşka bir yerden sızıyormuş gibi görünen o ışık...

Fark ettim ki, ben yaşayabilirdim. Bu pek de rahatlatıcı bir düşünce sayılmazdı gerçi.

Böylesine bir hikâyeyi mahvetmenin, benim yaptığımdan daha okkalı bir yolu muhtemelen yoktu. Yani, şu an Paswegas'ın bir fotoğrafını çekseniz ve "Bu resimdeki yanlışlık nerede?" diye soracak olsanız, cevap epey açık olurdu. Kalabilmemin hiçbir şekilde oluru yoktu, özellikle Toby'nin yerel halkın cadı avı maceralarıyla ilgili söylediklerinden sonra.

Bu yer beni korkutuyordu. Kaplumbağa kabuğunda sakladığım film ve Aphrodite'in kitabının arasındaki çalıntı fotoğraf geldi aklıma. Sonra da Aphrodite'in kendisi ve yolda olan müfettişlerin yatağın altında parmak izi arayıp benimkini bulmalarının nasıl da an meselesi olduğu...

Tahminimce John Stone bunu pek de önemsemezdi. Aphrodite, onu en son canlı gördüğümde depoyu zaten doldurmuştu. Toksikoloji raporu bunu doğrulardı. Mojo için bir şeyler yazmayı denemediğim müddetçe, hikâyenin sonu.

Ama ben kırık camlar ve bira kapaklarından takılar yapan; orada, hiçliğin ortasında bir yerde Marquee Moon kelimelerini bilen o çocuğu düşünmeye devam ettim. Kışın ortasında, etrafındaki her şeyin siyah ya da beyaz olduğu bir kaya kütlesinin üzerindeyken ve o müzik sanki kilometrelerce öteden fırlatılan bir şişenin içindeki mesajdan farksızken, o gitar tınılarını duymak nasıl bir şey olmalıydı acaba?

Benim gibi birinin bile, bir çıkar yolu olarak görünebildiği, hayatından kaçmak adına duyduğun bir çeşit çaresizlik içinde

olmak gibi miydi?

Küfredip, soğuğu hissetmemek için iyice büzülüp keşke bir şişe daha Jack Daniel's olsaydı diye geçirdim içimden. Bir arabada, polis eşliğinde ana karaya gidiyor olmak fikrine açıkçası pek de bayılmadım. Ya da bir cesetle... Herkesin gitmesini bekleyip limana dönecek ve Toby'yi arayacaktım. Beni bıraktığı için ona hâlihazırda borcum vardı. Bunu çift yönlü bir yolculuğa çevirecek, o arada da borcumu ödeyip bu tımarhaneden siktir olup gidecektim.

Gryffin ve John Stone'un alt kata inip inmediklerini görmek için camdan içeri baktım. Mutfak hâlâ boştu. Ellerimi cebime soktum. Kovboy çizmelerimin içindeki ayaklarım çoktan buz kesmişti. Hareket edersem ısınacağımı umarak çamlığa doğru yürümeye başladım.

Başka bir kötü fikir daha... Rüzgâr beni resmen kavurdu ve üstelik sağanak kar fırıl fırıl dönerken, ağaçlar da siper olmak anlamında çok az iş gördü. Kulaklarım, sanki birisi kalem saplamış gibi zonklamaya başladılar. Yüksek sesle küfrettim.

Hemen üzerimde bir şey hafifçe hırıldadı. Donakalmıştım, kafamı kaldırdım.

Çam ağacına kurulmuş, kedi boyutlarında, kahverengiyle siyah arası bir renkte, parlak gözlü, ağzı küçük ve kırmızı, kuyruğu kaygan, kabarık tüylü bir hayvan. Yabani gözleriyle beni süzdü, dişleri bir tıslamayı dışarı saldı. Arkama dönüp baktımsa da, kaçabilmek için fazla afallamıştım. Çocukken ormanda tilki ve çakal görmüşlüğüm vardı, hatta bir keresinde vaşak bile görmüştüm ama hiçbiri bunun gibi değildi. Sanki salt öfke ve dişten oluşuyordu. Şu eski çizgi filmlerdeki Tazmanya Canavarı'na benziyordu. Sıçrayışını yapmaya hazırlanan bir kedi gibi, sırtı havada bir şekilde dalın ucuna kadar ilerledi. Bir anlığına sessizdi, sonra hırladı.

Bu ses benzeri bir şeyi daha evvel hiç duymamıştım. Bir hayvana ait bile değildi, daha çok bir insanınki gibiydi. Safi öfkeyle gürleyen bir insanınki gibi. Hırıltılar giderek daha da gürültülü

bir hal aldı. Hayvanın suratını çevreleyen kürk kahverengi-altın renkli bir hale gibi uçuştu. Ağacın dalını sıkıca kavrayarak ileriye doğru bir hamle yaptı, o an için biliyordum ki sıçramak üzereydi.

Geriye doğru titrek bir adım attım, bir havlama sağanağı bastırdı ve arkama döndüm.

Aphrodite'in tazıları ağaçlığın ilerisinde tepe boyunca koşturuyorlardı. Onları, polis parkası giymiş, uzun boylu birisi geniş adımlarla takip etti. Köpeklerden biri beni görünce tepeden aşağı hızla inmeye başladı. Çam ağacına tekrar baktım ama hayvan gitmişti.

Adam bana doğru yürüdü "Bu köpekler sizin mi?" Sesi sinirli gibi çıkıyordu.

"Hayır. Onlara ait." Evi işaret ettim." Onun. Orada yaşayan kadının."

Köpekler koşarak bizi geçip umutla kapıyı kokladılar ve kumsala doğru gittiler.

"Aileden misiniz?"

"İçerideler."

Adam eve bakarak başını salladı. Uzun boylu, geniş omuzlu, kare yüzlü biriydi; kısa kesilmiş sarı saçları vardı ve çenesinde tıraştan kalan küçük kırmızı bir kesik görünüyordu. Ve Finlandiyalı Tom, Maineli Tom'la birleşir: İsim künyesinde Jeff Hakkala yazıyordu.

"Soruşturmayı ben yürüteceğim," dedi. "Akrabaların içerde olduğunu mu söylemiştiniz? Şerif de mi?"

"Evet."

Eve doğru yöneldi, biraz uzaklaşmasını bekleyip takip ettim.

Gryffin kapıyı açtı. Hakkala kendini tanıttı ve John Stone ile durumu görüşmek için mutfağa geçti. Gryffin benimle birlikte antrede kaldı.

"Bayağı kötü görünüyorsun," dedim.

"Öyleyim de. Tanrım, bu aşırı korkunç."

Tereddüt ettim ama sordum. "Ne olduğuna dair bir fikirleri

var mı?"

"Onların mı? Onlar kim ki?" Bir sonraki odaya baktı. "Onlar falan yok. Bir John Stone var, şimdi bir de bu herif. Adli müfettişi çağırıp otopsi yaptıracaklar. Bir cenaze töreni ayarlamalıyım."

Kafasını ellerinin içine gömdü.

"Üzgünüm." Gerçek bir keder dalgası vurdu. Aphrodite için değil, onun için... Orada öylece aptalca durdum bir süre, sonra omzuna dokundum. "Hakikaten. Bu... Gryffin çok üzgünüm, hepsi bu."

Kafasını salladı, elini bir anlığına da olsa benimkinin üzerine koydu.

"Evet," dedi sonunda ve önüne doğru baktı. "Bu herif bize birkaç soru daha soracak ve sonra suç mahallinde ne yapacaklarsa onu yapacak."

Ensem buz kesti. "Suç mahalli mi?"

"Böyle diyorlar. Şahitsiz, yalnız başına bir ölüm... Cinayet gibi işlem görür. Bütün bunların düşmesinden başka bir şeyden kaynaklanmadığını düşünüyor, rüzgâra yazılan üç sayfa yazı yine işte, her zamanki gibi. Otopsinin onlara söyleyeceği de bu ya neyse. Sanırım her şeyin altına imza atmaları birkaç haftayı bulur."

"Peki, ben beklemek zorunda mıyım?"

Bana gaddarca bir bakış attı. "Hayır. Bu herif de seni sorgulayacak. Şerif bir de moteldeki kız hakkında bizi sorgulamak istiyor. Sonra gidebilirsin sanırım."

Bir dakika kadar sessiz kaldık. Sonunda, "Benim buralarda olmam... Sanki olayların daha da kötüye gitmesine sebep oldum," dedim.

"Hayır, Cass," dedi Gryffin ve mutfağa ilerledi. "Sadece daha da tuhaflaşmasına neden oldun."

-18-

Dedektif benimle pek zaman geçirmedi. Sorularını cevapladım, her şeyi yazdı. Daha sonra Gryffin'i sorgulamak için oturma odasına gitti. Ben John Stone ile mutfakta kaldım, sobaya odun atmasını izledim.

"Daha önce buraya gelmiş miydiniz?" Ayağıyla sobanın kapısını kapattı.

"Hayır."

"Herhalde tekrar gelmeye hevesli olmayacaksınız."

Omuzlarımı kaldırdım. "Bilmem ki. Aslında soğuk haricinde sevdim gibi."

"Soğuk haricinde bir şey yok. Önümüzdeki altı ay boyunca en azından..."

Gryffin odaya tekrar girdiğinde yukarı baktı.

"Şu an telefonda," dedi Gryffin, "Biraz zaman alabilir."

John Stone bakışlarını ondan bana doğru çevirdi. "Merrill Libby'nin kızı hakkında size birkaç kısa soru sorsam olur mu?"

Gryffin koltuğa gömüldü. "Sor bakalım."

"Geçen gece onu göreniniz oldu mu? Anladığım kadarıyla siz gördünüz... Everett, kızının Merrill'in kızıyla birlikte bilgisayarda olduğunu söyledi. Sizi deniz fenerinde gördüğünü söyledi." Bana döndü. "Ve Bay Provenzano için çalışan Robert Stanley de sizin Merrill'in kızıyla konuştuğunuzu söyledi. En azından kız ona öyle söylemiş."

"MacKenzie," dedim. Şerif'in kafası karışmış gibiydi. ""Libby'nin kızı'nın bir adı var. MacKenzie."

John Stone gözlerini kırpıştırdı. "Tabii ki var. Ama o... Onu gördünüz mü?"

"Motele kaydımı o yaptı." Tereddütle devam ettim, "Sonra da odama geldi. Babasına yiyecek bir yer olup olmadığını sormuştum. Babası hayır demişti ama MacKenzie bana limanda bir restoran olduğunu söylemek istemiş. The Good Tern."

"Odanıza mı girdi?"

"Evet, bir dakikalığına falan. Hava çok soğuktu, dışarıda tutmak istemedim. Restorandan bahsetti ve gitti. O kadar."

"Çocuklardan bazıları... Daha doğrusu biri, Robert, dedi ki MacKenzie kendisine onu arabayla bir yere bırakacağınızı söylemiş."

Siktiğimin Robert'ı, diye düşündüm ve vücudumun ısınmaya başladığını hissettim. "Kıza öyle bir şey söylemedim. Hatta hiçbir şey söylemedim. Beş kelime falan ettim o kadar."

John Stone buruk bir şekilde gülümsedi. "Beş kelime, ha? Bayan Neary, biz bayağı bir konuşma duyduk. Gençler konuşur, bilirsiniz. Bilgisayarına el koyup orada neyle karşılaşacaklarını görmek isteyebilirler."

Ağzım kurudu. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bilgisayar kayıtları. Geçen sene bir olay oldu, bir genç internette biriyle tanıştı ve kaçırıldı. Kızı Portsmouth'tan aldık."

Kafasını salladı. "En azından hayattaydı. Ben çocuklarımın böyle bir şey yapmasına izin vermezdim. Kiminle görüştüklerini tanrı bilir. O gecenin sonunda The Good Tern'de miydiniz? Orada onu gördünüz mü?

"Hayır."

Stone tekrar camdan dışarı bakmaya başladı düşünceliydi. "Dün akşam Toby Barrett ile konuştum, Gryffin ve kendisiyle birlikte orada olduğunuzu söyledi."

Gryffin'e baktı "Siz de moteldeydiniz değil mi? Siz ve Bayan Neary bitişik odalardaydınız? Toby daha sonra birlikte The Good Tern'e gittiğinizi söyledi. Fakat Bayan Neary, Bay Gryffin'le daha dün tanıştığınızı söylemiştiniz."

John Stone'a bakakaldım. Gryffin de bakakaldı.

"Unutmuşum," dedim sonunda. "Yani... Motelde gördüm

daha önce, yollarımız kesişti."

"Gerçek manada kesişti hem de, odamın hemen dışında."

"Bunun MacKenzie Libby ile ne ilgisi var?" diye sordum. "Çünkü babam avukat ve bir tür sorgulama yapacaksanız şu anda onu arayacağım."

John Stone elini kaldırdı. "Hayır hayır. Merrill Libby sizi kayıt yaptırırken birlikte görmediğini ve kışları o iki odayı her zaman bir arada verdiğini söyledi. Sıcaklıkla ilgili bir şeymiş. Biz sadece... Yani Merrill, doğal olarak genç hanım hakkında kaygılanıyor. MacKenzie. Kız vahşi gözüküyor, suratındaki o şeyler falan, ama onun iyi bir çocuk olduğunu söylüyor. İyi bir kız olduğunu."

İç çekti. "Bu çocuklar... O yaşta bir torunum var ve başlarına gelebilecekleri düşünmek istemezsiniz. Şu anda korucu onu arıyor."

"Korucu mu?" diye patladım. "Yaşlı bir kadın doğal sebeplerden dolayı ölüyor ve siz bir cinayet dedektifi gönderiyorsunuz ama bu çocuk kaybolduğunda göndere göndere bir korucu mu gönderiyorsunuz? Çocuk değil de köpek kaybolmuş gibi."

John Stone şaşırmış gözüktü. "Standart prosedür bu. Kızı aramak için insanları organize ediyorlar. Merrill Libby bütün kasabayı harekete geçirecektir. Ama size doğruyu söyleyeyim Bayan Neary. Burada ormanda kaybolursanız, eğitilmiş köpeklerle beraber korucunun sizi araması daha çok hayrınıza olacaktır. Bu ormanları herkesten çok o bilir."

"Ama biraz önce biriyle birlikte gitmiş olabileceğini söylediniz, ormanda kaybolduğunu değil."

John Stone omuzlarını kaldırdı. "Yani, büyük ihtimalle olan tek şey odur. Büyük ihtimalle babasına kafası attı ve kaçıp gitti. Sonra da hava soğudu, karardı, geri dönmeye çalıştı ama yolunu kaybetti ve şimdi de ormanda bir yerde. Sadece bir yere düşmediğini umuyorum, Burnt Harbor'daki iskeleye gittiyse örneğin..."

Karanlık bir yüz ifadesine büründü. "Hava, sağlıklı genç bir

kadını denize girmediği müddetçe soğuktan öldürecek kadar soğuk olmasa gerek. Ama dışarıda bir geceden fazla kalırsa..."

Hakkala'nın telefonunu cebine koymakta olduğu yere doğru baktı. "Peki, sanırım bu kadar. Everett'i bulma zamanı, beni karşıya o geçirecek. Merrill Libby'nin kızıyla ilgili aklınıza bir şeyler daha gelirse bana haber verin olur mu?"

"Kenzie," dedimse de John Stone duymadı. Not defterini indirdi ve sıradaki odaya doğru yola koyuldu. Gryffin de onunla birlikte gitti.

Masaya baktım. Stone'un tükenmez kalemi doldurduğu kâğıtların üstünde duruyordu. Koyu mavi, tutma yeri altın kaplamalı, güzel bir kalemdi. Elime aldım ve üzerinde PASWEGAS BÖLGESİ POLİS DEPARTMANI: HİZMET ETMEKTEN GURUR DUYAR'ı okudum. Stone ve Gryffin'in sırtları bana dönük halde konuştukları yere göz attıktan sonra kalemi ceketimin cebine attım.

"Kaybın için tekrar üzgünüm," dedi Şerif. Gryffin'in elini sıktı ve son birkaç kelime etmek için Hakkala'nın yanına gitti. Gryffin ise bana doğru yürüdü.

"Ee?" dedi.

"Ben de yola koyulsam iyi olur." Ellerimi ceplerime sokup ayaklarıma baktım. "Bak, ben..."

"Bırak." Gözyaşlarını, gözlerini kırpıştırıp silkerek pencereye döndü; ardından tekrar bana baktı. "Burnt Harbor'a nasıl geri gideceksin?"

"Toby, sanırım. Beni götürürse..."

"Götürecektir. Bulabilirsen tabii. Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Evet, sanırım."

Bakışlarımı ona, yeşil gözüne diktim ve anlaşılmaz bir biçimde Christine'i düşündüm. Onu son kez gördüğümün ve olanları asla düzeltemeyeceğimin kesin farkındalığıyla, içim kederle doldu.

Bakışlarımı çevirdim. "Eşyalarımı alsam iyi olur," dedim ve

sesim çatladı. "Yukarı çıkmama izin verecekler mi?"

"Eşyalarını senin için indirdim önceden." Yan odaya gitti, kamera ve çantamla geri döndü. Deri ceketim zaten bendeydi. "Umarım eve sorunsuz gidersin."

"Üzgünüm." Gitmek için döndüğümde beni durdurdu ve kendine çekti. Bana bir anlığına sarıldı, çenesi kafamın tepesine sürterek. Sonra geri çekildi ve yan odaya gitti.

Ceketimin fermuarını çektim, Toby'nin hırkasının hâlâ bende olmasına minnet duyarak çantamı omzuma koydum ve kafamı kaldırdığımda Hakkala'nın beni izlediğini gördüm.

"Gidiyor musunuz?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Bir şey için ihtiyacınız yoksa evet."

"Sizinle iletişime geçmenin bir yolu var mı? Cep telefonu, ev numarası?"

"Cep telefonum yok. Arabamı almak için Burnt Harbor'a gidip ardından da New York'a döneceğim. Numaram formda yazılı.

Kafasını salladı. "Yardımınız için teşekkürler," dedi ve diğerlerine katıldı.

Bu kadardı. Aphrodite'in iptal olan görüşmemizde bana yol verdiği hızla salıverilmiştim. Gitmekte gerçekten özgürdüm.

Bu farkındalık bir rahatlama getirmeliydi. Aksine speed'in bile alt edemeyeceği türden sert bir umutsuzluk hissettim. Derin bir nefes aldım, dışarı çıkıp buz gibi rüzgâra karşı kambur bir şekilde yürümeye başladım. Toby'yi bulup Ada Market'ten bir Jack Daniel's daha alacaktım. Yaprak dökmeyenlerin arasından geçerken daha önce gördüğüm hayvana dair bir işaret arayarak ağaçları taradım. Ama hiçbir şey yoktu.

-19-

Ada Market'e vardığımda küçük bir kalabalıkla karşılaştım. Carhart ceketli beş genç adam bira dolabının yanında dikilmiş, konuşuyorlardı. Kapı arkamdan kapandığında bana döndüler. İçlerinden biri Robert'tı.

"Hey!" diye seslendi Suze tezgâha yaklaştığımda. "N'oluyor yukarıda? Gryffin'in annesi ölmüş diye duydum."

"Evet ve büyüg ihtimalle de o öldürdü," diye homurdandı Robert.

Suze gözlerini Robert'a dikti. "Bugün pazar! Saat on ikiye kadar bira yok!"

"Bunun yaşı küçük değil mi?" Başparmağımla Robert'ı gösterdim.

"Niye, sırf hâlâ lisede olduğu için mi diyorsun bunu?" Sarı rasta saçlarını salladı sonra da sesini alçalttı. "Bela arıyorlar. Hatta seni arıyorlar. Onun için bunlar gittikten sonra burada takıl olur mu? Şş, siz hazır mısınız?" diye bağırdı.

Hareket etmeye başladılar. Hepsi Robert gibi yapılı, kaslıca, onlara baktığımda bakışlarını kaçırmayan, soğuk, meydan okuyan gözlere sahipti. Sigara, Slim Jims, birkaç şişe Mountain Dew satın aldılar, paralarının üstünü alıp bana sürterek kapıya yöneldiler. Onlar çıktıktan sonra Suze'un büyük siyah köpeği kuyruğunu tembelce yere sürterek tezgâhın arkasından belirdi ve beni kokladı.

"İyi kovdun onları Ben." Kulağını kaşıdım ve Suze'a baktım. Üzerinde yeşil kapüşonlu bir kazak ve salaş bir pantolon, kulaklarında ise küçük gümüş kertenkele şeklinde küpeler vardı. "Duydun demek. Gece öldü sanırım. Gryffin uyandığında bul-

muş. Düşüp kafasını çarpmış gibi gözüküyor."

"Zavallı Gryffin. Pek tanımıyordum kendisini. Buraya da pek sık gelmezdi, geldiğinde de arkadaş canlısı olduğu söylenemezdi ya neyse. Kahve ister misin?"

Odun sobasına doğru gitti ve benim için köpük bir bardağı doldurdu. "Benden olsun. İhtiyacın var gibi gözüküyor."

"Teşekkürler."

"John Stone'un yukarıya doğru gittiğini gördüm, ardından da diğer adamı, şu eyalet polisi olan var ya. Şaşırtıcı değil, biliyorsun değil mi? Kadın huysuz bir alkolikti, geçtiğimiz yıllar içinde birkaç kere Burnt Harbor'a alkollü araba sürerken yakalandı. Sonunda ehliyeti iptal edildi. Sanırım arabayı Gryff aldı."

Mutfağa gitti. Bir an sonra hoparlörden PIL'in sesini duydum.

"Al bakalım," dedi mutfaktan geri gelirken. "Şerefine."

Buralarda eğlenmek adına ne yaptığını düşündüm. Benim gibi insanların gelmesini mi bekliyordu? Kahvemi içtim ve aşağıdaki limana doğru baktım. Robert ve ahbapları terk edilmiş bir binanın yanında dikilip sigara içiyorlardı.

"Onun derdi ne?" dedim.

"Robert mı? Kenzie'nin ortadan kaybolmasıyla senin bir ilgin olduğunu düşünüyor."

"Ne?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorum. Ama bu Robert işte. İyidir ama akıl küpü olduğu da söylenemez."

"Onun kız arkadaşı mıydı?"

"Yok, sadece arkadaşı. Buradaki bütün çocuklar, bilirsin, kediler gibi kavga ederler ama birbirlerini de kollarlar. Ve üstüne alınma ama uzaktan gelen insanlar pek de hoş karşılanmaz. Ne bileyim... Mesela ıstakoz balıkçılığı kabuk hastalığından dertli, geçen sene bir kızıl gelgit oldu ve midye sezonunu öldürdü. Büyük kıyılarda balık kalmadı. Bir kestane dalgıcının su altında çektiği bazı fotoğrafları gördüm. Okyanusun dibi tamamen kazınmış. Çöl gibi. Hiçbir şey kalmamış. Trol tekneleri yüzünden.

Sonuç olarak balık kalmadı, kâğıt fabrikaları kapandı ve herkes kerestesini daha ucuz olduğu için Kanada'dan alıyor. Güneye giden odun tırlarını görüyorsun, buradan gelmiyorlar. On yıl önce MBNA geldi, tele pazarlamacı olarak insanları işe aldı ve herkes bugüne kadar olan en iyi şey olduğunu düşündü. Ardından MBNA geri çekildi ve herkes işsizliğiyle ve bok gibi kredi kartı borçlarıyla kaldı. Durum çok kötü abi. Bu arada turistler de gelip burayı siktiğimin Disneyland'i zannediyor. Burada veya Burnt Harbor'da mülkün varsa, ailen yüzyıllardır burada yaşasa bile fark etmiyor. Yıllık vergilerimiz bir-iki bin dolardan on-on iki bin dolara çıktı. Birçok insan yılda bu kadar para kazanmıyor bile. Sonunda evlerini ve topraklarını satmak zorunda kalıyorlar sonra birden ortalık mokaçino içemediği için şikâyet eden şu göt laleleriyle doluyor."

Kahvemi bitirdim ve bardağı çöpe attım. "Demek istediğin?"

"Uzaktan gelen insanları sevmeyiz."

"Sen peki?" Tezgâha doğru eğildim. "Sen de mi beni sevmiyorsun?"

Suze dirseklerini alçaltti ve alnı benimkine değinceye kadar öne eğildi. Speed içimde iyi bir şampanya gibi fışırdarken, çenesini avucuma aldım, küçük ve sıcak ağzını öptüm.

"Seni gayet seviyorum," dedi alçak bir sesle. "Buralarda bir süre kalmanı umuyordum. Ama şimdi... "

Geri çekildi, camdan dışarı baktı ve kafasını salladı. "Şu çocuklar sana dert olurlar. Bana da. Ve Kenzie ortaya çıkmazsa işler çirkinleşebilir. Senin yerinde olsam ayrılırdım."

Burnumdan güldüm. "Ne yani, mahalle adaleti mi?"

"Az çok. Polislerin ne düşündüğü fark etmez. Kızı bulamazlarsa başkasının peşine düşecekler."

"Görünüşe göre gen havuzunda çok da derinlere inmeden aday bulunabiliyor."

"Öyle gelebilir. Ama söylediğim gibi, burada insanlar birbirlerini kollar. Karılarını çocuklarını falan döverler ama uzaktan

gelen insanlara daha da soğuk bakarlar."

"Şu broşürler peki? Ve ortadan kaybolup kıyıya vuran insanlar? Hepsi mi uzaktan gelen birileri yüzünden?"

"Şu Seal Cove'daki adam mı?" Suze omuzlarını kaldırdı. "Orası ana kara; burada, adalarda işler farklı."

Arkasını döndü ve merdiveni tırmandı, tatlı bir kıçı vardı, salaş pantolonundan görebildiğim kadarıyla en azından. "Yukarı çıkmışken bana bir şişe daha Jack Daniel's getirsene!" dedim.

"Tabii." Aşağı indi ve kasanın önüne geldi. "Bu kadar mı?"

"Evet. Bu arada Gryffin'in evinin orada bir şey gördüm. Eve doğru giden ormanda, şu çam ağaçlarında? Birinin tepesinde bir hayvan vardı."

"Robert'a mı benziyordu?"

"Hayır. Gerçekten. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Şu büyüklükteydi." Ellerimle gösterdim. "Koyu kahverengi kürklü. Uzunca, kabarık kuyruklu. Vahşiydi. Bana saldıracağını sandım. Kükredi ve beyaz, keskin dişlerini gördüm, korkunçtu."

Suze somurttu. "Garip."

"Sanırım bir balıkçıldı. Toby bahsetmişti kedileri yiyenler diye."

"Balıkçıl mı?" Jack Daniel's'ımı bir torbaya koydu ve bana uzattı. "Burnt Harbor'da olsan neyse. Ama burada değil. Balıkçıllar ana karayı asla terk etmezler."

"Toby yüzebildiklerini söyledi."

"Teknik olarak, belki. Ama epey büyükler ve kürkleri o kadar ağır ki yüzmeye çalıştıklarında ağırlık yapıyor. Biliyorum çünkü amcalarımdan biri onlar için kapan kurardı. Bir horoz alıp boğazını kesip çelik bir kapanla birlikte ağaca asıyorsun. Artık yasa dışı gerçi. Amcam bir kere bir tanesini görmüş ve hayvan altı metre falan zıplamış. Şuradan..."

Odanın diğer köşesini gösterdi "...şuraya kadar. Pat diye, doğrudan ağaca zıplamış. Tamı tamına bir sansar kadar tehlikeli hayvandır o. Gördüğün şey büyük ihtimalle birinin kedisidir. Gri miydi? Belki Smoky'dir."

"Bu hayvan büyüktü," dedim. "Ve kedi değildi."

Suze bir surat ifadesine büründü. "Belki. Ama balıkçıl olduğunu sanmıyorum. Yirmi yedi senedir buradayım ve hiç balıkçıl görmedim. Burada yiyecek hiçbir şeyleri yok. Ne tavşan, ne kirpi, ne de başka bir şey..."

"O yüzden de Smoky'i yedi." Çantamı aldım. Sinirlenmeye başlamıştım, kesinlikle beni biraz yatıştıracak bir şeye ihtiyacım vardı. "Toby buralarda mı? Burnt Harbor'a beni atması için onunla konuşmam lazım."

"Büyük ihtimalle hâlâ yatıyordur." Limana doğru baktı. "Evet, teknesi orada. Nerede yaşadığını biliyorsun, değil mi? Arka kapıya git ve kapıyı bayağı yüksek sesle çal. Seni duyması biraz zaman alabilir. Kafası Aphrodite'le ilgili bozuk olur muhtemelen. Onun için değil ama Gryff için. Bayağı iyi arkadaşlar."

Viskiyi ceketimin cebine sokup kapıya doğru yürümeye başladım, sonra durdum. Speed kafasındayken gelen şu zıplak mantık sağ olsun, kafama bir şey dank etti.

"Denny Ahearn denilen şu adam..." dedim "Hakkında duyduklarıma göre biraz garip. Amerika Birleşik Devletleri'nde olsak, İç Güvenlik veya her ne sikimse bu kızla ilgili soruları ona soruyor olurdu, bana değil."

Suze kafasını salladı. "Denny? Biraz delidir. Ama hep öyle değildi. Bayağı akıllıydı aslında. Bence biraz fazla asit yedi. Gençken de sahiden karizmatikti. Sonra boktan şeyler geldi başına, kız arkadaşı öldü. Üstesinden gelemedi."

"Nasıl öldü?"

"Araba kazası."

Kapı aniden açıldı ve iki küçük çocuklu aynı kadın içeri girdi.

"Dinle," dedim hızlıca Suze'a. "Kullanabileceğim bir telefonun var mı? Uzun mesafe, New York'u aramam lazım. Al..."

Cüzdanımı çıkarmaya başladım ama Suze beni durdurdu.

"Dert etme." Suze bana telefonunu uzatırken çocuklar dondurma dolabına yapıştı. "Al, üst kata çık, daha sessiz orası."

Işığı açtım, soğuktu, ikinci kata koşturdum, cüzdanımda

Phil'in karalanmış cep numarasını buldum ve aradım. Çaldı, önce şehir içi trafiğini duydum, sonra da Phil'in sesini.

"Phil Cohen İşletmeleri?"

"Phil, benim, Cass."

"Hey hey! Cassandra Android! Nasıl gidiyor oralarda bakayım?"

"İyi değil." Odadaki Tarih Cemiyeti döküntülerinin etrafında volta attım. "Beni sen buraya gönderdin. Neden?"

"Neden mi?" Sesi bir oktav yükseldi. "Ne demek istiyorsun, Cassie?"

"Demek istiyorum ki Aphrodite'in beni istediğini, hatta özellikle buraya gelip kendisiyle röportaj yapmamı istediğini söylediğini. Ve buraya geldiğimde benimle ilgili bir bok bilmiyordu."

"Yok artık!" Arkadan gelen gürültü yükseldi. Phil birine bağırdı, sonra da bana döndü: "Yahu Cass, ben..."

"Bana oyun yapma Phil." Duvara yaslandım ve yanaklarımdan akan soğuk terleri sildim. "Olan bitenden haberi yoktu. Bir görüşme olacağını bilmiyordu."

"Ben..."

"Burada beni isteyen birisiyle konuştuğunu söylemiştin. Kimdi o?"

Sessizlik. Araba motorlarının sesi bir radyonun bas gümbürtüsüne karıştı.

"Phil! Kimdi o?"

"Eskiden buralarda iş yaptığım biri," dedi sonunda. "Denny Ahearn adında biri."

"Denny Ahearn." Duvara doğru baktım. "Neden? Neden beni sordu?"

"Hey!" Phil'in sesi incinmiş gibi geliyordu. "Ona diyecektim ki, sen..."

"Ya ondan bana ne! Kim olduğunu bile bilmiyorum. Beni niye istedi? Ne dedi sana?"

Phil bir iç çekti. "Tamam, pekâlâ, bir düşüneyim. Kitabını

sevdiğini söyledi. Seni de sevmiş. Eskiden onun tedarikçisiydim ama şu aralar kendisi sanatçı filan sanırım. Aphrodite'i de tanıyor. Seni istedi işte, hepsi bu. Sana kıyak olsun diye. İşlerini görmeni istedi. Bir göz göze gelin istemiş."

Göz göze.

"Hassiktir," diye fısıldadım. Telefonu kapattım.

"Hey, Cass?" Kafamı çevirdim ve kapının eşiğinde Suze'un suratını gördüm. "Sen iyi misin? Şey, telefon lazım da bana..."

"Tabii, al," diye mırıldandım ve telefonu uzattım. "Hemen dönerim."

Dışarı çıktı. Ellerimi saçlarımda gezdirdim, Jack Daniel's'ı bulup çıkarttım ve çılgınca kafaya diktim. Gözüm karşıdaki rafa takıldı; üzerinde bir bowling kupası ve yanında da bir kaplumbağa kabuğu...

Yanına gittim, kabuğu elime aldım ve baktım.

K.K.K.T. O kabaca oyulmuş göz.

Ve diğer tarafında ICU[18] harfleri.

Birinin adının baş harfleri değil, bir şeyin kısaltması değil.

"Ben de seni görüyorum," diye fısıldadım ve kabuğu yerine koydum.

Aşağı indim. Suze yine yalnızdı.

"Niye o adadan ayrılmasın ki?" Garip bir soru olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. "Şu Denny yok mu? Hem gidip gelmediğini kim, nereden bilecek ki?"

Suze omzunu silkti. "Pek görmem ben. Senede bir iki kere uğrar ve mal alır. Toby getirir hep. Ona göre, biraz garipleşmiş herhalde. Agorafobik filanmış. Ama kimseye zarar vereceğini sanmam."

"Tabii! Sana tek bir şey diyorum Suze: Unabomber."

Somurttu. "Yok ya, Denny öyle biri değil. Daha çok..."

"Charles Manson? John Wayne Gacy?"

"Hayır! O daha çok... Ne bileyim, biraz spiritüel. Komün sa-

18 Okunuşu "I See You" cümlesiyle sesteş olan harf öbeği. İng. "Seni görüyorum." (ç.n)

dece ot içmekten falan ibaret değildi. Denny herkesi Kızılderili kafasına sokmuştu. Ben on altı yaşımda falandım o zaman. Denny bu gerilla sokak tiyatrosunu kurdu, oraya buraya gider eylemler yapardık. O savaş gemilerini yaptıkları Bath Tersanesine gidip millete domuz kanı fırlatıp televizyona çıkmıştık. Ondan sonra Denny iyice spiritüel işlere sardı. Passamaquoddy yerleşkesinden bir kızla takıldı bir süre, sonra kız bunu terk edince kendine vahiy filan geldi sandı. Bir geçiş ritüeli gibi düşün. Zaten o aralar acayip asit kullanıyordu."

Rafa bir karton sigara koymak için döndü. "Sonra, hepimizin koruyucu ruhları vardı. Hayvan totemleri. Kartonpiyerden şahane maskeler yapmıştık, gerçekten çok güzeldiler. Benimki hâlâ duruyor, yukarıda..."

Tavana baktı. "Benim evde. Görmek ister misin?"

"Belki sonra." Kapıya yöneldim. "Cidden Toby'yi bulmam lazım."

"Bu ne acele birden." Başını kaldırdı ve o koyu mavi gözlerini bana dikti. "Geri gelecek misin?"

"Sanmam." Zoraki gülümsedim. "Vergilere param yetmez."

"Paylaşınca ucuza gelir," dedi ve sırıttı.

Kapıyı açtım, durdum. "Senin koruyucu hayvanın neydi?"

"Yunus. Güneşte şen, sonsuz yaz... Seninki?"

"DeeDee Ramone," dedim ve çıktım.

Limana doğru birkaç adım attım, sonra birden döndüm ve aşınmış yolun kenarında önceki gün koyduğum denizkestanesine bakınarak hızlıca geri gittim. Etrafıma baktım, kimse yoktu. Çizmemi kestanenin üzerine koydum ve kırılana kadar bastırdım. Anahtarlar yerindeydi, puslu gri ışıkta parlıyorlardı. Çizmemin ucuyla kenara çektim ve bir tekmeyle Ada Market'in verandasına doğru gönderdim.

"Bir dahaki sefere daha dikkatli ol Tommy," deyip suya doğru seğirttim.

-20-

Geç olmuştu, öğleden sonraydı. Bir an önce Toby'yi bulmam gerekiyordu.

Uzun ve dağınık bir bulut kümesi ana karanın koyu çizgisinin üzerinde asılıydı. Rüzgâr döndü, denizden ziyade duman kokusu taşır oldu. Çabucak limana indim ve eski Ticaret Ofisi'ne giden dar geçide girdim. Kuru sarmaşıklar granit tuğlalı yüksek duvarı kaplıyordu.

Suyun kenarında üç ahşap ev, terk edilmiş ve harap haldeydiler. Hepsinin üzerinde Machias'ta bir emlakçının numarası yazan SATILIK tabelaları asılıydı. Evlerin bitişiğinde en az onlar kadar sahipsiz, kiremitleri balık pulları gibi çıkan ancak satılık olmayan, uzunca bir müstakil ahşap yapı vardı. Yan tarafında artık okunmayan beyaz harflerle BOULDRY LEVAZIMAT yazısı, bi çoğu kırık, dar yüksek pencereler, terebentin ve küf kokan mağaramsı, karanlık, boş bir mekâna açılan kapı pervazları... Levazımcıdan bir taş atımı mesafede ise Ticaret Ofisi duruyordu.

Burası kuzeydeki bir hayalet kasaba gibiydi. Ne bir kuru yaprak ne de bir kırık şişe; burada bir zamanlar hayat olduğuna dair hiçbir şey yoktu. Rüzgâra karşı başım eğik, çantamı sıkı sıkı tutarak hızla yürüyordum. Sokak o kadar dardı ki biri sallasa bina üzerime çökecek gibiydi.

"Keş orospu."

Dönüp baktım. İki tip, levazımatçının kapısında dikiliyorlardı. Robert'in adamları. Teki sigarasından bir fırt çekti, üzerime attı. Koluma isabet etmesiyle irkildim.

"Eğer ayrılıyorsan," dedi. "Yanlış tarafa gidiyorsun."

Kaçmaya fırsat bulamadan etrafımı sardılar.

"Duydun mu?" dedi diğeri. "Yanlış tarafa gidiyorsun."

Benden pek uzun değildiler ama daha iriydiler. Ve tabii, iki kişiydiler. Carhart ceketinde Dewey'nin Garajı yazan daha iri olanı çantamı işaret etti.

"Zulan mı bu?" Elini uzattı ve güldü. "Keş orospu."

Suratına baktım, gözümü ayırmadan, ayağımı iyice gerip tüm gücümle dizine geçirdim. Çizmemin çelik burnunun sert bir şeyle temas ettiğini hissetmem, bağırması ve devrilmesi bir oldu, "Siktir, siktir, siktir."

"Ne oluyor lan!" diye bağırdı diğeri ve yanına gitti.

"Ben keş değilim," dedim.

Ticaret Ofisi'ne doğru koşmaya başladım. Bina denize bakıyordu ama arka kapısı geçide açılıyordu. Pencerelerin hepsi ikinci kattaydı. Kapıda Toby'nin ismi yazan sarı bir kâğıt raptiyeliydi.

Son ses "Toby!" diye bağırarak kapıyı yumrukladım. Tekmelediğim herif ayağa kalkmıştı. Arkadaşına tutundu, ikisi de bacağına baktılar. Dizin tam altında kara bir leke gördüm.

İyi nişan aldığınızda çelik burunlu bir çizmeyle ciddi zarar verebilirsiniz.

"Toby!" diye bağırdım. Yumruklarım kapıya vurmaktan acıyordu. "Aç kapıyı!"

Kaçsam bu tipleri atlatabilirdim belki ama arkadaşları peşime düşerse bütün kasabadan kaçabilir miydim? "Toby, allah belanı... "

Kapı açıldı. Donuk gözlü bir sureti itekleyerek kapıyı arkamdan kapattım.

"İki herif demin beni sıkıştırdı." Girebilecekleri bir pencere olup olmadığını kontrol ettim. "Şunu kilitlesene."

Toby kapının kilidini iki kez döndürdü ve bana baktı. Bir Motorola tişörtü, siyah yün pantolon ve terlik giyiyordu.

"Günaydın." Esneyerek gözlerini ovuşturdu. "Daha erken mi?"

Burada saatin kaç olduğunu anlamak zordu. Mağarada mıydık tünelde mi belli değildi. Hiç pencere yoktu ama eski mobilyalar, tahta parçaları, toplanmış halılar, yelken kumaşları ve kolilerin oluşturduğu öbeğin arkasından belli belirsiz bir ışık sızıyordu.

"Pek sayılmaz," dedim. "Öğlen oldu. Kapıyı açtığın için sağ ol."

"Bir şey değil." Ivır zıvırdan duvarların arasındaki dar koridorda yürümeye başladı. Dışarıdan hiç ses gelmiyordu. Tekinsiz bir sessizlik vardı. Sadece alt kattaki bir radyodan müzik geliyordu. "Seni dövmeye mi kalktı yani birileri?"

"Evet."

"Ters bir şey mi yaptın?"

"Yolda yürümek dışında bir şey yapmadım."

"Garip. Tipleri tanıyor muydun?"

"Pek sayılmaz. Daha önce süpermarkette görmüştüm. Sanırım o kızı benim kaçırdığımı filan sanıyorlar."

Toby kaşlarını kaldırdı. "Hadi ya? Niye ki?"

"Ne bileyim. Burada herkes paranoyak. Artık ben de dâhil."

Sakalıyla oynadı. "Neyse, ben aşağıda kazan dairesinin yanında kalıyorum." Merdivenleri işaret etti. "Burası sadece depo."

Arada bir fark yoktu gerçi. Merdivenler karanlık, indiğimiz kısım daha da karanlıktı. Toby bir ipi çekip tepedeki ampulü yaktı.

"Kazan dairesi..." dedi Toby, Metropolis'ten çıkmışa benzeyen koca mekanizmayı göstererek. "Dairem bu tarafta."

Üzerinde korsan bayrağı olan bir kapıyı işaret etti. "Hoş geldin."

Burasıyla ilgili, ilk başta ne olduğunu anlayamadığım bir gariplik vardı. İçerisi ılıktı. Sıcaktı. Ceketimin fermuarını açtım, Toby'nin kazağını çekiştirdim.

"Vay be. Artık bunu sana geri verebilirim sanırım."

"Kazan dairesinin yanında oturmanın faydalarından biri.

Yazın kapatıyorum ve içerisi inanılmaz serin oluyor. Bu tuğla duvarlar otuz santim kalın. Maine kadınları gibi."

"Nasıl yani?"

"Dövmeleri olan iri bir kadın en iyisidir. Yazın serin, kışın sıcak ve bütün sene çizgi filmli."

Dairenin içine adımımı attım. Radyodan müzik geliyordu. İçerisi yukarısı kadar karanlıktı, ta ki Toby içeriyi soğuk bir zümrüt rengiyle kaplayan, camdan bir abajuru yakana kadar.

"Oha," dedim. İçerisi makine atölyesi ile yol kenarı müzesi karışımı bir haldeydi. Bir sürü ahşap kutunun içinde cam kavanozlar, vidalar, cıvatalar, somunlar ve adını bilmediğim, ne işe yarayacağını tahayyül edemediğim şeyler vardı. Tavandan aletlerle dolu raflar sarkıyordu. Rulo halinde yelken kumaşları, tavana kadar kitaplıklar tıklım tıklım kullanma kılavuzları ile doluydu; 1902'den beri Popular Mechanics dergisinin bütün sayıları dizilmişti. Deniz Akademisi Yelken Filosu bayrağının altından eski model bir Triumph motosiklet seçiliyordu. Bir şövalenin üzerinde Paswegas Körfezinin haritası vardı; onun üstünde, huş ağacından bir kütüğe tünemiş doldurma bir tilkinin ağzında tek kanatlı bir sülün duruyordu.

Toby içerilerden seslendi. "Buraya gel, sana bir şey göstereceğim."

Afallamış halde, onu uyuduğu yere (Arka köşeye kurulmuş bir ranza.) doğru takip ettim. Kaptanı Pee Wee Herman olan bir denizaltıda gibiydim. Tavandan semafor flamaları sarkıyordu. Pirinç bir nargile ve eski bir gramofonun silindir kutusu, birkaç eski Macintosh bilgisayar ve boş Captain Morgan's ve Bacardi şişeleri vardı. Küflü, tatlımsı bir koku geliyordu.

"Vaaay." Fillmore'dan bir posterin altından geçtim. "İnanılmaz."

"Ah, teşekkürler." Toby bana döndü ve gülümsedi. "Şuna bak."

Ahşap bir sehpanın üzerinde eski, siyah renkte çevirmeli bir telefon duruyordu. Ucuz bir Radio Shack mikrofon ahizeye

bağlıydı; plastik vantuzlu, telefon konuşmalarını kaydetmeye yarayan cihazlardan. Mikrofondan uydu bağlantısının sonar biplerine benzer sesleri geliyordu. Arkada birkaç gri bilgisayar dolaşmış kablolarla birbirine bağlıydı. Eski bir lazer yazıcı kâğıtlar basıyordu. Toby beni de yanına işaret ederek Macintoshlardan birine bakmak için eğildi.

"Gördün mü?" Çizgiler ve sayılardan oluşan bir tabloyu işaret etti; sinüs eğrileri olan ikinci bir ekrana, en sonunda da gri siyah helezonları gösteren bir üçüncüsüne dokundu; gözlerimi kısıp bakınca Atlantik kıyısının uydu haritası olduğunu seçebildim. "Bu poyraz."

Yazıcıdan çıkan kâğıtlardan birini bana uzattı. Ekrandaki görüntünün daha net ve üzerinde boydan boya GİZLİ yazan bir haliydi.

"Deniz kuvvetleri hava durumu uyduları," diye izah etti. "Daha önce Basra Körfezi de vardı."

"Çevirmeli telefonla uydulara mı giriyorsun?"

"Çok zor bir şey değil. Kahve içer misin?"

"Sadece su." O sigarasını yakıp planlı bir şekilde fincan, kahve ve cezveyi alırken ranzaya yaslandım. Görememiştim ama buralarda bir yerlerde bir ocak olmalıydı. Gözlerimin üstünden bir yerden kafa derim çekiliyormuş gibi hissettim. Toby gölgelerden çıkagelince irkildim.

"İyi misin sen? Al..." Birkaç harita rulosunu kaldırıp bir sandalye çekti ve bir bardak su uzattı. "Otursana."

"Sağ ol." Suyu içtim ve boş bardağı masaya bıraktım.

Toby çizmemi işaret etti. "Çizmen boyanmış." Bir rulo kâğıt havlu fırlattı, sonra Bacardi şişesini açıp fincanına bir damla koydu. "İster misin?"

"Hayır, sağ ol." Çizmemin ucundaki kanı silip mendili bir çöp kutusuna attım, sonra da alnımı ovuşturdum. "Dinle. İşler pek yolunda gitmiyor. Aphrodite... Gryffin'in annesi dün gece öldü."

"Hassiktir." Toby şok içinde bana baktı. "Nasıl oldu?"

"Emin değilim." Gözlerime bakamasın diye döndüm. "Sanırım sarhoştu, düşüp başını vurdu."

"Tanrım. Gryffin nasıl peki?"

"Nasıl olsun."

"Bir arasam iyi olur."

Ön tarafa doğru hızla gitti. Yerimde huzursuzca kıpırdandım. Hileli bir destedeki suretli kartlar gibi, aynı yüzler tekrar tekrar gözümün önünde belirdi. Gryffin, Aphrodite, Kenzie Libby. Paranoyayla başa çıkmak için bir şişe Jack açtım. İyi geldi ama çok değil.

"Sesi iyi gelmedi." Toby geri geldi, sigarasını söndürdü ve karşıma oturdu. "Adli tıp memuru mu ne geliyormuş, naaşını Augusta'ya götürecekler. Gryffin cenaze işleriyle uğraşıyor. Ne fena."

Üzgün görünüyordu ama şaşırmış değildi. "Uzun zamandır içki problemi vardı. Dediğim gibi çok iyi tanımazdım, ama... İşte o zamanki ekip, bir ara bayağı sıkı fıkıydılar. Çok yazık."

Sıra sıra gri ekranlara bir süre baktı ve kahvesinden içti. Bense ellerimi kotuma sürtüp sordum. "Ona yardım edecek misin?"

"Keşke edebilseydim. Ama şu poyraz... Lucien'e gidip her şeyin yolunda olduğuna emin olmam gerekiyor. Denny kış için etrafı toparlayacaktı ama Lucien kontrol etmemi istiyor."

"Burnt Harbor'a gitmem gerek. Gitmeden beni atabilir misin?"

"Maalesef. Lucien'in orayı geçen hafta kontrol etmem gerekiyordu. Başka bir iş çıktı, gidemedim. Fırtına gelmeden gidip bakmam gerek. Boruların donmaması lazım."

"Önce beni bırakamaz mısın? Hemen gidip gelirsin?"

"Kusura bakma." Siyah gözleri parlayarak bana baktı. "Başka bir gün olsa, seve seve. Ama bu bekleyemez. Yarın ilk iş götürürüm seni, ne dersin?"

"Hassiktir." Hissettiğim kadar çaresiz görünmüyorum umarım diye düşündüm. "Başka kimse yok mu? Everett filan? Ara-

sam mı?"

Toby dudağını ısırdı. "Tüh ya, sen bayağı zordasın. Bugün kimseyi bulabilir misin bilmiyorum. Hepsi Kenzie Libby'yi aramakla meşguldür."

"Biri beni götüremez mi?"

Toby kahvesini bitirdi. "Valla bilmiyorum; sormak gerek. Senin sorman gerek yani. Yarına kadar ortada görünme istersen. Kenzie o zamana kadar ortaya çıkar, millet de ona kızmakla meşgul olur. Sen de arada kaynarsın. Hava çok kötü olmazsa tabii... Bu, senenin ilk büyük fırtınası."

"Umurumda değil. Buradan siktirip gitmek istiyorum."

Toby omuzlarını silkti. "The Good Tern'e inip şansını deneyebilirsin istersen. Ama ben olsam gitmezdim. Zaten millet gergin, bir de şu Aphrodite meselesi... Lojistik de bir sorun; insanları adaya getirip götürmek... İstersen bende kalabilirsin. Burada bir döşek var."

Başıyla köşeyi işaret etti.

"Gitmem gerek," dedim.

Toby'nin telefonu çaldı. "Müsaadenle," dedi ve gölgelere daldı.

İğrenerek gri monitör dizisine baktım. İçeriden Toby'nin sesi geliyordu. Gryffin'le konuşuyordu herhalde. Bacardi şişesi eski Mac'lerden birinin yanında duruyordu. Bardağıma biraz koyup içtim, sonra da şans için bir tane daha. Hem Jack Daniel's'ım biraz daha uzun giderdi böylece. Geriye yaslanıp bilgisayarlara baktım. Şimdi de Subar'ın doğusunda bir yerlerdeki hava olaylarını takip ediyorlardı.

Ayağa kalkıp odada volta atmaya başladım. Hissetmeye başladığım kadar deli mi gözüküyorum diye bakmak için bir ayna aradım, ama yoktu; bir pencere bile yoktu. Banyoda bir duşakabin ve hastane işi bir ecza dolabı vardı.

Ayna yoktu. Tek deli ben değildim.

Küçücük mutfağı bulup biraz daha su koydum. Toby, telefon kulağında kazan dairesinin karanlığına bakarak kapının eşi-

ğinde dikiliyordu. Bana el sallayıp tekrar döndü.

"Kötü şeyler düşünmemeliyim," dedim ve yine kendi kendime konuştuğumu fark ettim.

Yüzüme biraz su çarpıp bilgisayarların olduğu yere doğru geri döndüm.

Bir maske, ıvır zıvır dolu bir masanın altından bakıyordu. Durup dikkatlice elime aldım. Kartonpiyer, kümes teli ve akrilikten yapılmış parlak, canlı renkli bir eserdi.

Bir kurbağa başıydı, Kuzey Göğü'nde gördüğüm gibi. Bu daha az gerçekçi, ürkütücü derecede totemvariydi. Elime alıp kafama geçirirken masadan bir şeyi devirdim; şaşılacak derecede ağırdı. Maske, tutkal ve haşhaş kokuyordu. Göz delikleri etrafı rahatça görebileceğin kadar büyüktü.

İtinayla kafamdan çıkardım, boş bir Moxie şişesini tam yere düşerken yakalayıp maskeyi bulduğum yere bıraktım. Devirdiğim diğer şeyi, Don Juan'ın Öğretileri kitabını da masaya koydum, sonra kaşlarımı çattım.

Plastik çerçevede renkli bir fotoğraf da devrilmişti. Elime aldım. Sırtüstü yatıp ellerini kulaklarının yanında açan bir kızın polaroid fotoğrafıydı. Üst tabakası muhtemelen bir iğneyle çizilmişti; kenarlarında küçük şimşekler gibi kabarcıklar vardı. Kızın her iki avucuna da birer göz çizilmişti. Saçları başının etrafında kara bir hale gibi saçılmıştı.

Ama yüzü görünmüyordu. Bir kaplumbağa kabuğuyla kapatılmıştı. Kabuğun üzerine iki stilize göz çizilmişti, antik gemilerin gövdesinde olanlar gibi. Gözün birinin içinde çok başlı yeşil bir yıldız vardı.

"Bu da ne?" dedim.

"Neye bakıyon?"

Toby yanıma geldi.

Fotoğrafı gösterdim. "Bunu kim çekti?"

Elimden alıp ışığa tuttu. "Bunu mu? Bu Denny'nin çektiklerinden. Oakwind'de elebaşılık tasladığı zamanlardan kalma. Fotoğrafa Aphrodite bulaştırmıştı onu. Deneysel bir havada,

değil mi?" Fotoğrafı geri verdi ve dalgınlıkla atkuyruğuyla oynadı.

"Kız kim?"

"Hannah Meadows diye bir kızdı. 'Hanner.' Koyu bir Maine aksanı vardı. Fotoğraftan anlaşılmıyor ama çok güzel bir kızdı."

"Fotoğraftan ölü ya da diri olduğu bile anlaşılmıyor."

Toby gülümsedi. "Ah, yaşıyordu canım. Denny'nin kız arkadaşlarından biriydi. O zamanlar bir sürü kız arkadaşı vardı. Bir sürü kadın, bir sürü kız. İyice kabile kafasına girmişti."

Masanın altından gözüken maskeye baktı. "Tıpkı bunun gibi. Yaparken canım çıktı. İçinde de az terlemedim."

"Kendin mi yaptın bunu?"

"Tabii. Hepimiz kendi maskemizi yapıyorduk, olayın bir parçasıydı bu. Koruyucu hayvanını seçiyordun, sonra maskesini yapıyordun, sonra bir ayin oluyordu, en sonunda da maskenin enerjisi sana geçiyordu. En azından teori buydu," dedi ve güldü. "Ama Hannah, hemşireydi sanırım, Collinstown'da bir hastanede gece vardiyasında çalışıyordu. Çok güzeldi, onda bir şey vardı... Yani bu kızların çoğu tatlıydı ama, Denny Hannah'nın resmini çekmeye bayılırdı. Denny'ye modellik yapardı hep. Kızla evlenmeye niyetliydi hatta."

Başını salladı. "Aphrodite, bundan memnun değildi. Kızın resimlerini çekmesinden de hiç hoşlanmıyordu."

"Ne oldu kıza?"

"Ah, çok kötüydü. Çok fena, bir gece eve dönerken kaza geçirdi. Yazın, işten çıktıktan sonraydı. Frenlerine bir şeyler olmuş. Korkulukların üzerinden göle uçtu. Araban çıkmayı başarıp kıyıya yüzmeye çalışmış ama boğulmuş. Hava kötüydü, cesedini bulmaları birkaç gün sürdü. Denny bulmuş onu. Sahildeki çalılıklara vurmuş halde. Hiç iyi değildi sanırım, cesedi bir şeyler yemiş... Mahlûkat etkisi dedikleri şey. Ondan sonra Denny kafayı bozdu, Aphrodite'i frenleriyle oynamakla suçladı, gerçi bir kanıt bulamadılar. Kötü bir vaziyetti."

"Hay allah." Fotoğrafı masaya geri koydum.

"Sen iyi misin?" Toby elini omzuma koydu. "Hey... Gel bakalım, bayılacak gibisin."

Beni bir sandalyeye oturttu. "Başını dizlerinin arasına koy," dedi. "İşte böyle. Bayılmaman için. Sen biraz öyle dur, ben geliyorum."

Soğuk bir bezle geri geldi. "Al bakalım." Alnıma koydu. "Fena görünüyorsun. Biraz uzanıp kestir istersen. Zor bir sabah olmuşa benziyor, polisler filan."

Bezi elimle tutup onayladım. Başımı hafifçe kaldırdım. "Hiçbir şey yemedim," dedim, en son yapmak istediğim şey yemek olsa da. "Bir şeyler var mı, kraker filan?"

Bana bayat kraker ve bir bardak soğuk ve kahverengi bir şey verdi. "Al, bakalım iyi gelecek mi."

Bir kraker yedim, kahverengi içecekten bir yudum aldım. "Abiii, iğrenç! Ne bu?"

"Moxie."

"Fare zehri katılmış gazoza benziyor."

"Kantaron kökü var içinde. Zamanla alışıyorsun tadına."

Moxie'yi ona geri ittim ve krakerleri bitirdim. Toby beni izledi, nihayet kaşını kaldırıp "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet. Sağ ol."

Mutfağa doğru dolandı, bir süre sonra elinde bir şeyle döndü. "Onu son gördüğümde Denny bunu verdi, İşçi Bayramı zamanı malzemelerini Lucien'in evinde getirdiğimde. Şu aralar bunlarla uğraşıyor."

Büyükçe bir renkli fotoğraftı, 12'ye 24, Ray Provenzano'nun evinde gördüğüm gibi yine el işi bir çerçevede ve koruma camlı. Ayağa dikilmiş kaya veya ağaç gibi siyah bir şekilden bir şey çıkıyordu. Budanmış bir dal veya bir kol gibi. Etrafında sanki yeni yağmur almış gibi gümüşi-yeşil yapraklar vardı. Bunun gerçek mi olduğunu yoksa oynanarak mı yapıldığını kestirmem imkânsızdı.

Fotoğrafın geri kalanında kesinlikle iğne, fırça, belki tırnakla oynamalar yapılmış böylece boya katman katman sızmıştı. Elle

renklendirme de yapıldığına emindim; parlak bir ejderha yeşili, daha bulanık, kahvemsi bir yeşil; parlak bir al, donuk turuncu ve porselen beyazı. Eski demir gibi, mat, pullu bir pas rengi.

Elimi bir sürü minik tümsek ve çiziği hissederek yüzeyinde gezdirdim, sonra ışığın altına tutup gözlerimi kısarak baktım.

"Yapraklar koymuş içine. Bir de böcekler," dedim. "Boyanın altında, bir çeşit böcek var sanırım. Yavru bir yusufçuk mu acaba?"

"Hani? Ah... Evet haklısın." Toby elini böceğin kabartısında ve minik kürek şeklindeki kanatlarında gezdirdi. "Sanırım buna kızböceği diyorlar. Tığ iğnesi derdik ben küçükken. Gece odana gelip sen uyurken ağzını ve gözlerini diker, derlerdi. Denny bunlardan korkardı."

Kızböceğine baktım. Yanında, ikisinin de üzerine bir şey basılmış üst üste yırtık kâğıt parçaları vardı.

ST 29

Bir adresin parçası gibi. Fotoğrafı yüzüme yaklaştırdım. "Tanrım, bu da öteki gibi." Hayretle Toby'ye baktım. "Çok kötü kokuyor."

"Denny pek titiz biri sayılmaz."

"Ölü balık gibi, hatta daha fena kokuyor. Leş gibi."

"Yani, ıstakoz avlamak için sepet falan atar. Kışın da buzda balık avladığını biliyorum."

Okyanusta nasıl buzda balık avlandığını soracaktım ki, fotoğrafın paspartusunda siyah keçeli kalemle yazılmış bir yazı ve bir de imza gördüm.

Bazı ışınlar deler geçer. K.K.K.T.

"Bazı ışınlar deler geçer." Hayretle Toby'ye baktım. "Bu bir Talking Heads şarkısından."

Kafasını salladı. "Denny müziğe bayağı düşkündür. Ben şarkıyı bilmiyorum."

"Fotoğrafı ışığa maruz bırakmaktan bahsediyor. Duyarlı kâğıdı ışığa maruz bırakınca öyle olur. Bazı ışınlar deler geçer."

Fotoğrafın kenarına hafifçe vurdum. Minik parçacıklar üze-

rinden kalkıyordu. Toby sigara sarmaya başladı.

"Ray bu resimlerin çok para ettiğini söylemişti," dedim. "Denny öylece verdi mi sana?"

"Bir iş karşılığındaydı. Ona yeni bir karanlık oda inşa ettim. Böyle takas usulü çok iş yaparım. Burada da bedavaya kalıyorum, etrafa göz kulak olma karşılığında. Lafı gelmişken..."

Sigarasını yaktı ve masadan eşyalarını toplamaya başladı. "Hazırlanmam gerek."

Fotoğrafı biraz daha inceledim. Pas renginde küçük bir boya parçası kopup elime yapıştı.

Çizmen boyanmış.

Boya parçasına baktım, yüzüme yaklaştırıp kokladım. O kötü kokunun hafif bir esintisi vardı. Avucuma alıp çöp kovasına doğru yürüdüm, az önce attığım buruşmuş kâğıt havluyu çıkardım ve masanın üzerinde dikkatlice düzelttim.

Robert'ın arkadaşını hakladığım yerden bulaşan kan, kuru boya parçasıyla tam olarak aynı tonda değildi. Ama yeterince yakındı.

Zihnimin meseleyi hâlihazırda çözdüğü ancak kötü haberin henüz bana ulaşmadığı gibi heyecanlı bir hisse kapıldım. Kâğıdı ve parçayı çöpe bıraktım, sonra Toby'yi mutfakta bir bidona su koyarken buldum.

"Baksana," dedim. "Diğer adada işini bitirince... Buraya geri mi geleceksin? Yoksa direkt Burnt Harbor'a mı geçeceksin?"

Toby musluğu kapattı. "Havaya bağlı. Büyük ihtimal dönerim. Eğer hava fena bozarsa o zaman Tolba'da demir atıp teknede veya Lucien'in evinde kalırım. Neden sordun?"

"Ben de seninle adaya gelsem diyorum. Eğer geçersen beni Burnt Harbor'a bırakırsın. Olmazsa seninle geri dönerim."

"Cidden buradan gitmek istiyorsun değil mi?"

"Evet ya. Gerçekten hiç burada durasım yok. Gücenme ama."

"Gücenmem." Bir an durdu, sonra omuzlarını silkti. "Peka-

la. Islanmaya ve üşümeye aldırmıyorsan gel bakalım. Sadece biraz kestirsen iyi olurdu. Epey yıpranmış görünüyorsun doğrusu. Gücenme ama."

"Uyuyamam." Biraz daha su içtim, başım dönüyordu. "Eğer şimdi uyursam, bir daha uyanamam."

"Yok, kalsın." Bidonu alıp kapıya yöneldi. "Yükün çok mu?"

"Hayır." Çantamı omzuma attım. "Sadece bu. Fotoğraf makinem."

"Güzel. O zaman taşınacaklara el atabilirsin. Böylece tek seferde hallederiz."

Alet, ip ve fazladan giysi dolu kumaş bir çantayı, ahşap bir alet kutusunu ve iki bidon suyu toparladı. Kapının orada durup kalın bir ceket giydi.

"Dışarısı fena soğuk." Deri ceketime ve kovboy çizmelerime baktı. "Böyle üşüyeceksin."

"Kazağın hâlâ bende." Göstermek için ceketimi çözerken kazak yukarı kalkıp göbeğimi ortaya çıkardı.

Toby kaşlarını kaldırdı. "Dövme mi o?"

Yakından bakmak için eğildi. "ÖLÜME İNAT" Bana garip bir bakış attı, sonra bir yara izini dolayan harflere tekrar baktı. "Bunu yazdırmayı hak etmişsin anlaşılan."

Bir şey demedim. Kırık bir sokak lambasının altında duran bir arabaya yürüyen bir kızı düşündüm; sonra motorları durup seyir ışıkları sönmüş bir geminin kıyıya vurduğu karanlık bir rıhtımda yürüyen bir diğerini. İrkildim.

"Çok canın acıdı mı?" diye sordu Toby yavaşça.

"Hep acıyor," dedim ve arkamı döndüm.

Bir an için sessiz kaldı.

"İşte," dedi. "Bunu al."

Bir dolabı açıp bana cırtlak turuncu bir yün bere attı. "Vücut ısının yüzde doksanını kafandan kaybedersin. Gerçi suya düşünce bir şey fark etmez."

Alet kutusunu ve çantayı yüklenip bidonları işaret etti. "Sen bunları alabilir misin?"

Bereyi kafama geçirip bidonları kaldırdım. "Tabii."

"Peki ya bunu?"

Kapının yanından elini karanlıklara uzatıp, ölümcül görünümlü sivri bir bronz ucu ve ona takılı pençe gibi bir kancası olan iki metre uzunluğunda ahşap bir sırık çıkardı. Elinde tarttı, boydan süzdü, sonra bana uzattı.

"Ne bu? Zıpkın mı?"

"Filika kancası. Denize düşen şeyleri çekmek için. Başka işlere de yarayabilir tabii. Mesela senin şu dışarıdaki arkadaşlarına rastlarsak. Kanca nasıl kullanılır biliyorsun değil mi? Dudaklarını sıkıp..."

Alet kutusuyla birine vururmuş gibi yaptı. "Sonra da deli gibi koş. Hadi gidelim."

Peşinden dışarı çıktım. Filika kancasını sıkıca kavradım ama sokakta kimse yoktu.

"Bu taraftan gidelim," dedi Toby ve köşeyi döndü. "Kestirme."

Böylece o sıkıcı manzarayı da atlatmış oluyorduk. Sahilin öte tarafında küçük bir kalabalık toplaşmıştı. Everett Moss'u ve buraya ilk gelişimde gördüğüm birkaç kişiyi seçebildim ama Chandelry'de karşılaştığım iki tip yoktu. Kayalık kumsalda köpekler oynaşıyordu, ayrıca limanda düne göre daha çok sürat teknesi ve rıhtımın ucunda bir de Sahil Güvenlik botu vardı.

"Herhalde Aphrodite'i kıyıya böyle çıkaracaklar," dedi Toby rıhtıma doğru giderken. Henüz kimse bizi fark etmişe benzemiyordu. Kafaları eğik, dip dibe duruyorlardı. Ara sıra birisi ana karaya doğru bakıyordu. "Eğer bir ambulans teknesi filan beklemiyorlarsa."

"Bence ziyadesiyle ölü," dedim, kaygan kayalarda dengemi korumaya çalışarak. "Ambulans için biraz geç."

Gökyüzü daha da karanlık ve uğursuz bir hal almıştı. Devamlı bir soğuk rüzgâr aynı anda her yerden esiyor gibiydi. Bulutlar ve deniz aynı duman grisindendi. Siyah köpekler dişledikleri yosun parçalarıyla aynı renkteydi. Martılar gökyüzünde beyaz

delikler gibiydi. Her şey bir bütünün parçasıydı adeta. Arduvaz mavisi tulumları, boz renkli paltoları ve turuncu yelekleri ile dikilen adamlar... Hepsi adadan kopmuş ama yerleri bilinse geri yapıştırılabilecek parçalar gibiydiler.

Filika kancasını değnek gibi kullanarak Toby'nin gerisinde kalmamaya çabaladım. Köpeklerden biri bizi fark etti ve çakılların üzerinden havlayarak bize doğru koştu. Adamların hepsi dönüp bize baktı. Birisi bize -bana- seslenir diye düşünsem de kimse bir şey demedi. Sessizlikleri beni tedirgin etti ama bir an sonra tekrar arkalarını döndüler, köpekler etraflarında dolaşıp oynaşmaya devam etti.

"Nasıl gidiyor?" Toby rıhtımda durmuş beni bekliyordu.

"İyi," dedim.

Elini uzattı, taş basamaklardan çıkmama yardım etti ve sandala doğru yürümeye başladık. Rıhtımın üzerinde kendimi çok göz önünde hissettim; kaygan taş zeminde çizmelerim kayarak gidebildiğim kadar hızlı ilerledim. Filikaya vardık ve içine atladık.

Toby Kuzey Göğü'nün demirli olduğu yere kadar kürek çekti, güvertesine tırmanıp eşyalarını bıraktı. Bendekileri ona uzattım, sonra beni de yukarı çekti.

"Sen bunları aşağı istifle, ben de filikayı bağlayayım. Yedekte çekmemiz gerekecek. Bizi biraz yavaşlatır. Su bidonları mutfaktaki lavabonun altına gidecek. Geri kalanını ayakaltında olmayacak şekilde yerleştiriver."

Güverte merdivenine doğru yöneldim, sonra durdum.

"Baksana. Biraz fotoğraf çekmek istiyorum. Bu defa fotoğraf makinemi kullanmama izin var mı?"

Toby bir koçboynuzuna sarılı halatı çözmeye başladı. "Benim için sorun değil."

"Dün neden sorundu peki?"

"Dün senin sorun çıkarıp çıkarmayacağından emin değildim." Başını kaldırıp bana baktı. "Üzerinde hâlâ ayna yok, değil mi?"

"Yok."

Nasıl göründüğümü düşünmek bile istemedim. Filika kancası için güvenli bir yer bulup su bidonlarını yüklendim ve güverte merdiveninden aşağı indim. Toby de biraz sonra yanıma geldi.

"Fazladan kötü hava giysilerim var, sanırım sana olurlar." Kanepelerden birinin altını karıştırmaya ve bulduklarını bana uzatmaya başladı. "O güzelim kovboy çizmelerin tuzlu suda mahvolacak. Al, bakalım bunlar sana olur mu?"

Anorak üzerime oldu ama lastik çizmeler çok büyüktü. "Benim çizmeler kalsın en iyisi."

Toby başıyla onayladı. "Dikkatli ol, kâfi."

Her şeyi güvertenin altına istiflemek için birkaç kez inip çıkmam gerekti. Toby ise gemide hızlı ve ustaca hareket ediyordu.

"Oradaki halatı dolayabilirsin," diye seslendi baş taraftan.

Halatı düzlüyordum ki Toby beni durdurdu.

"Böyle..." Ellerimi tutup ıslak ipi etrafında dolamaya başladı. "Bitince buraya koy." Güvertenin diğer ucuna çevikçe geri döndü.

Elimden geleni yaptım. Parmaklarım ıslak halattan ve soğuktan yanıyordu; dakikalar içinde avuçlarımda kırmızı izler oluştu.

Toby'ye yağmur ve soğuk işlemez gibiydi. Nihayet işini bitirince merdiveni işaret etti.

"İlerideki burnu geçene kadar motorla gideceğiz. Hatta bütün yolu motorla gideceğiz. Böyle rüzgâra karşı gitmek, normalden üç misli uzun sürecek. Rüzgâr dönerse şayet, yelken de açabiliriz."

Buz gibi sular güverteye sıçrayınca gözlerini kıstı. "Zor bir yol olacak. İdare edebilecek misin?"

"İdare ederim." Yegâne denizcilik deneyimimin önceki gün onunla Paswegas'a gitmek olduğunu belirtmek istemedim.

"Emin misin?" Beni boydan boya süzdü. "Eğer kendini kötü hissedersen güvertenin altına inebilirsin. Gerçi bence pek iyi gelmiyor aşağısı. Burada güvertede rüzgârı hissetmek daha iyidir. Can yelekleri de şurada..."

Birkaç turuncu yeleği ve can simidini işaret etti. "Gerçi yılın bu zamanı pek bir işine yaramazlar. Hoş, yazın da çok bir işe yaramaz, eğer dalgıç kıyafetin yoksa. Su yedi derece filan. Bir kez düştün mü, hipotermi başlamadan önce sekiz dakikan var. Deniz kulübünde çocukları böyle eğitiyorlar, yelken öğretirken hani. Kronometre tutup suya atıveriyorlar, arkalarından da can yeleğini ya da simidi. Sekiz dakikada giyemezsen, bittin."

"Tanrım. Sudan çıkartıyorlar değil mi sonra?"

"Filika kancası işte bunun için."

Toby aşağıya inerken kıç tarafa oturup deri ceketime sokuldum. Biraz sonra motorun çalışmasının gürültüsünü duydum. Suyun üzerinde dumanlar yükseldi. Toby tekrar güverteye zıplayıp yanımda dümenin başına oturdu ve Kuzey Göğü rıhtımdan ayrıldı. Bereyi kafama geçirdim ve limanın ötesindeki sahili izlemeye koyuldum.

Adamlar aynı şekilde duruyorlardı. Birkaçı bizim limandan ayrılmamızı izledi; diğerleri adanın zirvesindeki çamlığa tırmanan bozuk yoldan inmekte olan dört karaltıya doğru dönmüştü. İnenlerden ikisi bir sedye taşıyordu. John Stone ve Tom Hakkala'nın arkasından siyah paltolu iri yarı bir adam ile sırık gibi bir başkası yürüyordu. Ray Provenzano.

Ve Gryffin.

"Baksana," dedim.

Toby o yana döndü. Elini alnına götürdü, sonra kaldırıp el salladı.

Kıyıda, uzun olanı durdu. Başını kaldırıp bize doğru baktı, sonra yavaşça elini kaldırdı. Rüzgârın ve dizel motorun gürültüsünde boğulan bir ses bize ulaştı.

"Ne dedi?" diye sordum Toby'ye, sağanağın arasından Gryffin'i izlemeye çalışarak.

"'Dikkatli ol.'"

Kıyıdaki karartıları, kayalar kadar küçülüp seçilmeyecek olana ve nihayet biz burnu dönüp de tamamen gözden kaybolana dek izledim.

-21-

Her şeye alışabilirsin, asılmaya bile. Soğuğa bile. Yine de Kuzey Göğü'nün kamarasında gördüğüm küçük soba burnumda tütüyordu. Toby'ye sobayı sorduğumda bana şüpheyle baktı.

"Yakabilecek misin ki? Biraz meşakkatlidir. Sen yakana kadar muhtemelen varmış oluruz."

Gönülsüzce kabul ettim. Burnu arkamızda bırakmıştık, kara sırtı buzlu sağanağı yarıp geçiyordu. Paswegas dalgaların üzerine çıkan bir balina gibi, uzakta yeşil-siyah bir tepecikti artık. Dalgalar çarpmıyordu, daha ziyade kabarıyordu. Midem bulanmıyordu, daha çok bir türlü uyanamadığım gri, huzursuz bir rüyada gibiydim. Ara sıra büyük bir dalga yan taraftan bize çarpıp buz gibi suları burundan üzerimize savuruyordu. Dalgaların bir döngüsü var mı diye merak edip saymaya başladım, ve evet, her üçüncü dalga büyüktü, her on ikinci dalga ise çok büyüktü. Toby'ye bir dalga daha geldiğinde altına girip "savıcı" diye isim verdiği, kokpiti kapatan bir tenteyi açmasında yardım ettim. Fazla bir koruma sağlamıyordu ama fışkıran suyun bir bölümünü ve biraz da rüzgârı kesiyordu. Ayaklarım çizmelerimin içinde sırılsıklam olmuş, şişmişti ve yüzüm de beton gibi sertleşmişti. Tentenin altından ne zaman çıksam veya çizilmiş plak gibi pencerelerden kafamı çıkarsam titriyordum.

Çırpınan deniz bulanık gökyüzünü itiyor, gök de denizi geri itiyordu. Bulutlarla kifayetsizce çarpışan birkaç martıyla beraber, ikisiyle de mücadele ediyorduk. Aşağı inip fotoğraf makinemi aldım, tentenin göreceli koruması altına girdim ve dengemi sağlamaya çalışarak bu gri, siyah ve keyifsiz yeşilin uğursuz enginliğini fotoğrafladım. Denizden kimisi büyük siyah kayalar-

dan oluşan, kimisi tuzdan solmuş ladin ve huşlarla taçlı adacıklar yükseliyordu. Sahillerde kıyıya vurmuş kemik beyazı ağaç parçaları ve ölü su kuşları, kim bilir nerelerden sürüklenmiş katrana bulanmış kalaslar gördüm. Daha önce gördüğüm İzlanda fotoğraflarını anımsadım; buzdan yükselen volkanik adalar ve onların arasından ilerleyen tek başına bir gemi.

Burada kim yaşamak ister ki? diye düşündüm. Ben isterim, diye cevapladım.

Toby beni yanına çağırdı. Makinemi kapatıp anorağımın altına soktum.

"Sana dümen tutmayı öğreteceğim," dedi. "Akıntılar şimdi müsait."

Bana plastik bir kürenin altında duran pusulayı nasıl okuyacağımı ve dümen yekesini nasıl sabit tutacağımı gösterdi.

"Ben bir saniyeliğine aşağı iniyorum." Sesini rüzgârı bastırmak için yükseltti ve parmağıyla ileriyi işaret etti. "Şuraya doğru gidiyoruz."

Uzun kara bir şekil kırılan su yüzeyinden sıyrılıyor gibi görünüyordu. "Orası Tolba. Görüş çizgisinde ilerliyoruz. Sen bu istikamette baş tutmaya devam et, tamam mı?"

O aşağıdayken dümeni tuttum. Canlı bir sopayla savaşmak gibiydi ama üstesinden gelebileceğimi düşünmese dümeni bana bırakmazdı diye düşündüm. Biraz sonra elinde iki fincan, bir şişe Moxie ve Captain Morgan's rom ile geri döndü.

"Belki bu seni biraz ısıtır."

Fincanlara biraz Moxie koyup birer yudum rom ekledi ve birini bana uzattı. Bir yudum aldım ve neredeyse kusacaktım.

"Toby, bu çok fena."

Fincanından büyük bir yudum aldı. "Sevmedin mi?"

"Benzin gibi tadı. Öksürük şurubu bile daha iyidir."

Toby gücenmişe benziyordu. "Birkaç damla taze limonla bir dene. Daha güzeli yoktur."

Yağmurluğumun altından Jack Daniel's şişemi çıkarttım. Toby fincanını bitirip koydu. Güverte ıslak ve tehlikeliydi ama

Toby rahat hareket ediyor, dümeni sabit tutuyordu. Buz gibi çiseleyen sağanak yerini yavaş bir yağmura bırakmıştı. Birkaç dakika sonra Toby kafasını salladı.

"Sürükleniyoruz!" diye bağırdı rüzgârın üzerinden. "Sandal yüzünden. Al, biraz senin devralman gerek."

Bir dolabı açıp içinden maşrapa şeklinde kesilmiş bir bidon çıkardı, dönüp dümeni bana verdi. "Rüzgâra karşı gideceğimiz şekilde ayarladım. Böylece ben su boşaltırken biraz yavaşlayacağız. Bu başı tutmaya devam et."

Kokpitten çıkıp kıça yöneldi. Sandala inip maşrapayla su boşaltmaya başlamasını seyrettim, sonra dikkatimi dümene geri çevirdim.

İleride Tolba Adası, alacalı gökyüzünün altında belirdi. Bir fotoğrafın banyoda gelişmesini izlemek gibiydi, detaylar yavaş yavaş ortaya çıkıyordu; adanın tepelerindeki ladinlerin iğne gibi uçlar, açık renkli, kırmızı lekeli bir sahile inen kan kırmızısı kayalık bir bayır, denize doğru uzanan taş bir iskele.

Paswegas'tan çok daha büyüktü.

Dönüp Toby ne âlemde diye baktım. Dalgalardan sallanan sandalın içinde, bir şekilde dengede durarak suları boşaltmaya devam ediyordu. Beni görünce seslendi. "Nasıl gidiyor?"

"İyi."

"Neredeyse bitti! Ha gayret..."

Dümene geri döndüm. Buz gibi rüzgâr şimdi ladin kokuları getiriyordu. Viskimden bir yudum daha aldım.

Yorgunluk başka bir uyuşturucu gibi içime işledi. Midem kahveden, speed'den ve alkolden yanıyordu. Şimdi sızsam en az sekiz on saat uyurdum. Cebimde, aşırdığım hapların olduğu film kutusunu yokladım. Eğer idareli kullanırsam bir iki gün daha yetecek kadar speed vardı. Uyumak içinse Percocet'im vardı. Burnt Harbor'a gidene kadar dayanırsam, yola koyulup gecesine Bangor'a kadar varıp orada bir Motel 6 bulup uyuyabilirdim. Pek konforlu sayılmaz ama Deniz Feneri'nden iyidir.

Deniz Feneri...

Burnt Harbor'daki ilk geceyi, Kenzie'nin bir güve gibi karanlıklara karışan beyaz suratını düşündüm.

Seni arıyordu, demişti Robert. İyi biri olduğunu söyledi.

İşte bu ilk yanlışıydı.

Onu gideceği yere atacakmışsın.

Midem bulandı ama dalgalardan değil. Jack Daniel's şişesini yokladım.

Kaçmıyordu. Bunu biliyordum. Robert da biliyordu. Beni ararken başkasına rastlamıştı. Ama kime? O gece Burnt Harbor'da gördüğüm tekneyi düşündüm; seyir lambalarının zayıf ışıkları, sonra karanlık, sonra motorların susması... Ağaca tünemiş hayvanı hatırladım ve vahşice delirmiş gözlerini...

Balıkçıllar ana karadan asla ayrılmaz.

Adalarda kolay lokma bulmazlarsa tabii, diye düşündüm.

"Uuuuf! Burası fena soğuk." Toby tentenin altına girip yağmurluğunu silkeledi. Maşrapayı yerine koyup sırtımı sıvazladı.

"İyi iş başardın. Dur..."

Dümeni alıp biraz çevirdi. Kuzey Göğü sahilin uzak tarafına doğru yöneldi. "Artık rüzgâra karşı gitmiyoruz, biraz daha hızlanacağız. Dümeni birkaç dakika daha idare edebilirsen ben aşağı inip kamp ocağını yakıp kahve ısıtayım, ne dersin?"

"Güzel olur." Dişlerim takırdamasın diye çenemi sıktım.

Fincanları alıp aşağı indi. Adaya yaklaştıkça kara kara düşünüp durdum. Koca kızıl kayalar kıyıya ve taşlı sahilin arkasındaki bayırlara saçılmıştı; sıra sıra uzun çam ve huş ağaçları vardı. Ağaçların arasındaki hafif parıltılar bir ev veya bir müştemilat olduğuna işaret ediyordu.

Toby dumanı tüten iki fincanla geri geldi. "Buyur..."

Adaya gözümü dikmiş, fincanımı elime aldım. "Ne kadar büyük."

"Eskiden burada koca bir köy vardı. Birkaç yüz kişi yaşıyordu."

Fincanı yüzüme götürüp, yanana kadar yanağıma bastırdım. "Bu ada üzerinden gelip gittiğine inanamıyorum."

Omuzlarını silkti. "Her zaman değil. Balıkçılar hep buradan geçiyor."

"Evet ve her seferinde donuyorlar."

"Başka seçeneğimiz mi var sanıyorsun? Paswegas gibi yerler– Custer'ın Son Savunması gibiyiz. Dışarıdan gelenler, müteahhitler, bizi bitiriyorlar. New Jersey'den, New York'tan gelip bizim kendi yurdumuzda avlanmamızı istemiyorlar. Balıkçılar balık tutamaz oldu. Kızıl gelgit midyecileri mahvediyor. Lyme keneleri, Nil sivrisinekleri falan... Önceden kaçtığımız, sakındığımız her şey gelip bizi burada buluyor. Dışarısı artık 'dışarısı' değil. Burası."

Öfkeli görünmüyordu, üşümüş görünmediği gibi; sadece pes etmiş ve üzgündü. Biraz kahve içtim ve dilimi haşladım. Canım hiç yanmadı.

"Bir şey gördüm," dedim. Tenteye yaslanıp rüzgârdan korunarak. "Paswegas'ta. Aphrodite'in evinin oradaki çam ağaçlarının üzerinde bir hayvan. Sanırım bana bahsettiğin şeydi. Bir balıkçıl."

"Gerçekten? Nasıl bir şeydi?"

"Büyüktü ya da büyükçe. Siyah kahverengi, küçük bir ayı gibi ama uzun bir kuyruğu olan. Bayağı tüylüydü. Bana hırladı."

"Yerde miydi?"

"Ağaçtaydı. Aphrodite'in köpekleri üzerine koşunca yukarılara tırmandı veya atladı bir yerlere. Kesin bir balıkçıldı."

"Vay be." Toby kahvesini yudumladı ve tekneyi paslı metalden bir iskeleye doğrulttu. Yaklaştıkça fark ettim ki metalden değil taştandı, kıyıdaki kayalarla aynı kırmızı renkte. "Pekâlâ bir balıkçıl gibi geliyor kulağa."

"Suze'a bahsettiğimde, deli muamelesi yaptı bana. Balıkçılların adalardan birine çıkmasının imkânsız olduğunu söyledi. "

"Orası öyle. Ama eğer gördüysen... Zaten herkes bir şeyler görüyor. Kurtlar, pumalar. Adalarda değil, ama orada."

Kafasıyla ana karayı işaret etti. "Millet Hayvan Koruma'ya bildiriyor ama federaller bunların Maine'e geri döndüğünü ka-

bul etmek istemiyor. Pumalar ve kurtlar bir türedi mi burada, tehlike altındaki türlerle ilgili bir sürü sıkıntı olacak demektir. Ayrıca bir dolu öfkeli çiftçi ve avcı demek çünkü kurtlar ve pumalar hayvanlarını yiyor ve geyik sayısını düşürüyor. Ama ne kadar inkâr etseler de, buradalar işte."

Boğazımda hafif bir karıncalanma hissettim. "Yani teorik olarak bir balıkçılın orada olması mümkün, daha önce hiç gören olmasa bile?"

"Tabii. Daha önce geyiklerin adalara yüzdüğünü gördüm, çakalların, tilkilerin de. Yüz sene evvel bir iki kış o kadar soğukmuş ki boğazın bazı kısımları donmuş ve hayvanlar karşıya geçebilmişler. İnsanlar da. Son zamanlarda o kadar soğuk olmadı ama olabilir de. Adalarda artık büyük çamlar pek kalmadı; hepsi kereste veya yakmak için, gemi direği yapmak için kesildi. Zaten tuzlu havayı sevmezler. Ama Paswegas'ta birkaç büyük çam var ve Tolba'da da birkaç tane bayağı büyük olan var. Yani kirpi de olur, belki balıkçıl da. Her şey mümkün."

Kahvemi bitirdim. "Yiyecek bir şeyler var mı?"

"Evet. Git mutfağa bakın, bir şeyler bulursun."

Aşağı indim. Ilık sayılmazdı ama en azından rüzgâr ve yağmur yoktu. Sessizdi de. Yani tam sessiz denemezdi ama sesler bir değişikti. Lombozlara vuran yağmur, hafifçe ürkütücü çatırtılar; motorun uğultusu. Oturdum ve omzuma bir battaniye aldım. Birkaç dakika sonra yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa gittim.

Pek bir şey yoktu. Alternatif bir yakıt kaynağı olabilecek kadar rom ve Moxie vardı ama yiyecek namına pek bir şey yoktu. Birkaç taze soğan, bir tüp sarımsak ezmesi, birkaç teneke domates sosu ve biraz makarna. Fena görünmeyen yarım torba yeşil elma ve bir kutu yaban mersinli Pop Tart buldum. Bir elma yedim. Sonra bir yandan Pop Tart'a yumulup dolaplarda başka ne var diye karıştırmaya başladım.

Tel, şişe açacakları, bir tirbuşon, ucuz çatal bıçak, kâğıt havlular, birkaç paket ketçap, mayonez. Alt çekmecede bir ilk yar-

dım çantası, misina ve olta iğneleri, su geçirmez bir kapta kibritler, çöp torbaları. Aspirin, Ipecac, Benadryl. Hepsini kenara ittim ve başka bir şey gördüm.

Tabanca.

Arkamı yokladım, sonra elime aldım. Plastik, on santim uzunluğunda, namlusu siyah ve tetiği turuncu. İşaret fişeği. Namlusuna baktım. İçinde bir tane kırmızı fişek vardı. Elimde tutup bir an düşündüm, çekmeceye geri koyup güverteye döndüm.

"Bir şey buldun mu?"

"Pop Tart."

"Harbi mi? Umarım yenebilirlerdir. Milenyum için bir koli almıştım."

Dümende Toby'nin yanında durdum, rıhtımı döven kara suları izledim.

"Fena değillerdi. Bu kırmızı kayalar ne?"

"Tolba taşı. Connecticut ve New York'taki evler ve sana bahsettiğim katedral için çıkardılar. Nihayetinde katedrali tamamladılar. 1875 civarında, evleri betondan inşa etmeye başladılar. Millete adada yaşamak ve taşları çıkarmak için para ödemekten çok daha ucuzdu. Ondan sonra burası terk edildi."

Rıhtıma baktım; kahverengimsi kurumuş kan renkli pasla bezeli, gül rengi taş bloklar vardı. Yağmurun oluşturduğu sisten rıhtımın başı sonu belli olmuyordu. Aynı Paswegas gibi her şey bir bütündü. Taş bloklar kayalarla birleşiyor, kayalar da tuz ve soğuktan kavrulmuş pas rengi ağaçlardan ayırt edilemeyen kızılımsı kumlarla karışıyordu. Su seviyesinden oldukça yukarıda, uzun ladinlerden bir hat o kadar koyu bir yeşil saçıyordu ki neredeyse siyah görünüyorlardı. Ağaçların arasından yine o kan kırmızısı ve kahverengi göze çarpıyordu. Etraftaki ağaçlardan siyah gözlerin parıltısı bize bakıyordu. Bir ev.

"Oraya mı gidiyoruz?"

"Evet. Bay Ryel'in Rüya Evi."

İskeleye yanaşırız diye düşünmüştüm. Onun yerine Kuzey

Göğü bir çift yuvarlak şamandıraya yaklaştı. Yakında bir ıstakoz şamandırası yüzüyordu.

"Şunu tut," dedi Toby, dümeni bana bırakarak. "Ben motoru durduracağım. Oradaki şamandıralardan uzaklaşmamaya çalış."

Aşağı indi. Motor durdu. Artık tek duyduğum rüzgârın uğultusu ve kayalık sahile vuran dalgaların sesiydi.

"Burası yanaşmak için uygun," diye seslendi Toby buruna doğru giderken. Şamandıraya uzandı, kendine çekti ve güverteye bir halat çıkardı. "Tekneyi burada bağlayıp kıyıya sandalla çıkacağız. Eğer hava bozarsa tekne burada daha güvenli olur."

"Sence bozacak mı?"

"Bilmiyorum. Şimdilik durulmuşa benziyor ama gene bozabilir. Sen eşyalarını alıver istersen. Eğer Lucien'de kalırsak yanında olur."

Tekneyi palamara bağlamaya başladı. Kamaraya inip çantamı aldım. Fotoğraf makinemi içine koyup, Deceptio Visus nüshamın yerinde olduğundan emin oldum.

Düşünceli, elimi kapağında gezdirdim, bir kanepenin ucuna tüneyip kapağını açtım. Ben sayfaları çevirirken yağmur arkamdaki küçük pencereye vuruyordu. Gryffin Haselton'un çalıntı fotoğrafını buldum.

Uzun bir süre baktım. Fotoğraftaki her şey, yeşil yaprakların arasından sızan güneş, mavi gökyüzünün parıltısı, beyaz masa örtüsünün üzerindeki begonviller, hepsi buradan ay kadar uzakta bir dünyaya ait gibiydi.

Gryffin de öyle. Gülüşü, birini selamlamak veya yanına çağırmak için elini kaldırışı... Sabah Paswegas'taki evde bıraktığım adama hiç mi hiç benzemiyordu.

Bakışımız üzerine düştüğü ne varsa değiştirir.

Gözlerimi yumdum ve yüzünü ilk gördüğüm haliyle hatırlamaya çalıştım, gözlerindeki o zümrüt harenin bende yarattığı hayreti anımsadım. Sonra Aphrodite'in odasındaki fotoğrafı (Bir diğer yeşil lekeli göz) ve Toby'nin dairesindeki Hannah

Meadows'un fotoğrafını düşündüm. Tekinin içinde yeşil bir yıldız olan, iki boyanmış göz.

Bir anlam veremiyordum. O iki fotoğrafı da çeken insan dışında kimse için bir anlamı yoktu. Alkoliklerin başka bir alkoliği, içki içtiğini görmeseler bile teşhis edebildiklerini; bir kitabı okuyup, bir şarkıyı dinleyip yazan kişinin ayyaş olduğunu anlayabildiklerini duymuştum.

Ben 7/24 deli değilim ama bir başkasının kafayı yediğini anlamaya yetecek kadar (içerek, speed atarak ya da sadece çılgınca öfkelenerek) delirmişliğim oldu.

Özellikle de başka bir fotoğrafçının. Aphrodite Kamestos gibi. Ya da Diane Arbus.

O bir dahiydi. Ben değildim.

Ama neyle karşılaştığını biliyorum. Kendini öldürdüğünde ne gördüğünü biliyorum. Aphrodite'in ölmesini izlerken ne gördüğümü, ne hissettiğimi bildiğim gibi. Kendi terim gibi ızdırabın kokusu ve onun gözbebeğindeki bir gölge gibi yüzümün yansıması... Belki zannettiğimden daha deliyimdir.

Gözlerimi yumdum ve arkasında ne hatıra ne pişmanlık ne öfke, hiçbir şey bırakmayan bir yas dalgası beni alıp götürdü. Geçtiğinde nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım, aşağı baktım ve elimde Gryffin'in fotoğrafını gördüm. Deceptio Visus'un arasına geri soktum ve kitabı fotoğraf makinemle birlikte çantama koydum. Mutfağa uğrayıp işaret fişeğini aldım, anorağımın altındaki deri ceketimin cebine koydum.

Güverteye geri döndüm.

"Tamamız," diye duyurdu Toby. Soğuktan beyaza dönmüş yanaklarından yağmuru sildi. "Her şeyini aldın mı? Ben de eşyalarımı alayım da gidelim. Can yeleklerinden birini kap."

Yağmur neredeyse durmuştu ama gökyüzü hâlâ nikel renginde ve bulutla şişmişti. Bir Adderall daha çıkartıp bolca viskiyle yuttum. O bulutların arkasında bir şey vardı; o kasvetli taş bloğun ve kurumuş ağaçların arkasında da, henüz göremediğim bir şey vardı.

Ama orada beni beklediğini biliyordum. Ve onunla ayık karşılaşmak istemiyordum. Can yeleğini aldım, baş tarafa gidip sandalın yanında beklemeye başladım. Toby elinde can yeleği, rom, Moxie ve kıyafetlerini taşıyan çanta ve alet kutusuyla geri döndü.

"Sanırım alacağımız başka bir şey yok. Önce ben bineyim, sen eşyaları uzat. İyi olduğuna emin misin?" Kaşlarını çattı. "Burada kalıp ranzalardan birinde uyuyabilirsin istersen."

Karanlık ufka baktım. "Hayır," dedim. Filika kancasını koyduğum yere gittim.

"Peki ya bu? Bu da geliyor mu?"

"Genelde hayır. Ama olsun, onu da al bakalım. Orada unutma, kâfi."

Sandalı yükledik ve kıyıya doğru kürek çektik. Sarsıntılıydı ama korkutucu değildi. Belki de artık alışmaya başlamıştım. Geriye dönüp denizde başka bir gemi aradım, birkaç şamandıradan başka bir şey yoktu. Ne gökyüzünde bir uçak ne de ana kara görünüyordu, sadece karanlık suyun üzerinde siyah şekiller beliriyordu. Balıklar, diye düşündüm, ya da yunuslar veya foklar; ama Toby kaya olduklarını söyledi.

"Denny'nin hiç çıkmamasının bir sebebi de bu," dedi kürek-lere asılırken. "Yazın fena değil ama kışın... Aman aman."

Kıyıya vardık. Toby atlayıp sandalı kayalara çekti, ben de onu takip ettim. Çizmelerim tamamen sırılsıklam olmuştu, demir uçları kurudukça bebe pudrası gibi bir tuz tabakası görünüyordu. Ölü yengeç ve midyelerle kaplı yosunları itekleyerek sandalı kabarma seviyesinin iyice üzerine kadar çektik. İşimiz bitince doğruldu ve elini gözüne siper ederek denize baktı.

"Lucien'in teknesini görmüyorum," dedi ve somurttu. "Hmm. Denny bir yere çekmiş olmalı."

Çantamı ve kancayı aldım. Toby cebinden bir sigara çıkarttı ve bana baktı. "Pekâlâ. Nasıl buldun?"

Issızdan da öteydi. Issızlığın yalnız kalmaya geldiği yerdi burası. Bir rıhtımın iskelet kalıntıları ile taş kazıklar sudan yükseli-

yordu. Lucien'in evini göremedim. Sahilde dalgalardan aşınmış çakıllar, yosun yumakları ve kararmış odunların arasına yayılmıştı. Yukarıya doğru, bu gri dünyanın tek renk emaresi olan kan kırmızısı devasa kayalar görünüyordu. Soğuktan ve bitkinlikten tüm bedenim acıyordu ama nedense burası böyle hissetmek için uygundu; hayattan tamamen arındırılmış bir yerdi. Sahil şeridinin hemen üstünde kurumuş ağaçlardan bir sıra vardı (Ak ladin, dedi Toby) dallarından tüm yaprakları dökülmüş beyaz gövdeler. Etrafında dokunaca benzer kökleri açığa çıkmış, devrilmiş ağaç kütükleri ve de bir deniz kuşunun kanadı, tüyleri yenmiş, harap bir yelpazeyi andırıyordu.

Ve her yerde kırmızı granit. Büyük kayalar veya taşlar değil ama devasa bloklar ve devrilmiş direkler... Zehir yeşili, alev turuncusu, beyaz renkli likenlerle kaplı Yunan sütunları; yarım yontulmuş melekler ve yekpare bir at ve binicisi.

"Bu olağanüstü." Yüzü siyah küfle kaplanmış bir melek heykeline yaklaşıp elimi gözlerinin üstünde gezdirdim. "Böyle çürümeden kalması inanılmaz."

"Boşuna 'granit' demiyorlar," dedi Toby. Sigarasından bir fırt çekti. "Yüz, yüz elli sene evvel herkesi buradan kovduklarında insanlar üstlerindeki kıyafetleri ve taşıyabilecekleri şeyleri götürdüler sadece. Elbette bu granitleri taşıyacak halleri yoktu. Lucien buraya evi yaptığında etrafta testereler, aletler, çürümemiş bir sürü şey buldum. Hiç aklına gelmeyecek şeyler bırakmışlardı. Güzel parçalar. Bir kısmı benim orada, bir ara sana gösteririm. Oymaları saymıyorum bile. Burada birkaç yüz kişi taş çıkartıyordu ama bazı adamlar, çoğu İtalyan, barakalarda oturup taşı yontuyorlardı. Hani o eskiden kalma anıtlar filan var ya. Birçoğu burada yontulup Boston'a, New York'a, D.C.'ye gönderiliyordu. Sana bahsettiğim katedral mesela, üzerinde türlü yontmaları vardı. Melekler, zebaniler. Hatalı olanları burada bırakmışlar."

"İnanılmaz."

"Sen bir de Lucien'in evini gör."

Dar bir hendekten yukarı yürümeye başladık. Kancayı yanıma aldığıma sevindim; kaygan kayalarda dengemi sağlamama yardımcı oluyordu. Tırmandıkça hendek genişleyerek kırık kaldırım taşlarından oluşan bir yola açıldı.

"Bana anlattığın şu hikâye" dedim. "Denny'nin kız arkadaşıyla hakkında. Ölen kız. Adı neydi?"

"Hanner."

"Evet, Hannah." Rüzgâr sertleşti; suyun üzerinde oturan bir martı gibi sallanan Kuzey Göğü'ne doğru baktım. "Herkesin yaptığı şu maskeler... Onun da var mıydı? Bir totemi var mıydı?"

"Sanmıyorum. Denny'ye ayak uyduruyordu sadece."

"Senin totemin? Kurbağa mıydı?"

"Evet. Çünkü amfibiler. Hem karada hem de suda yaşarlar. Benim gibi."

Çantamı bir omzumdan diğerine geçirdim. "Peki ya Denny Ahearn? Onun totemi neydi?"

"Denny'nin mi?" Toby, sigarasından düşünceli bir fırt çekti somurtarak. "İyi soru. Uzun zaman önceydi fakat..."

Sigarayı parmaklarının arasına kıstırdı, sonra ayağımızın altındaki ıslak taşlara fırlattı. "Kapan kaplumbağasıydı."

-22-

Lucien Ryel'in evi Ray Provenzano'nun hurdacılık etiği ve birkaç milyon dolarlık mimarlık ve müteahhitlik ücretleriyle neler yapılabileceğinin göstergesiydi. Devasa çam ağaçları ve sararmış gül fidanlarıyla çevrili, okyanusa bakan granit bir kubbenin gölgesinde, bir ay mekiğinin kalıntıları ile antik bir tapınak karışımı bir yapıydı. Ev granit sütunlara bağlı beton kazıklar üzerinde duruyordu. Çelik kirişlerin taşıdığı bir konsol veranda bina boyunca uzanıyordu, tamamı cam ve aşınmış metalden, granit heykellerle bezenmiş; kocaman kanatlar, devasa bir kol, fevkalade sakin bir surattan arta kalanlar. Düzinelerce güneş paneli üzerinden bir anten ve birkaç küçük uydu çanağı, yükselen çatıyı kaplıyordu. Pencereler siyah renkli uçan kuş çıkartmaları ile boydan boya bezenmişti.

"Lucien'in burada kaldığı ilk yaz o kadar çok kuş öldü ki resmen kürekle toplamak gerekti." Toby soluklanmak için durdu, ağzının etrafındaki hava buharla beyazlaştı. "Pencerelere çarpıyorlardı. O yüzden bu çıkartmaları yapıştırdı. Manzarayı biraz bozuyor ama..."

Yürümeye devam ettik. Yol evin arkasına dolanıyor ve küflenmiş bronz ve ahşaptan bir kapıya çıkan geniş granit basamaklara varıyordu. Siyah duvarın yanında iki tane büyük mutfak tüpü duruyordu.

Çatıdaki antenlere baktım. "Görünüşe bakılırsa The Real World'ün hiçbir bölümünü kaçırmak istemiyor."

"O da bir şey mi? Burada yüksek hızlı internet kullanmak için dijital bir alıcısı bile var, telefon şirketine çok para ödedi. Aküyle çalışıyor, kapandığından emin olmam gereken şeyler-

den bir tanesi de o."

Basamaklara yöneldi, sonra durdu, somurtarak ağaçların arasındaki küçük bir müştemilata baktı. Prefabrik ardiyenin kapıları rüzgârda çarpıyordu.

"Burası açık olmamalı," dedi Toby. Gidip içeriye göz attı. "Hmm. Traktörü de dışarı çıkarmış."

Kapıları kapattı, mandalını indirdi ve geri döndü. "Şimdi içeri girebiliriz; sen de böylece ısınabilirsin belki."

Birkaç düzine anahtarın olduğu bir anahtarlık çıkardı, kapıyı açtı.

"Evreka."

Rüzgâr ve yağmurun taarruzundan sonra hafif, ritmik bir ses dışında içerisi tuhaf bir biçimde sessizdi.

"Güneş pilleri," dedi Toby yağmurluğunu çıkararak. "Burada bütünüyle dışarıdan bağımsızız. Bu mevsimde tamamen şarj olmuyorlar."

Tonozlu çatısı çelik profillerle çaprazlanmış uzun ve açık bir odadaydık. Cilalı ahşap zemin bronz gibi parlıyordu. Marquis de Sade'ın yemek odasında bulunabilecek, 80'lerden kalma bakır, çelik ve camdan eski moda mobilyalar da öyle. Halı da yastık da yoktu. Lambaderler etobur böcekleri andırıyordu. Endüstriyel camdan bir duvarın arkasından Viking marka bir ocak, bir lavabo, parlak bakır rengi bir buzdolabı ve müstakil bir şarap dolabı gözüküyordu. Çırpınan gri denize bakan koca camlar, Potemkin Zırhlısı'ndaymış hissi uyandırıyordu.

"Evet." Çantamı ve kancayı bir yere bıraktım ve pencereden dışarıya baktım. "Bunların hepsini kendi mi yaptı? Yoksa direkt gulag'dan mı getirtti."

Toby alet kutusunu yere bıraktı. "Burasının kaça mal olduğunu söylesem inanmazsın."

"Yok, inanırım. Bu kadar zevksizlik için, kimsenin sana itiraz edemeyeceği kadar zengin olman gerek."

"Çok iyi yakıt tasarrufu yapıyor. Güneye bakan şu pencereyi görüyor musun? İnanılmaz pasif güneş enerjisi sağlıyor."

"Ne zaman? Dört Temmuz'da mı?"

"Hayır, harbiden... Burası oldukça ılık oluyor, görece yani. Demişken, gidip su tanklarını boşaltmam lazım. Sen biraz ısınmaya çalış, ben birazdan gelirim."

Bir İngiliz anahtarı ve birkaç başka alet çıkardı. "İşte." Duvardaki bir panelle oynadı. Hafif bir fışş sesi geldi, gururla İngiliz anahtarını havaya kaldırdı. "Bu iyi gelir işte. Sıcak."

Aşağı indi. Anorağımı çıkarttım, Lucien'in işkence sandalyelerinden birinin ucuna oturup çizmelerimi ve ıslak çoraplarımı çıkarttım. Ayaklarım donmuş et parçaları gibiydi. Ellerimle olabildiğince ısıtmaya çalıştım, çantamdan bir çift temiz çorap bulup giydim. Çizmelerimi kaloriferin üzerine koyup evde hızlıca bir tur atmaya koyuldum.

Pek parti mekânı sayılmazdı; daha çok dini bir inziva yeri gibiydi. Sessizlik beni ürkütüyordu. Karanlıkta Aphrodite'in evinde gezinmemi hatırladım ve özel yapım mutfak dolaplarını açmadan önce bir an duraksadım.

Konserve dışında bir şey yoktu, açılmamış balsamik sirke ve trüf yağı şişeleri, ançüez ve füme midye konserveleri. Gazla çalışan buzdolabı bozuktu. Şarap dolabı ise kilitliydi.

Evin geri kalanı daha fazla minimalist 80'ler mobilyasıyla doluydu, bir plazma televizyon ve DVD çalar, son teknoloji kayıt ekipmanlarından oluşan bir ev stüdyosu. Bir misafir banyosu. (Ecza dolabı yok.) Burada elimi yüzümü yıkadım. Su acımtırak ama ılıktı. O anda ılık suyu en iyi sekse ya da uyuşturucuya değişmezdim.

Banyodan, görünürde değilse de, biraz daha insan gibi hissederek çıktım. Banyonun aynasından bana bakan yüz, son yirmi küsur senede olduğundan daha fazla Gulyabani Neary gibi görünmüştü. İyi kemik yapısı da bir yere kadar. Kan çanağı gözler, karmakarışık saçlar ve rüzgârdan yanmış bir ciltle süslenmiş iskelete benziyordum.

Yatak odası süitine girdim. Ana binadan çıkan yapı dev çamların üzerinde asılı duruyormuş hissi yaratıyordu. Lucien Ryel

bu eve ve onu bütün kış sıcak tutabilmeye tonla para yatırmıştı. Artık nedenini biliyordum.

Bu yatak odasının duvarlarında küçük bir servet yatıyordu. Hem de yaşlı rock yıldızlarının topladığı ıvır zıvırlardan değil; Warhollar, Schnabeller, Koonlar, Curtinler...

Ryel'in sanat zevki erkek orospuluğuna benzetilebilirdi, ya da en azından on sene öncesinde aykırı hünerler, bağlamakta kullandıkları ekipmanlar mesela, ana akım olmadan önce bir vakitte erkek orospuluğu olarak görülen şeye.

İki tane Chris Mars tablosu, bir Joe Coleman ve isimlerini bilmediğim başka ressamların eğer hassassanız kâbuslar gördürecek resimleri de vardı.

Ben değilim, hadi neyse de, bunlar inanılmazdı. Kimisi, mesela Lori Field'ın hayvan başlı, kalem gibi ince kollu kadınlardan kolajı, ilahi güzellikteydi. Diğerleri, mesela Nick Blinko'nun kendi kafatasını yiyen iskelet çizimi, ürkütücüydü. Çılgın ve bayağı arasında ince bir çizgi vardır ve burada gördüklerime göre Ryel bu çizginin kesinlikle farkındaydı. Fotoğraflar da vardı. Ağaçların arasında yüzler görünen birkaç tüyler ürpertici Fred Ressler fotoğrafı. Mapplethorpe'un eski bir Patti Smith portresi. Lee Friedlander'dan boş bir arsa. Brian Belott'un, Branka Jukic'in işleri... Yer olsa cebime doldurabildiğim her şeyi seve seve götürürdüm.

Fakat kanımı donduran, baş ucundaki fotoğraflardı.

Camsız, el yapımı çerçevelerde üç tane büyük boy, renkli baskı. Ray Provenzano'nun ve Toby'nin evlerinde gördüklerim gibi monotip ve hepsinde aynı iri not: K.K.K.T.

Belli edecek başka hiçbir şey yok; imza yok. İsim yok, şarkı sözü yok.

Yine de anında Toby'deki, hayalet ağaç dallarına kurumuş kan damlaları saçılmış, o acayip 12'ye 24 resimle bir bağlantı kurdum. Ve tam olarak neyin fotoğrafı olduklarını tespit edemesem de, aralarında bir bağlantı olduğunu biliyordum; Aphrodite'in odasında gördüğüm daha eski fotoğraflar (Üze-

rinde kabaca oynanmış polaroid baskılar) ve Toby'nin birkaç saat önce gösterdiği Hannah Meadows'un fotoğrafıyla da.

Ama tam olarak nasıl bir bağ olduğunu çözememiştim. Silsile oradaydı, ama benim manyaklığım olmadığı için parçaları bir arada tutanın ne olduğunu bilemiyordum. Hepsi aynı şeyin garip bir şekilde soyutlanmış suretleriydi. Ama neyin?

Bazı açılardan bir vücudu andırıyordu; başka açılardan bir adayı ya da bir çeşit hayvanın kambur bir formunu. Renkler, bulanık yeşil, kahverengi ve koyu mavi arasından çakan kırmızı ve turuncudan ibaretti. Diğerleri gibi bu fotoğraflarda da yoğun bir muameleden geçmiş, iğne veya tırnakla çizilmiş el yapımı emülsiyon kâğıdı kullanılmıştı. Kimi yerlerde boyalar kazınmış veya kaldırılmıştı. Boya katlarının arasına bir şeyler iliştirilmişti (Bir sinek kanadı, saç, yaprak, kâğıt ve gazete parçaları.) Kulağa pis geliyor olabilir, öyleydi de. Ama bu, resimlere sanki fotoğrafın tutmaya çalıştığı gerçek hayattan bir şeyleri yakalamışçasına garip bir derinlik veriyordu.

Bana eski Daguerreotip fotoğrafları anımsattı. Onlardan birine tam karşıdan bakarsanız, en karanlık noktalar bile ışığı geri yansıtır, böylece ters görüntü elde edersiniz. Fotoğrafın pozitifi ve negatifi, hepsi bir arada.

Ama Daguerreotipi tam doğru açıda eğerseniz gölgeler yerlerine oturur ve baktığınız resim üç boyutlu bir hal alır. Bir kitapta ya da baskıda, hatta bilgisayarla oluşturulan görüntülerde bile elde etmesi imkânsızdır ki bana göre en halis nesil kaybı budur. Daguerreotip, yüz elli yıl önce ölmüş birini görmeye en çok yaklaşabildiğin şey gibi gelmiştir bana hep.

Lucien'deki bu fotoğraflar... Bana bile kâbuslar gördürebilirdi.

Bakmaktan ya da huş kabukları ve böcek kanatları arasındaki gazete parçalarında yazanları çözmeye çalışmaktan alamıyordum kendimi.

U S T 2 SEE
EN

Bu harfler bana 1970'lerde albüm kapaklarında ve grup posterlerindeki fidye notu tipografisini ve de Toby'nin odasındaki fotoğrafı hatırlattı.

ST 29

29. Sokak? Aziz 29? Belki de bir adres değildi. Belki tuhaf bir dini mana taşıyordu.

Tüylerim diken diken oldu.

Bir sonraki yaptığım, işleri daha da sarpa sardıracaktı. Birinci fotoğrafı duvardan alıp yüzüme yaklaştırdım ve kokladım.

Öğürdüm. Aynı iğrenç ekşi balık kokusuyla, tahayyül edebileceğiniz en berbat leş kokusunun birleşimiydi... Ama bu neyin nesiydi? Tekrar kokladım.

"Aa, Cass?" Toby, kaşlarını kaldırmış, kapının eşiğinde dikiliyordu. "Ne yapıyorsun acaba?"

Fotoğrafı gösterdim. "Buraya gel. Şunu koklamanı istiyorum."

"Ne?"

"Al..."

Fotoğrafı ona verip diğer ikisine yöneldim.

"Aman be!" Toby resmi bana geri itti. "İğrenç kokuyor!"

"Evet. Bunlar da öyle."

"Eminim öyledir." Atkuyruğunu çekiştirdi. "Bozulmuşlar mı acaba? Fotoğraf bozulur mu ki?"

"Sanmıyorum." Resimleri duvara geri astım. "Duyarkatı yaparken kullandığı boyalarda bir şey var sanırım."

"Öyle şeyler kullanılır mı? Bozulan şeyler yani?"

"Hayır. En azından benim gördüğüm fotoğraf laboratuvarlarında."

Toby fotoğraflara göz gezdirdi, burnu kırışarak. "Şey gibi kokuyor, ne bileyim... balık ciğeri gibi. Ama daha kötüsü. Kokarca gibi."

"Ben de öyle düşündüm."

"Kokarca gibi kokan bir balık var mı?"

"Sen söyle."

Diğer tablolara bakarak odayı boydan boya dolaştı. "Bunları unutmuştum. Benim zevkime göre fazla kasvetli."

Pencerenin önünde durdu, önce denize sonra da saatine baktı. "Geç oluyor. Acele etmezsek bu gece dönemeyiz. Birkaç şeyi daha kontrol edeceğim. Sonra da Denny'ye uğramam lazım."

İç çekti. "Aphrodite'i ona ben söylemek istemezdim ama yapacak bir şey yok."

"Hâlâ samimi miydiler?"

"Hayır. Ama sanırım bu daha da kötü. Gryffin..."

Sustu, burun kemiğini tutup bakışlarını kaçırdı.

"İşimize dönelim en iyisi," dedi nihayet.

Gitti. Geri dönebilir diye biraz bekledim, sonra kapıyı gözleyerek pencerenin önündeki masaya oturdum. Çalıntı hapların olduğu film kutusunu çıkardım ve içinden dört Percocet aldım, Toby'nin evindeki boya parçasını sardığım kâğıt mendili buldum. Temiz kısmını dikkatlice yırttım; gerisini katlayıp film kutusuna koydum. Percocet'leri mendile sarıp John Stone'un kalemini çıkardım.

HİZMET ETMEKTEN GURUR DUYAR, diyordu üzerinde ve etti de. Hapları toz haline getirmek için kalemi üzerlerinde ileri geri yuvarladım. Bitirince mendili dikkatlice katlayıp cebime koydum.

O fotoğraflara bir daha bakmaya yeltenmeyerek Lucien'in yatak odasını terk ettim. Hâlihazırda olduğumdan daha da yakınlaşmak istemiyordum onlarla.

-23-

Toby'yi mutfakta, aletlerini kaldırırken buldum. Tezgâha yanaştım ve onu izledim. Biraz sonra, "Şu rom ve Moxie'ye bir şans daha tanısam olur mu?" dedim.

"Tabii." Kafasını kaldırdı ve bitkince gülümsedi. "Koyuver kendine."

"Sen de ister misin?"

"Olur, sağ ol. Çok rom olmasın." Ayağa kalktı ve alnını ovuşturdu. "Dışarı çıkıp bir sigara içeceğim. Lucien evde sigara içmemi istemiyor. Hemen dönerim."

Dışarı çıkana kadar bekledim, sonra dolaptan bir bardak bulup ufaladığım hapları çabucak içine boşalttım. Pencereden Toby'yi taş basamaklarda sigara içerken görebiliyordum. Azcık rom koyup Percocet'i eritmek için Stone'un kalemiyle karıştırdım ve gerisini Moxie'yle doldurdum. Kokladım, parmağımı daldırdım, sonra dilimin ucuyla tadına baktım. Zaten tadı o kadar fenaydı ki Percocet katılmış haliyle arasında bir fark yoktu. Garanti olsun diye biraz daha rom ekledim.

Eğer bu plan işe yarayacaksa, çabucak hallolması gerekiyordu ve elbette onu öldürmek istemiyordum. Çok da hoşuma gitmiyordu aslında. Toby buradaki tek arkadaşımdı. Bir de Burnt Harbor'a tek dönüş yolum.

Vaktiyle birisi bana şans diye bir şeyin olmadığını söylemişti, farkında olmadan sürekli kararlar veriyorduk. Bir kamyonun yolundan kaçtığını fark etmeden harekete geçersin, ama o hareket yahut başka bir arabaya toslamanın rastlantısallığı... Hiçbiri kaza değildir, hepsi bir seçimdir. Sonrasında olan her şey... Kamyonun kıl payı geçişiyle gelen şaşkın rahatlama, gördüğün

en kötü rüyadan uyandıktan sonra aslında bir rüya olmadığını hatırladığında gelen uyuşuk dehşet... Hepsi aynı olay silsilesinin bir parçasına dönüşüyordu.

Ve hiçbir zaman sona ermiyor. Bozuk sokak lambasının altında saat her zaman sabahın dördü. Ve sonrasında her adım, her içki, her insan aynı şeyi fısıldıyor: Karşı koymadın.

Şimdiye dek.

Toby'yi pencereden gözlemeye devam ettim. Sigarasını fırlattığında bir bardak daha aldım, içine biraz rom doldurdum ve çok az Moxie ekledim.

"Selam," dedim içeri girerken. "Al bakalım..."

Dolu bardağı uzattım. Benim neredeyse boş olan bardağıma onaylayarak baktı.

"Gördün mü? Sevmeye başladın," dedi.

İçkisini yudumlarken ona bakmamaya çalıştım.

"Güzel." Bardağını bana doğru kaldırdı. "Denny'den dönmem bir iki saat alır. Keşke sıcak su deposunu boşaltmasaydım. Bir duş alırdın."

"O kadar kötü müyüm?"

Gülümsedi ve biraz daha içti. "Hayır, hayır. Sadece yorgunsundur diye düşündüm. Biraz ısınırdın hem."

"Şimdi daha iyiyim." Etrafa bakınıp dikenli tellerden oluşan mobilyalar arasında bayılmak için en uygun koltuğu aradım. Araba kazasına benzeyen bir şezlongu seçip yanına bir sandalye çektim ve oturdum. "Şu Denny nerede oturuyor?"

Toby yavaşça şezlonga doğru yürüdü ve yanıma yerleşti. Bardağını dizlerinin arasına aldı. "Adanın diğer tarafında, küçük taş ocağını geçince. En büyük ocağın orada oturuyor. Buradan bir buçuk kilometre filandır. Eski bir yol var, zamanında limana dev yük arabalarıyla granit taşımak için kullandıkları. Üç metrelik demir tekerlekler. Öküzlerle oraya kadar getiriyorlarmış."

Parmağıyla sahili işaret etti. "Şimdi inanması güç."

"Mmm."

Ayaklarımı yere vurmamaya çalışarak bekledim. Çok zordu. Yerimde duramıyordum. O kocaman güzelim pencereleri kırıp geçesim geldi. Ryel'in estetik anlayışına cuk otururdu.

Onun yerine bardağımda kalan Moxie'yi dikip kendime bir tek Jack Daniel's koydum.

"Sağlığına," dedim ve içtim. "Benimkine geri döndüm."

Toby kokteylini bitirdi. "Kestirmek istemediğine emin misin?"

"Toby," dedim. "Beni dinle... Kestirmek filan istemiyorum."

O Percocet'lerin kontrollü salım numuneler olmaması için dua ediyordum. En iyi koşullarda birkaç dakika sonra Toby'ye rehavet çökecekti. Alkolün bu işi hızlandırmasına güveniyordum.

"Bütün işi sen yapıyorsun zaten," dedim. "Kürek mürek çektin. Sen kestir istersen birkaç dakika. Ben seni uyandırırım."

Toby şezlonga uzandı. "Eğer bu gece Paswegas'a döneceksek daha çok işim var." Esnedi.

"Hadi, beş dakika dinlen," diye teşvik ettim. "Sen uyursan ben de biraz kestiririm."

"Evet, pekâlâ." Sersemlemiş, bana baktı. Yüzünde, bir şeyler fark ettiğine dair bir ifade belirdi. "Hey. Bu biraz..."

Kalkmaya çalıştı, sonra geri düştü, donuk gözlerle bana baktı. "Sen."

"Her şey yolunda, Toby." Biraz daha Jack Daniel's koydum. "Ben beklerim."

Gözlerini kapadı. Ben bekledim.

Çok uzun sürmedi. Uyuduğunu görünce gidip yanında çömeldim.

"Hey, Toby," diye fısıldadım, sonra sesimi yükselttim. "Toby, abi, uyan."

Yavaşça sarstım. Horladı, şezlonga yatırdım.

Sağlam sızmıştı. Anorağımı alıp katladım ve Toby'nin başının altına koydum. Gözlerini kırpıştırdı. Boş gözlerle bana bakınca dondum, sonra horlamaya devam etti.

Dışarı baktım. Saat neredeyse üçtü. Güneş bir saate batacaktı. Hava kararana kadar en fazla bir buçuk saatim vardı. Mutfağa gidip bir fener bulana kadar dolapları, çekmeceleri karıştırdım. Feneri cebime atıp biraz su koydum ve bir Adderall daha aldım.

Sadece iki tane kalmıştı. Denny Ahearn'ün evinde ne bulduğuma bağlı olarak, uyanık kalmak için çok bir şey gerekmeyebilirdi.

Ama ne olacağı belli olmazdı tabii. Çantamdan işaret fişeğini aldım, sonra duraksadım.

İçgüdülerim Konica'yı almamı söyledi. Ama kaybetmeyi göze alamazdım. Eğer sağ salim dönersem buradan alabilirdim. Dönemezsem de...

Durdum ve deri ceketimin fermuarını kapattım, sonra turuncu bereyi kafama geçirdim, filika kancasını alıp kapıya seğirttim. Kapıdan çıkarken karanlık bir pencerede yansımamı gördüm; dişleri ekşi sarhoş suratında parlayan ve gözleri varoş bir ergenin ADD ilacından kan çanağına dönmüş, boyundan büyük bir mızrak taşıyan sıska, yaşlı bir post-punk Valkyrie.

"Haydi, gidiyoruz," dedim ve gittim.

-24-

Christine'e vurduktan sonra salıverildiğimde bana Nietzsche'den bir söz göstermişti: "Korkunç tecrübeler, kişide bu tecrübeleri yaşayanın korkunç olduğuna dair bir şüphe uyandırır."

"Bu sensin." Kitabı bana fırlattı. "O gece Bowery'de sana ne olduysa..."

"Kes sesini," dedim.

"Haklıyım! Haklı olduğumu biliyorsun. Bir türlü kabullenemiyorsun, kabullenmeyi ya da yas tutmayı ya da iyi gelecek bir bok yapmayı düşünemiyorsun bile! Başına başka kötü bir şey gelmesin diye dua et. Çünkü biliyor musun Cass?"

Masadaki resim çantasına parmağını sapladı: Yeniden insan olmak güç. "İçinde o kadar öfke var ki, artık insan bile değilsin."

Tabii daha ne kötülüklerin geleceğini bilmiyordu. Ama haklıydı. Neredeyse her zaman haklıydı.

İnsan temasına ihtiyacım olmadı hiç. Temel eylemleri saymazsak (ki bunlar genelde seks ve fotoğraf çekmekten ibaretti) duygusal aralığımda fazla bir şey yoktu.

Bir şey dışında ve Christine de onu bulmuştu.

Öfke.

Şunu söyleyebilirim ki, o öldüğünden beri daha iyiye gitmemişti. Ve Paswegas Şehrine geldiğimden beri çok daha fena olmuştu.

* * *

Toby'nin bahsettiği yola gelene kadar yürüdüm. Taş parçalarıyla kaplı, geniş, toprak bir patika. Epey aşağıda gri Atlantik

üzerinden rüzgâr gürlüyordu; yolun iki tarafında ak ladinler canlı bir şey gibi sallanıp inliyordu.

Speed beni daha da üşütüyordu; kancayı tutan parmaklarım neredeyse tamamen uyuşmuştu. Islak taşların üzerinde kaydım ve dengemi sağlamaya çalıştım; gökyüzü kararıyordu, hava o kadar kapalıydı ki bir zamanlar günün ışıdığına inanmak zordu. Karnımdaki yara izi sanki dağlanmış gibi yanıyordu. Elimi ceketimin altına soktum, Toby'nin kazağını, kendi kazağımı ve tişörtümü sıyırıp yara izinin o tanıdık kabartısında ve dövmenin belli belirsiz hatlarında parmaklarımı gezdirdim.

ÖLÜME İNAT. Ardında ne olduğunu sadece ben biliyordum, kanlı harfler çılgın karalamalara dönüştüğünde, bıçağı almaya çalıştığımda çok geçti.

Kenzie Libby'yi düşündüm. Çenesinde ve kulağında piercingler, eskimiş alüminyum ve camdan kolyesiyle. O çocuksu yüz, küpeleri ve kötü boyanmış kırpık saçları.

İnsanlar boşuna dikenler takınmıyor. Burnt Harbor'da sıkışıp kalmak ve zengin yabancıların damla damla çoğalıp tüm dünyanı süpüren bir sele dönüşmesini izlemek, tek umudunun ise Wal-Mart'ta bir iş, ya da şanslıysan, giderken seni de dikenlerinle filan kabul edip götürecek birini bulmak olması yeterliydi belki de.

Ama o dikenler ve çiviler seni korumaya yaramıyor. Toby'nin balıkçıllar hakkında söylediğini hatırladım. Bir kirpiyi nasıl ters çevirip karnını deştiklerini.

Hiçbir şeyin onları öldüremeyeceğini düşünürler.

Balıkçıllar adalara çıkmazdı, ama ben bir tane görmüştüm.

Denny adadan hiç ayrılmaz.

Peki ya ayrılıyorsa?

Tırmanmaya devam ettim. Etrafında evler ya da telefon ve elektrik kabloları olmayan bir yoldan gitmek garip ve biraz huzursuz ediciydi. Büyük ağaçların çoğu arkamda kalmıştı. İnce toprağın üzerini kurumuş eğrelti otları ve yoluk kısa fundalar kaplıyordu, etrafta tek tük huş ve çınarlar vardı. Yosun kaplı

tümseklerden küçük çalılar fışkırıyordu. Bir karga ağaçtan çığlık çığlığa havalandı ve karanlığın içinde kayboldu.

Bir süre sonra çalılıkların altında önceki insan yaşamına dair izler görmeye başladım. Yıkık taş temeller, dökük taş bacalar, içleri moloz ve sarı eğrelti otlarıyla dolu üzeri açık mahzenler. Kısa süre sonra ilk taş ocağına vardım.

Eski yolun yanında, yamaçta oyulmuş saf granit kayalarla çevrili minyatür bir göldü. Yamaçta fırsat buldukları yerden huş ve çamlar fışkırıyordu. Su obsidiyen gibi soğuk ve katı görünüyordu. Yüzeyinde birkaç yaprak yüzmese siyah cama baktığını zannederdin. Su kenarında sıska, yapraksız ağaçlar bitmişti.

Gevşek çakıllarda kaymamak için kancamı kullandım, ağaçlardan birine tutunup kendime doğru eğdim. Üzeri minik böcekler gibi görünen küçük kabartılarla kaplı, düzgün, gümüşi kahverengi bir kabuğu vardı. Çok başlı bir yılan gibi, gövdesinden bir sürü kan kırmızısı sürgün fışkırıyordu. Kötü kalpli ve o soğuk tabiattaki her şeyden daha canlı gözüküyordu.

Yamaca zar zor tırmanıp yürümeye devam ettim. İki tane daha ufak taş ocağını ve birkaç yıkılmış evi daha geçtim ama bir mağara adamının bile yaşayabileceği bir yapıya rastlamadım.

Nihayetinde yol kıvrıldı. Kendimi ladin ve huşların üstünden dev zarlar gibi granit bloklarla bezeli çamurlu bir sahile doğru uzanan gül rengi kayalara bakarken buldum. Kumsalın ortasında virane bir ahşap iskele duruyordu. Ucundaysa bir deniz motoru bağlıydı, Lucien Ryel'in Boston Balina Avcısı.

"Siktir," diye fısıldadım.

Tekneden başka hayat belirtisi yoktu. Koca bir yudum Jack Daniel's gömdüm ve alnımın terden nemlendiğini hissettim. Şişeyi geri koyup yürümeye devam ettim. Biraz sonra büyük taş ocağını gördüm.

Aşağı yukarı bir beyzbol sahası büyüklüğündeydi. Suyun kenarından on, on beş metre yüksekliğinde sarp kayalar yükseliyordu. Ne kadar derin olduğunu düşünmek istemedim. O sırada bir karga birdenbire alçaldı, siyah pürüzsüz yüzeyin üze-

rinde gaklayarak uçtu ve karşı kıyıdaki kuru bir ağaca kondu. Kargaya bakıp somurttum.

Ağaçta bir şey vardı, sincap yuvası gibi şekilsiz bir öbek ama içine dolanmış mavi beyaz bir şey vardı. Plastik torba veya bir balon, durduğum yerden anlamak imkânsızdı. Ama daha iyi görebilmek için ocağın etrafından dolaşıp çalıların arasından geçmem gerekiyordu. Hiç uğraşamazdım.

Eski yoldan yürümeye devam ettim. Artık daha sessiz yürümeye ve etrafıma daha iyi bakınmaya çalıştım.

Kolay değildi. Karanlık bastırıyordu. Taş ocağının ilerisinde ev olmak için fazla büyük birkaç bina seçebiliyordum sadece. Atölyeler, belki ofisler veya ahırlar. Yine de birinin şu an yaşayabileceği bir yer gözükmüyordu henüz. Kıyıdan buz gibi bir sis yükseldi, hava puslandı, binalar kâğıttan şekiller gibi belirsizleşti. Titremekten kendimi alamıyordum. Birkaç dakika sonra tepenin zirvesine vardım.

Yanımda, ada denize doğru sert bir iniş yapıyordu. Suyun üzerinden kalkan sis tepeleri sarıyordu. Kara suda ileri geri sallanan Boston Balina Avcısı'nı zar zor seçebiliyordum. Dönüp yolun alçaldığı yere doğru baktım.

Alacakaranlıkta ışıklar yanıyordu. Taş ocağının arkasında, huş ağaçlarının arasına saklanmış birkaç bina duruyordu ve Tolba'nın terk edilmiş granit endüstrisinin kalıntıları, devrilmiş devasa sütunlar ve moloz yığınları, bacasından duman tüten küçük bir taş evden saçılan sarı ışıkta parlıyordu.

Işık saçan pencerelerin görüntüsü beni fena etti. Kancayı sıkıca kavradım, eğilip ince bir şerit safra tükürüp hissin geçmesini bekledim.

Geçmedi. Koca bir yudum daha Jack Daniel's içtim.

Korku ve viski, diye düşündüm. Kaç, Cass, kaç. Kırık bir sokak lambasından ışık sızıyordu. "New York'tan mı geliyorsun?"

Buz gibi karanlığın içinde elleri montunun cebinde Burnt Harbor'a, sonra kumsala doğru tökezleyerek ilerlediğini görebiliyordum. The Good Tern'e girip şehirden bir yabancıyla ko-

nuşmak için cesaretini toplamaya çalışıyordu.

Keşke. New York'a gitmek isterdim.

Belki dönüşte seni bagaja atabilirim.

Kumsaldan The Good Tern'e giderken kimin sesini duyduğunu sandı?

Parmaklarım kancayı sıkıca tuttu. Işıklara doğru birkaç adım attıktan sonra karganın sesini tekrar duydum. Yukarı baktım.

Yoldan bir iki kilometre ötede, siyah çalılıkların arasında büyük bir çam tek başına dikiliyordu. Karga ağacın en üst dallarından birine tünemişti. Bana doğru baktı, keskin bir ötüş daha yaptı sonra kanatlarını açıp sahile doğru uçtu.

Uçmasını izledim, sonra ağacın alt dallarına doğru baktım; taş ocağının oradaki diğer ağaçta olduğu gibi siyah bir yumak, sincap yuvası gibi şekilsiz bir öbek vardı.

Ancak bu, sincap yuvası olamayacak kadar büyüktü. Ceketimi sıkıp ağaca doğru yöneldim. Kararan hava ve sık çalıların arasından görmek güçtü. Ama ağacın gövdesi kocamandı. Çalıların birkaç metre yanında bir alan birkaç dal ve yosun kaplı kaya dışında tamamen açılmıştı. Ve bir şey daha vardı.

Birkaç tane yassı nesne, ağacın çapı boyunca bir iki metre açıklıkta bir daire olarak dizilmişti. Durup daha iyi bakmak için fenerimi yaktım.

İlk önce taş olduklarını sandım, hepsi aynı boy ve şekilde, el kadar büyük. Ama ışığı üzerlerine tutunca taş olmadıklarını fark ettim. Bunlar kabuktu. Ama deniz kabuğu değil.

Kaplumbağa kabukları.

Gryffin'in odasında ve Ada Market'in üst katında gördüklerimden farklıydı. Üzerlerinde bir sürü küçük, dikensi çıkıntı vardı, bir dinozorun zırhı gibi. Tereddütle birini yerden aldım ve yüzümü ekşittim.

Yavru bir kapan kaplumbağasıydı. Çocukken Kamensic'te bulurdum bunlardan; yüzme havuzlarına düşerlerdi ve kepçeyle çıkarmak gerekirdi. Gördüğüm en tehlikeli ufaklıklardı. Havuzdan çıkardıktan sonra küçük ağızlarını açıp hırlayarak

üzerine koşarlardı.

Bu küçük, birine en son saldıralı epey olmuştu. Evirip çevirdim. İçi boştu. Ama bir koku vardı, çürüyen balık ve leş gibi mayhoş bir koku.

Kabuğu yere koyup diğerlerine baktım; birbirinin aynısı on iki tane kabuk, bir daire şeklinde yerleştirilmişti. Ortasında dört küçük çentik bir kare oluşturuyordu.

Çemberin kesinlikle ayinsel bir görünümü vardı. Çentikler çadır kazıklarıyla oluşmuş delikler gibiydi. Ama bu alan çadır için çok küçüktü; ancak portatif bir tuvalet olabilirdi. Doğruldum ve kabukların birinin yanında küçük, beyaz bir şey gördüm.

Elime aldım. Bir mum. Düşünceli, parmaklarımın arasında yuvarladım, sonra cebime koydum.

Tepede gökyüzü neredeyse kapkaraydı. Fenerin ışığını muntazam kabukların üzerinde gezdirirken buz gibi yağmur suratıma çarpıyordu. Minik nesneler yosunların üzerinde çanak çömlek parçaları gibi soluk kahverengi ve beyaz beyaz parıldıyordu. Birini yerden aldım.

Bir yumurta kabuğuydu. Kaplumbağa yumurtası ya da öyle egzotik bir şey değildi, sadece kahverengi bir yumurtanın kabuğuydu. Yere attım. Bakınmaya devam ettim, şişe gibi bir şeyin hafif hafif parladığını gördüm.

Bulmam zaman aldı. Dizlerimin üzerine çöktüm, kuru yaprakları kenara iterek metal parçası gibi parlayan bir şeye ulaştım. Bir çivi başı diye düşündüm, yerden almaya çalıştığımda elime hiçbir şey gelmedi.

Bu ne lan?

Feneri yere tuttum. Yansıma kaybolmuştu.

Ama sonra ellerime baktığımda grimsi bir şey bulaşmıştı. Çamur değildi. Daha çok gümüşçün böceğini öldürünce çıkan tortu gibi, biraz yapışkan ve koyu renk bir şeydi. Elimi kotuma sürüp ayağa kalktım ve feneri ağaca doğrulttum.

Üç metre kadar yukarıda daha küçük dallara ayrılan ve sert

iğneleri rüzgârda sallanan iki büyük dalın çatalında bir öbek çubuk vardı. Ağaçta başka şeyler de asılıydı. Yırtık bir çanta, kuru yapraklardan çelenkler.

Kaplumbağa kabuklarından çemberin dışına çıkıp ağaca doğru yürüdüm. Yürürken bir şey ayağımın altında çatırdadı. Durup yosunların arasında bulana kadar yokladım.

Beyaz benekli, ince ve sert, hafif eğri, uçları bir hayvan tarafından kemirilmiş bir geyik boynuzuydu. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim ve kıymık gibi sert doku parçaları hissettim. Feneri üzerine tuttum.

Ağzım bir anda kurudu. Bir iskelet modeliyle kendi fotoğraflarımı çekmek için, bunun bir boynuz olmadığını anlamaya yetecek kadar zaman geçirmiştim otuz sene önce.

Bir insan kaburgası parçasıydı.

Kemiği çevirdim, ucundaki diş izlerini görüp karanlığın içine fırlattım. Ellerime tükürüp telaşla pantolonuma sildim. Sonra kancaya tutunarak ağaca doğru son birkaç adımı yürüdüm ve feneri yavaşça kaldırıp orada ne olduğunu gördüm.

Bir cesetti. En azından ondan geriye kalanlar, dalların kıvrımlarına büzüşmüş şişik bir çöp torbası gibi dururken gördüm. Bir tişört ve yıpranmış bir kot hâlâ üzerindeydi, tişörtün göğsündeki Nike logosunu seçebiliyordum. Çubuk zannettiğim şeyler aslında kurumuş sinir parçalarıyla kaplı kürek, köprücük, kaburga ve diğer kemiklerden bir öbekti. Göğüs kafesinin bazı kısımları tişörtten dışarı çıkıyordu. Kuru yaprak sandığım şeyler ise patlamış bir futbol topu gibi gözüken bir şeyden sarkan yaprak ve dallara dolanmış siyah saçlardı.

Çizmelerim yosunlu ıslak taşlarda kayarak geri çekildim.

Az önce Martin Graves'i görmüştüm.

-25-

Her şeyin değiştiği bir an daima vardır. Kameranın ardındayken ve her şeyi tastamam gördüğünüzü bildiğinizde, dünyanın renkliden siyah beyaza döndüğü bir an. Tamamlanmış fotoğrafı elinizde tuttuğunuz andan saatler, günler, hatta yıllar önce olsa bile, o ilk anda bir şey yakalamışsınız gibi hissedersiniz. Belki harika değil ama geri alınamaz bir şey; sizi yalnızca değiştirmekle kalmayacak, etrafınızdaki her şeyi de değiştirmeye vâkıf olan bir şey. Ölüm, fotoğrafın bir biçimidir.

Benim için her şey, yirmi altı sene evvel, Bowery'deki o gecede değişti. Martin Graves'in anı Ağustos'ta kendini göstermişti. Ancak bu bir fotoğraf değildi ve durumu değiştirmek için yapabileceğim bir şey de yoktu.

Ama Kenzie Libby'nin anı yalnızca iki gece önce vurmuştu.

Ve belki de hâlâ değiştirilebilirdi.

Yalpalayarak yolun ucuna doğru gittim ve bir yandan öğürtülerimle boğuşarak, öte yandan da sabit kalmaya çalışarak oracıkta durdum. Daha önce ceset görmüştüm, vaktiyle satmıştım da hatta ama böylesini değil.

Hiçbir hayvan bir cesedi, ağacın dallarının başladığı yere kadar sürükleyemezdi. Denny yapmıştı. Ama neden?

Sağanağı da beraberinde taşıyan rüzgâr hızlandı. Birkaç derin nefes alıp yutkundum, tuz ve kan tadı geldi. Tükürdüm, sonra da kafamdaki zonklama dininceye kadar kancaya yaslandım.

Zifiri karanlık olmasına rağmen kendimi tehlikeli bir biçimde açıkta hissediyordum. Benden birkaç yüz metre aşağıda, yol taş ocağı yerleşkesinde bitmeden evvel son defa, genişten bir kavis alıyordu. Toplaşan gecedeki binalar, siyah hörgüçlerden

fazlası değildiler. O kötücül, sarı pencereleri olan ev haricinde tamamı.

Toby'yi bıraktığımdan beri ne kadar geçmişti? Kırk beş dakika gibi bir tahminde bulundum. Yolun tamamını koşarak geri dönsem bile, Percocet'in etkisinin tamamen silinmesi saatler alabilirdi. Ona yeniden hızını kazandırmak için şöyle güçlü bir kahve hazırlamam gerekecekti.

Peki ya sonra? Toby'nin Kuzey Göğü'nde telsizi vardı, yardım çağırabilirdik ve o yardım da muhtemelen gelirdi. İyi de, bu havada ne kadar sürerdi; üstelik Paswegas Vilayeti'nin vitaminsiz güçleri ana karada MacKenzie Libby'yi aramıyor muydu zaten?

Az evvel gördüğüm şeyi ve taş ocağının ucundaki çamlıkların içinde yer alan diğer karman çorman yığını düşündüm tekrar. O olmasın diye yalvardım.

Ağzım kupkuruydu. Son bir yudum viski daha içtim ve bir Adderall daha yuvarladım.

Kafamın ayık olmasına katlanamazdım. Her aklı başında, ayık insan çoktan Lucien Ryel'in evine çığlıklar atarak koşmuştu. Kancayı kaldırdım ve Toby'nin işaret fişeğinin cebimde yarattığı şişkinliği yokladım. Plana uzaktan ya da yakından benzeyen hiçbir şeyim yoktu, gerçi hiçbir zaman da olmamıştı.

Işıkları açık olan eve doğru yol almaya başladım.

Gece kendini tamamen göstermişti artık. Görebildiğim kadarıyla Denny'nin yerleşkesi yapraksız ağaçlar ve büyümesi engellenmiş ladinlerin arasına dağılmış envaiçeşit ek binadan oluşuyordu. Birkaç bina, kontrplak ve odunlarla yeniden onarılmıştı. Kalanlarsa alçıpan ve plastik kaplamalarla yamalanmış, çatı niyetine de mavi strafor levhaların atıldığı kilerden bozma yerlerden ibaretti.

Bir bina, eski bir ahır, diğerlerine nazaran daha özenle tamir edilmişti. Kapıları da açıktı. El fenerini içeri doğrulttum ve titiz bir şekilde kümelenmiş kartonlar, plastik kaplar, bir testere ve küçük bir de traktör gördüm.

Hızla hareket ettim. Rüzgârdan, birileri beni duyabilir mi emin değildim. El feneri de ayrı meseleydi gerçi ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Yol durumu aldatıcıydı. Yer kaygandı ve yol çakıllar, kesilmiş ağaçların toprağın altında bırakılan kökleri, fidanlar ile kaynıyordu. Granit bloklar karanlıkta güç bela seçiliyordu. Obelisk-ler, kırık kolonlar, mezar taşları, bir heykelin kırılmış, insan boyutundaki kolu... Her birine aynı sembol çizilmişti: Ortasında bir nokta olan iki eş merkezli çember. Sembolü terk edilmiş okul servisinin orada dikilen kayanın üzerinden tanıyınca midem ayağa kalktı.

Bir hedef çemberi değildi.

Bir gözdü. Üstelik istisnasız her biri yeşil bir yıldız lekesi taşıyordu.

Yağan sulu sepken dalgaları ek binaların üzerinde tıngırdadı. Telden bir kablonun uzandığı, alçak kulübenin yanında çömeldim. Çelimsiz bir ışıltı, mavi muşambayla kaplanmış pencerelerin içini görünür kılıyordu ve içeride tüneyen kuşların seslerini duyabiliyordum. Bir tavuk kümesiydi.

Esas ev yaklaşık on beş metre ötedeydi. Tahta kaplaması küften siyaha dönmüştü. Arka tarafta lekesiz padavraların uzandığı ek bir bina vardı. Toby'nin bir karanlık oda inşa etmesiyle ilgili söylediklerini hatırladım. Çatıda güneş panelleri ve bir çeşit su sistemi vardı. Plastik borular, yağ bidonları, büyükçe bir metal su haznesi. Kümesin yanında toparlandım. Sonunda açıklığa doğru adımımı attım ve evin arkasına yaklaşmaya başladım.

Ben yaklaştıkça müzik de artmaya başladı. Odun alevinin kokusu buz gibi yağmurla sürüklendi. Karartılmış pencerelerden birine yaklaştım, sonra da diğerine ve içeriyi izlemeye çalıştım.

Boşunaydı. Pislik içindeki ışık geçirmeyen plastikler her bir pencereye çivilenmişti, ötedeki odalar da ışıksızdı. İdrar ile beraber belirli belirsiz çarpan o tanıdık misk ve balık kokusu ge-

liyordu.

Evin arkasına doğru sürünerek gittim ve bir odunluk, büyük bir sıvı propan tankı ile beraber aynı kokuyu orada da buldum. Saçaklardan yapılma tentenin altında dondurucu rüzgârdan korunmak için bir dakikalığına durdum, sonra da evin diğer tarafına doğru devam ettim.

Pencereler kontrplakla kaplanmıştı, sağdan soldan plastik parçaları fırlıyordu. Çizmelerimin altında bir şey çıtırdadı. Aşağı baktım. Bir yığın yumurta kabuğunun üzerine basmıştım. Onları yana itekledim ve yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda, kapağı olmayan tahta bir kutu tarafından yolum kesilinceye dek birkaç büyük adım attım. El fenerini içeriye doğrulttuğum anda gözlerim kamaştı. Parçalanmış dökme camla doluydu.

El fenerini söndürdüm ve evin önüne doğru ilerlemeye başladım. Filika kancası ter ve yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Onu kavrayabildiğim kadar sıkıca kavrayıp ön basamaklara doğru adımladım.

Açık kapının ardında, sarı ışık birikintisinin orta yerinde bir figür dikiliyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Benden rahat bir on beş santim uzundu; erkeksi, geniş omuzluydu ve temiz tıraşlı, ince bir suratı vardı. Yıpranmış yenleri olan kahverengi yün bir ceket, üzerinde minik delikler olan beyaz pamuklu bir tişört ve lastik çizmelerin içine tıkıştırılmış yünden bir pantolon giyiyordu. Beyaz saçı iki parça halindeki sıkı örgülerle göğsüne kadar uzanıyordu. Boynunun çevresini ise turkuazla işlenmiş beyaz bir gümüşi diskin deri bir ipe geçirildiği bir kolye çevreliyordu.

"Birini mi arıyordun?" diye sordu.

Çok güzeldi: Çukur gözler, kalkık elmacık kemikleri ile yaşlanmakta olan bir WASP hayranının suratına bakmak gibiydi. Beklemediğim bir anda yumruk yemişim gibi hissettim. Yalnızca görüntüsünden değil, aynı zamanda onu hâlihazırda tanıyor oluşumun rüya gibi hissiyatından ve sanki bu an çoktan yaşan-

mış da bir şeyler (uyuşturucu, alkol, deliliğe doğru yavaştan çekilişim) beni ortada olanı görmekten geri tutmuş gibi geldiğinden.

Kapı eşiğinden geriye doğru bir adım attı. Kafasını kaldırdığında ışık yüzüne düştü ve o işte anda biliyordum.

Gözleri koyu topaz rengindeydi. Sol tekinde, irisin hemen altında, minik bir yıldız gibi görünen yeşil pigment serpintisi vardı.

Saygın bir eski hippi ismidir.

Gryffin'in babası Stephen Haselton değildi. Denny Ahearn'dü.

Kimse bana söylemeye zahmet etmemişti. Tabii ben de hiç sormamıştım.

"Ben... Evet." diye kekeledim. "Ben... Ehm, Denny Ahearn sen misin? Ben Toby Barrett'in bir arkadaşıyım."

"Toby." İsmi fısıltı içinde tekrar etti. Bakışları beni delerek geçip rüzgârı izlerken, büyük elleri sanki hafiften felçliymişçesine titredi. "Burada mı?"

"Geliyor. Lucien'in evinde bir şey yapması gerekiyordu." Aklıma Aphrodite geldi ve adrenalin telaşı yerini mide bulantısına bıraktı. "Biz... Ben... Sana bir haberim var."

"Yağmurda durma." Elini uzattı. "Ama asanı dışarıda bırakmak zorundasın."

Filika kancasını işaret etti. Tereddüt ettim, sonra da kapının yanına yasladım.

"İsmin nedir?" Sesi asla bir fısıltıdan daha da yükseğe çıkmıyordu.

"Cass. Cass Neary."

"Cass Neary." Yere baktı, sonra da içeriye gelmem için bana el işareti yaptı. "Toby'nin arkadaşı mısın?"

Başımla onayladım. O da kapının az ötesindeki yakacak odun yığınına doğru eğildi.

"Büyük evi kış için kapatacak," diye fısıldadı. "Lucien bana artık ısı konusunda güvenmiyor. Bir sene unutmuştum, borular donup patladı. Toby de geç kaldı." Sanki köpükten yapılmalar-

mış gibi üç tane devasa kütüğü kaldırıverdi.

"Hayır." Kapının orada duruyordum. "İşi çıktı bir... O..."

Duraksadım.

Her yerde aynalar vardı. Büyük aynalar; küçük aynalar; ucuz boy aynaları; güzel görünümlü, şatafatlı altın rengi çerçevelerin içindeki aynalar; dikiz aynaları ve otobanların sonunda gördüğünüz şu dışbükey aynalar... Duvarları kaplıyor ve nereyse her köşeden sarkıyorlardı. Aynalar ve yüzlerce kapan kaplumbağası kabuğu.

"Burası da benim evim." dedi Denny.

Odun sobasının yanına kütükleri bırakınca yer sallandı. Tavanı işaret etti, yukarıya baktım. CD'lerin parlak kısmı aşağıyı görecek şekilde kaplanmıştı ve ben de böylece yüzlerce gümüşi gözden yansıyan suratımla göz göze gelmiştim.

"İnternetten aldım," dedi. "Burnt Harbor'daki postaneye senede birkaç kez giderim. Onlarda da var epey."

"Sanırım vardır," dedim.

"Mümkün olduğu kadar çok ışığa ihtiyacım var." Odanın içindeki tek ışık kaynağı olan iri gemici fenerini işaret etti. "Rüya kapanı nedir biliyor musun? Hah bunlar da ışık kapanı işte."

Hint desenli bir örtüyle kapı olan eski bir divana doğru adımladım. Üstünde bir Zulu kalkanı boyutunda ve şeklindeki, iki tane badem biçiminde göz resmi taşıyan bir kaplumbağa kabuğu duruyordu. Dikkatlice çizilmiş yeşil yıldız, bir tanesinin içinden parladı.

"Kaplumbağalara güvenirim," dedi Denny. Elinden daha küçük boyutta olan bir kapan kaplumbağası kabuğunu aldı ve aksayan elleri titrerken, onu saygı içinde alnına dokundurdu.

"Bunu görebiliyorum." O an fark ettim ki kolyesindeki turkuaz, bir kaplumbağa şeklinde oyulmuştu. "Onlar bir anlam ifade ediyor olmalılar."

"Kurbağalar iki dünya arasında köprü görevi görür. Yer ve gök. Benim totem hayvanımdır."

"Sen mi seçtin?"

Kafasını salladı. "O beni seçti."

Nasıl oldu o diye sormadım. "Bu kadarını nereden buldun?"

"Taş ocakları. Genelde taş ocaklarında yaşarlar. Lucien'in arkadaşları onlar yüzünden oralarda yüzmeye korkuyorlar. Ama sudayken insanlara saldırmazlar, neredeyse hiç. Ama karada onlara bulaşmak istemezsin."

Kafa salladım ve etrafı süzdüm. Hangisi daha kötü olurdu karar veremedim: Kenzie'nin burada olduğuna dair bir işaret bulmak mı, yoksa bulamamak mı.

Hiçbir şey görememiştim. Aynalarla bile, içeride yeterince fazla ışık yoktu. Kablolar duvarlardan sarkıyor ve tavanı çaprazlamasına kesiyordu. Odanın içinde bir divan, bir koltuk, masa, eski bir pikap ve plak yığınları vardı. Bayat, ısrarcı bir koku her şeyi istila etmişti. Ter, yıkanmamış kıyafetler ve esrar; yanmış odun ile alttan alta vuran misk ve balık kokusuyla karışmıştı. Her rüzgâr esişinde duman sızdıran odun sobasının üzerine asılmış bir de tahta kurutma askılığı vardı. Uzak köşedeki mutfağın içindeyse buzdolabı, raf raf tabaklar ve eski model bir el pompası olan barut rengi bir lavabo bulunuyordu. Pikaptan Pink Floyd duyuluyordu: Set Your Controls for the Heart of the Sun.

Denny oraya doğru yürüyüp sesi kıstı. Neredeyse sessizlik içindeyken istikrarlı bir tıklama duydum.

"Bunun kusuruna bakma," dedi. "Güneş enerjisi redresörü. Lucien'inki gibi bir kuruluma bütçem yetmiyor."

"Çok hoş," dedim.

Bir sürü kitabı vardı, alışılagelmiş hippi zanlıları: Joseph Campbell, Carlos Castaneda, Terence McKenna, Gary Snyder. Kullanım kılavuzları, The Whole Earth Catalog, The Anarchist's Cookbook. Birkaç tane çürümeye yüz tutmuş fotoğrafçılık kitabı serisi.

Aynı zamanda Amerikan yerlileri ve antropoloji üzerine eski ciltler de bulunuyordu, hatta bütün bir üst raf Smithsonian Bureau of American Ethnology'ye aitti. Kitaplığın en üstünde na-

rin bir cilt açık duruyordu, elle renklendirilmiş glifler ve altında da çevirileri vardı.

Chac bir yıldırım ile kaplumbağayı ikiye ayırdı ve kaplumbağanın İkiz Oğlanları, kaplumbağanın kabuğundan büyüdüler. Yeraltı Kralları'na gidip gelmeye başladılar. Orada siyah bir köpek kurban edip hayata döndürdüler. Sonra bir insanı öldürüp hayata döndürdüler. Sonra sırayla birbirlerini keserek kurban edip hayata döndürmeye başladılar. Krallar aynı numarayı kendileri de yapmak için yalvardılar. İkizler onları da keserek parçaladı ama hayata döndürmedi. Böylece Kaplumbağa'nın Oğulları, Yeraltı Krallarını yok etmiş oldu.

"Bu Popol Vuh." Denny'nin fısıltısı beni yerimden sıçrattı. "Bilir misin?"

"Grubu biliyorum. Nosferatu'nun film müziklerini yapmışlardı."

"Lucien Almanya'da arada onlarla görüşür." Sesi neredeyse duyulmaz hale gelinceye kadar alçaldı. "Kitap bu."

Gülümseyerek bana baktı ve tenim karıncalandı. Hem üst, hem de alttaki diş etleri boyunca, sanki onları indigo renk tahta kalemiyle kontörlemiş gibi koyu mavi bir hat uzanıyordu.

"Mayalılar kaplumbağaların Samanyolu Galaksisi'nde yaşadıklarına inanırlardı," dedi. "Köprü bu."

Kitaba titreyen ellerle dokundu. Parmakları koyu pembeydi, o kadar koyu bir renkti ki neredeyse boyanmışlar gibi duruyordu.

"Tonla araştırma yaptım," diye devam etti. "Her şey bağlantılı. Mayalılar, Passamaquoddy, Birleşik Devletler. Hepimiz aynı şeyin parçalarıyız. Hepiniz benim çocuklarımsınız."

O grimsi gülümsemesiyle dişlerini yeniden açığa çıkardı. "Bu konu hakkında bir kitap hazırlıyorum."

Mutfağa doğru yöneldi. Kafamı çevirdim ve başka bir kitap gözüme çarptı. Deceptio Visus. Raftan aldım ve açtım.

Denny'ye,

Gözleri Doğru'yu seçen ve sonrasında onu Gerçek kılana.
Sevgiler, Aphrodite
Ağustos 1972

"Biliyor musun onu?"

Yerimden sıçradım ve Denny'nin odanın ucundan beni izlediğini görmek üzere kafamı kaldırdım.

"Evet," dedim ve kitabı raftaki yerine yerleştirdim. Düşünmeden "Ben de fotoğrafçıyım," diye ekledim.

Bana sakalını sıvazlayarak baktı. Gözleri bakır rengine koyulaştı.

"Seni tanıyorum," diye fısıldadı sonunda. "Ölü şeylerin fotoğrafını çeken kızsın sen. Cass değil, Cassandra. Aphrodite gibi, ikisi de tanrıça. Geleceğini biliyordum."

Yutkundum ama hiçbir şey söylemedim. Kafasını kaldırdı ve diğer bir rafı işaret etti. Sanki uykumda yürüyormuşum gibi odayı geçtim ve kitabı almak için dizimin üzerine çöktüm.

ÖLÜ KIZLAR
CASSANDRA NEARY

Açtım. Kalın sayfalar yırtılmış, bükülmüş ve solmuştu. Sayfaları çevirmeye başladım, başlangıçta yavaşça, sonra giderek daha hızlı bir şekilde.

Yirmi yaşıma ait olan bütün o portreler, bütün o speed'le patlayan arkadaşlarımın fotoğrafları... Bütün sayfalarda gözleri beyaz boyayla silmiş ve her birinin içine yeşil bir yıldız çizmişti. Siyah beyaz bir fotoğrafım ve ismimin basılı olduğu en son sayfada, siyah pilot kalemle dikkatlice şu harfler yazılmıştı.

I C U

Nefesimi kontrol etmekte zorlandım. Hissettiğim şey tahribatın o kadar çok ötesindeydi ki, sanki yepyeni bir renk gibiydi.

Öylesine karanlık ve korkunç bir şeydi ki, herhangi bir görü, ses ya da tada yer bırakmamıştı. Ardımda Denny lavaboya doğru yürüdü ve paslanmış pompayla oynamaya başladı. Su nihayet püskürdüğünde hırpalanmış demliğe uzandı. "Çay ister misin?"

"Tabii," diye kekeledim. "Teşekkürler."

Kitabı yeniden rafa tıkıştırdım. Denny demliği sobanın üzerine koydu, bana baktı ve o yeşil lekeli gözünü kırptı.

"Ben de bir fotoğrafçıyım," dedi. "Cassandra."

"Evet." Dudaklarımı yaladım. "Biliyorum. Toby... O söyledi. Gördüm... Fotoğraflarından birkaç tanesini gösterdi. Ray Provenzano da aynı şekilde. Bir tane de Lucien'in evinde gördüm. O... Çok güzeller."

"Köprü o." Ağzı dehşet verici bir mavi damarlı gülümsemeye açıldı. "Fotoğraflarını gördüğümde. İşte o dakikada biliyordum. Süreci Aphrodite başlatmıştı ama durdu. Sen ve ben, biz ölünün üzerine yazılıyız. Ölü fotoğrafçılığını biz icat ettik."

"İcat ettiğimi sanmıyorum aslında," dedim "Matthew Brady belki. Ya da, hmm, Sally Mann olabilir."

Gülümseyerek bana baktı. "Onu tanımıyorum."

Şanslı kadın, diye geçirdim içimden.

Ani vuran bir panik dalgası yıkayıp geçti. Başka yöne, o zehirli gözü görmeyeceğim herhangi bir yere bakmak için kendimi zorladım.

Başka hiçbir yerde fotoğraf yoktu. Tereddüt ettim, sonra da sordum. "Burada hiç kendi fotoğraflarından var mı? Görmek isterdim."

Denny ellerini kaldırdı ve titreyen avuçlarını birleştirdi ve sonra onları alnına değdirdi.

"Tabii ki." Gözleri ışıldayarak beni süzdü, sonra da kapıya doğru seğirtti. "Hepimizin burada olma sebebi bu."

Kapıyı geçmem için tuttu ve bir yüklükten çok da büyük olmayan bir odayı aydınlatan floresan lambanın düğmesini açtı. Yerde duran, daire şeklindeki ibadet halısını saymazsanız, içeride hiç mobilya yoktu. Etrafı da zaten kaplumbağa kabuklarıyla

doluydu.

"Üzerine basmamaya dikkat et," dedi Denny. Kapıyı kapatıp halının etrafından dolaşarak geçerken rüzgâr inildedi. "Bu daire yüklü. Şu aralar hep yüklü bırakıyorum."

Sanki bir sik anlamışım gibi kafamı salladım. "İyi fikirmiş."

"İşte buradalar," diye fısıldadı ve işaret etti.

Soluğum kesilmişti.

El yapımı ahşap, plastik, metal ve deri çerçeveler içindeki fotoğraflar bütün duvarları kaplıyordu. 11'e 14 renkli baskılar: Tamamı el yapımı emülsiyon kâğıdına basılmış soyut manzara fotoğraflarıydı. Kalem, iğne ve mürekkeple çalışılarak ışık ve gölgenin biçimsiz yığınları elde edilmişti.

"İnanı... İnanılmazlar." diye fısıldadım.

Kastetmiştim de üstelik. Fotoğraflar Aphrodite'in takımadalar serisi ile aynı tüyler ürpertici, yoğun renkli ışıltıya sahipti. Ama bunları görünce Aphrodite'in neden çalışmayı kestiğini anlayabiliyordum. Ve neden içmeye başladığını.

Sadece onun fotoğraflarından daha iyi değildiler. Gördüğüm hemen her şeyden daha iyiydiler. Aphrodite sizi bir şeyin ucuna kadar götürürdü. Bu adam kalan kısmını, sizin gitmek istemediğiniz yolu da gitmiş ve atlamıştı. Aphrodite geri çekilirdi, ya da en azından denerdi.

Öte yandan ben... Benim için çok geçti. Ben hâlihazırda düşüyordum.

Onlara dokunmak istedim, onlara dokunabilirdim. Koruyucu bir cam yoktu. Onları koklayabilirdim de üstelik, aynı mide bulandırıcı misk ve balık kokuşmuşluğunu...

Ve onları hissedebilirdim. Bir renk, uyuşturucu, titreşim ya da benim kavrayabilmem için fazla hızlıca yanan elektronik bir flaşın o bunaltıcı hissini.

Odayı sanki ölümcül bir gazla doldurdu. O kadar güçlüydü ki bir anda geri çekildim ve Denny'nin görmemiş olmasını umarak yan tarafa baktım.

Benim orada olduğumu unutmuş gibi bir hali vardı. Orada,

sessizce, fotoğraflardan bir tanesinin önünde durup avuç içini nazikçe bastırıyordu. Ellerimi cebime soktum ki nasıl titrediklerini görmesin ve yavaşça odanın içinde yürümeye başladım.

Dışarıdaki ağaçta ne gördüğüme dayanarak, neyin fotoğrafları oldukları hakkında artık sağlam bir fikrim vardı. Benim gördüğüm şeyi görmedikleri müddetçe herhangi birini inandırmak için de epey zorlanırdım. Bu fotoğraflar o kadar kasvetli ve gariptiler ki, Denny'nin kavranamaz mitolojisiyle o denli ilintiliydiler ki, basit bir tanımı reddediyorlardı. Ceset! diye bağırmıyorlar. Aksine Şahane ve Acayip diye bağırıyorlardı.

Ta ki sonuncuya ulaşıncaya dek.

Kapının yanındaki duvarda asılıydı. Kalanlardan daha eski bir fotoğraf, aynı boyutta ama siyah beyaz... Renkli olmayan tek fotoğraf hatta. Yapraksız bir ağacın kemerlenen dallarını gösteriyordu. Kabuğu, gri gökyüzüne karşın, siyah ve beyaz çizgiler halindeydi. İrice bir hayvan iki dalın kesiştiği, yerden yaklaşık üç metre yükseklikteki noktaya çökmüştü. O anda balıkçıl olduğunu düşündüm.

Ama sonra daha yakından inceledim.

Çökmemişti. Ölmüştü.

Üstelik bir balıkçıl da değildi. Bir köpekti. Ön ayaklarının sallanış şeklinden, kürkünün hangi noktalarının yendiğinin seçilebildiği büyük bir labrador retriever. Gözlerinin olması gereken yerde iki tane beyaz kemik obruğu görülüyordu ve bir de ipliğimsi, bir böcek ya da peçete de çıksa şaşırmayacağım bir asma yaprağı. Burnunun oradaki eti çekilmiş ve ona öfkeli, sabit bir sırıtış vermişti. Sarkık derisi vücudundan kayıyormuş gibi görünüyordu.

"Bu benim köpeğim, Moody," diye fısıldadı Denny kulağıma. "İyi köpekti."

Alttaki baskıya gözlerimi dikmiş halde hareketsiz kaldım. K.K.K.T. 1997

Başlığı sesli okudum: "Gökyüzü Defni."

"Tibet'te yaptıkları şey bu," dedi Denny. Gözleri floresan

ışığının altında kocaman ve neredeyse renksiz görünüyordu. "Cisimsizleştirme. İki dünya arasında bir köprü. Bunu inşa etmek için yıllar boyunca çalıştım. Komançiler yapmıştı. Mayalar da öyle. Bir de ben."

Şu mavi şeritli diş etinin başka bir görüntüsünü patlatarak gülümsedi.

"Köprü mü?" Sesim titredi. "Kurbağaların birer köprü olduğunu söylemiştin. Ağaçlar... Onlar da mı köprüymüş?"

"Ağaçlar değil," dedi sanki bir şeyi dördüncü ya da beşinci defa açıklıyormuş gibi. "Şunlar."

Fotoğrafları işaret etti.

"Doğru." Kafamı çevirdim ve kapının diğer yanındaki duvarın boş olduğunu fark ettim. "Teşekkür ederim."

Ondan uzaklaştım. Çizmemin altında bir şey kırıldı. Aşağı baktım ve korkuyla geri kaçtım.

Kaplumbağa kabuklarından birinin üzerine basmıştım. Denny ona baktı, sonra da bana. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Neden gidip diğer odada beklemiyorsun," dedi.

Gittim. Parmaklarımı cebimdeki işaret fişeğine kenetledim. Gerçekten zarar verir miydi ki? Eğer dışarı çıkıp ateş etsem Toby görür müydü?

Muhtemelen hayır. Jack Daniel's'ı bulmak için beceriksizce diğer cebimi yokladım ve hızlı bir yudum aldım. Nefesimin altından kendimi Siktirsiktirsiktir, derken buldum.

Denny odadan çıktı ve ardından kapıyı kapadı. "Ne?"

"Hiç." Elimi ıslak saçlarımın arasında gezdirdim. Zaman kazanmaya çalışarak "Özür dilerim," dedim.

"Özür mü? Neden?"

"Kap... Kaplumbağa. Kaplumbağa kabuğun. Şey görünüyordu, hepsi öyle..." Duraksadım. "Özel yani. Köpek de öyle," diye ekledim.

"Öyleler. Ama Moody?" Uyumsuz bakan gözleri genişleyerek bana sabitlendi. "Hiçbir şey ölmez. Tam olarak bu yüzden

bir köprü var. Bunu anlıyorsun, değil mi Cassandra. Cass." İsmim yumuşak bir tıslamaya dönüşmüştü. "Köprüyü gördün."

Sanki kendisini rahatsız ediyormuş gibi, eski püskü ceketinin manşetlerini çekiştirdi ve ellerini esnetti. Bileğinde üç tane kırmızı yara izi gördüm. Çizilmişlerdi. Kafasını kaldırdı ve beni onlara bakarken gördü.

"Köprü," diye fısıldadı ve sonra inceden güldü. "Sadece köprüyü bulmaya çalışıyorum. Köprüyü gören var mı?"

Sobanın yakınına yürüyüp onu açtı, elli santimlik odunu tek eliyle kaldırıp içine tıktı. "Müzik sever misin?"

Gülümsemesi bana ölü köpeği hatırlattı. Kafamı salladım ve zaman kazanmak umuduyla albümlerinin olduğu tarafa doğru yürüdüm. Simon Finn, The Thirteenth Floor Elevators, Syd Barret dönemi Pink Floyd, Skip Spence (Bellevue'daki jukebox'ta ilk on albüm arasındaydı.) Aynı zamanda Wendy Carlos, Donna Summer, Kraftwerk, Faust, bir de Can'in ilk albümleri.

"Lucien bu insanların hepsini tanıyor." Denny sobaya başka bir devasa kütük yerleştirdi. "Bence oldukça ilham verici."

Tepemde dikilerek durdu. "Bana verecek haberlerin olduğunu söylemiştin."

"Evet." Doğruldum, bütün enerjimi topuklamamaya yoğunlaştırmaya çalışarak odaklandım. "Şey, evet, pek de iyi bir haber değil. Aphrodite Kamestos... Tanıyorsun değil mi?"

"O... O dün gece öldü. Bir kaza. O... Düşmüş gibi görünüyor."

Orada öylece, sessizlik içinde dikilmeye devam etti. Nihayet fısıldadı. "Aphrodite. Seni buraya o mu gönderdi?"

"Hayır... Hayır o öldü. Bu yüzden geldim. Sana söylemek için, çünkü..."

"Çünkü ne?" Kafasını ışığın geldiği yönden çevirdi, gözleri siyaha dönmüştü.

"Ben... Ben Toby'yle geldim. Dediğim gibi. Buraya Aphrodite'le konuşmaya... Röportaj yapmaya geldim. Senin fotoğraflarını da öyle gördüm. Ben..."

"Seni buraya ben getirdim." Çatallı sesi yükseldi. Vuracakmış gibi ellerini kaldırdı. Onun yerine alnına bastırdı ve yavaşça, gözlerini kapatıncaya kadar aşağı çekti. "Oh, oh, oh..."

Hiçbir şey söylemedim.

"Bana nasıl görüleceğini gösterdi." Sesi, yükselen rüzgâr ve çatırdayan odundan duyulamaz hale gelinceye kadar alçaldı. "O her şeyi gördü. Hep görürdü. Her zaman bilirdi bir şeyi olmadan önce. Hannah'yı bile. Hiçbir şey ölmez, hiçbir şey ölmez," diye tekrar etti, sonra sessizleşti.

Bir anlığına elini yüzünden çekti, gözleri kırmızı ve ıslaktı. "Çocuk biliyor mu?"

Kafamı salladım. Bana baktı. Dudakları yavaşça o rezil gülümsemeye açıldı.

"Sendin," diye fısıldadı.

Her şey bir iğne deliğinden safi siyaha geçiverdi. Oda gitmişti, o gitmişti. Hatıranın ışığı ve karanlığın sıkıcılığı dışında hiçbir şey yoktu. Ve ben öylesine uçsuz bucaksız bir boşluğa dalmıştım ki artık nefes alamıyordum. Düşüşü engellemek için elimi havada savurdum. Bir şey onu yakaladı, soğuk ve korkutucu derecede güçlü bir şey. Eriyip akan bir sokak lambasının içinde bir göz gördüm, o gözü, kendi içinde yavaşça dönüyor ve her şeyi yutuyordu.

"Hayır." Gözlerimi kırpıştırdım. Göz bana değil, Denny'ye aitti. "Hayır... Bir kazaydı. Düştü. Hepsi bu."

Denny, hâlâ sessizlik içinde, bana baktı. Nihayet, "Sen de izledin," dedi.

"Evet," dedim. "Ben de izledim."

Sobadan uzağa adımlayıp yerden maşayı aldı ve dalgınlıkla ona baktı. Sonra da albümlerin olduğu tarafa doğru yürüyüp simsiyah bir kabı olan bir plak çıkardı. Pikaba yerleştirdi. Plak önce tısladı, patladı ve ardından "I Feel Love" çalarak dönmeye başladı.

"Ne güzel bir şarkı," diye fısıldadı.

Elini dalgın bir biçimde sobanın maşasında gezdirerek ka-

pıyla benim aramda durdu.

"Sen... Tuvaleti kullanabilir miyim?" diye sorarken sesim çatladı.

"Tabii. Tam şurada." Odanın arkasına işaret etti. "Kompost tuvalettir."

Ön kapıya doğru yürüdü ve dışarıyı izlemeye başladı.

Kompost tuvalet taze kesilmiş talaş, bok ve bozuk et gibi kokuyordu. Ve o korkunç balıksı misk... Tuvaletin içinde ne kilit, ne pencere ne de lavabo vardı. Sadece yerde plastik bir kova ve ağır kumaştan perdeleri olan bir metal duş standı.

Ama parlak pirinçten teçhizatı olan ikinci bir kapı vardı. Toby'nin inşa ettiği karanlık oda. Ardımdan kapıyı kapatarak içeri girdim.

İçerisi zifiri karanlıktı ve sülfürle badem kokuyordu. Odayı kırmızı ışıkla dolduracak bir düğme buluncaya kadar elimi duvarda gezdirdim.

Raflarda şişeler içindeki boyalar, banyo kimyasalları ile sulu boya diskleri ve bir de beş kiloluk toz şeker vardı. Üç lavabolu bir masa, plastik bir su varilinin, ayak pompası ve kapağı olan metal bir çöp tenekesinin yanı başına iteklenmişti.

İkinci masaysa sanki ölümü hatırlatan bir yemek için kurulmuş gibi görünüyordu. Tüyler ve ölü yapraklar, büyük bir kâğıt tabakasını kaplamıştı. Rengine göre düzenlenmiş (siyah, gri, açık sarı) saç öbeği tutamları ve ince dilimlenmiş kuru mantara benzeyen şeyler de üzerine saçılmıştı. Ve bir şey daha.

Yamalanmış kot kumaşıyla kaplanmış, fidye notu tipografisiyle dolu bir koleksiyon albümü.

GÖZÜKEN
DAHİLİNDE

DENNIS AHEARN
KKKT

Kesilmiş resimler, bazı fotoğraflar, SX-70 polaroidler, dergilerden ve gazetelerden koparılmış sayfalar, başlığın etrafında bir sarmal yapmıştı. Üstelik yüzlercesi. Her biri birer gözdü.

Tereddüt ettim, sonra da Denny'nin isminin üzerinde duran kalkık madalyona dokundum. Bir bozuk paradan daha büyük olmayan bir kapan kaplumbağası kabuğu. Kafasının olması gereken yerde minik bir insan saçı örgüsü vardı.

Kitabı açmak, iki eli de kullanmayı gerektiriyordu. Sayfaları Denny'nin el yazısıyla ve Denny'nin boya, kuru yapraklar, çiçekler, ölü böcekler, tüy, insan saçı ve ayak tırnaklarıyla oynanmış fotoğraflarıyla doluydu. İsminin şimdi Hannah Meadows olduğunu bildiğim kadınla Denny'nin bir polaroid fotoğrafının bulunduğu sayfayı çevirdim, ikisi de gülümsüyordu ve altına pilot kalemle şu sözler, titizlikle yazılmıştı.

Kaplumbağanın Kutsi ve Kâfir Tarikatı.

Titredim. Korktuğum için değil.
Çok güzel olduğu için.
Ve onu tanıdığım için.

Sanki kendi kafatasımın içinde nöronlar ateşleniyor gibiydi; sanki çocukluğumda düşlediğim bir şey gibi. Orada sayfaları çevirerek ne kadar uzun süre durduğum hakkında bir fikrim yoktu ama o anda başka hiçbir şeyin de önemi yoktu. Sadece ben ve yalnızca benim anlayabileceğim türden bir savaşı gösteren, bir kitap dolusu fotoğraf: Beyaz hemşire önlüğü içinde bir kız; cesur siyah bir köpek; bir kaplumbağa kabuğu sarayı gibi boyanmış bir okul servisi... Yeryüzünde bir kapan kurulmuştu ve ben de; kemik, yüzülmüş deri, göz, yusufçuk kanatları ve kaplumbağa kabuklarından inşa edilmiş bir köprünün tam ortasından içeri düşmüştüm. Kafamı başka yöne çeviremiyordum.

Ta ki son sayfayı çevirdiğimde, bir parça kâğıt yere düşünceye kadar.

MARTIN GRAVES'İ GÖRDÜNÜZ MÜ?

Kitabı kapattım. Lavabonun üzerindeki rafların oraya doğru adımlarken mutfaktan hâlâ müziğin sesi geliyordu. Kahverengi bir kâğıtla kaplı olan bir paketi aldım. Bir köşesinden yırttım.

Dökme cam tabakaları.

Döndüm ve metal çöp tenekesinin kapağını, burnumu tutarak açtım ve içeride ne var ne yok bakmaya başladım. Yumurta kabukları ve çürüyen yumurta sarılarının leş sıvılarıyla kaplıydı.

Kapağı yeniden yerine yerleştirdim ve tepemdeki raflara bakmaya başladım.

Albümin, yumurta beyazı: En eski fotoğrafçıların bir cam negatif yapmak almak için kullandıkları şey. Düşük teknolojili bir yöntem ama sistemin dışında yaşayan ve yeterince boş zamanı olanlar için de mükemmel.

Yumurta beyazını, şekeri, suyu ve potasyum iyodürü alırsınız ve tamamını köpürünceye kadar çırpar ve tortusundan ayırırsınız. Daha sonra da bu karışımı cam bir tabakaya döker, sonra da onu ısı kaynağının üstünde bekleterek hazırlarsınız. Bir odun sobası mesela, bu iş için biçilmiş kaftandır. Sonra da her bir tabakayı gümüş nitrat ve gallik asit solüsyonunda banyo eder, sonrasında fazla gümüşü duruladıktan sonra aynı işlemi tekrar edip, kurumaya bırakırsınız.

Bu şey hakkında okumuştum ama bunu gerçekten yapan birini hiç tanımamıştım. Denny'nin fantezi fabrikasının son bölümünü de buluncaya kadar etrafıma bakındım. Beceriksizce bir araya getirilmiş siyah kumaş ve uzun tahta direkler.

Karanlık çadırı. Yanında ise el yapımı bir kutu kamerası vardı.

Daguerreotipi uyguluyordu. Karanlık çadırın ayakları... Ceset ağacının orada, yerde gördüğüm çentiklere de bunlar sebep olmuştu. Cam negatifi kutu kamerasının içine kaydırıyor, dışarıya çıkıp, içeriye ışık girmesin diye de siyah perdeleri etrafına gererek çadırı kuruyordu.

Ve çekim yapıyordu.

Bu uzun bir pozlama süresi gerektirirdi, hava kapalıysa on beş dakika kadar. İşte bu yüzden eski Daguerreotip fotoğraflardaki insanların öylesine sabit bir ifadeleri vardır: Hareket edemezler, aksi takdirde negatif bulanıklaşır.

Tabii bu Denny'nin özneleri için bir sorun teşkil etmiyordu.

Ve negatifler işlendikten sonra...

Aradığımı buluncaya kadar rafları taradım. Reçetelenmiş çok eski bir cam şişe.

BOLTON-LIBBY ECZA ŞTİ.
BURNT HARBOR, MAINE
3 ARALIK, 1902

Son kelimeyi okuyabilmek için şişeyi kırmızı ışığa doğru tuttum.

CIVA

Daguerreotipçiler fotoğraflarını siyah bir çadırın içinde, cam tabakayı bir kâse cıva ve ispirto ocağının üzerinde tutarak işlerler. Isıtılan cıva buharı tabakanın etrafında döndükçe de resim belirmeye başlar.

Denny, yıllar ve yıllar boyunca bunu belki de yüzlerde defa yapmıştı. Tam olarak bu sebepten elleri titriyordu ve diş etleri maviye dönüşmüştü. Ayrıca herkesin onu neden bu kadar tatlı bir insan olarak gördüğünü de açıklıyordu.

1972'de muhtemelen öyleydi çünkü. Sonra sevdiceği öldü ve onu anmak gayesiyle de ölmüş bir sanatı diriltti, hem de tehlikelerini öğrenme zahmetine bile girmeden. Öbür türlü, 19. yy şapkacılarını geride beyin hasarı ve psikoz bırakarak delirten şeyin, aynı zamanda Daguerreotipçileri de delirttiğini bilirdi.

Denny cıva zehirlenmesi geçiriyordu.

Cıvayı yere koyup, yüz yıllık başka bir şişe buluncaya kadar

çaresizlikle etrafıma bakındım. Etrafın acı badem kokma sebebi...

POTASYUM SİYANÜR

Daguerreotipçiler eskiden cam negatiflerini tekrar kullanabilmek için temizlerlerdi. Eski NYU hocalarımdan biri, 1856'dan kalma bir yazıyı üzerine iliştirmişti.

"Bu modu tavsiye etmek hususunda biraz isteksizim, zira ölümcül bir zehir olan potasyum siyanür kullanmayı gerektiriyor. Ancak kendini fotoğrafçı olarak adlandıran herkesin, bizim tehlikeli kimyasallar dediğimiz şeyleri kullanması icap eder. Bu durumda benim yapabileceğim tek şey, yeni başlayanları uyarmaktır."

Kırmızı ışığı kapattım ve tekrar banyoya döndüm.

Ve donakaldım.

Sanki soluk bir esintiden kaynaklanan hafif bir dalgalanma gibi, siyah duş perdesi kımıldanıyordu.

Ama rüzgâr falan yoktu, yalnızca Denny'nin yan odadan gelen iniltili müziği giriyordu içeri. Cebimdeki el fenerini bir silah gibi doğrultarak çektim, duş kabinine doğru birkaç adım attım ve perdeyi tuttuğum gibi çektim.

Leş kokulu, on santimlik suyun içinde bir tarafına dönmüş yatıyordu; kafası, köpüklenmiş yüzeyin üzerindeydi. Saçları beyaz tenine yapışmış, kapüşonlu tişörtü ve kot pantolonu ise pislik içindeydi. Yanaklarını kurumuş kan kaplamıştı. Bilekleri gümüşi renkteki koli bandıyla bağlanmış, dizleri göğsüne çekilmişti. Ağzı ve gözlerine de koli bandı yapıştırılmış, gözlerinin üstüne çemberler çizilmişti. Bir tanesinin içine aceleyle bir yıldız karalanmıştı.

Hareket etmedi. Ama su etti.

Pisliğin içinden siyah bir cisim çıktı ve tırnakları yanaklarını çizerek kızın yüzüne tırmanmaya başladı, kabuğu balçıktan simsiyah olmuştu.

Kız inledi. Hayattaydı.

Omzundan yakaladığım gibi ayağa kaldırdım. Bebek kaplumbağa gerisin geri düşerken bir anda minik siyah cisimler, kızın kolunu ve kafasını tırmalayarak, her yerde bitmeye başladı.

"Kenzie... Ben Cass," diye fısıldadım telaş içinde. "Moteldeн hani. İki dakika sakin dur tanrı aşkına."

Bağlanmış ayaklarıyla beni tekmeleyebilmek için çabaladı. Tıslayan kaplumbağalar Kenzie'nin üzerinden duş kabininin ucuna doğru düşmeye başladılar. Kenzie'yi kabinden çıkardım ve gözlerini kapayan bandı birazcık çektim.

"Sessiz olmalısın." Nefes nefeseydim. "Kenzie, lütfen..."

Islak bant kolaylıkla çıktı. Gözlerinin altında kan kırmızısı kesikler vardı. Kör olduğunu sandım ama sonra gözleri açıldı ve kafasını sallamaya başladı.

"Dinle!" diye fısıldadım. "Bağırma. Ağzındakini de çıkarıyorum ama kesinlikle bağıramazsın."

Çıldırmışçasına kafa salladı. Ağzındaki bandı da çıkarıp bir kenara attım. Öne doğru eğilip anında acı badem kokulu safra kusmaya başladı. Kapının öbür tarafındaki Denny'nin sesi, klavyenin çığlıklarını ve davulu bastırıyordu.

Kenzie'yi kapıp onu karanlık odaya doğru sürüklerken, bir bebek kaplumbağa ayağımın altında çatırdadı. Kapıyı kapatıp kırmızı ışığı açtım. Kenzie öğürerek lavaboya doğru eğildi. Çadırın bacaklarını alıp kapı koluna dayadım. Sonra da bir torba şekeri tutup, avucuma biraz döktüm.

"Ye şunu." Kenzie elimi suratına bastırınca öğürdü. "Ye hadi."

Kusacak gibi oldu ama tutmayı başardı. Glikoz, siyanürün panzehiridir. Rasputin zehirlenmekten, yediği tatlılar ve Madeira şarabıyla kurtulmuş. İşe yarayıp yaramayacağı konusunda pek de bir fikrim yoktu ama görünen o ki Denny onu öldürecek kadar siyanür vermemişti. En azından henüz.

Şekeri pislik içindeki tişörtüne sildi, elini tutmak için uzandım. Parmakları çizikler içindeydi ve parmak boğumları morluk

içindeydi.

"Karşı koymuşsun," dedim. "Aferin sana."

"Silahı var." Hıçkırıklara boğuldu.

Elimle ağzını kapattım. "Şşş..."

Müzik durmuştu.

"Şunun altına gir," diye fısıldadım. "Gözlerini kapat."

Masanın altına geçti. Bulabildiğim en büyük şişeyi alıp kırmızı ışığı kapattım.

Banyo kapısının üzerinde yumuşak bir vuruş duyuldu. "Cassandra?"

Yan odada kapı açıldı.

"Hayır, hayır, hayır..."

Haykırışı, sanki kuşların bir şarkısı gibiydi. Banyo zemininde bir şeyin su sıçratma sesini duydum. Denny önce sessizce küfür etti ve sonra da gırtlaktan gelen bir çığlık attı. Karanlık odanın kapısı sanki ona doğru bir nesne fırlatılmış gibi zangırdadı. Paldır küldür yürüyen ayaklarının sesini ve birbiri ardına ezdiği kaplumbağaların çıtırtılarını duydum.

Ardından sessizlik.

Hiçbir şey göremiyordum. Masanın altından Kenzie'nin kesik nefesleri duyuldu. Kendimi lavaboya doğru yasladım ve şişenin mantarını çıkardım.

Denny karanlık oda kapısına yüklenirken kumaş hışırtısıyla, iki tahtanın birbirine sürtme sesleri duyuldu. Çadırın ayağı kırılmıştı. Ölü balık ve misk kokusu odanın içine doldu. Kenzie inledi.

İçerideydi.

Şişeyi bir elimde sıkıca tuttum, diğeriyle de cebimdeki el fenerini buldum. İçerisi zifiri karanlıktı. Hayaletimsi şekiller önümde süzülüyordu. Her birinin Denny olduğunu düşünüp titremeye başladım. Benim durduğum yerden birkaç metre ötede tahta zemin gıcırdadı.

"Cass," diye fısıldadı."Cass, Cass..."

O an mide bulantısı üstün geldi. Karanlık bir sokak... Bir ses

ismimi tekrar ederken, tenim kavrulmaya başladı.

"Cass, Cass..."

Kıpırdayamıyordum. Kendi ismimin tınısı beni bağlamıştı. Aynı biçimsiz korku ve işte Aphrodite'in sesi kafamdaydı.

İkiniz de... Hiçsiniz.

Bir şey ayağıma değdi.

Hayır, diye geçirdim içimden. Bu defa değil.

El fenerini kaldırıp açtım. Denny'nin şaşkına dönmüş suratı karşımda asılıydı. Eliyle gözlerini kapatmaya çalışırken ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"Kenzie! Kaç!"diye bağırdım.

Ve gözlerine cıva savurdum.

Attığı feryatla beraber kıvranarak yere düştü. Kenzie yıldırım hızıyla kapıya doğru koştu. Ben de takip ettim.

"Kaç!" diye bağırdım oturma odasına doğru geçerken. "Dışarı çık ve durma. Al..."

El fenerini ona doğru fırlattım. Aldı ve dışarıya doğru koştu. Arkamdaysa Denny'nin çığlıkları, o banyodan çıkmaya çalışırken bir ulumaya dönüşmüştü.

"Gel– BURAYA!"

Kenzie haklıydı. Silahı vardı.

Bir el ateş etiğinde aynalar patladı, sonra bir daha... Denny sendeledi. Döndüm ve Kenzie'nin ardından, geceye doğru açık kapıdan tökezleyerek çıktım.

Kenzie gitmişti. Filika kancasını aldım ve o hastalıklı derecedeki beyaz suratın, şişkin bir ay gibi tepemde dikildiğini görmek üzere döndüm.

"Gidemezsin," diye fısıldadı. Silahın namlusunu şakağıma dayadı. "Biliyorum."

Elini büktü ve gözümün kenarındaki ince deriyi metal sıyırıp geçerken bağırdım.

"Ne gördüğünü söyle," diye fısıldadı. "Onları gördün. Gördüğünü biliyorum."

Kıpırdamadım.

"Ne gördüğünü biliyorum." Dudaklarını yaladı. "Biliyorum..."

Yutkundum. Ellerim filika kancasını sıkıca kavradı. "Ne?"

Silahı elmacık kemiğimde gezindi. "Beni gördün." Nefes alışları hızlanmıştı. "Sen..."

Kolumu savurdum ve geriye doğru sendeleyerek filika kancasını omzuna geçirdim. Silah suratımı parçaladı. Dengemi sağlayıp kancayı yeniden savururken gözlerime doğru kan akmaya başladı.

Bronz ucu eline çarptı. Bir çatırtı duydum ve kancayı yeniden savurdum.

Denny'den, kulakları sağır eden bir cevap geldi: Kurşun üst kolumu yarmıştı, haykırarak kolumu tuttum.

Ceketimdeki siyah bir delikten kan sızıyordu. Derin bir kesikti ama kurşun yoktu.

Denny granit basamağın ucunda durdu, uzun beyaz örgüleri kana bulanmıştı.

"Seni görüyorum," diye fısıldadı ve güldü.

"Seni sikik."

Acı ve öfkenin ötesinde bir çığlık attım. Gitmiştim, gitmiş. Kancayı kaldırdım ve olanca gücümle suratına çarptım.

Silah karanlığa savruldu. Granit basamaklar kana bulandı. Denny kükredi ve gözlerini kapattı; elleri kanla kaplanmıştı, iniltiyle dizlerinin üzerine düştü. Bir çığlık daha attım ve tekmelemeye başladım. Çizmemin çelik ucu göğsünü kazmaya başlamıştı. Kaçıp kurtulmaya çalıştı ama ben bir tekme daha attım, filika kancasını kaldırdım ve kafatasına geçirdim. Ben ona tekrar tekrar, kendi kanımla yarı yarıya kör edilmiş halde ona vururken, ellerini güçsüzce havaya kaldırdı.

Nihayet durdum. Kalbim güm güm atarken filika kancasına yaslandım ve aşağı baktım.

Kıpırdamıyordu. Gözlerinden biri, kırmızı bir yumurta gibi şişmişti. Bir örümceğe benzeyen morluk alnını kaplıyordu. Kafasının altındaki granit basamakta ince bir cıva tabakası kırmızı

ve siyah göletinde bir araya gelmişti.

Sonra, dehşete düşüren bir yavaşlıkla, diğer gözü açıldı. Bana bakarken, içi kırmızı ve gece mavisine bulanmış ağzı açıldı ve gülümsedi.

"Seni görüyorum."

Geri çekildim. Yağmurun telaşı ve rüzgârın uğultusunun arasından diğer bir ses hafifçe çınladı.

"Cass!"

Tekrardan Denny'ye doğru baktım. Gözünü kırpmadan ve hareket etmeden bana bakıyordu, dişleri hâlâ o mavi mürekkepli gülümsemeyi taşıyordu.

Döndüm ve ağaçlığa ulaşıncaya kadar, gözlerindeki o görünmeyen yeşil benekleriyle bütün o granit gözcüleri geçerek karanlığa doğru sendeleyerek ilerledim.

-26-

Kenzie, beyaz yüzü el fenerinin ışığında parlayarak, taş ocağının hemen ilerisinde bekledi.

"Sana devam etmeni söylemiştim." Nefes nefese durdum, ağız dolusu kan tükürdüm; sonra da el fenerini onun elinden kaptım. "Hadi..."

Kocaman açılmış gözlerle bana baktı. "İyi misin?"

"Şahaneyim, anasını satayım."

"Onu öldürdün mü?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

Sesi neredeyse bir cıyaklamaya dönüştü. Filika kancasının arka tarafıyla ona bir tane geçirdim.

"Geri dönüp kontrol etmek ister misin? Git hadi. Ryel'in evinde birisi var, bizim de botumuz var, eğer..."

"Eğer ne?"

"Eğer lanet ağzını kapalı tutarsan! Hadi."

Yağmuru yaran el fenerinin zayıf ışığını izleyerek, sendeleye sendeleye ada boyunca ilerledik. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki biri göğsümü yumrukluyormuş gibi hissettiriyordu. Kolumdaki yara zonkladı; yüzümü ekşiterek ona dokundum ve sonra da kana bulanmış elimi çektim.

Gözümün yakınındaki yarık daha da beterdi. Güç bela görebiliyordum ve buz gibi yağmur da sanki asitmişçesine yakıyordu.

Arkamıza bakıp dursak da Denny Ahearn'den herhangi bir iz göremedik. Lucien'in evi uzakta belirinceye kadar, ladin ağaçlarını kırbaçlayan yağmur dışında herhangi bir hareket de

olmadı. Tek bir ışık, mutfaktan parıldadı.

"İşte," dedim soluyarak. Durdum ve biraz soluklanmak için filika kancasına yaslandım. "Toby orada."

"Toby Barrett mı?" O kadar rahatlamıştı ki, ağlamaya başladı.

İçeri doğru sendeledik. Kapıyı kilitledim ve arkamı döndüğümde Toby'nin gözlerini kırpıştırarak bize baktığını gördüm.

"N'oluyor lan?" Sesi kalındı. Aşağı baktı, bir bardak Moxie görüp ona doğru uzandı.

"Hayır." Bardağı elime aldım ve odanın öteki ucuna fırlattım. "Buradan gitmemiz lazım."

"Oha, sana ne oldu?"

"Denny."

"Denny Ahearn?"

"Aklını kaçırmış." Toby'nin kolunu kapıp aşağı doğru çektim. "Buradan gitmemiz lazım."

O an ilk defa Kenzie'yi fark etti. "Kenzie!"

Kenzie kendini kucaklar halde ağlayarak arka pencereden dışarı bakıyordu. "Gitmemiz lazım, gitmemiz lazım."

"Toby." Ona edebildiğim kadar yardım ettim ve kapıya doğru yönlendirmeye başladım. "Acilen gitmemiz lazım."

Bana kafası karışmış, karanlık bir bakış fırlattı. "Bunu sen yaptın değil mi?" Sesi sinirli çıkmıyordu; yalnızca şaşkın ve sarhoş gibiydi. "Bana... İlaç verdin, değil mi?"

"Evet! Özür dilerim, tam bir orospu çocuğuyum! Yine de gitmemiz gerekiyor."

Parmaklarını filikanın kancasının etrafında büktüm. Kenzie'nin morluklar içindeki suratına bakarak durdu.

"Aman tanrım, Kenzie!" Ona doğru yalpalayarak yürüdü ama neredeyse düşüyordu. "Burada mıydın sen? Bu evde?"

"Hayır," dedim onu doğrultarak. "Arkadaşın Denny Ahearn onu alıkoyuyordu. Başkaları da vardı."

Kenzie kafa salladı. "Şu çocuk, Martin Graves... Ve biri daha... Bir... Bir..."

Titreyerek kafasını salladı. Toby'ye baktım.

"Epey kötüydü, tamam mı?" dedim. "Tekneye bindiğimizde hepsini anlatacağım. Buradan gitmemiz lazım. Denny... Sanırım onu öldürdüm. Öldürmemiş de olabilirim ama o..."

"Onu öldürdün mü?" Duvara doğru yaslanıp dehşete düşmüş bir halde bana bakakaldı. "Denny... Sen..."

Öfke içinde kapıyı yumrukladım. "Toby, beni dinle! Bu tekneyi yüzdürebilir misin, yüzdüremez misin?"

Düzensiz bir şekilde nefes aldı, sonra da gevşemiş suratıyla yağmurlu göğe doğru baktı. "Sanırım. Hava bok gibi ve batabiliriz ama..."

Filika kancasını elinden alıp bir mızrak gibi suratına doğrultum. Toby elini boylu boyunca suratında gezdirdi.

"Ama sanırım şansımı deneyeceğim," dedi.

Kenzie'ye döndü. "Hadi gel. Seni eve götürelim."

Dışarı çıktılar.

"Hemen geliyorum ben de," diye seslendim arkalarından.

Gerisin geri koştum ve kamera çantamı aldım, sonra da bez buluncaya kadar mutfak çekmecelerinin altını üstüne getirdim. Akan kanı durdurmak için elbise kolumdan içeri bir tane tıkıştırdım; sonra da mümkün olduğunca düzgün bağlamaya çalışarak bir tanesini de gözüme bandaj yaptım.

Kapıya doğru yöneldiğimde, pencerenin orada asılı olan bir şey dikkatimi çekti: Kolları havada, sırık bir adamın SX-70 bir polaroidi. Uzun örgüleri kahverengi renkteydi ve yüzü de, üzerine sarkık iki adet göz çizilmiş büyük bir kaplumbağa kabuğunun ardına saklanmıştı. Çıplak göğsünde şu harfler yazılıydı:

ICU

"Ben de seni görüyorum," dedim.

Fotoğrafı duvardan çıkardım ve kamera çantama tıkıştırdım.

Yağmur şimdi, denizden gelen sert rüzgârlar tarafından iş-

lenen, içine girilmesi imkânsız bir buz sisine dönüşmüştü. Toby ve Kenzie filikayı çoktan sığlığa getirmişlerdi. İçeri tırmandım ve Toby kürekleri alıp bizi Kuzey Göğü'ne doğru götürürken ben de elimdeki sırığı filikayı iteklemek için kullandım.

"Motoru açmak zorunda kalacağız," diye bağırdı rüzgârın içinden. "Zor olacak bayağı. Kenzie kafanı eğik tut."

Tekneye bindik. Kameramı kamaranın içinde bir yere istifledim, sonra da Toby pislik içindeki filikayı çekerken güvertede Kenzie'yle bekledim.

Kenzie'ye parmağını doğrultup "Sen aşağıda bekle, tamam mı?" dedi.

Hararetle kafasını salladı. "Hayır."

O kirli duş bölmesinin zemininde bağlı hali geldi aklıma. Toby bir şey söylemeye yeltendi ama engelledim.

"Ona bir can yeleği ver işte. Ayakaltında durmaz."

Kenzie bana minnet içinde bakarken, Toby de surat astı.

"Durmasa iyi olur," dedi. Vücudundaki adrenalin, içtiği son Percocet kokteylini de eritmiş olmalıydı. "Al."

Kenzie'ye bir can yeleği fırlattı. "Sen de öyle," dedi ve bir tane de bana verdi. "Yolu bulmakta yardımcı olman gerek."

Can yeleğini üzerime geçirirken kolum bayağı acıdı. Ellerimin derisi soyulmuş ve gözümdeki zonklama da hummalı bir nabza dönüşmüştü.

"Birini aramayacak mısın?" diye zorladım. "Sahil Güvenlik falan?"

"Sahil Güvenlik insanları kurtarır. Tehlikeli bir durumda mıyız? Hayır. Hastaneye tahliye edilmemiz mi gerekiyor?" Gözüme bakıp omzunu silkti. "Eh, belki öyle ama onlar buraya gelinceye kadar biz zaten kıyıya varmış olacağız. Zaten bize de muhtemelen telsizle polise ulaşmamız gerektiğini söyleyecekler. Buradan mümkün olduğunca hızlı gitmeye çalışarak en iyisini yapmış oluruz."

İki tane büyük feneri tutup birini bana uzattı. Pruvanın ilerisindeki, geçe pusunu aşmaya çalışan yeşil bir yıldız gibi görü-

nen soluk parıltıya işaret etti.

"Şu ışığı görüyor musun? O bir şamandıra. Burasıyla Burnt Harbor arasında birkaç tane var. Bazıları ışıklı, bazılarıysa değil. Ama bir sonrakine ilerlemek durumundayız. Onları bulmak için elindeki feneri kullan. Sağ ya da sol, nereye bakman gerektiğini söyleyeceğim."

Seyir fenerine geçti. Mat, yeşil bir ışıltı kamaranın sağ tarafını; kırmızı ışık da sol tarafını aydınlattı, geminin kıçında da beyaz bir ampul parladı. "Ne dersin, halledebilecek gibi misin? Direkte dağıtıcı ışıklardan var ama gece görüşümü mahvediyorlar. Sen pruvada kal, ben sana seslenirim. Paswegas'a ulaşabilirsek oradan ana karaya kadar yol açık, üstelik Togus Burnu'ndaki deniz fenerini de görüyor olacağız."

Sesi sakindi ama aceleyle ve gerginlikle hareket ediyordu. Gemi armasının altında inip kalkıyor, sadece sigara yakmak için duraksıyordu. "Kenzie yerleşti, ben de bir dakikaya hazır olacağım."

Bana kokpitte katılması için Kenzie'ye el salladım. Dizlerine donuk bir şekilde bakarak oturdu. Jack Daniel's'ı buluncaya kadar ceplerimi karıştırdım.

Geriye çok az kalmıştı. Tolba Adaları'nın karanlık enkazına daldım, sonra da küçük bir yudum içtim.

"Ben de birazcık alabilir miyim?"

Homurdandım. "Yok, daha neler. Kaç yaşındasın ki?"

"On beş."

"Unut gitsin. Başım zaten yeteri kadar belada."

Beyaz yüzüne, yanağını boylu boyunca geçen tırnak izlerine bakakaldım. "Aman ya, neyse."

Şişeyi ona uzattım.

Bir yudum aldı ve yüzünü ekşitti. "İğrenç."

"Aynen öyle," dedim ve geri aldım. Şişeyi bitirdim ve boş bir kovaya fırlattım.

Onu omzundan kavrayıp rüzgârdan korunabileceği bir yer var mı diye etrafıma bakındım. Turuncu can yeleğinin altında,

şimdi pislikle kaplı olan, onu ilk gördüğüm günkü kıyafetleri vardı. Çökmüş gözlerle etrafına bakıyor ve on beş yaşından çok, çok daha büyük görünüyordu. Sanki yanan bir binanın enkazından emekleyerek çıkıp da, bütün dünyanın moloz yığınına dönüşünceye kadar bombalandığını gören biri gibi.

"Hey." Tereddüt ettim, sonra da nazikçe koluna dokundum. "İyi misin?"

"Evet." Kafasını kaldırmadı.

"Sana dokund..."

"Hayır."

Önümüzdeki tenteye bir anda sulusepken yağdı. Döndüm ve siyah denizin ötesindeki, gecenin ve sisin içinde kaybolmuş Paswegas'ın beklediği yere baktım.

"Ne yapıyordun?" diye sordum. "O akşam. Limana doğru indiğin gece."

Bir süreliğine hiçbir şey söylemedi. Aşağımızda motorun tutuk kükremesi duyuldu. Tekne sallandı, sonrada ileriye doğru atıldı. Kenzie karanlığa doğru bakarak parmaklıklara tutundu.

"Sadece seninle konuşmak istemiştim." Sesi küstah bir tonda duyuldu ama aşağı baktığımda ağladığını gördüm. "Hepsi bu. Sadece başka biriyle konuşmak istedim. Uzaklardan biri."

"Uzaklardan biri." Gözlerimi kırpıştırdım, yüzümü görmesin diye kafamı başka bir yere çevirdim ve kafamı salladım. "Bu gayet anlaşılabilir."

"Buradan nefret ediyorum." Öfke içinde tekmelediği viski şişesi uçarak gitti. "Nef-ret ediyorum."

Gülümsedim ve elimi kafasına koydum.

"Lafını unutma" dedim. "Toby'ye yardım edeceğim. Burada kal."

Buzla kaplı güverteyi geçip pruvaya kadar ulaştım.

"Şu ışıklandırılmış şamandıra ilki," diye bağırdı Toby kokpite doğru aceleyle gelmeye çalışırken. "30 metre kadar sonra sola bakmaya başla."

Kendimi dengelemek için elimdeki filika kancasını kullanarak pruvada dikildim ve ikinci şamandıranın ışığını görene kadar elimdeki fenerle denizi taradım.

"İşte!" diye bağırdım.

"Güzel. Bir sonraki yaklaşık yüz metre sonra, yine solda."

Sanki bir çeşit rüyadaymışım gibiydi. Kuzey Göğü her türden rengin yanıp küle döndüğü bir diyara doğru sürükleniyordu. Aralarına kaygan gri bir örtü çekilmiş siyah su ve siyah gökten ibaret bir dünya ve doğmakta olan bir ada gibi sudan yükselen çıkıntıdaki rastgele siyah sütun; kanal boyunca atılmış beyaz bir kamış cılızlığındaki fener ışığı... Soğuk esinti şamandıraların çangırtısını duymayı zorlaştırıyordu fakat Toby bakmamız gereken yere işaret etmeyi sürdürdü ve biz de huzursuz bir dansın içine girdik. Geceye boylu boyunca yayılan fener ışığı, Tolba Adası'ndan uzaklara giderken insafsızca sağa veya sola savrulan Kuzey Göğü, benim sabit nefesime benzeyen motor homurtusu... Kenzie'nin ani çığlığı rüzgârı bir martınınki gibi yardı.

"Hayır!"

Adımını kokpitten uzağa attı ve arkamızı, Tolba Adaları'nın olduğu tarafı işaret etti.

"Bu onun teknesi," diye bağırdı. "Orada..."

Toby kabinin camından bakmak için süratle döndü. Sisin içini görebilmek için gözlerimi kısarak güvertenin diğer tarafına geçtim. Hiçbir şey göremedim.

Ama duyabiliyordum; motorlunun gürlemesi süregelen bir gök gürültüsünü andırıyordu. Kenzie çığlık attı.

"Aşağı in," diye emretti Toby onu itekleyerek. "Seni almaya gelinceye kadar orada kal."

Güverteye açılan kapı ağzından aşağı inerek kayboldu. Kokpite doğru tökezleyerek ilerledim.

"O şey..."

"Onu öldürdüğünü söylemiştin!"

"Beceremediğim demek!"

Suyun yüzeyini yararak ilerleyen beyaz şekli izledi, ifadesi korku ve rahatlama arasındaydı. "Bu Denny olmalı. O şey Lucien'in Boston Balina Avcısı, on iki beygir gücünde falan. Burnt Harbor'a varıncaya kadar rahatız ama ondan hızlı gitmemize imkan yok."

Bana baktı. "Orada ne oldu ki ya?"

"Ölü insanları fotoğraflıyordu. Onları öldürüyordu. Ya da en azından öyle görünüyordu, Kenzie bana tam olarak ne olduğunu hâlâ anlatmadı."

"Hasiktir." İlk kez tam anlamıyla korkmuş görünüyordu. "Birine telsizle bile ulaşamayız, birinin bize ulaşması bir saat..."

Kükreme giderek yükseldi. Daha iyi görebilmek için kabinde dolanmaya başladım. Tekne bizden yaklaşık yüz metre kadar uzaktaydı ve bulunduğumuz tarafa dosdoğru geliyordu. Denny dışarıdaki motorun bulunduğu direğin orada, ayaktaydı. Gece sisi yüzünden tam olarak göremesem de, bana baktığından adım gibi emindim.

Küfrü bastım ve Toby'ye doğru döndüm.

"Ne yapacağız? Bu herifin silahı var ve keçileri tamamen kaçırmış."

"Sen gözünü ondan ayırma," dedi Toby. "Işıklarımızı söndürürsek kendimizi kaybettirebiliriz."

İşaret fişeği tabancasını elime aldım.

"O işe yaramaz."

"Ona nişan almazsam yaramaz tabii."

"Bekle, bekle." Toby'nin sesi rica eden bir tonda çınladı. "Of, buna inanamıyorum."

Siyah denizi izleyerek oracıkta öylece durdum. Aramızdaki mesafe on beş metreye inmişti. Bir elimde işaret fişeği tabancası, diğerinde de uzun sırıkla bekliyordum ama Denny'nin bize ateş etmeye niyeti yok gibiydi. Kara geceyi lekeleyen benzi atmış suratı bana doğru dönüktü. Gülümsüyordu.

"Dosdoğru buraya geliyor!" dedim. "Sanki bize bindirecek gibi."

"Bu çılgınlık," dedi Toby. Yekeyi savurdu ve tekne sağa doğru keskin bir dönüş yaptı. "O..."

"Siktir!"

Tenteye tutundum. Boston Balina Avcısı kıç tarafına çarpmıştı; bir bileme sesi duyuldu ve Kuzey Göğü bir kayaya çarpmış gibi yalpaladı. Toby'nin suratı bembeyaz oldu.

"Kauçuk kısma saldırıyor. Su hattının hemen üzerinde, ikiye ayırmaya çalışıyor."

Boston Balina Avcısı etrafımızda bir çember çizip kendi oluşturduğu girdapla sallanarak beş metre uzağımızda dururken, dıştan motorlunun kükremesi öfkeli bir inlemeye dönüştü. Feneri Toby'nin eline tutuşturup kabinden dışarı tökezledim; fişeği kaptığım gibi Kuzey Göğü'nün kıç tarafına doğru ilerlemeye başladım.

Döndüm ve Toby'ye seslendim. "Sanırım böyle iyi."

"Cass!" diye bağırdı. "Dikkat et!"

Çömeldim ve silah patlamasının havayı yardığını duydum.

"Denny!" diye bağırdı Toby çaresizlikle. "Benim, Toby! N'apıyorsun ya?"

Silah ikinci defa ateşlendi, onu parçalanan ahşabın patlaması takip etti. Toby o an öldüresiye küfür etti.

Kıç tarafında çömelmiş bir halde bekleyerek arkama doğru baktım. Boston Balina Avcısı o kadar yakındaydı ki seri numarasını okuyabiliyordum. Denny dıştan motorluya yaslanmıştı, birden onu tam güç çalıştırdı ve yukarı doğru baktı. Beni gördüğünde yüzünde o tüyler ürpertici, alacalı gülümseme peyda oldu. Rüzgârdan dolayı fısıltılı sesini duyamıyor olsam da, ne söylediğini gayet iyi biliyordum.

Kokpitteki Toby'ye doğru baktım. "Bir şeyler yapmamız lazım. Bu işaret fişeği..."

"Ona doğrultma." Sesini alçalttığından onu duymam güçleşti. "Ayağına nişan al. Orada plastik bir kap var, içi yakıt dolu. Onu vurabiliyor musun, bir bak bakalım. Tek atışlık şansın var, o yüzden..."

Sisin ardındakini görmeye zorlanır halde, çömelir pozisyonda kaldım. Denny'nin ayağının dibindeki ip yığınıyla kocaman boydaki bir süt kutusuna benzeyen şeyi hayal meyal seçebiliyordum. İşaret fişeğini gözden saklamaya çalışarak göğsüme doğru bastırdım.

Beni yine de gördü. Kafasını kaldırdı; titrek sesi, Kuzey Göğü'ne çarpan dalgalar ve rüzgâr tarafından taşındı.

"Seni görüyorum." Eskiden gözünün olduğu yerde siyah bir boşluk vardı ve bütün yüzü kanla kaplanmıştı. "Seni yine de görüyorum."

Kancanın üzerine dayanarak kendimi patlamaya karşı hazırladım ve fişeği Denny'ye doğrulttum. Tek gözle olunca bir hayli zordu ama elimden gelenin en iyisini yaptım.

"Ben de seni görüyorum," diye fısıldadım ve ateş ettim.

Boston Balina Avcısı'na doğru beyaz bir top fırladı ve Denny'nin suratı öfkeli bir sırıtmayla çarpıldı. İşaret fişeğini yakalamak istercesine kollarını havaya kaldırdı ama fişek ayaklarının dibine düştü ve yanmaya başladı.

"Bekle," diye bağırdı Toby.

Kuzey Göğü ansızın bir tarafa doğru savruldu ve menzil boyunca dalgalanmaya başladı. Işık direğine tutunup Boston Balina Avcısı'nı izlemeye başladım. Denny'nin ayaklarının dibinde fişek yanmaya devam ediyordu. Ateşi söndürmek için veya yakıt bidonunu uzaklaştırmak için herhangi bir hamlede bulunmadı; sadece kolları havada, bir elinde silahıyla bana bakıp sırıtıyordu. Bir adım geri gitti. Ayaklarının dibindeki ateş alevlendi.

"Tam ruh hastası," diye mırıldandı.

Vanadan çıkan havanın sesi gibi, keskin bir tıslama duyuldu. Denny'nin bacakları yoğun turuncu ve siyah ile renklendi.

"Eğil Cass!" diye bağırdı Toby. "O yakıt hattı!"

Altın alevler bir sütun gibi gökyüzüne yükseldi. Bir anlığına Denny'yi gördüm; yürüyen bir ağaç gibi kollarıyla havayı dövüyor, başı ileri geri sallanırken etrafında kıvılcımlar dans ediyordu. Bir bebeğin tiz sesini andıran korkunç çığlıklar atıyordu ve

sonra motor patladı.

Geriye düştüm ve güverteden savrulmamak için seren direğine tutundum.

"Lanet!"

Aniden birisi beni kendine doğru çekti. Kafamı kaldırdığımda yüzü alevlerden dolayı turuncuya boyanmış Toby'yi gördüm. Beni yanında sürükleyerek kokpite soktu. Orada, ayakta, sessizce, yüzümüzü alevlerin ışığından korumaya çalışarak dururken Kuzey Göğü kaydı ve Boston Balina Avcısı'ndan altınla karışık, gümüşi, ateşten fırıldaklar etrafa saçıldı.

"Aman tanrım!" dedi Toby ve elleriyle gözlerini kapadı.

Büyütecin altında hapsolmuş devasa bir böcek gibi seğiriyordu Denny. Elleriyle kolları delicesine etrafa savruluyordu. Alevler bir anda yükseldi ve sonra teknenin yavaşça batmasıyla birlikte kırmızıya dönüp sönmeye başladı. Kokpitte ayağa kalktım ve yanışını izledim. Dans eden közlere dönüşmüş bir adamı andırıyordu. Suyun üstünde siyah ve griden oluşan bir kubbe bırakarak Boston Balina Avcısı, arkasında beyaz anaforlarla birlikte gelen çirkin, mazotla, erimiş cam elyafı kokusu bıraktı.

Filika kancasını yerden aldım. Tabaka cam kadar berrak bir zihinle, kendimi tüm hislerden arınmış hissediyordum. Göz ucuyla Toby'ye baktım. Terden ve kirden kayganlaşmış bir yüzle, gözlerini dikmiş, artık boş olan su yüzeyine bakıyordu. Sonunda bana baktı.

"Hızla Burnt Harbor'a dönsek iyi olur. Sen kızı kontrol et."

Aşağı indim ve Kenzie'yi bir bank üzerinde oturmuş, gemi penceresinden dışarıyı izlerken buldum.

"Gördüm," dedi, sesi ifadesizdi.

Ona baktım, sonra da kafamı salladım. "Evet, ben de öyle."

"Ama öldü şimdi, değil mi?"

"Ah, evet." Pis pencereden dışarı doğru baktım. "O ölü. Kıyıya dönünceye kadar aşağıda iyi olacak mısın?"

Kafa salladı. Ben de güverteye geri döndüm. Toby bir yandan yekeyi tutarken, diğer yandan da sigara içiyordu. "Biraz

daha yaklaştığımızda telsizle ulaşacağım," dedi. "O alevi kim gördüyse deniz devriyesine çoktan haber vermiştir."

Kurtarma filikasının sekip suyun üzerine düştüğü kıça doğru işaret etti. "Şu bizi yavaşlatıyor. Şu bağlantı ipini görüyor musun? Onu kes, filikayı da bırak. Böylece zaman kazanacağız."

"Peki ya filikan?"

"Şu an için endişeleneceğim türden bir şey değil pek."

Kıça doğru adımladım; parmaklıklara tutunarak bağlantı levhasının ıslak ipini çekerken çömeldim. Filika uzaklaşmaya başlarken kalan son ipi de elime aldım ve soyulmuş parmaklarımdan kaymasına izin vererek, filikayı avara etmek için uzandım.

Bir şey elimi kavradı. Teni siyah ve sırıtan ağzının yanı kırmızıyla mühürlenmiş; dudaksız ve tek gözlü bir surat görür gibi oldum. Geri çekilmeye çalıştım ama tırnaklarını geçirmiş, beni denize doğru çekmeye çalışıyordu. Boğuk bir haykırışla gemiden denize atladım.

Duvara çarpmak gibiydi ama öte yandan soğuk öylesine şiddetliydi ki, çoktan donmuşum gibi hissediyordum. Yelkenlinin ışıklarının soluk parıltısını gördüm, devasa bir denizyıldızıymış gibi görünen iskeletimsi bir şeklin silüetini oluşturuyordu. Kolları önce içeri çekiliyor, sonra da beni çevreliyordu. Çılgına dönmüş bir biçimde tekmeler savurdum, nefesim tükenmişti ve onunla beraber batmaya başlamıştım. Burun deliklerim ve genzim deniz suyu ile dolmuştu. Gözlerim yanıyordu ama ben onları açık tuttum, ondan kurtulmaya çabalarken ellerimi delicesine sağa sola sallıyordum. Botlarım beni aşağı çekiyordu, onlardan kurtulmak için bir tekme daha savurdum, bacaklarımdan birine ahtapot gibi bir şeyin tutunduğunu hissettim. Hissizleşmeye başlamıştım. Hava göğsümü terk ederken iki büklüm oldum ve yüzümün sadece birkaç santim önündeki siyah bir kurukafa gibi duran yüzü gördüm. Kolumu buz gibi suyun içinde salladım ve avucumun altında yosunlu bir taşı andıran bir şeyler hissettim. Taşı uzaklaştırıp kendimi su yüzeyine doğru itmeye başladım, ta ki su yüzeyine ulaşıncaya kadar.

"Cass!"

Güçlükle nefes aldım, içime havayı çektim ve öğürmeye başladım.

"Cass!"

Yüzeye çıktığım yerde, bronzun ışıltısını gördüm: Filika kancası. Kavradım ve kıç tarafından eğilen loş bir figür gördüm. Kenzie'ydi.

"Dayan," diye bağırdı. Arkasında Toby belirdi. Bekledim, o siyah şey beni yüzeye kadar takip etmiş mi diye görmek için arkama bakındım.

"Tuttuk seni Cass, biraz daha dayan."

Toby beni omzumdan kavradı. Beraberce, o ve Kenzie, beni güverteye çektiler. Toby üzerime bir battaniye geçirinceye kadar deniz tuzu tükürüp kontrolsüzce titreyerek dizlerimin üzerine çöktüm.

"Hadi kızım, şimdi seni aşağı götürelim." Onu iteklemeye çalıştım ama beni sıkıca kavradı. "Hey, benim... Toby."

Siyah denize doğru tekrar baktım ama orada hiçbir şey yoktu.

"Hadi ama," diye ısrar etti Toby. "Eğer seni ısıtmazsak donarak öleceksin."

Kenzie'ye döndü. "Onu aşağı götür ve ısıtmaya çalış. Sonra da Kenzie, telsizi bana getir ki onları bizimle sahilde buluşmaları için arayabileyim. Bunu yapabilir misin?"

Aşağı doğru sendeleye sendeleye indik. Kenzie tavandan sarkan şamdanlardan birini yaktı ve Burnt Harbor'a doğru yol alırken her şeye yumuşak bir ışıltı kondurdu. Kıyafetlerimi çıkardım ve yeniden kıpırdayabilecekmişim gibi hissedene kadar kendimi battaniyelere sardım.

Sonra da giyindim. Kenzie karşımdaki ranzaya oturup yuvarlak pencereden karanlığı izliyordu. Bir süre sonra, "Ben yukarı çıkıyorum. Tamam mı?" dedi.

Kafa salladım.

O gittiğinde kabin adeta daraldı. Işık yavaşça minik, kırmızı

bir parıltıya dönüşürken bir başıma oturdum ve sanki birisi teknenin gövdesini tırmalıyormuş gibi ses çıkaran ahşabın gıcırtısını dinledim. Sulu sepkenden gelen tıslamalar kendi ismimmiş gibi duyuluyordu. Sesleri belirli belirsiz yukarıdaki güverteden duyuluyorken, Toby'nin yırtık battaniyesi etrafıma sarılı halde öylece oturdum ve yuvarlak pencereden karanlığı izledim, ta ki Burnt Harbor'un ilk ışıkları geceye doğuncaya dek.

-27-

Jeff Stone, Jeff Hakkala, iki ambulans ve vilayet polisi tarafından karşılandık. The Good Tern'ün dışında bir kalabalık çoktan toplanmıştı. Bana tuzak kuran iki genci ve Robert'ı, Everett Moss'u, Merrill Libby'yi uzaktan seçtim; bir de far ışıkları sisi yaran minik, beyaz bir TV minibüsünü...

"Lanet olsun," dedim biri minibüsten bize doğru koşmaya başladığı sırada.

Toby kolunu etrafıma dolayıp benimle ambulansa doğru yürüdü. Muhabir arkamıza konuşlandığında, Toby kafasını sinirle salladı.

"Hanımefendinin yaralı olduğunu görmüyor musun?"

"Hanfendi falan deyil o," diye bağırdı bir ses, muhabir kalabalığa doğru ilerlerken.

Kenzie ve babasının yanında duran Robert'ı görmek için döndüm. Dilindeki çivi farın ışığında parlarken bana sırıttı, sonra da diğer tarafa döndü.

Paswegas Vilayet Hastanesi'nde Kenzie muayene edilip travma ve zehirlenme için tedavi edildi. Cinsel istismara dair bir ize rastlanılmadıysa da, vücudunda potasyum siyanür kalıntıları bulmuşlardı. Kolum sargıya alındı. Gözümün yanına on beş dikiş atılmış, geçici bir göz bandajı takılmış ve gece yarısına doğru da taburcu edilmiştim. Kenzie'yi gece de orada tuttular, ertesi gün ise babasına ve yerel kanun hükmünün özenli bakımına yollandı.

Gecenin geri kalanını vilayet polisiyle geçirdim. Toby de öyle. Soracak tonla soruları vardı, özellikle benim için; ve fark ettim ki FBI buraya varıp da, dedektifler Tolba Adası'ndaki or-

manda ne olduğunu görünce daha da fazla olacaktı. Taş ocağında ne bulacaklarını düşünmek istemiyordum. Tahminimce bir sürü kayıp insan davası aydınlanacaktı.

Helak olmanın ötesindeydim. Daha Toby'nin teknesindeyken Denny'nin fotoğrafını saklamak gibi bir öngörüde bulunmuştum. Şimdi ise Denny'nin kitabını da saklamadığım için mide bulandıran, şiddetli bir ağrı hissettim. Bulunduğunda, artık hangi ölüm sonrası soruşturması yürütülüyorsa ona kanıt olarak tutulacak ve bütün o yabansı, feci, dehşet verici güzellik kaybolacak ve havasız, gri bir odada saklanacaktı. Onun minik yansımaları, Ray ve Lucien Ryel'in evindeki fotoğraflarda kalacaktı.

Ama onların da Taç Mahal kartpostallarından farkı yoktu. Ben esas şeyi görmüştüm.

Denny Ahearn orada bir yerlerde; kaplumbağa kabukları, Daguerreotipler, ev yapımı dini ve bütün o yıllar boyunca sevdiği kızın ölümünden bir şeyler kurtarmak için harcadığı delice çabasından bütünlüklü bir dünya yaratmıştı. Tüyler ürperten bir dünyaydı belki ama hakikiydi de. Bizi duygulandıran ve dehşete düşüren şeylerden yeni bir dünya yarattığımızı kaçımız söyleyebilir? Şahsım adına ben deneyip başarısız oldum. Aphrodite Kamestos da öyle.

Canavarın teki olması şöyle dursun, Denny sahici biriydi. Yaptığı işler de öyle. Dünyalar arasında gerçekten de bir köprü inşa etmişti, Denny'nin kendisi dışında kimse görememiş olsa dahi.

Ve elbette, karanlık odasında geçirdiğim o uçup giden vakitte ben.

Toby beni nihayet Deniz Feneri'ne götürdüğünde şafak sökmüştü. Dışarıdaki tabelada şimdi DOLU yazısı okunuyordu. Merrill bu defa bize, ana yola bakan odalar yerine, motelin arkasında ve ormanın içindeki barakalarda yer ayarlamıştı.

"Muhabirler sağda solda bitmeye başlarsa diye," şeklinde açıkladı Toby "Bizi burada bulmaları daha zor olur."

"Ne kadar da düşünceli davranmış."

"Merrill kötü bir herif değildir. Bunu sana söylemiştim. Ya da en azından söylemeliydim." Bana baktı ve kafasını salladı. "Biraz uyku çekmelisin."

"Evet. Sen de öyle," dedim ve içeriye doğru adımladım.

Ben kapıyı kilitlerken gün ışığı Venedik yapımı güneşliklerin arasından sızdı. Ayakkabılarımı savurarak çıkardım ve onları ısıtıcının üzerine yerleştirdim. Bir daha gerçek anlamda kuruyacaklar mı ya da hiç ısınabilecek miyim merak ediyordum. Son iki Percocet'i de mideye indirip kendimi yatağa attım. Ölü biri gibi öylece uyudum; rüyasız, şuursuz... Nihayet uyandığımda gece tekrardan çökmüştü.

* * *

Sonraki iki günü alkol ve uyuşturucu olmadan serseme dönmüş halde geçirdim. Ve envaiçeşit güvenlik polisine ifade vererek tabii. Hakkımda yapılan bir tarama, Christine'in vaktiyle aile içi şiddetten polisi aradığını ortaya çıkardı ama suç duyurusunda bulunmadığı için kimse bunu bana karşı kullanamazdı. Hem Toby hem de Kenzie son yirmi dört saatte yaptığım her şeye kefil oldular. Üstelik Toby ona karşı yürüttüğüm Nuri Alço'luk faaliyetlerinden hiç bahsetmedi. Kalkan bir iki kaşla beraber nahoş dakikalar yaşandıysa da (mülakatlarla hiçbir zaman iyi olmadım,) MacKenzie Libby'nin sağ ve güvende olduğu ve ben müdahale etmeseydim öyle olmayacağı gerçeği su götürmezdi. Geçerli iletişim adresimi verdim ve şimdilik gidebileceğim söylendi.

Basın bayram etti. Saatler içinde olay FOTOFİNİŞ ve KAPAN KAPLUMBAĞALARININ SESSİZLİĞİ gibi başlıklarla ulusal medyaya yansıdı. Denny'nin hikâyesinde her şey vardı (Cinayet, adam kaçırma, delilik, sanat.) En iyisi de hikâyeyi anlatacak genç bir kızın hayatta kalması, ki sonradan ortaya çıktı ki dandik gazete eklerine konuşmayacaktı. Merrill Libby kızının suis-

timaliyle ilgili zor yolu seçerek beni yine şaşırttı. Sadece Bangor Daily News ile özel bir röportaj oldu, o kadar. En azından şimdilik. Kenzie terapideydi; okula dönmeden önce birkaç günlüğüne Collinstown'a, akrabalarının yanında kalmaya gönderildi.

Boston Balina Avcısı'nın enkazı çıkarıldı. Denny'nin bedeni, Tolba Adası'nın etrafındaki soğuk suları arayan dalgıçlara rağmen bulunamadı. Bu da soruşturma konusunda işleri iyice karıştırdı.

Ve bu, daha sonra göremediğim Gryffin için de rahatsız edici olmalı diye düşündüm. Toby hâlâ annesinin cenazesinin detaylarıyla ve bir seri katilin oğlu olduğunu öğrenmesinden kaynaklanan olaylar silsilesiyle uğraştığını söyledi. Birkaç günlük zaman içerisinde onu fiili bir şekilde öksüz ve yetim bıraktığımı düşünmek garipti.

Ve tabii ki Paswegas Bölgesi gençlerinin gelecek yıllarda bir kamp ateşi hikâyesi olmasını garantiledim. Toby, şimdiden Denny'den Deli Şapkacı diye bahsedildiğini söyledi. Dedektiflere Denny'nin karanlık odasının içeriklerini anlatmıştım ve bir gecede yerel Google terimi "cıva zehirlenmesi" oldu. Her sanatçı bir tür ölümsüzlük arzu eder. Denny Ahearn bunu başarmıştı. Tabii gerçekten de ölmek için fazla çetin değildiyse.

Kenzie'nin kurtulmasından sonraki gece, sonunda şehirdeki Phil Cohen'i aradım.

"Cassandra! Daily News'da korkunç bir fotoğrafın var? Ne oldu be orada?"

Özet geçtim.

"Tanrım," dedi. Etrafında şehri duyabiliyordum. Kamyonlar, kornalar, bütün o kara gürültü. Bu mesafeden bile, Burnt Harbor'daki rüzgâr ve martı sesleriyle karşılaştırıldığında, imkânsızca gürültülü geliyordu. "Hey, Neary... Senin orada olmanla bu bokun bir alakasının olmadığını söyle."

"Alakası yok."

Sessizlikten, bana inanmadığını anladım.

"Ee," dedi sonunda "En azından yaşlı kadın nalları dikme-

den önce röportaj alabildin mi?"

"Yok."

"Fotoğraf?"

"I-ıh."

"Tanrım! Ne bok yemeye gittin oraya? Çocuğu kurtarmak dışında yani."

"Hiç, Phil," dedim. "Dinle, bu cüzi bir ödeme almayacağım anlamına mı geliyor?"

"Ödeme mi?" Güldü. "Ne yapabileceğime bakayım. Bu hikâyeyi satabilirsin, biliyorsun değil mi? Sen ve kız, gerçekten korkunç bir olay, gerçekten de..."

"Unut o işi," dedim. "Gitmem lazım. Birkaç gün içinde döneceğim, ararım."

"Bekle..."

Kapadım.

Ertesi sabah Merrill Libby kulübeme geldi ve Kenzie'nin beni görmek istediğini söyledi.

"Yaptığınız şey..." Kapının dışında, kar yağmaya başlamış olmasına rağmen terliyordu. "İyi bir şeydi, Mrs. Neary."

"Ms. Neary olacak." Gergin elini alıp belirsizce sıktım. "Teşekkürler."

Öğleden sonra Toby beni pikabıyla kızın halasının evine götürdü. Tekerleri eskimiş olduğu için bayağı yavaş gittik. Biz oyuk çakıl yolda emeklerken kar ön cama güveler gibi çarpıyordu. Ev yeni bir prefabrikti ve etrafındaki kazılmış toprak, çocukların beyaz ayak izleriyle desenlenmişti. Kenzie kapıyı açtı.

"Merhaba," dedi utangaç bir şekilde.

Halası ve kuzenleri tıpkı Merrill'e benziyordu. "Kenzie Shannon'un odasında kalıyor," dedi halası. Koridorun öteki ucunu gösterdi. "Shannon'a, size biraz mahremiyet vermesini söyledim."

Döndü ve çocuklara sessiz olmalarını söyledi. Toby yanlarına, koltuğa oturdu ve televizyona bakmaya başladı.

"Oley." Kulağının arkasından bir sigara çıkardı. "Ninja Kap-

lumbağalar."

"Geldiğin için teşekkürler." Kenzie ile koridorda yürüdük. "Burada hafiften çıldırıyorum. İyi insanlar ama..."

Küçük bir odaya girdik. Pembe duvarlar, çizgi film desenli pembe çarşaflar, bir yatak ve yerde de bir uyku tulumu.

"... okula ve insanların yanına dönmek istiyorum."

"İzin vermiyorlar mı?"

Yatağa oturdum. Kenzie kendini yere atıp eline bir CD çantası aldı.

"Verecekler. Yarın sanırım. Sıkıcı sadece."

"Heyecan eşiğin yüksek senin."

Güldü ve göz bandıma işaret etti. "Acımıyor mu?"

"Pek değil."

"Kör mü oldun?"

"Yok. Yalnızca dikişlerin kopmasını istemiyorlar. Oradaki deri çok hassas."

Şirin bir çocuk gülümsemesi salladı. "Çok havalı gözüküyor."

"Öyle mi?" Hafifçe göz bandımın köşesine dokundum. "Belki de gözümde kalmalı."

"Bence de."

Dizlerini izlemeye başladı. Ben de CD çantasına uzanıp karıştırmaya başladım.

"Vay. Bunları mı dinliyorsun sen?"

Omuzlarını kaldırdı "Çoğunlukla. İnternetten indirmek istiyorum ama babam bana iPod almıyor."

"Good Charlotte mu? Tanrım. Bunlar fena değilmiş..." Parmağımla gösterdim "Fire of Love ve Ramones Antolojisi."

"Evet, ama önceki işlerini daha çok beğeniyorum."

"Evet, ben de." CD çantasına biraz daha baktım, sonra da geri verdim. "Dinle, şehre döndüğüm zaman sana bir şeyler alıp göndereceğim. Patti Smith sever misin?"

Yine gülümsedi. "Bayılırım! 'Dancing Barefoot'..."

Surat yaptım. "Unut onu. İlk albümü var mı sende? Yok mu?

Göndereceğim sana. İnternet'ten erişilebiliyorsun değil mi? Bana e-posta adresini ver, sana dinlemen gereken bir şeyler daha yazacağım."

"Gerçekten mi? Çok güzel olur."

Ayağa kalktım. "Geri dönsem iyi olacak. Toby'nin kamyonetine kar iyi gelmiyor." Odanın kapısına adım attım. Kenzie elleri pantolonunun ceplerinde takip etti. Çekingen bir şekilde bana baktı, "Bir kitap yaptığını söylediler. Fotoğraflı falan. Okumak isterim."

"Fotoğraftan sana gına geldiğini tahmin ederdim."

Kızardı, sonra omuzlarını kaldırdı. "Hayır. Yani evet ama bu türden değil. Dijital bir kamera alacağım."

"Öyle mi?" Ona baktım ve gülümsedim. "Güzel. Al ve yaptıklarını bana gönder. Neler yarattığını görmek isterim."

Beni kapıya geçirdi. Toby kalktı ve dışarı yürüdük. "Teşekkürler Cass," dedi Kenzie, biz karın arasından yola koyulurken. "CD'leri göndereceğim sana," dedim pikaba binerken.

Toby yola doğru geriledi. Evi izledim. Kenzie, kar soluk suratının etrafında dönüp siyah saçlarına konarken öylece durdu.

"Hoşça kal Kenzie," dedim.

Biz Burnt Harbor'a geri giderken el salladı.

-28-

Ertesi öğlen Burnt Harbor Kilisesi'nde Aphrodite'in cenazesi vardı. Toby gitmem gerektiğini düşünse de gitmedim. Önceki gece beni bıraktıktan sonra geri dönüp geceyi Gryffin ile geçirmişti. Şimdi saat öğlen iki buçuktu.

"Gryffin'e veda etsen çok iyi olur." Toby kara pamuk pantolonu ve naftalin kokulu, ince çizgili ceketiyle kulübemin kapısının önünde duruyordu. Sakalını kısaltmış, saçını tekrar örmüştü. "Sonrasında The Good Tern'de akşam yemeğine gideceğiz. Gelmelisin. Kapanış lazım sana."

"Kapanış mı? Bir ömür yetecek kadar kapanış gördüm." Kafamı salladım. "Vaftizdeki kötü kalpli peri gibi hissediyorum zaten. Yola koyulmam lazım."

Arabam Burnt Harbor'da park halinde duruyordu. Hâlâ onunla ilgilenememiştim. Çok fazla uyuyordum (bir hafta öncesinden beri bir uyku bozukluğu çektiğimin farkına vardım) ama karanlıktan önce yola çıkıp Bangor'a kadar gidip başka bir motel bulabilirsem, sonraki sabah ilk iş tekrar yola çıkabilirim diye düşündüm.

Yarın bu saatlerde şehirde olacaktım. Bir senedir ayrı kalmışım gibi hissediyordum.

Toby'nin yüzü buruştu. "Tören bitene kadar bekleyemez misin? En azından vedalaşırız? Arabana gitmen için birinin seni limana götürmesi gerekecek zaten."

İç çektim. "Tamam, tabii. Neyse artık."

"Güzel." Yüzü aydınlandı ve tekrar dışarı adım attı. "Sonrasında uğrarız. Hadi görüşürüz."

"Toby." Durdu. "Ben... Şey, teşekkürler diyecektim. Her

şey için."

"Ne demek." Ayaklarına baktı, botlarından karı silmek için eğildi, ardından iç çekerek dikildi. "Tanrım. Ne kadar korkunç bir hafta. Zavallı Gryffin. Zavallı Aphrodite. Denny bile..."

"Zavallı herkes."

Göğe baktı. "Daha sonra kar yağacakmış. Büyük bir fırtına. Kırk altı santimetreyi bulabilirmiş diye duydum," diye ekledi. El salladı ve ayrıldı.

Saat neredeyse üçtü. Kusursuz bir gündü, taze kar kırık cam gibi çiseliyordu ve yaprak dökmeyen ağaçlar bulutsuz gökyüzüne karşı bakır taşı gibi yeşildi.

Ama hava şimdiden kararmaya başlamıştı. Karın yağacak olmasına inanamadım. Batıda ince, sıra bulutlar vardı ama onun dışında Maine'e geldiğimden beri gördüğüm en güzel gündü. Toby arabasıyla gidene kadar kulübemin penceresinden izledim. Sonra da yatağa oturdum ve kamera çantama bakmaya başladım. Sonunda Deceptio Visus'un bir kopyasını alıp açtım.

Bakışımız üzerine düştüğü ne varsa değiştirir.

Denny'nin bakışı şüphesiz bir şeyleri değiştirmişti. Aphrodite'inki de, diye düşündüm. Yine de şimdi Deceptio Visus'un sayfalarını çevirirken Aphrodite'in fotoğrafları gözüme fazla hesaplanmış ve abartılmış geldi.

Ve de fazla basit. Güzel şeylerin fotoğraflarını çekmişti (adalar, bulutlar, doğan güneş) ve onları daha güzel hale getirmişti. Öte yandan Denny korkunç şeylerin fotoğraflarını çekip onları güzel yapmaya çabalamıştı, güzel ve kalıcı. Denny için Hannah Meadows aslında ölmemişti. Veya ölmeyi hiç bırakmamıştı. Madenin orada boğulmuş cesedini bulduğundan bu yana gözlerini oradan hiç ayırmamıştı.

Gryffin'in başıboş fotoğrafını buldum ve Denny'nin çaldığım fotoğrafını çıkardım. İkisini yan yana kitabın içine koydum ve Denny'nin maskeli suratına dokundum, ardından da Gryffin'in gülümseyen suratına.

"Seni görüyorum," diye fısıldadım.

Kitabı kapadım ve çantamın en dibine sakladım. Ardından göz bandımı çıkardım, kameramı aldım ve içine Tri-X film rulosu koyup dışarı çıktım. Kararan hava, kara uzun ince gölgeler gönderiyordu. Çamlar hâlâ beyazla kaplıydı. Kulübemin etrafındaki ormana doğru yürüdüm, küçük bir açıklık buldum ve çekmeye başladım.

Özel bir şey yaratmaya çalışmıyordum. Sadece kendimi tekrar bir kameranın arkasında hissetmek istedim. Gözümün, yaralı veya değil, değişip değişmediğini görmek istedim. Işığı bitirene kadar rulomun çoğunu kullandım, siyah dallar, düşen yaprakların arasındaki gölgeler, küçük kafatasları gibi delik palamutlar, çalılarda beni izleyen suratlar gibi boşluklar. Kafamın tepesindeki ağaçta bir şeyin hareket ettiğini duyduğumda geriye doğru sendeledim ve neredeyse düşecektim.

Ama yukarı baktığımda hiçbir şey yoktu, yalnızca bir sincap ya da karga veya daha büyük bir şeyin titrek gölgesi.

Ya da hiçbir şey.

Kulübeme geri yürüdüğümde ışık bitmişti. Odama girip son kez toparlandım ve bandajımı yeniledim. Ardımda bir şey bırakmadığımdan emin olmak için kontrol ettim ve Toby'yi beklemek için oturdum.

Biri kapıyı tıkladığında saat beşi geçiyordu. Ayağa kalktım ve kapıyı açtım. "Cass. Merhaba."

Toby değil, Gryffin'di.

Kafasını eğip bana baktı, yüzü soluk ve gözleri kızarmıştı. "Toby'nin kamyonetine Suze, Ray ve Robert tıkıştı. Ben de seni alırım dedim. Her şeyini aldın mı?"

"Sanırım." Ceketimi giyerken ve sakat kolumu ceketin koluna yüzümü buruşturarak sokarken sesimi sakin tutmak için çabaladım. Kameramla çantamı aldım. "Bu kadar."

Motel ofisinin dışında eski gri Volvo'sunu park ettiği yere yürüdük. İçeri girdim, kapı açıktı, ve oda anahtarımı tezgâha bıraktım. Merrill gitmişti. O gece geri döneceğini yazdığı bir not vardı. Gryffin'in arabasına yürürken tabelada artık SEZON

KAPANMIŞTIR yazdığını gördüm.

Burnt Harbor'a doğru giderken birkaç dağınık kar tanesi ön camda eridi. Gryffin bana döndü ve "Epey acımışa benziyor," dedi.

"Evet." Derin bir nefes aldım. Berbat görünüyordu. Sadece bitkin ve kederden mahvolmuş değil, daha da kötü bir şey olduğunu biliyordum. "Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Her şey için çok üzgünüm."

Bir süre sessizdi. Sonra iç çekti.

"Teşekkürler. Durum kötü. Denny... Biliyorsun. Annem, kendisini o kız için bıraktığında kudurmuştu, adı doğum sertifikamda bile değil. Ama biliyordum. Herkes biliyordu. Buradaki insanların yaklaşımları... Kimse o konuda konuşmadı bile. Otuz senedir onunla irtibat bile kurmamışım ama şimdi polis gelmiş benimle konuşuyor. Korkunç. Korkunçtan da öte. Ama..."

Yağan ince karın arasından önümüzde uzanan yola dikkatle baktı. "Artık gitti. Sanırım. En azından umarım. Artık adli tıbbın diğer insanların kim olduğunu bulmaya çalışması kaldı."

"Sen de gidecek misin?"

"Gitmek mi? Keşke gidebilsem. Buralarda kalıp annemin eşyalarına bakınmam lazım. Eyalet ofisi alkol faktörü olan açıklanmamış bir ölüm olduğunu söylüyor. En azından bunu biliyorum. Ama hâlâ mülküyle uğraşmam lazım. Ve de polisle. Ve de avukatlarla. Soruşturmanın parçası olarak neye el koyup koymayacaklarını öğrenmeye çalışmam lazım. Karmakarışık."

Bir virajı fazla hızlı döndük ve araba ormana doğru birkaç metre kaydı ama Gryffin yavaşça yola geri girdi. Emekleme hızına yavaşladı, ceketinin cebine uzandı ve bana yavaşça bir şey fırlattı. "Al. Sanırım bu senin."

Yakaladım ve kafamı eğdim: bir Tri-X film rulosu. Salt panikle doldum ama ben daha ağzımı açmaya fırsat bulamadan Gryffin devam etti, "Bendeki kaplumbağa kabuğu... O sabah uyandığımda yerinden oynatıldığını fark etmiştim. Elime aldığımda da içinde bir şeyler olduğunu hissettim. Sana vermeyi

düşündüm, bir çeşit şakaydı filan herhalde dedim ama sonra annemi buldum ve..."

Derin bir nefes aldı. "Aklımdan çıktı gitti."

Parmaklarımı film rulosunun üzerinde gezdirdim, sonra da deri ceketimin cebine tıkıştırdım. "Eh," dedim. "Sağ ol. Ben, ee... "

"Unut gitsin." Bir anlığına sessiz kaldı. Sonra da, "Kaplumbağa kabuğu... Bana şu hayatta verdiği tek şeydi Denny'nin," dedi.

Koyu renk ağaçların arasından karlar uçuşurken pencereden dışarıya baktı. "Neler olduğunu duyduğumda sahile inip denize attım. Artık o da yok. Hiçbiri yok."

Keskin bir dönemece geldi ve vitesi küçülttü. "Bu eski Volvolar karda aşırı kötü. Arka tekerler özellikle. Her sene kendime yeni bir araba alacağım diyorum. Niye onun ardından geldin?"

"Kenzie'nin mi?"

"Hayır. Annemin. Onunla konuşmak için neden buraya geldin?"

Bakışlarımı dışarıya sabitleyerek "Çünkü o iki kitabı gerçekten seviyordum," dedim sonunda. "Deceptio Visus ve Mors. Hayatımı değiştirdiler. Onları ilk gördüğüm an karar vermiştim bir fotoğrafçı olmaya."

"Seni ne durdurdu peki?"

Cevap vermedim. Bir dakika sonra Gryffin, "Senin kitabının bir kopyasını internette buldum. Sipariş de ettim hatta. Fiyatı iki yüz dolara kadar yükselmiş, biliyor muydun?" dedi.

"Hakikaten mi? Yok daha neler. İki yüz kâğıt mı?"

"Var daha neler. Bütün bu olan bitenden sonra, bence istediğin yeniden basım anlaşmasını havada kapabilirsin." Kesik kesik güldü. "Güzel kariyer hamlesi, Cass."

Araba neredeyse durmuş gibi hissettirene dek yavaşladı. Gryffin bana doğru baktı. "Cass. Dinle. Neden bir süre daha kalmıyorsun?"

"İşe dönmem lazım."

"Ah, tabii ya, doğru." Suratını ekşitti. "Strand'in deposu. N'apacak, özleyecekler mi seni? Bak şimdi, annemin eşyalarıyla ilgilenmeye çoktan başladım. Fotoğrafları, mektupları filan gibi şeyler. Her şeyi saklamış. Daha şimdiden koleksiyonerlerden, aracılardan telefonlar alıyorum. Şu Denny'yle olan korkunç şey yüzünden bir anda herkes yeniden Aphrodite Kamestos'la ilgilenmeye başladı. Birisi beni bir kitap anlaşması için aradı bile.

"Ama bütün bunlara bakmayı resmen yüreğim kaldırmıyor. Ben de düşündüm ki, eğer ilgilenirsen yani, burada kalıp eşyalarını düzenlememe yardım edebilirsin. Bir katalog oluştururuz. Ben nadir kitaplardan anlıyorum, fotoğrafçılıktan değil, o konuda da sen iyi gibisin. Hemen baştan ödeme yapamam ama evde kalabilirsin ve iş yaptığımız gibi de bir şeyler çözeriz. Ne dersin?"

Düşüncelere dalmış halde pencereden dışarıya, ormana doğru baktım. "Olmaz. Çok sağ ol ama..."

"Ama ne?"

"E yani, öncelikle burada yaşamayı becerebileceğimi sanmıyorum."

"Öyle mi? Şu zamana kadar iyi becerdin gibi." Bana o garip, kaçamak bakışı attı. Sanki hem sinir hem de pişman olmuş gibi. "İyi, peki. Güzel bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Sen yine de aklında tut, tamam? Muhtemelen işe birini almak zorunda kalacağım. Senin gibi biri olsa iyi olurdu."

Önümüzde Burnt Harbor karla beraber parlamaya başlamıştı. The Good Tern'ün bulunduğu yere gidip Toby'nin kırmızı pikabının yanı başına park ettik. Birkaç kişi az uzağımızda duruyor, denizi izleyerek muhabbet ediyordu. Gryffin ve ben arabadan indiğimizde arkalarına döndüler. Toby, Ada Market'ten Suze, Ray Provenzano ve Robert.

"Hey," diye seslendi Suze. Bize doğru gelebilmek için karları tekmelemek zorunda kalıyor, köylü işi eteğinin altına giydiği hantal botlarıyla ilerliyordu. Sarı rastalarını el örgüsü bir başlıkla kapatmıştı. "Güzel tören oldu Gryffin. Doğru olanı yaptın.

Her zamanki gibi. "

Ona sarıldı, sonra da bana baktı. "Sen nasılsın bakalım?"

Omuz silktim. "İyi sanırım. Olan biten düşünüldüğünde..."

Gülümsedi. "Yerel kahraman oldun. Biliyorsun, değil mi?" Benim göz bandımı kastederek kendi kafasına dokundu. "Görebilecek miymişsin?"

"Evet. Ben dikişleri sökene kadar duracak sadece."

"Yo ho ho," diye güldü.

Gryffin'i yanağından öptü. O da ruhsuz bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi ve Ray kolunu ona doladı.

"Bir şeyin kalmayacak. Seninle biz ilgileneceğiz," dedi. Bana baktı ve boğuk bir sesle ekledi. "Seninki de ne ziyaret oldu ama."

"Deme gitsin."

Toby elinde tuttuğu otu ateşledi, sonra da bana uzattı. Kafamı salladım, o da Ray'e geçirdi. Sonra da, "Her şeyin tamam mı Cass?" diye sordu.

"Evet, öyle olması lazım."

Suze düşen karı izleyerek topuklarının üzerinde sallandı. "Biraz daha kalmalıydın. Portland'da çoktan yirmi santimi görmüşler. Bangor yakınlarında bir tır kamyonu yoldan çıkmış diye 95'i kapatmak zorunda kalmışlar. Yollar mezar olmuş," dedi. "Şarkıdaki gibi."

Robert kafa salladı ve topuğuyla karı kazdı. "Biz gidip içeceğiz."

"Hadi." Gryffin dirseğime dokunup kafasıyla ileride, gölgelerin arasına park edilmiş arabama doğru işaret etti. "Eğer fırtınaya yakalanmak istemiyorsan yola koyulsan iyi olur."

Ona doğru yürüdük, çizmelerim yağlı asfaltın üzerinde kayıyordu. Kimse yüzümü göremesin diye kafam eğik halde yürüdüm.

Arabaya ulaştık.

"Amanın," dedi Suze.

Kafamı kaldırdım. "Bu ne lan?"

Kiralık araba haşat edilmişti, gövdesi resmen yerde dinleniyordu. Ön tekerleklere bakmak için çömeldim, hepsi patlatılmıştı.

"Hepsini indirmişler," dedi Toby. Arka tarafa doğru kafasını sallayarak gitti. "Hah."

"Robert?" Ray'in anırması boş limanda yankılandı. "Robert!"

"Ben değildim! Yemin ederim, Bip yaptı."

"Bip mi?" İnanmayan gözlerle ona baktım. "Bip de kim?"

"Senin dövdüğün adam. Aşırı sinirlenmişti," diye de ekledi ve utangaç bir tavırla omuzlarını silkti.

Ray omzunu yumrukladı. "Tekerleklerini düzelteceksin, anlaşıldı mı? Sen ve zıbındık Bip! Yarın ilk iş. Ya da işte ne zaman olursa," dedi Ray, yağan kara doğru gözlerini kırpıştırarak.

"Haydaa." Arabaya bakakaldım. Suze yanıma geldi.

"Şş, takma daha fazla," dedi. "Bu gibi şeyler hep olur. Yarın hep beraber hallederiz."

Döndüm ve siyahla beyazın oluşturduğu sarmala ve ışığın Paswegas Adası'nın üzerine düştüğü yere doğru baktım, kardan dolayı hiçbir şey seçilemiyordu.

"Hadi gel," dedi Gryffin. Kolunu omzuma doladı ve The Good Tern'ü işaret etti. "Sana bir içki ısmarlayayım."

Gülümsedi ve bir milisaniye boyunca, o malum fotoğraftaki genç adam gibi göründü. Mest olmuş gibi değil, aslında, ama hâlâ mutluluk ihtimaline karşı açık.

Ya da başka bir şeyin ihtimaline karşı. Ona baktım ve kamera çantasının askısını omzuma astım.

"İyi aman, her neyse," dedim ve diğerlerini içeriye doğru takip ettim.

Elizabeth Hand, antropoloji eğitimini tamamlayarak fantastik ve bilim kurgu alanlarında sayısız ürün verme kararı aldı. Star Wars, X-Files gibi önemli projelerde metin yazarlığı yaptı ve DC & Dark Horse Comics çatısı altında birçok projeye dahil oldu.

Elinizde tuttuğunuz ve 2007 Shirley Jackson Ödülü'ne layık görülen Kayıp Kuşak adlı roman, fantastik-polisiye türünü pulp geleneğini ihmal etmeyerek bambaşka bir yazın karakteriyle okuyucularına sunuyor. Hand bu anlamda şüphesiz bir öncü!

New York Polisinden Iggy Pop konserine, CBGB'nin ucube punklarından B-Filmlerine, fanzinlere, keçileri kaçırmış fotoğrafçılara kısacası geçmişe dair özlediğiniz ne varsa içinde bulabileceğiniz bu sıcacık roman, sizi çok farklı diyarlara götürecek.

Yani en yakındaki bara...

9 786059 878593

25,00 TL

Kapak Fotoğrafı: Kaan Çaydamlı